

*Життя
Пречистої
Діви Марії*

*із видінь блаженної
Анни Катерини Еммеріх*

записано Клеменсом Брентано

Передмова перекладача

Інтерес до записів видінь блаженної Анни Катерини Еммеріх (8 вересня 1774 р. – 9 лютого 1824 р.) значно виріс після 2004 року, коли на екрани вийшов фільм Мела Гібсона «Страсті Христові», багато матеріалу для якого взято із саме із них. Однак, і до того були періоди особливого зацікавлення спадщиною блаженної, особливо після того, як на основі її видінь, у ХІХ столітті, було знайдено Дім Марії у Ефесі, який зараз є відомим місцем паломництва.

Зміст видінь блаженної записував німецький поет Клеменс Брентано (Clemens Brentano), інколи буквально відтворюючи побудову речень та розмовність стилю мовлення. У даному перекладі, для спрощення та полегшення сприйняття тексту, в багатьох місцях упущене, часто повторюване у живих записах блаженної, словосполучення «я бачила»; переведено футову систему виміру у метричну і перефразовано деякі важкі конструкції речень. За основу тексту взято англійський переклад сера Майкла Паларета (Sir Michael Palairret).

Не дивлячись на реалістичність описаних у видіннях картин із життя Діви Марії та прецедент із визначенням на їх основі місця розташування дому Марії у Ефесі, візіонерський аспект життя Анни Катерини Еммеріх відсутній у офіційній інформації Ватикану про причини її беатифікації. Це, зокрема, сталось через цілий ряд сумнівів, що були висловлені згодом, щодо інтерпретації слів Еммеріх, Клеменсом Брентано. На основі аналізу його записів, деякі дослідники дійшли висновків, що він, міг додавати до них свою власну інформацію. Зрештою, зміст самих видінь не одомірний – часом блаженна Еммеріх впевнено говорить про те що бачила, а деколи визнає приблизність своїх переказів. Наприклад для одного населеного пункту вона пропонує чотири варіанти назви («Манатея, Метанея, Медана чи Мадіан»).

Роман Франків

ЗМІСТ

I. ПРЕДКИ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ.....	3
II. НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ...	26
III. ВВЕДЕННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ У ХРАМ...	52
IV. ПЕРШІ РОКИ ПЕРЕБУВАННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ У ХРАМІ...	72
V. РАННІ РОКИ ЖИТТЯ СВ. ЙОСИПА...	73
VI. ОБЦЯНКА СИНА ДЛЯ ЗАХАРІЇ...	77
VII. ОДРУЖЕННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ ТА ЙОСИПА...	78
VIII. БЛАГОВІЩЕННЯ...	86
IX. ВІДВІДИНИ ЄЛИЗАВЕТИ...	90
X. ПЕРЕПИС ТА ПОДОРІЖ СВ. РОДИНИ...	103
XI. НАРОДЖЕННЯ ХРИСТА...	121
XII. ОБРІЗАННЯ ІСУСА...	135
XIII. МАНДРІВКА ТРЬОХ СВЯТИХ ЦАРІВ ДО ВІФЛЕЄМУ...	139
XIV. СВ. РОДИНА У ВІФЛЕЄМІ ПІСЛЯ ВІД'ЇЗДУ ЦАРІВ...	174
XV. ОСОБИСТЕ ЗАУВАЖЕННЯ...	179
XVI. ОЧИЩЕННЯ МАРІЇ...	182
XVII. ВТЕЧА ДО ЄГИПТУ ТА ІВАН У ПУСТЕЛІ...	192
XVIII. ПОВЕРНЕННЯ СВ. РОДИНИ ІЗ ЄГИПТУ...	223
XIX. СМЕРТЬ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ У ЕФЕСІ...	225
XX. ПОХОРОН ТА НЕБОВЗЯТТЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ...	246

І. ПРЕДКИ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ.

Минулої ночі у моїй душі знов виникло все, що я часто бачила у дитинстві про життя Пресвятої Діви Марії. Я бачила це в серії образів, так само як тоді. Якби ж то я тільки могла висловити все так як знаю і маю перед очима, це без сумніву принесло б велику радість пілігриму (*тут мається на увазі Клеменс Брентано, який записував видіння Анни Катерини Еммеріх*). Споглядаючи ці образи я наче знову ожила від того злиденного становища в якому перебуваю. В дитинстві я була настільки впевнена у всіх подіях які бачила, що якби хтось розказав їх по-іншому я б прямо відповіла: «Ні, було саме так як кажу». Насправді я готова була скоріш дати себе вбити ніж погодитись що все було якимось по-іншому. Згодом, життя у світі збаламутило мене і я мовчала. Внутрішня переконаність, проте, завжди залишалася, і вчора ввечері я ще раз побачила усе, навіть у найдрібніших деталях.

В дитинстві, мої думки завжди захоплювали Ясла та Немовля Ісус з Матір'ю Божою і я часто дуже дивувалась тому що ніхто не розповідає мені про родину Пресвятої Діви. Я не могла зрозуміти чому так мало було записано про її предків та близьких. Переживаючи це велике прагнення я отримала безліч видінь предків Пречистої Діви. Очевидно, до чотирьох та п'яти поколінь назад. Завжди бачила їх як чудово побожних і простих людей, яких надихала особлива прихована туга за приходом обіцяного Месії. Вони постійно жили серед людей, які у порівнянні з ними були грубими і дикими. Їх самих я бачила тихими, ніжними та лагідними, що часто тривожило мене: О, де ці добрі люди знайдуть захист, як вони уникнуть цих грубих, лихих людей? Я прагнула пильнувати їх і доглядати, або податись з ними до лісу де вони змогли б сховатись. Настільки чітко я бачила їх та вірила в них, що завжди переживала і тривожилась.

Життя цих людей було сповнене великого самозречення. Ті з них хто були одружені давали час від часу обіцянки утримання і це, не знаю чому, приносило мені багато радості, хоча її причину я не могла точно пояснити. Вони розділялись в основному під час різних релігійних обрядів що супроводжувались кадінням та молитвами (*такі розділення були приписані книгою Левіт для священників*). З цього я зрозуміла, що серед них були священики. Вони переїздили з місця на місце переселяючись із більших домів у менші щоб проводити життя подалі від лихих людей.

Вони були настільки побожними і сповненими прагнення Бога, що я часто бачила їх на самоті в полі, чи то вдень чи вночі, лементуючи до Бога з таким жаром, що в сердечному пориві розривали одяг на грудях наче сам Бог палав у їх серцях прагнучи виконати Обітницю.

Пам'ятаю, такі картини являлись мені коли, як дитина, або як молода дівчина, стояла навколішках і молилась Богу наодинці пасучи стадо на

пасовищі чи вночі на узвишсях коло нашої ферми, або коли перед Різдом ходила опівночі засніженою дорогою на Службу у церкву св.Якова в Коесфельді - три чверті ходьби від нашого будиночка у Фламську. Напередодні увечері і вночі я багато молилась за бідні душі в чистилищі. Я думала, що в своєму житті вони можливо не достатньо прагнули благодаті, можливо вони поступились іншим бажанням - природи та світських благ, впадали у багато гріхів і тепер прагнуть звільнення. Тому я жертвувала за них свої молитви і тугу нашому Спасителю, намагаючись покрити їхні гріхи. Від цього і я сама отримувала деяку користь, бо добрі Святі Душі, в подяку і через їх постійне прагнення допомоги молитвами, у потрібний час будили мене і не дозволяли спати надто довго. Вони пливли навколо мого ліжка як вогники, мовчазні племінці і будили мене якраз в потрібний час щоб я могла пожертвувати за них свою ранішню молитву. Тоді я кропила себе і їх святою водою, одягалась і йшла. Я бачила що мене супроводить слабе світло і я співала від усього серця пісеньку і коли я співала то побачила поряд та на віддалі любих предків Пречистої Діви що вибігали у пустелю та на поле плачучи за Месією, і я робила так як вони та приходила завжди вчасно на Службу, навіть коли Святі Душі спрямовували мене іти довшою дорогою всіма зупинками Хресної Дороги.

Тепер, в видіннях, одяг та спосіб життя любих предків Пречистої Діви, які молились так витривало у прагненні Бога, здавались дивними, однак ясними та близькими, так що досі бачу їх характерні прикмети та кількість. Я питала себе: Що це за люди, в яких все так відрізняється від нинішніх людей? Тим не менше, все відбувалось насправді так що я завжди сподівалась приєднатись до них.

У всьому що вони робили і що казали та в їх релігійних обрядах ці добрі люди були дуже рішучими і чіткими, і вони ніколи не плакали, хіба що над горем їх сусідів.

1. Предки Святої Анни – есеї

У мене було детальне видіння предків святої Анни – матері Пречистої Діви. Вони жили у містечку Мара, що неподалік гори Хорив і були духовно пов'язаними із групою дуже побожних ізраїльтян. Наскільки згадаю, розповім про них. Я була із цими людьми майже весь вчорашній день, і якби мені не заважала велика кількість відвідувачів, я б не забула нічого з того що бачила.

Ці побожні ізраїльтяни, пов'язані із предками святої Анни називались ессени чи есеї. Вони, однак, змінювали свою назву тричі, так як спочатку вони називались ескарени, потім хасидиси і врешті есеї. Їх перша назва ескарени походить від слова ескара чи азкара, що означає частину належного Богу жертвоприношення, а також для солодко-

пахнучого ладану при жертвуванні пшеничного борошна. Друге ім'я хасидиси означає милосердні. Звідки з'явилась назва есеї я не можу пригадати. Свій спосіб життя ці побожні люди успадкували від часів Мойсея та Аарона і особливо від священників котрі носили Ковчег Заповіту; проте їх спосіб життя усталився в період між життям Ісаї та Єремії. На початку есеїв було не багато; згодом, однак, їх поселення в Обітованній Землі зайняли простір розміром у двадцять чотири години ходьби вздовж та тридцять шість годин ходьби поперек. Вони не показувались у регіоні Йордану, живучи в основному на схилах гори Хорив та гори Кармель – батьківщини Іллі.

У житті діда та бабці святої Анни духовними провідниками були есеї котрі жили коло гори Хорив. Вони мали літнього пророка на ім'я Архос або Аркас. Їхня організація була дуже подібною до релігійного ордену. Кожен хто хотів вступити до неї мав пройти річне випробовування і час, протягом якого вони мали бути прийняті, вирішувався через пророче натхнення згори. Дійсні члени общини які жили у спільноті не одружувались і жили у чистоті, проте були й інші (котрі колись були в спільноті або були прикріплені до неї) які одружувались і перебували із своїми сім'ями, дітьми та домашніми, живучи життям наближеним до порядку справжніх есеїв. Їх взаємини були подібними до тих які існують між рядовими членами католицького третього чину, постриженими священниками ордену. У всіх важливих питаннях, особливо щодо подружнього характеру їх життя, ці одружені есеї завжди шукали пояснень у літнього пророка на горі Хорив. Дідусь та бабуся святої Анни належали саме до такого роду одружених есеїв.

Згодом виник третій рід есеїв які все значно перебільшили і впали у великі помилки і я бачила, що інші не мали з ними нічого спільного.

Для справжніх есеїв особливо важливими були пророцтва і їх голова на горі Хорив часто удостоювався божественних одкровень у печері Іллі стосовно приходу Месії. Він знав про родину з котрої має походити матір Месії і коли він давав пророчі поради дідусю та бабусі святої Анни щодо справ їхнього шлюбу, він бачив що День Господній надходить. Правда, він не знав як довго народження матері Спасителя буде затримано через гріх, і тому він завжди проповідував покаєння, умиртвлення плоті, молитви і внутрішні жертви у цьому намірі - благочестиві справи, приклад яких завжди давали всі есеї.

Допоки Ісаїя не зібрав цих людей до купи і не надав їм більш усталеної організації, вони були розкидані по всій ізраїльській землі, ведучи життя у благочесті та прагненні умиртвлення. Вони носили одяг не латаючи його доти доки він не сам не падав з тіла. Особливо боролись проти сексуальної розбещеності, а часто, за взаємною згодою, жили в утриманні протягом тривалого часу, живучи у хатах далеко від своїх

жінок. Коли вони жили разом як чоловік і жінка то лише з метою народження святих дітей які могли б наблизити пришествя Спасителя. Я бачила їх як вони їли окремо від своїх жінок; жінки приходили їсти лише після того як їх чоловіки вийшли з-за столу. Серед цих ранніх есеїв були предки святої Анни та інших святих людей.

Єремія також був пов'язаний із ними, як і люди що звались синами Пророка. Вони часто жили у пустелі і навколо гір Хорив та Кармель, а пізніше я бачила багатьох із них у Єгипті. Певний час вони відходили від гори Хорив через війни та збирались назад навколо нових провідників. Маккавеї також належали до них. Вони мали особливу шану до Мойсея і володіли священним шматком його одягу який він передав Аарону, від котрого він перейшов до них. Це була найдорогоцінніша реліквія і я мала видіння як близько п'ятнадцяти з них були вбиті захищаючи її. Їх пророк провідник знав священну таємницю Кавчегу Заповіту.

Справжні есеї, що жили у цнотливості були неймовірно чистими і побожними. Вони приймали дітей та виховували їх жити дуже святим життям. Щоб бути прийнятим до звичайного ордену хлопчик повинен був досягнути 14-ти літнього віку. Ті що були схвалені мали пройти річне або дворічне випробовування. Вони не займались жодним видом торгівлі, обмінюючи необхідні речі на вирощені ними продукти сільського господарства. Якщо хтось із них допустився важкого гріха, очільник громади відлучав такого і його видаляли із колективу. Це відлучення мало таку ж силу як і проголошене Петром проти Ананії, який відразу помер. Їхній очільник знав, завдяки пророчому натхненню, хто допускався гріха. Я також бачила деяких есеїв які проходили покайну покуту; вони повинні були стояти в грубому одязі з витягненими нерухомо руками обплутаними колючками.

На горі Хорив були невеликі печери, які вони використовували як житлові келії. Місце зборів з легкою загорожею було влаштоване при вході до однієї великої печери. Сюди вони сходились об 11:00 ранку для споживання їжі. Навпроти кожного лежав невеликий шматок хліба та чаша. Очільник проходив повз всі місця благословляючи хліб кожному. Після їди вони повертались до своїх келій. У місці зборів розташовувався вівтар на якому стояло кілька покритих освячених хлібин; їх вважали певним чином священними і, я думаю, роздавали бідним.

В есеїв було багато приручених голубів, які їли з їх рук. Голубів використовували як для їжі так і для ритуальних церемоній. Вони промовляли щось над ними і випускали. Я бачила також, що вони відпускали їх у пустелі, промовивши щось над ними, так наче вони були призначені взяти на себе їхні гріхи.

Тричі на рік есеї ходили до єрусалимського Храму. Серед них також були священники, особливим обов'язком яких було дбати про

священні облачення; вони чистили його, вносили кошти, а також виготовляли нові. Вони займались скотарством і землеробством, але особливо садівництвом. Поміж хатинами на горі Хорив була багато садів і фруктових дерев. Багато хто із них займався ткацтвом та плетінням, а також вишиванням священницьких облачень. Я не бачила щоб вони виробляли шовк, а отримували його обмінюючи на інші продукти.

В Єрусалимі вони мали свою власну ділянку і також окреме місце в Храмі. Інші євреї недолюбували їх через їхню суворість. Я бачила також, що вони посилали дарунки до Храму; наприклад великі грона винограду принесені двома людьми на жердині. Також відправляли ягнят, але не на забій; я думаю вони просто відпускали їх пастись у саду. Я не бачила щоб справжні есеї здійснювали криваві жертви у пізніший час. Перш ніж вирушити до храму, вони робили сувору підготовку в молитвах, пості та покайні включно із бичуванням. У випадках якщо хтось у стані неспокутуваного у покайні гріха проходив до Храму і Свята Святих, він переважно тут же помирав. Якщо на їх шляху, або в самому Єрусалимі, вони зустрічали когось хто був хворий або якоюсь мірою залишився без допомоги, вони не заходили до Храму поки не надавали йому всієї підтримки на яку були здатні.

Загалом, вони знаходили собі заняття у лікуванні. Збирали трави і готували зілля. Перед тим я бачила святих людей, що уклали на ліжко хворих для лікування травами – вони теж були есеями. Есеї лікували хворих через покладання або простягання рук; також вони зцілювали на відстані чудесним чином хворих які не могли прийти самі і посилали своїх представників яким робили все так само як хворим. Час помічали і хворий на відстані одужував тоді само.

Есеї на горі Хориві мали в своїх печерах мали ніші в яких за решітками зберігались загорнені у бавовняні та шовкові тканини кості як священні реліквії. Це були кості пророків котрі жили тут, а також сини Ізраїля що померли поблизу. Поруч них стояли невеликі горщики із зеленими рослинами. Есеї використовували світло лампад і молились перед цими костями віддаючи їм шану.

Неодружені есеї, які жили разом у спільнотах на горі Хорив та інших місцях дотримувались найбільшої чистоти. Вони носили довгі білі шати. Очільник есеїв на Хориві під час богослужінь носив чудове священницьке облачення за прикладом єрусалимського первосвященника, тільки коротше і не таке величне. Коли він молився і пророкував у печері Іллі на горі Хорив він завжди одягав ці священні облачення, що складались із близько восьми частин. Між ними була і дуже священна реліквія, свого роду наплічник, що охоплював груди і плечі, котрий носив Мойсей і був переданий Аарону, від якого пізніше перейшов до есеїв. Пророк Архос, їх очільник на горі Хорив, завжди носив цей наплічник

одягаючи свої облачення і молячись за пророче осяяння. Нижня частина його тіла була загорнена пов'язками на стегнах, а груди і плечі були вкриті цим священним одягом, який я описала настільки наскільки пам'ятаю. Більш зрозуміло це буде якщо я виріжу зразок із паперу [тут вона швидко вирізала форму (Рисунок 1) з паперу кажучи]. Цей священний наплічник мав приблизно такий вигляд. Матеріал для нього був витканий так цупко як волосяний міх. На середині грудей та спини була трикутна ділянка подвійної товщини і наче прострочена. Я не можу з упевненістю сказати що було між шарами. На шиї був виріз наплічника трикутний кусок був вирізаний із «А» та «В» і стрічка або ремінець проходив крізь наверху отвору. Його нижня точка, «В», залишалась прикріпленою до наплічника, а трикутник міг бути накладений так щоб цілковито сховати інший виріз який покривав груди. Цей інший виріз був зроблений від «С» до «D», і під трикутником «Е» було місце подвійної товщини згадане вище. Він був ребристий або прострочений і листи були закріплені на ньому невеликими шпильками і зсередини гострими гачками колов груди. На вирізі трикутника (що теж був подвійної товщини) на шиї було також щось на зразок листа. Я не знаю що було всередині цих трикутників. Коли священник одягав це священне облачення, верхній трикутник якраз покривав нижній. По середині на спині було інше місце – «F», де матеріал був подвійної товщини та прострочений і тут теж були листи та гострі шпильки.

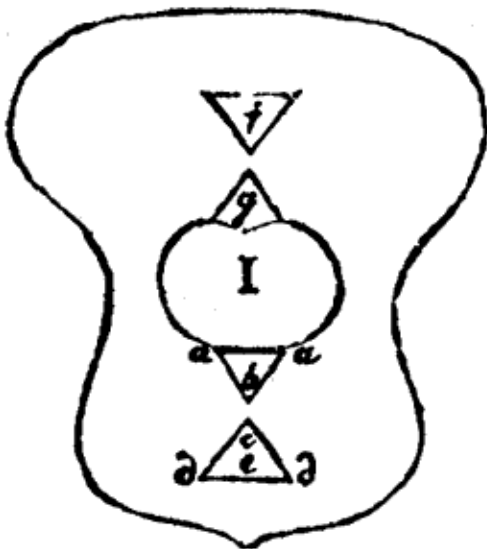
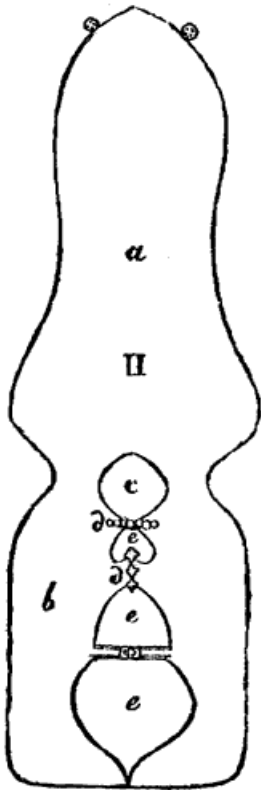

Рисунок 1. Вигляд священного наплічника ессеїв, котрий колись носив Мойсей.

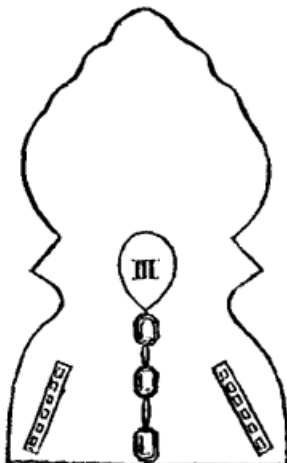
Над наплічником очільник ессеїв носив сіру вовняну туніку з білого звивистого шовку, оперезаний широким поясом із написом. Він мав свого роду епітрахіль навколо шиї, що переходив на груди і вона, міцно закріплена під поясом, звисала нижче колін. Епітрахіль був закріплений трьома ремнями зверху

і знизу місця перетину. На нього він клав наплічник який теж був виконаний із звивистого шовку і не відрізнявся від ризи. [Вона вирізала візерунок цього наплічника показаного в рисунку 2, як він виглядав у розгорненому вигляді. Дивіться рисунок 2, частини II.] Зворотна сторона «А», була вузькою та спадала до землі; вона мала два дзвіночки прикріплені до нижнього краю, що дзвеніли з рухами священника і закликали людей на службу. На лицьовій стороні «В» був коротший і

ширший та відкритий від шийного вирізу вниз. Ця лицева сторона мала великий виріз «Е» на грудях і нижче крізь яку було видно епітрахиль та нижній одяг. Ці вирізи були зроблені разом у місцях кріплення орнаменту із написами та дорогоцінними каменями «D». Спереду і ззаду облачення були скріплене докупи пасками розташованими під руками. [Цей елемент не був показаний на викрійці яку вона зробила.] Навколо шиї був піднятий догори комір зчеплений докупи спереду. Борода священика, розділена посередині підборіддя, спадала на цей комір.

Рисунок 2. Вигляд священного шовкового облачення і плащу.

Поверх всього цього він врешті одягав невеликий плащ [рисунок 2, частина III] білого крученого шовку. [Будь-ласка дивіться рисунок 3, що зображає одяг цілком.] Він переливався та сявав і був закріплений спереду трьома заціпками оздобленими дорогоцінними каменями на яких щось було вирізьблено. На обох плечах плаща була бахрома, китиці і звисаючі ягідки. Крім усього цього він носив коротку хустинку на одній руці. Головний убір був, наскільки я пам'ятаю, теж білого шовку скручений у круглу форму і м'який як тюрбан, нагадував чимось берети наших священиків, з кантами вверху та шовковим пучком. Невелика пластина із золота з дорогоцінними каменями була закріплена на чолі.

Ессеї були дуже строгі та скромні у своєму побуті. Як правило, вони їли тільки фрукти, які вони найчастіше вирощували у своїх садах. Архос переважно їв жовті гіркі фрукти. Приблизно за 200 років до народження Христа я бачила коло Єрихону дуже побожного есея названого Колісниця.

Архос чи Аркас, старець-пророк із гори Хорив, керував есеями дев'яносто років. Я бачила як бабуся святої Анни розпитувала його про свій шлюб. Прикметно що передбачення пророка завжди стосувались жіночого потомства і у предків Анни і самої Анна переважно народжувались доньки. Виглядало так наче вся їх побожність була спрямована на те щоб отримати від Бога благословення на благочестивих матерів чиїм нащадком була Пресвята Діва, мати самого Спасителя, так само як і Його Предтечі і учнів.

Очільник есеїв молився і пророкував у печері де жив Ілля на горі Хорив. Численні сходіни вели до неї вгору по схилу гори і ввійти до печери можна було крізь невеликий тісний прохід та кілька сходинок вниз. Пророк Архос заходив наодинці. Для есеїв це було щось на зразок входження первосвященника єрусалимського Храму до Свята Святих. Всередині було кілька таємничих святих речей, які важко описати та про які я розкажу те що пам'ятаю. Я бачила як бабуся Анни приходила в пошуках поради до пророка Архоса.

Рисунок 3. Очільник есеїв у священному облаченні

Бабуся Анни прийшла з Мари, що у пустелі, де її родина, котра належала до одружених есеїв володіла власністю. Її ім'я звучало як Моруні чи Еморун. Мені було сказано, що це означало щось на зразок «добра мати», або «благородна мати». Коли прийшов час їй виходити заміж у неї було кілька пропозицій і я бачила як вона ходила до пророка Архоса на Хорив щоб він вирішив котру з них прийняти. Вона ввійшла до окремої частини залу для зборів та говорила із Архосом, який був у залі, через решітку наче при сповіді. Для жінки це був єдиний спосіб наблизитись до цього місця. Тоді я побачила Архоса як він одягнув свої церемоніальні облачення і піднявся багатьма сходинками на вершину гори Хорив де увійшов до печери Іллі крізь маленькі дверцята та

сходами вниз. Він зачинив дверцята до печери за собою і відкрив отвір у склепінні тьмяно освітивши печеру, інтер'єр якої був ретельно видовбаний. На стіні я побачила невеликий вівтар видовбаний у скелі, та зауважила, хоча і не дуже чітко, кілька священних предметів на ній. Там були рослини котрі росли на висоту до краю одягу Ісуса. Я знаю цю рослину, вона росте у нас але не так буйно. Цвітіння та відцвітання цих рослин були для Архоса певного роду визначником його пророчих знань. Посередині між цими невеликими кущами рослин я бачила щось на зразок маленького дерева, вищого ніж вони, із листям яке виглядало жовтуватим і було скрученим як раковини равликів. Там, на цьому дереві, як мені

здалося, були невеликі об'єкти. Я не можу з певністю сказати чи це було справжнє дерево чи штучне, як дерево Ессея. [Наступного дня вона сказала:] На цьому невеликому дереві із скрученими листками можна було побачити, як на дереві Ессея чи генеалогічних таблицях, коли можна очікувати появу Пречистої Діви. Для мене воно виглядало як живе, проте здавалось розміщене у посудині бо я бачила, що квітучі гілки знаходились всередині неї. Я думаю це була палиця Аарона яка колись перебувала у Ковчезі Заповіту. Коли Архос молився у печері Іллі за одкровення стосовно одруження між предками Пречистої Діви, він брав цю палицю Аарона в свою руку. Якщо шлюб був призначений, щоб зайняти своє місце у родоводі Пресвятої Діви на палиці проявлялись бутони з яких розпускаласть одна або більша квіток, між якими окремі були деколи позначені знаком обраності. Деякі бутони представляли зокрема предків Анни, і коли вони приходили по одруження, Архос спостерігав бутони і виголошував пророцтва відповідно до вигляду в якому вони розпустились.

Ессеї гори Хорив мали, щоправда, іншу святу реліквію в печері Іллі, не що інше як частину найсвятішої таємниці Ковчегу Заповіту котрий перейшов у їхню власність коли Ковчег потрапив до рук ворогів. [Тут вона говорила не впевнено про сварки та розкол поміж левітами.] Ця свята річ схована у Ковчезі Заповіту із страхом Божим, була відома тільки найсвятішим із первосвящеників і кільком пророкам, але я думаю що, певним чином, вона згадана у маловідомих таємних книгах давніх єврейських мислителів. Її більше не було у новому Ковчезі Заповіту у Храмі відбудованому Іродом. Це була нерукотворна річ, таємниця, найбільш священна таємниця божественного благословення приходу Пречистої Діви повної благодаті, в якій через отінення Святого Духа Слово стане Тілом і Бог стане Людиною. Перед Вавилонською неволею ця свята річ була у Ковчезі Заповіту; тепер я бачила частину її тут у власності есеїв. Її тримали у сяючій коричневій чаші, що здавалась зроблена із дорогоцінного каменю. За допомогою цієї святої речі вони також пророкували.

Архос, після того як зайшов до печери Іллі, закрив двері та опутився навколішки для молитви. Він подивився вгору на отвір у склепінні і впав долілиць на землю. Далі, я бачила пророче знання, яке було дано йому. Він побачив що з-під серця Еморун, яка прийшла шукати його поради, виростало наче трояндове дерево із трьома гілками, із трояндою на кожній. Троянда на другій гілці була позначена літерою, думаю «М». Він побачив і більше. Ангел написав листи на стіні; я бачила Архоса, що піднімався наче прокинувшись і читав ці листи. Я забула деталі. Тоді він вийшов із печери і оголосив дівчині, яка очікувала його відповіді що вона має одружитись із шостим серед тих хто хотів взяти її

заміж. Вона народить дитину, позначену знаком, яка буде обрана як посудина вибрана у підготовці до пришествя Спасителя.

Таким чином Еморун вийшла за свого шостого жениха якого ессеї звали Сталонус; він був не з Марі і з причини одруження та майна його жінки, йому дали інше ім'я, яке я вже не пам'ятаю чітко; воно звучало по-різному то як Гареша то як Сарзірі. Столанус і Еморун мали три доньки, що називались Ісмера та Емерентія, і молодшу, чиє ім'я я гадаю було Енуе. Вони не довго залишались у Марі, а згодом переїхали до Ефрону. Я бачила їхніх дочок Ісмеру та Емерентію обох одружених у відповідності до пророчих порад пророка із Хориву. (ніколи не могла зрозуміти чому я так часто чула що Емерентія була матір'ю Анни, бо завжди бачила що це була Ісмера). Заради імені Божого, я розповім що пам'ятаю про трьох дочок Сталонуса і Еморун.

Емеретіна вийшла за одного левіта на ім'я Афрас чи Офрас. Від цього шлюбу народилась Єлизавета, матір Івана Хрестителя. Друга дочка буда названа Енуєю як сестра її матері. В час народження Марії вона була вже вдовою. Також була і третя донька Рода, одною із доньок якої була Мара, котру я бачила присутньою при смерті Діви Марії.

Ісмерія вийшла за Еліуда. Вони жили згідно звичаїв одружених есеїв у районі Назарету. Успадкували від своїх батьків традицію дисципліни та стриманості в подружньому житті. Анна була однією із їхніх дітей. Першою у Ісмери та Еліуда була донька на ім'я Соба. Оскільки ця дитина не носила на собі знаку обітничі, вони були дуже стурбовані та знову звернулись до пророка із гори Хорив за порадою. Архос закликав їх віддатись молитвам і жертвам та обіцяв їм утіху. Після народження Соби Ісмера залишалась безплідною близько вісімнадцяти років. Коли вона знову, із благословення Божого, завагітніла Ісмері було дано вночі одкровення. Вона бачила ангела коло свого ліжка що писав на стіні. Мені здається, що це знову була та сама буква «М». Ісмера розповіла про це чоловікові, який так само бачив її у сні, але тепер і після сну воно обидвої бачили знак на стіні. Через три місяці Ісмера народила св. Анну, яка з'явилась на світ із знаком на тілі.

На п'ятому році життя Анну, як і Пречисту Діву, взяли у школу при Храмі, в якій вона залишалась дванадцять років. Повернувшись додому у сімнадцять, вона застала там двох дітей – свою маленьку сестричку Мараху, котра народилась під час її відсутності та малого сина її старшої сестри Соби на ім'я Еліуд. Рік потому Ісмера смертельно захворіла. На смертному одрі вона звернулась до всіх своїх домашніх та представила Анну як наступну господиню дому. Потім вона заговорила ще раз із Анною наодинці, сказавши їй, що вона є вибраною посудиною благодаті, повинна вийти заміж та питати поради пророка гори Хорив. Тоді вона померла.

Соба, старша сестра Анни, одружилась із Саломо. Окрім сина Еліуда вона мала доньку Марію Саломію, котра вийшла заміж за Заведея і була матір'ю апостолів Якова та Івана. Соба мала другу доньку, яка була тіткою нареченого з Кани і матір'ю трьох учнів. Еліуд, син Соби і Саломо був другим чоловіком вдови Мароні із Наїну та батьком хлопчика якого Ісус воскресив із мертвих.

Мараха, молодша сестра Анни, була наділена садибою у Сефорісі, коли її батько Еліуд переїхав у долину Завулону. Вона вийшла заміж та народила доньку і двох синів, Арастарію та Кохарію, що стали учнями. Анна мала ще третю сестру, що була дуже бідною і одруженою із пастухом отари на пасовищах Анни. Вона часто бувала у домі Анни.

Енуе, третя донька Столануса, вийшла заміж і жила між Віфлеємом та Єрихоном. Один із її потомків був із Ісусом.

Прадід Анни був пророком. Еліуд, її батько, походив з коліна Леві; її мати Ісмера була із коліна Веніамина. Анна народилась у Вифлеємі, але потім батьки переїхали у Сефоріс, в чотирьох годинах ходьби від Назарету, де в них були дім та земля. Вони також володіли землею в чудовій долині Завулону, за півтори години ходьби від Сефоріса та три години з Назарету. У сприятливу пору року батько Анни часто бував із своєю родиною у долині Завулону, а після смерті жінки він переселився тут цілковито. Це стало причиною знайомства із батьками Йоакима, за якого Анна вийшла заміж. Батька Йоакима звали Маттат, що був зведеним братом Якова (батька святого Якова) та Йосії. Маттат оселився у долині Завулону.

Я бачила предків Анни, що допомагали нести Ковчег Заповіту з великою відданістю та благочестям, і я бачила також, що вони отримали із святої речі, що знаходилась у ньому, промені світла які поширились на їх потомків, на Анну та Пречисту Діву. Батьки Анни були багатими. Я добре бачила їх майно; вони мали багато волів, однак вони не тримали нічого лише для себе, а роздавали все бідним. Анна в дитячі роки не була особливо красивою, але все ж красивішою за інших. Вона була значно менш красивою ніж Марія, але підкреслено простою і дитячою у своїй побожності. Я також бачила її дівчиною, матір'ю і старшою жінкою. Кожного разу коли дивилась на стареньку селянку із дитячим виразом обличчя вона нагадувала мені Анну. У неї було кілька братів та сестер, всі одружені, але вона не хотіла одружуватись. Вона особливо ніжно ставилась до своїх батьків і не дивлячись на те що мала принаймні шість женихів відкинула їх усіх. На зразок своїх предків, після обговорення із есеями їй було визначено вийти заміж за Йоакима, з яким вона ще не була знайома, хоча він розшукував її коли її батько Еліуд переїхав до долини Завулону на батьківщину Йоакимового батька Маттата.

2. Святі Анна та Йоаким.

Йоаким був далеко не красивим. Святий Йосип, хоч вже не молодий, був у порівнянні із ним дуже красивим чоловіком. Йоаким був низького зросту, широким і водночас худим хоча і дуже благочестивим, святим чоловіком; я не можу втриматись від посмішки коли думаю про його зовнішність. Він був бідним і пов'язаний із святим Йосипом наступним чином: Дідусь Йосипа був нащадком Давида через Соломона і називався Маттатія. Він мав двох синів, Якова та Йосеса. Яків був батьком Йосипа. Коли Маттат помер, його жінка вийшла заміж за другого чоловіка Леві (потомка Давида через Натана), і від нього мала Маттата, батька Хелі, якого також ще звали Йоаким.

Сватання в ті часи було дуже простим. Женихи були досить невторопними і сором'язливими, і коли молоді люди спілкувались між собою, вони сприймали одруження як щось само собою зрозуміле. Якщо можлива наречена говорила так, родичі були раді, але якщо вона говорила ні, і мала для цього підстави, вони також були задоволені. Якщо між батьками все було погоджено наступали заручини у синагозі. Священик молився у святому місці де лежали сувої Закону, батьки у своєму звичному місці. Тим часом заручена пара заходила разом до кімнати і обговорювала свої наміри щодо шлюбного контракту. Якщо домовленість була досягнута вони повідомляли про це батьків, а їх батьки повідомляли священику, який ішов їм назустріч і приймав їх освідчення. Наступного дня, під відкритим небом, влаштовували весілля із багатьма церемоніями.

Йоаким та Анна одружились у місцині де була лише одна невелика єшива. Присутнім був тільки один священик. Анні було близько дев'ятнадцяти років. Вони жили у Еліуда, батька Анни. Його будинок належав до міста Сефоріса, але на певній відстані від нього, серед групи будинків серед яких їхній був найбільшим. Тут, я гадаю, вони жили кілька років. Було щось дуже благородне в них обидвох; вони були чистими євреями, але щось у них, невідоме для них самих, було від красивої поважності. Я рідко бачила щоб вони сміялись, але і не виглядали сумними коли розпочали своє подружнє життя. Мали умиротворений характер і, навіть замолоду, були трохи схожі на статечних старших людей. Часто в молодості я бачила подібні статечні пари, і навіть тоді я відзначала, про себе, їх схожість із Анною та Йоакимом.

Їх батьки були добре забезпечені; у них було багато худоби, чудові килими та інші предмети побуту, а також багато слуг і служниць. Я ніколи не бачила щоб вони обробляли поле, але часто бачила як вони заганяють отари на пасовище. Вони були дуже благочестивими, побожними, благодійними, простими і справедливими. Часто ділили свої стада і все решта на три частини і давали третину тварин до Храму, заганяючи їх туди самі і передаючи їх храмовим службовцям. Другу частину вони

віддавали бідним або на потреби їх близьких, в тому числі тих що гнали худобу. Частина що залишалась, яка була загалом найгіршою, залишали для себе. Жили дуже скромно і подавали всім хто просив. В дитинстві я часто думала що дарування приносить багатство, ті що дають отримують вдвічі більше, бо я бачила як їх третина завжди зростала і незабаром все було в такому достатку, що могло бути поділено на три частини знову. Вони мали багато близьких, що збирались у їхньому будинку на всі урочистості, але я ніколи не бачила великого бенкету. Вони давали їжу бідним в різний час, але я ніколи не бачила справжніх бенкетів. Коли сім'я була разом вони лежали колом на підлозі розмовляючи про Бога з нетерпеливим очікуванням. Серед їхніх сусідів було чимало злих людей, які пильнували за ними із лихими намірами та роздратуванням коли вони говорили разом, здіймаючи повні жаги погляди до неба. Вони люб'язно ставились до цих недобророзумців, щоправда, не минаючи можливості запросити їх до свого дому, де давали їм вдвоє більшу порцію від власних. Часто ці люди люто і гнівно вимагали те, що інші давали їм з любові та милосердя. Були в їх родині також і бідні, і я часто бачила як вони отримували вівцю, або навіть декілька.

Першою дитиною, яку народила Анна в будинку свого батька була дівчинка. Однак вона не була дитиною обітниці. Передбачені знаки були відсутні при її народженні, яке було пов'язане із однією прикрістю. Анна під час вагітності, була засмучена через своїх слуг. Одна із служниць недобре повелась щодо Йоакима. Анна переймаючись порушенням чіткого порядку у її домі, дорікала їй дещо суворо за її поступок, і служниця взяла цей випадок так близько до серця, що передчасно народила мертвонароджену дитину. Анна була безутішною з цього приводу. Думки про те, що це була її провина, стали причиною передчасних пологів у неї самої. Її донька, однак, не померла. Оскільки дитина не мала знаків обітниці і була народжена занадто швидко, Анна сприйняла це як кару Божу, і була глибоко засмучена через те що вважала себе винною. Однак, вона мала велику радість від своєї маленької новонародженої доньки, яку назвали Марією. Це була мила, добра, ніжна дитина, і я завжди бачила як вона зростала міцною та повненькою. Батьки дуже любили її, але відчували деяке занепокоєння і смуток бо бачили що вона не була тим очікуваним святим плодом їх шлюбу. Тому вони жили у покуті та утриманні протягом тривалого часу. Після цього Анна залишалась безплідною, що розглядала як наслідок свого гріха, подвоюючи добрі діла. Я бачила її часто на самоті у гарячій молитві; вони часто жили окремо один від одного, подаючи милостиню та відсилаючи жертви до Храму.

Анна та Йоаким прожили із батьком Анни Еліудом протягом семи років (як можна судити із віку їх першої дитини), коли вони вирішили

жити окремо від батьків, і оселитись у будинку із земельною ділянкою в околицях Назарету, який перейшов до них від батьків Йоакима. Там вони, перебуваючи на самоті, почали свої сімейне життя заново, ведучи більш богоугодне життя, щоб привернути Боже благословення на їхній шлюб. Це рішення було прийнято у родині, і я бачила як батьки Анни облаштовували новий дім для своїх дітей. Вони розділили худобу відділяючи для дітей волів, ослів, овець - всіх значно більших ніж у наших домах. Всі предмети домашнього вжитку, посуд та одяг були завантажені на ослів і волів які стояли перед дверима. Ці добрі люди були дуже вправними у складанні речей, а тварини обережно приймали та несли вантаж. Ми далеко не такі вправні в складанні речей на вози, як вони. У них були гарні предмети домашнього вжитку; весь посуд більш витончений ніж в нинішній час, так ніби кожна річ була виготовлена майстром із особливою любов'ю та наміром. Я бачила як пакували крихкі глечики, декоровані чудовим орнаментом; вони наповнювали їх мохом, загортали ще мохом навколо, і кріпили міцно до обох кінців ременя, так що вони висіли над спинами тварин, які були покриті шарами кольорових килимів та одягу. Я бачила також, дорогі килими багато розшиті золотом. Батьки дали своїм дітям, що від'їжджали, невеликі важкі грудки в торбинках - без сумніву, куски цінних металів.

Коли все було готово до процесії приєднались слуги та служниці і погнали попереду худобу та в'ючних тварин до нового дому, що знаходився приблизно на відстані п'яти-шести годин дороги. Думаю він належав батькам Йоакима. Після того як Анна та Йоаким відправили у дорогу всіх друзів та слуг дякуючи та настановляючи їх, вони і самі покинули колишній дім із великими емоціями і рішучістю. Мати Анни вже померла, але я бачила, що батьки супроводжували подружню пару до нового дому. Ймовірно Еліуд одружився знову, або можливо це були лише батьки Йоакима. Марія Хелі, старша донька Анни, шести або семи років теж була між ними.

Їхній новий будинок розташовувався у приємній узгірній місцевості, оточеній лугами і деревами за годину-півтори на захід від Назарету та долини Завулону. Яр із шляхом оточеним терпентинними деревами вів від будинку в напрямку Назарету. Перед будинком був закритий двір, земля на якому мені видалась подібною до голої скелі. Він був оточений низькою стіною з неотесаного каміння із живоплотом який ріс як над так і за нею. З одного боку цього двору розташовувались малі не дуже міцні будівлі для робітників та зберігання різноманітних інструментів. Також там був розміщений відкритий навіс для худоби для в'ючних тварин. Було кілька садів, і в одному, поряд з будинком росло велике дерево дивного вигляду. Його гілки звисали до землі, пускали там коріння з якого виростали інші дерева, з яких в свою чергу таким самим способом росли

інші утворюючи цілу серію альтанок. Посередині досить великого дому знаходились вхідні двері на завісах. Всередині дім був приблизно такої ж величини як сільська церква середніх розмірів і був розділений на різні кімнати більш-менш рухомими плетеними стінами які не доходили до стелі. Двері вели у першу частину будинку – великого передпокою, що тягнувся на всю ширину дому та використовувався для прийому гостей, або, при потребі, він міг бути розділений легкими переносними перегородками для облаштування невеликих спалень, у випадках коли було багато гостей. Навпроти вхідних дверей були менш міцні двері посередині задньої стіни передпокою, що вели у середню частину дому крізь коридор із чотирма спальнями з кожного боку. Ці кімнати були розділені між собою легкими плетеними стінами-перегородками висотою в людський зріст, які закінчувались наверху відкритими решітками. Далі коридор вів до третьої, або задньої частини дому, яка була не прямокутна а напівкругла як апсида церкви. Посередині цієї кімнати, навпроти входу до самого даху знаходилось домашнє вогнище стіна якого здіймалась до димо-вивідного прорізу в даху будинку; коло цієї стіни готували їжу. Над вогнищем із стелі звисала лампа з п'ятьма розгалуженнями. Збоку від цього місця та за ним знаходилось кілька досить великих кімнат розділених легкими стінами-перегородками. За вогнищем, розділені килимами, розташовувались кімнати які використовувала сім'я – місця для сну, ніша для молитов, кімнати для їжі та роботи. За красивими садами навколо будинку були поля, далі гай із пагорбом позаду.

Прибувши до будинку вони знайшли вже все в повному порядку та на своїх місцях, бо батьки попередньо вислали потрібні речі та привели їх до ладу. Слуги та служниці розпакували та розклали все так само красиво і охайно як і складали, будучи настільки сумлінними що виконували свою роботу тихо та вміло самі і нікому не потрібно було давати їм постійно вказівок відносно кожної речі як це треба робити. Таким чином, незабаром, все стало виглядати влаштованим та затишним і батьки ввели своїх дітей у новий дім благословивши та обнявши їх на прощання і вирушивши назад додому, разом із їхньою маленькою внучкою, яка поверталася разом із ними. Я ніколи не бачила гучних прийомів під час візитів батьків або з якогось подібного приводу. Вони часто лягали навколо килима із кількома чашами та глеками, але їх розмови були в основному про божественні речі та святі очікування.

Я бачила як свята пара почала тут цілковито нове життя. Їхнім наміром було віддати Богові все, що було в минулому і поводитись так наче їхній шлюб щойно почався, намагаючись жити догоджаючи Богові і, таким чином, прихилити на себе Його благословення, якого вони, понад усе, щиро прагнули. Вони обоє, за прикладом своїх батьків (як я описала вище), розділяли на три частини свою худобу для Храму, бідних та для

себе. Кращу та добірну частину посиляли до Храму, наступну бідним, і найгіршу залишали собі. Це вони робили з усім своїм майном. Їхній будинок був досить просторий; вони жили і спали в окремих невеликих кімнатах, де вони дуже часто самотійно молились з великою ревністю. Вони жили так довгий час, даючи щедрю милостиню, і щоразу як ділили худобу та статки, я бачила, як все швидко зростає знову. Жили дуже скромно, дотримуючись періодів самозречення та стриманості. Молились у покутному одязі, і я часто бачила як Йоаким навколішках молиться до Бога перебуваючи далеко на пасовиськах з своїми стадами.

Через дев'ятнадцять років після народження їх першої дитини вони далі жили таким відданим Богу життям, постійно прагнучи дару плідності та все більше сумуючи. Я бачила як зле налаштовані сусіди приходили до них і говорили їм що вони очевидно погані люди раз в них не народжуються діти, що дівчинка у батьків Анни не була насправді їх донькою, а вони її лише удочерили через безплідність Анни, інакше вона б жила в їх домі, і ще подібні речі. Кожного разу як вони чули такі слова горе праведної пари з'являлось знов.

Непохитну віру Анни підтримувала сокровенна впевненість що прихід Месії близько і що вона є серед Його людської родини. Вона молилась за сповнення Обітниці голосними молитвами, і разом із Йоакимом вони постійно прагнули до більш досконалої чистоти життя. Сором безплідності глибоко пригнічував її. Вона заледве могла з'явитись у синагозі не будучи ображеною. Йоаким, низькорослий та худорлявий, був міцним і я часто бачила його по дорозі до Єрусалиму з худобою для жертви. Анна теж не була високою, і дуже витончено складена. Смуток настільки поглинув її, що щоки, хоч все ще з невеликим відтінком рум'янцю, відчутно запались. Вони продовжували давати частину своїх стад у Храм і для бідних, їхня ж частина ставали все меншою і меншою.

2.1. Йоаким відкинений у Храмі та іде щоб залишитись серед своїх стад.

Після багаторічних марних прохань Божого благословення для свого шлюбу, Йоаким мав намір знову принести жертву у Храмі. Він та Анна готувались до неї у покайних молитвах. Вони лежали на твердій землі молячись вночі у покутному одязі, після чого вдосвіта Йоаким пішов довколишніми місцями де паслися його стада, доки Анна залишалась вдома сама. Незабаром після цього Анна відправила йому голубів, інших птахів та багато різних речей в клітках та кошиках. Всі вони були доставлені йому слугами для жертвування в Храмі. Йоаким узяв двох ослів з пасовища і завантажив їх цими кошиками та іншими в які помістив три малі білі істоти з довгими шиями. Не можу згадати чи це були ягнята чи щось інше. Взяв палицю із лампою зверху, яка виглядала так наче

світила із середини гарбуза. Я бачила як він разом із своїми слугами і в'ючними тваринами ішли чудовим зеленим полем між Витанією та Єрусалимом, місце де пізніше я часто бачила Ісуса. Вони прибули до Храму і залишили ослів у стайні того самого заїзду коло скотного ринку де Йоаким та Анна потім зупинялись з нагоди представлення у Храмі Марії. Тоді вони взяли свої жертвоприношення, піднялись сходами, та пройшли як завжди через приміщення храмових службовців. Тут, поклавши жертвні дари, слуги повернулись назад.

Йоаким сам зайшов до приміщення до стояв таз із водою, в якій омивали всі жертви. Потім пішов через довгий прохід до приміщення зліва від того місця, де курили фіміам, стіл із хлібами покладання і семисвічник. Тут вже знаходилось кілька чоловіків, щоб принести жертви, і саме тут Йоакиму довелось перенести найважче випробування. Один із священників, Рувим на ім'я, знехтував його жертвами, та не поклав їх з іншими до правого кінця приміщення, де їх можна було побачити за решіткою, а відсунув в інший бік. Він голосно докоряв бідному Йоакиму перед іншими за його безплідність, відмовився приймати його і відправив з ганьбою відійти до загородженої решіткою ніші.

Я бачила що при цьому Йоаким покинув храм у величезному горі і відправився до дому в якому збирались ессеї, що знаходився коло Махерону, проходячи по дорозі повз Витанію. Тут він шукав поради і розради. (В тому самому будинку, і раніше у подібному коло Вифлеєму, жив пророк Менахем, що пророкував молодому Іроду про його царство та злочини.) Звідси Йоаким вирушив до найдалшого місця де паслись його стада – на гору Хермон. Його шлях проходив через Йордан, через пустелю Гадову. Хермон це довга вузька гора з чудовою зеленню та численними фруктовими деревами із сонячного боку, але покрита снігом з іншого.

2.2. Свята Анна отримує обіцянку плідності та вирушає до Храму.

Йоаким був настільки пригнічений горем та соромом через те що був з таким презирством відкинений у Храмі, що навіть не послав вістки Анні про те куди пішов. Однак, вона чула про приниження якого він зазнав від очевидців і її горе було таким великим, що про це неможливо писати. Не знаючи де був Йоаким, вона часто плакала лежачи, припавши лицем до землі. Я думаю що він переховувався серед своїх стад на горі Хермон місяців п'ять. Наприкінці цього часу горе Анни ще більше зросло через грубість однієї із служниць, яка стала ганьбити її за її недолю. Якось, щоправда, коли ця служниця попросила дозволу поїхати на свято Кучок (що тоді якраз починалось), Анна пам'ятаючи її поведінку, відмовила покидати господарство. Після цього служниця несамовито накинулася на неї, заявляючи що безплідність та покинення Йоакимом було Божою

карою за її суворість і Анна більше не побачить її у своєму домі. Вона відправила її назад до батьків із подарунками та супроводі двох слуг, з проханням щоб вони забрали назад свою доньку яку вони їй довірили, через те що не може більше тримати її в своєму домі. Відіславши цю служницю, Анна із сумом пішла до своєї кімнати помолитись. Ближче до вечора вона накинула на голову велику хустину загортаючись в неї цілковито і вийшла із пригашеним ліхтарем до зеленого дерева у дворі який, як я описувала раніше, формував альтанку. Тут вона розпалила лампу прямокутної форми, що звисала з цього дерева, і стала молитись із сув'юю. Дерево було таке велике, так що під ним були влаштовані альтанки і поставлені стільці, так як його гілки досягали до землі і звідти пускали нові паростки знову, виростали і опускались і знов піднімались то його оточував цілий ряд альтанок. Це дерево нагадувало дерево в Едемському саду на якому ріс заборонений плід. Його плоди звисали з кінців гілок в основному гронами по п'ять штук. Вони мали грушоподібну форму і їх м'якоть мала смуги червоного кольору; посередині було заглиблення, навколо якого розташовувались насінини. Листки були дуже великі, що нагадували, я думаю, ті, якими Адам і Єва покрили себе у Едемському саду. Євреї використовували це листя спеціально для свята Кушів. Вони прикрашали ними стіни, бо вони чудово поєднувались один з одним як риб'яча луска. Анна залишалась під цим деревом довгий час, ридаючи до Бога і благаючи про те щоб, хоч Він і вчинив її безплідною, все ж таки не відбирав її благочестивого супутника Йоакима. І ось, явився їй ангел Божий, він наче зійшов перед нею з вершини дерева, і заговорив до неї кажучи залишатись із добрим серцем і про те, що Бог почув її молитву; вона має завтра вирушити до Храму з двома служницями взявши із собою голубів для жертви. Він сказав, що молитва Йоакима теж почута і він теж уже іде до Храму із жертвами. Вона зустрине його під Золотими воротами. Жертва Йоакима буде прийнята і вони отримають благодать плідності; незабаром вона взнає ім'я яким має бути названа її дитина. Він сказав їй також, що він також приніс подібну вістку її чоловіку. Тоді він зник.

Анна, сповнена радості, подякувала Богу за Його милості. Вона повернулася до будинку і дала своїм служницям необхідні розпорядження для їх подорожі до Храму наступного ранку. Після цього я бачила як вона після молитви лягла спати. Її ліжком була вузька ковдра з подушкою під головою. (Зранку ковдру скручували.) Вона зняла свій верхній одяг, загорнулася від голови до п'ят широким покривалом і лягла на правий бік обличчям до стіни коло якої розташовувалось ліжко. Незабаром після того як вона заснула, я побачила як світло осяяло її зверху, котре коло ліжка перетворилось у постать сяючого юнака. Це був ангел Господній, що повідомив про зачаття святої дитини. Простягнувши свої руки над нею,

він написав великими сяючими буквами на стіні ім'я МАРІЯ. Після цього ангел розчинився у світлі і зник.

Протягом цього часу здавалось наче Анна було огорнена таємничим радісним сном. Не цілком прокинувшись до свідомості вона піднялась опівночі з ліжка і гаряче молилась, а тоді знову заснула. Після опівночі прокинулась радіючи, наче переживаючи внутрішнє осяяння, і тепер вона побачила із змішаним почуттям тривоги і радості напис на стіні. Він мав вигляд кількох великих сяючих золотисто-червоних букв, на які вона дивилась із невимовною радістю і смиренним сокрушенням, аж доки вони не зникли. Вона бачила напис так чітко, і її радість була від цього такою великою, що прокидаючись виглядала наче знову молодою. В мить коли світло ангела огорнуло Анну благодаттю, я побачила сяйво під її серцем і впізнала вибрану Матір, сяючу посудину ласки. Що було видно в ній, можу лише висловити образом колиски і шкіни святої дитини яку мала зачати і оберігати насправді благословенна мати. Я бачила як з ласки Божої Анна стала здатною виношувати плід. Не можу описати в який чудовий спосіб про це дізналась. Я бачила Анну як колиску спасіння всього людства, і в той же час, священну вівтарну посудину, відкриту, але приховану за завісою. Я дізналась про це звичайним чином і це знання було одночасно і природнім і священним. (Анні було в цей час, я думаю сорок три роки.)

Тепер вона встала, запалила лампу, помолилась, і вирушила із своїми жертвами у мандрівку до Єрусалиму. Всі її домашні цього ранку були сповнені дивною радістю, хоча ніхто крім Анни нічого не знав про відвідини ангела.

2.3. Йоаким втішений ангелом і повертається до Єрусалиму принести жертву.

Тоді ж я бачила Йоакима посеред своїх стад на горі Хермон за Йорданом в постійних проханнях Богу, щоб Він вислухав його. Дивлячись на молодих ягнят, що мекали та бавились коло своєї матері, він відчув крайній смуток від того що не мав дітей, але не розповідав своїм пастухам чому він такий сумний. Це було напередодні свята Кущів і він із своїми пастухами починали споруджувати шалаші. Пам'ятаючи своє приниження у Храмі, Йоаким залишив думку про традиційний похід до Єрусалиму та принесення жертв, але коли він молився я побачила ангела, що з'явився перед ним, та казав бути мужнім і йти у мандрівку до Єрусалиму, бо його жертва буде прийнята і молитви вислухані. Він зустріне свою дружину коло Золотих воріт. Після цього я бачила як Йоаким радісно розділяв свої стада на три частини знову – і як багато їх було! Найменш добрі залишив для себе, наступні відіслав есеям, а найкращі погнав із пастухами до

Храму. Він прибув до Єрусалиму на четвертий день свята і зупинився як завжди у заїзді коло Храму.

Анна також прибула до Єрусалиму на четвертий день свята і зупинилась із родичами Захарії коло рибного ринку. Вона не бачила Йоакима аж до кінця свята.

Хоча відхилення жертв Йоакима минулого разу сталося через знак із гори, я побачила що священник, який замість того щоб втішити та заспокоїти його повівся з ним так жорстоко був якимось чином (я не можу сказати яким) покараний Богом. Тепер, щоправда, священники отримали божественне попередження прийняти його жертви, і я побачила що дехто з них, попереджений про те як поводитись із жертвенними тваринами, покинули Храм щоб зустрітись із ним та прийняти його жертви. Худоба, яку він привів до Храму, не була власне жертвою. Жертва, яку він приготував для заклання складалась із двох ягнят, і трьох прудких тваринок, я думаю дитинчат. Багато із знайомих вітали його з тим що його жертви були прийняті. Я бачила це з огляду на свято на честь якого весь Храм був відкритий і прикрашений гірляндами фруктів і зелені, а в одному місці була влаштована скинія із восьми окремих колон. Йоаким ходив від одного місця до іншого так само як він це робив перед тим. Його жертви бути вбиті та спалені на звичному для цього місці. Деякі частини однак, були спалені у іншому місці, я думаю, справа від входу у двір із великою кафедрою для проповіді. Я бачила священників що кадили у святилищі. Також були запалені лампи і світло горіло на семисвічнику, але не на усіх семи відгалуженнях разом. Я часто бачила що різні відгалуження запалювались із різних причин. Коли дим здійнявся від жертвопринесень промінь світла що впав на священника у святилищі і, в той же час, на Йоакима зовні у дворі. Тоді в подіях наступила раптова пауза, наче через здивування від усвідомлення чогось надприродного. В зв'язку із цим, два священники вийшли у двір до Йоакима наче за велінням Божим і ввели його через бічну кімнату вверх до вівтаря кадіння у святилищі. Тоді священник поклав щось на вівтар. Це, як я могла бачити, не була окрема порція ладану, це було схоже на тверду грудку, але не можу згадати, що це було. Ця грудка давала сильний і солодкий запах ладану, як під час спалення на вівтарі кадіння перед завісою Святих Святих. Тоді священник відійшов залишивши Йоакима самого у святилищі. Поки курився ладан Йоаким стоячи із простягненими руками знаходився у стані захоплення. Я бачила постать ангела що наближалась до нього, того самого що потім з'явився Захарії коли він отримав обіцянку народження Хрестителя. Ангел говорив із Йоакимом і дав йому сувій на якому я впізнала напис сяючими буквами, три імені Хелія, Ханна, Міріам. Поруч із останнім з цих імен я бачила зображення невеликого Ковчегу Заповіту або Скинії. Йоаким прикріпив цей сувій до своїх грудей під одягом. Ангел

повідомив йому що безпліддя було не ганьбою, а навпаки славою, бо дитина яку зачне його жінка буде бездоганним плодом Божого благословення і вінцем благословення Авраама. Йоаким, не будучи в змозі зрозуміти цього, був проведений ангелом за завісу перед Святаї Святих. Між цією завісою та стійками перегородки перед Святаї Святих було місце достатнє для того щоб можна було стояти. Ангел наблизився до Ковчегу Завіту і, мені здалось, наче він взяв щось звідти, бо я бачила як він підніс щось в напрямку Йоакима - сяючий шар чи диск світла, закликаючи його вдихнути над ним і подивитись на нього. (Коли він тримав диск світла близько коло обличчя, мені згадався весільний звичай нашої країни, коли дяк дає цілувати намальоване на дошці обличчя і змушує платити за це три півпенсовики.) Тоді я бачила так ніби всі види зображень з'явилися на диску світла коли Йоаким вдихнув над ним повітря вони стали йому видимі. Його подих ніяк не затьмарив диск світла, і ангел сказав йому що зачаття Анною дитини буде таким самим незаплямованим як і ця куля, що залишилась сяяти не зважаючи на його подих. Далі ангел наче підняв кулю доти доки вони не зупинилась у вигляді сяючого ореолу в якому я побачила вереницю зображень починаючи від гріхопадіння і закінчуючи Відкупленням людства. Весь перебіг світу пройшов перед моїми очима як зображення що зливаються одне з одним. Знаючи і розуміючи їх всі я не можу відтворити деталі. Зверху, на самій вершині, я бачила Святу Трійцю, і внизу і з одного боку Трійці я бачила Едемський сад, з Адамом та Євою, падіння, обіцянку Відкуплення і всі його прототики – Ной, потоп, Ковчег, благословення Авраама, його перехід на первородного Ісаака, від Ісаака до Якова, як воно було взято в Якова ангелом з яким він боровся, як благословення перейшло до Йосипа в Єгипті і зросло у славі на ньому та його жінці. Я бачила як таємна присутність благословення була взята Мойсеєм з Єгипту разом із реліквіями Йосипа і його жінки Асенат, і стало Святаї Святих Ковчегу Заповіту, присутністю живого Бога серед Його людей. Тоді я побачила шану яку віддавали люди Божі цій святині і пов'язаним із нею обрядам. Я бачила родинні та подружні зв'язки, які сформували святий родовід предків Пречистої Діви, а також всі прообрази і символи її та нашого Спасителя в історії та у пророцтвах. Все це я бачила в символах що розташовувались колом та здіймалися із нижньої частини до світлового диску. Я бачила зображення великих міст, веж, палаців, престолів, воріт, садів і квітів, все дивно переплетено разом наче мостами світла і все зазнавало нападів та приступів лютих звірів та інших могутніх постатей. Всі ці картини показували як предки родини Пречистої Діви, від яких Бог взяв Плоть і став Людиною, були ведені, як і всі святі, Божою ласкою через численні ворожі приступи та боротьбу. Я пам'ятаю, також, що бачила в певний момент у цій серії зображень сад оточений густою

огорожею з шипами, яку безліч змій та інших огидних істот марно намагались подолати. Також бачила сильну вежу яку намагались взяти приступом озброєні люди, але падали подолані нею. Бачила багато картин такого роду, що були пов'язані з історією предків Пречистої Діви. З'єднані між собою разом, вони символізували перемогу над усіма спробами тривожити, шкодити, перепиняти справу спасіння. Це виглядало так, наче Боже співчуття виливалось на людство як у брудний потік, чисте тіло та чиста кров, яка, з великими зусиллями і труднощами, ніби прагнула відновити себе із розсіяних елементів. Весь потік прагне занурити їх у каламутні води, і тоді, наче з безмежної Божої ласки і відданої співпраці людства, вони врешті простували далі після багатьох забруднень і багатьох очищень, у незмінному нурті, який зростив Пречисту Діву, від якої Слово стало Тілом і оселилось між нами.

Серед зображень, які я бачила у світловій сфері, було багато таких що присутні у літанії до Пресвятої Діви. Щоразу як я промовляю цю літанію, я бачу їх і впізнаю їх і вшановую їх з великою побожністю. Картини на сфері відкривали себе все далі доки вони не досягли сповнення всього Божого співчуття до людства, такого розділеного і розсіяного в своєму занепаді, та завершеного в місці протилежному до Едемського саду, з небесним Єрусалимом у підніжжі Престолу Божого. Після того як я побачила всі ці картини, сфера (яка була насправді серією зображень, що проходили всередину світлового диску і виходили з нього) зникла. Думаю все це було посланим Йоакиму видінням, відкритим йому ангелом, яке також могла бачити і я. Щоразу як я отримую таке послання, воно являється мені у диску світла подібного до сфери.

2.4. Йоаким отримує благословення з Ковчегу Заповіту.

Тепер я побачила, що ангел доторкнувся чи помазав чоло Йоакима кінчиками свого великого та вказівного пальців і дав йому з'їсти сяючий окраєць та випити освітлену рідину із невеликої блискучої чаші яку він тримав між двома пальцями. Вона була такої ж форми як чаша Тайної Вечері, але без ніжки. Мені здалось також, що ця їжа, яку він поклав йому до рота мала форму маленької сяючої зернини збіжжя та маленької сяючої китиці винограду і я зрозуміла, що, після цього, будь-яке забруднення та будь-які грішні бажання покинули Йоакима. Тоді ангел подав Йоакиму найвищий і найсвятіший плід благословення даного Богом Аврааму, і звершений через Йосипа у святині посеред Ковчегу Заповіту, у присутності Бога серед Свого народу. Він дав Йоакимові це благословення так само як мені було показано попередньо, за винятком того що благословляючий ангел дав Аврааму благословення від себе, із свого нутра, Йоакимові ж дав наче із Свята Святых.

Благословення Авраама було свого роду початком Божої ласки даної батьку Його майбутнього народу так що від нього виходять камені для будівництва Його Храму. Коли Йоаким отримав благословення, здавалось наче ангел бере святу благодать від кивоту Храму віддаючи її священику, щоб від нього утворилась свята посудина в якій Слово стане Тілом. Все це не може бути виражено словами, бо я говорю не про порушення Святого Святих, а осквернення в людині після гріха і падіння. Дуже часто, від наймолодших років, у моїх видіннях Старого Заповіту був Ковчег котрий завжди справляв враження завершеної церкви, але більш урочистої і такої що вселяє благоговіння. Я бачила у ньому не лише Скрижалі Закону як писане Слово Боже, але також священну присутність Живого Бога, як кореневище вина і пшениці та тіла і крові майбутньої жертви нашого Відкуплення.

Ласка дана через цю благословенну присутність зростила, співдіянням побожних людей Закону, те святе дерево, останнім цвітом якого була чиста квітка в якій Слово стало Людиною, даючи нам у Новому Заповіті Свою людськість і Свою божественність через встановлення Тайни Свого Тіла і Крові, без якої ми не досягнемо вічного життя. Я ніколи не бачила Ковчег Заповіту без священної присутності Бога, за винятком того часу коли він потрапив до рук ворогів, і свята присутність була бережена у руках первосвященика, або одного із пророків. Коли тільки Скрижалі Закону були присутні у Ковчезі Заповіту самі без святині, він виглядав для мене як Храм самаритян на горі Гарізім, або як церква наших часів без Святих Тайн. Такий Храм замість Скрижалів Закону написаних Божою рукою містить тільки книги Святого Письма неправильно зрозумілі людством.

У Ковчезі Заповіту зробленому Мойсеєм, котрий стояв у Храмі і Кивоті Соломона, я бачила цю Святиню Старого Заповіту у формі сяючого кола перетнутого двома меншими променями світла, що також перетинались. Але зараз, коли ангел уділяв благословення Йоакиму, це благословення передавалось йому у формі чогось сяючого, як сяюча насінина чи горошина за формою, яку він вклав у відкриті груди Йоакимового одягу. Коли благословення було передано Аврааму, я бачила ласку, що була передана йому в такий самий спосіб, і її сила та дієвість залишалась на ньому у тій мірі яка була визначена Богом поки він передав її своєму первородному сину Ісаку, від якого перейшла до Якова, від нього через ангела до Йосипа, а від Йосипа та його жінки із ще більшою силою до Ковчегу Заповіту. Я відчула що ангел зв'язав Йоакима таємницею і я зрозуміла чому пізніше Захарія, батько Хрестителя, став німим після отримання благословення і обіцянки плідності для Єлизавети від архангела Гавриїла у вівтарі кадіння. Мені було відкрито, що із цим благословенням Йоаким отримав найвищий плід і справжнє сповнення

авраамового благословення, а саме благословення на непорочне зачаття Найсвятішої Діви, що мала розбити голову змія. Тоді ангел вивів Йоакима назад до святилища і зник, тоді як Йоаким опустився на землю в захопленні і виглядав паралізованим. Священики, що знову увійшли до святилища знайшли його сяючим від радості. Вони шанобливо підняли його і розмістили на вулиці у кріслі яким переважно користувались лише священики. Тут вони омили його лице, піднесли якусь речовину із сильним запахом до ніздрів, дали пити і, загалом, поводитись із ним наче з людиною яка зомліла. Прийшовши до тям, він виглядав молодим та сильним, і сявав від радості.

II. НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ.

1. Йоаким та Свята Анна зустрічаються коло Золотих воріт.

Так само як прибуття Йоакима до святилища сталося через втручання згори, так він був проведений у підземний коридор, що знаходився в освяченій частині Храму і проходив під Золотими воротами. Мені було повідомлено з якою метою і для чого під час будівництва Храму його проклали, а також для чого він використовувався, але я не маю чітких спогадів про це. Думаю, що із цим коридором були пов'язані деякі релігійні обряди благословення і прийняття безплідних. За звичайних обставин сюди приходили для обрядів очищення, покути, відпущення гріхів тощо. Священики провели Йоакима у цей коридор до жертovníка через невеликі двері. Священики повернули назад, але Йоаким продовжував іти по коридору, який поступово опускався вниз. Анна також прийшла до Храму із своєю служницею, яка несла у плетених кошиках голубів для жертви. Вона віддала жертви та розповіла священику що була направлена ангелом зустріти свого чоловіка під Золотими Воротами. Тепер священики та кілька поважних жінок (серед яких думаю була пророчиця Анна) повели її через вхід з іншого боку у посвячений коридор де її залишили одну. Я мала чудове видіння про те як виглядав цей коридор. Йоаким зайшов через маленькі двері. Коридор опускався вниз і був спочатку вузьким, але згодом став ширшим. Освітлені зверху стіни виблискували золотими та зеленими і червонуватими кольорами. Пройшовши приблизно третину шляху, Йоаким досягнув місця посередині якого стояла колона у формі пальмового дерева із звисаючими листками та плодами. Тут він зустрів Анну, сяючу від щастя. Вони обійнялись із святою радістю, поділившись кожен своїми добрими звістками. Вони були у захваті і оповитими хмарою світла. Я бачила що це світло утворював великий сонм ангелів, які здіймали високу сяючу вежу над головами Анни та Йоакима. Форма цієї вежі була такою самою яку я бачила у картинах з Літанії до Пречистої Діви, Вежа Давида, Вежа із

слонової кістки і так далі. Ця вежа наче зникла між Анною та Йоакимом, які були оповиті світлою славою. Я зрозуміла це як наслідок даної тут благодаті, зачаття Марії було таким чистим яким були б усі зачаття без первородного гріха. В цей час я мала невимовне видіння. Небеса відкрились над ними і я бачила радість Святої Трійці та ангелів, та їх участь у незбагненному благословенні даному тут батькам Марії. Анна та Йоаким повернулись, хвалячи Бога, до виходу під Золотими Воротами: в напрямку кінця коридор підіймався вгору. Вони ввійшли у свого роду каплицю під красивою та високою аркою, освітлену багатьма лампами. Тут їх зустріли священики, що вивели їх назовні. Частина Храму над якою був зал Синедріону лежав над серединою підземного коридору; над цим його кінцем, я думаю, були житла священиків, обов'язком яких було наглядати за облаченнями. Йоаким та Анна прийшли до своєї рідної улоговини у найвіддаленішому краї храмової гори, з виглядом на долину Йосафата, де шлях не міг далі іти прямо, а розгалужувався направо і наліво. Відвідавши будинок іншого священика Йоаким і Анна та їх слуги вирушили у мандрівку назад додому. Після прибуття у Назарет, після радісної гостини, Йоаким роздав їжу багатьом бідним і щедро розділив милостиню. Я бачила як він та Анна сповнювались радістю та запалом і вдячністю Богу, коли вони думали про Його співчуття до них; я часто бачила як вони моляться із сльозами на очах.

Тут мені було пояснено що Пречиста Діва була народжена своїми батьками у святій покорі та цілковитій чистоті серця, і що після цього вони жили разом в утриманні і найбільшому благочесті та страху Божому. В цей же час мені було чітко роз'яснено як незмінно святість дітей підтримується чистотою, невинністю і стриманістю їх батьків та їх опором всім аморальним спокусам; і як стриманість після зачаття оберігає плід в утробі від багатьох грішних імпульсів. Загалом, мені було дано дуже багато знань про корені потворності та гріха.

2. Додаткова інформація про Зачаття Пречистої Діви.

[Тут наводяться різні видіння які Катерина Еммеріх отримала у різний час і протягом щорічних роздумів в часі октави свята Непорочного Зачаття. Хоча вони не продовжують прямим чином перебіг життя Пречистої Діви, однак чудово проливають світло на таємницю її обрання, підготовки і вшанування як посудини благодаті. Так як ці видіння були пов'язані із періодом найбільших страждань Катерини Еммеріх та перерв у записках, не дивно, що вони мають дещо уривчастий характер.]

2.1. Ангели показують відновлення людства.

Я бачила чудову картину, що Бог показав ангелам якою є Його воля із відновлення людства після гріхопадіння. Спершу я не зрозуміла картини, але згодом вона стала зрозумілою. Я побачила Престол Бога та

Святої Трійці, і в той же час рух всередині Трійці. Я бачила дев'ять хорів ангелів, і як Бог оголосив їм яким чином, за Його волею, буде відновлено людський рід. Я бачила невимовну радість поміж ангелами через це. Мені було показано у кількох символічних образах розвиток Божого задуму спасіння людства. Ці образи виникали серед дев'яти ангельських хорів і слідували один за одним у свого роду історичній послідовності. Я бачила як ангели допомагають створювати ці образи, бережуть та захищають їх. Зараз не пам'ятаю точно порядок за яким вони виникали, але розкажу, в ім'я Боже те, що я все ще можу згадати. Перед Престолом Божим виникла гора дорогоцінних каменів; вона росла і розширювалась. Спочатку вона складалась із терас як престол; згодом набула форму оточеної дев'ятьма ангельськими хорами вежі – вежі що зберігає всі скарби духу і всі дари благодаті. З одного боку цієї вежі виноградна лоза та колоски зерна переплітались як пальці складених рук здавались виростаючи ми із краю золотої хмари. Не можу пригадати в який точно момент всього видіння бачила це. Я бачила у небі фігуру подібну до діви, що проходила у вежу і як вона розчинилась у ній. Вежа була дуже широка і з плоским дахом; здається вона мала вхід із тильного боку через який діва ввійшла до неї. Це не була Пречиста Діва такою як у часі, але такою як вона є у вічності, у Бозі. Її поява була утворена перед обличчям Святої Трійці, точно так як пара утворюється при чиемусь диханні. Також було видно як щось вийшло від Святої Трійці у напрямку до вежі. В цей момент видіння я бачила серед ангельського хору посудину подібну до ківорію. Ангели разом надали цій посудині форми вежі оточеної багатьма образами наповненими значеннями. Поруч із поєднаними за нею руками стояло дві постаті. Ця духовна посудина продовжувала зростати у розмірі, красі та багатстві. Тоді щось вийшло від Бога і пройшло крізь всі дев'ять ангельських хорів. Мені це здалось невеликою сяючою святою хмарою, що ставала все більш і більш віддаленою по мірі приближення до священної посудини, до якої вона врешті проникла. Але для того щоб я розпізнала що це було справжнє та суттєве благословення Боже, яке наділяло ласкою чистої та безгрішної смуги поколінь (як вирощування деяких рослин у якнайбільшій їх чистоті), я нарешті побачила це благословення у формі сяючого зерняти, вміщеного до ківорію, який далі увійшов до вежі. Ангели приймали діяльну участь у виявленні цих видінь. Щоправда, вони виростили із глибин, під шаром того що здавалось було фальшивими видіннями, бо я бачила ангелів, що боролись із ними та відштовхували їх набік. Багато із тих фальшивих видінь я забула, але ось що я досі пам'ятаю з них.

Я бачила церкву що підіймається ізнизу, майже у такій формі в якій мені завжди являлась Свята Вселенська Церква не як окрема церква, а як Свята Католицька Церква загалом. Була, однак, та різниця, що остання

мала вежу над входом, а церква що здіймалась із глибини ні. Це була дуже велика церква, але фальшива. Ангели відштовхнули її набік так що вона стояла вся викривлена. Я також бачила велике блюдо із виступом з одного боку; що намагалось ввійти до фальшивої церкви, але також було відштовхнута набік. Тоді я побачила ангела який готував чашу у формі Чаші Святої Вечері, що пройшла у вежу до якої ввійшла діва. Я також бачила появу меншої вежі чи будинку із багатьма дверима, через які проходили натовпи людей, між ними такі постаті як Авраам і Сини Ізраїлеві. Думаю це було пов'язано із єгипетською неволею. Кругла ступінчата вежа зросла, що також було пов'язано із Єгиптом. Вона була відштовхнута назад і стояла погнутою. Я також бачила виникнення єгипетського храму, на даху якого видно було єгипетських священиків, ідолопоклонників, що кріпили образ крилатої діви після отримання від Іллі пророчого видіння Пречистої Діви. Я розкажу про це видіння пізніше; воно було відкрито пророку із гори Кармель. Цей храм також був відсунений набік і залишився викривленим.

Тоді я бачила ангельський хор, справа від святої вежі і гілку що пустила бруньки, утворюючи повне генеалогічне дерево з невеликих постатей чоловіків та жінок, що тримали однин одного за руки. Це генеалогічне дерево завершилось появою невеликих ясел із дитиною у них. Ясла були такого ж розміру як я бачила виставленими у храмі Трьох Царів. Тоді з'являється прекрасна велика церква.

Спосіб в який всі ці образи були поєднані один із одним і, тоді ж, розчинились один в одному був чудовим. Все видіння було неописанно багатим і сповненим змісту. Навіть появи огидних, злих, фальшивих веж, чаш та церков, які були відштовхнені набік, були включені у відкриття плану Спасіння.

[Розповідаючи ці розрізненні видіння вона поверталась знову і знову до невимовної радості ангелів. Немає ніякого справжнього підсумку до цих фрагментарних видінь, які виглядають як ряд символічних картин історії нашого спасіння. Вона додала: Перш за все, між ангельськими хорами, я бачила символи Відкуплення, і тоді - ряд образів від Адама до Вавилонської неволі.]

2.2. Попереднє представлення Марії Іллі у Єгипті.

Я бачила деякі давні події у Єгипті, що символічно відносились до Пречистої Діви. Це мало бути ще за багато років до Іллі. Також дещо у Єгипті протягом його життя, про що розповім потім.

Я бачила місце у Єгипті, набагато далі від Землі Обітованної ніж Он чи Геліополь, де на одному із островів на ріці стояв ідол. Цей ідол мав голову яка нагадувала щось середнє між головою людини і бика, з трьома рогами, один посередині чола. Фігура була порожня всередині та мала отвори в тілі в яких як у печі спалювались жертви. Ступні ідола були як

кігті, в одній руці він тримав рослину подібну до лілії, що виростають з води та розпускаються і стуляються разом із сонцем. В іншій руці ідол тримав рослину що нагадувала колосок збіжжя з досить тонкими зернами; я думаю вона також проростає із води, але не досить певна в цьому. Храм на честь цього ідола був споруджений після великої перемоги і був готовий до посвячення та жертвопринесення. Але коли люди ішли до острова трапилось дещо дивне. Поруч із ідолом був темний та жахливий привид, і далі я бачила великого ангела, що сховався на нього із небес, як той, що явився святому Івану Богослову у Апокаліпсисі. Цей ангел вразив темну постать у спину своїм посохом. Демон, скорчившись, був змушений говорити устами ідола, попереджаючи про те що храм має бути посвячений не на його честь, а на честь діви що має з'явитись на землі і якій треба дякувати за перемогу. Не можу згадати точних подробиць, але я бачила, що люди у новому храмі поставили та прикріпили до стіни зображення крилатої діви. Діва у польоті схилялась над невеликим човном у якому лежала дитина у пелюшках. Човник стояв на невеликій колоні із листоподібним верхом наче дерево. Одна з її протягнутих рук мала звисаючі з неї терези, і я бачила дві постаті поруч із нею на стіні кожна з яких клала щось на шальки. Човник у якому лежала дитина був подібним до того в якому на Нілі лежав Мойсей, але він був відкритим, тоді як мойсеєвий цілковито закритий за винятком невеликого отвору на верху.

2.3. Видіння Пречистої Діви Іллею.

Я побачила Землю Обітованну змарнілу та пересохлу від посухи, і я бачила Іллю, що сховався на Гору Кармель з двома слугами просити у Бога дощу. Спочатку вони перейшли через високий кряж, далі кам'яними сходами до тераси, далі ще багатьма кам'яними сходами та врешті досягнули великого відкритого простору із кам'яним пагорбом посередині в якому була печера. Ілля піднявся сходами на вершину цього пагорбу. Він залишив слуг на краї відкритого простору і звелів одному з них дивитись у бік Галілейського моря, яке однак, мало страшний вигляд, бо було цілком висохлим і наповненим порожнінами і впадинами із гниючими трупами тварин та болотистим ґрунтом. Ілля присів на землю і опустивши голову між колінами і покрившись покривалом гаряче молився до Бога та гукав сім разів до свого слуги щоб знати чи не бачить він хмари що здіймається над озером. На сьомий раз я побачила хмару, що здіймається та бачила слугу що повідомляв це Іллі, який відправив його до царя Ахаба. Я бачила білий вихор, що виник сам по собі посередині озера; з цього вихору розвилась невелика чорна хмарка виглядом як кулак, що сама по собі розширювалась та розвивалась. В цій невеликій хмарині я спершу побачила невелику сяючу постать подібну до діви. Я також бачила, що Ілля розуміє значення цієї постаті у поширенні хмари. Голова цієї діви була оповита промінням; вона простягнула свої руки у формі

хреста, і в одній руці тримала тріумфальний вінок. Її довгий одяг був наче зв'язаний нижче стіп. Вона ніби зринала над всією Обітованною Землею у хмарі по мірі того як вона поширювалась все далі. Я бачила як ця хмара розділена на різні частини і випала рясними дощами кришталевих крапель на деякі святі та посвячені місця населені побожними людьми і тими які молились про спасіння. Я бачила ці зливи оточені барвами веселки в середині якої наче перлина у раковині проявлялось благословення. Мені було пояснено, що це символічна картина, і вибрані місця омиті зливами із хмари були насправді тими місцями яким належала частка у сприянні приходу Пречистої Діви.

Я бачила також пророче видіння того як Ілля, поки хмара здіймалась, розгледів чотири таємниці пов'язані із Пречистою Дівою. Нажаль, я забула подробиці та багато іншого через клопоти і перебивання. Ілля розгледів у хмарі, поміж інших речей, що Марія буде народжена у сьомій епосі світу; тому він сім разів кликав свого слугу. Також він побачив, з якої родини вона прийде. З одного боку землі він побачив низьке, але дуже широке родинне дерево, а з іншого високе, широке знизу але звужене доверху, що схиялось до першого дерева. Він все зрозумів і розгледів таким чином чотири таємниці пов'язані із майбутньою матір'ю Спасителя. Далі я мала видіння того як Ілля розширив печеру над якою молився і як він надав Синам Пророків більш постійної організації. Деякі з них завжди молились у цій печері за прихід Пречистої Діви і віддавали їй шану в очікуванні її майбутнього народження. Ця побожність до Пречистої Діви тривала тут безперервно, есеї продовжували її під час земного життя Марії і, в подальшому, вона збереглась до наших днів завдяки пустельникам і Ордену кармелітів які зрештою наслідували їм.

2.4. Пояснення видіння Діви Марії Іллею.

[Коли Катерина Емреїх повідомляла згодом свої видіння з часів Івана Хрестителя, вона бачила те ж видіння Іллі з згадками про стан країни і людства які панували у час святого Івана. Тому, починаючи звідси, ми відтворюємо те що пояснює сказане нею вище.]

Я бачила велике хвилювання у єрусалимському Храмі, численні наради та багато написаних тростяними писалами повідомлень, що розсилались посланниками по країні. Дощу просили у Бога із плачем і благаннями, і повсюди розшукували Іллю. Я бачила як Ілля приймав їжу та пиття у пустелі від ангелів, що тримали посудину подібну на невелику сяючу діжку із білими і червоними діагональними смугами. Я бачила всі угоди Іллі із Ахавом, жертвоприношення на горі Кармель, вбивство жерців Ваала, молитву Іллі за дощ та появу хмар. Бачила також, що так само, як була спустошена посухою земля, велика посуха і брак добрих плодів були серед людей. Своїми молитвами Ілля прикликав благословення завдяки якому утворилась хмара і він керував та розподіляв

зливи відповідно до внутрішніх бачень; в іншому випадку вони могли б перетворитись на руйнівний потоп. Він запитував про появу хмари свого слугу сім разів, що означало сім поколінь або епох світу що мають минути перед тим як справжнє благословення (якого хмара були лише символом) вкорениться у Ізраїлі. Ілля особисто бачив у хмарі, що здійслювалась, образ Пречистої Діви та розгледів кілька таємниць що мали відношення до її народження та походження.

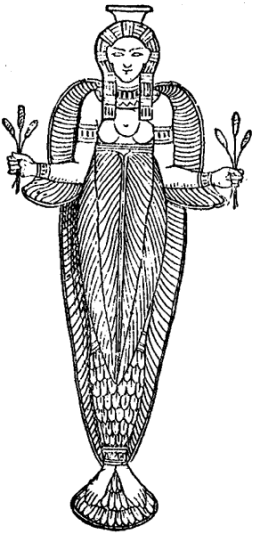
Молитви Іллі прикликали благословення спочатку у формі крапель. Клуби хмар опускались утворюючи вихори із райдужними краями, з яких в свою чергу виникали падаючі краплі. Я бачила в цьому зв'язок із манною у пустелі, але манна лежала густою і пухкою зранку на землі як шерстяне руно, що може бути скручене та забране назад. Ці вихрові коловороти крапель накочувались вздовж берегів Йордану, але випадали дощем лише у певних місцях, а не всюди. Зокрема у Айноні, навпроти Салему, і у місці, де згодом відбувались хрещення. Я чітко бачила ці сяючі коловороти спадаючими вниз. Я запитала про те що буде із цими кольоровими краями дощових вихорів, і як пояснення мені було дано приклад молюсків з мушель яких добувають перли у морі, краї яких теж сяють кольорами поки вони розкривають себе сонцю, поглинаючи світло та очищаючи її від кольору поки чиста біла перлина набуде форму у центрі. Також мені було показано, що ці роса та дощ були чимось набагато більшим ніж звичайне зволоження землі. Мені було дано ясно зрозуміти що без цієї роси, прихід Пречистої Діви був би відкладений більш ніж на сотню років; однак, після цього улагодження та благословення краю, догляд та віднова були надані людським істотам що жили плодами землі; благословення поєдналось із їх тілами та облагородило їх. Ця плодоносна роса пов'язана із приходом Месії, бо я бачила як її струмені перетинають покоління за поколінням поки вони не досягли тіла Пречистої Діви. Не можу описати цього. Інколи, на кольоровому краю, котрий я згадала, з'являлись одна чи більше перлин які мали подобу людських постатей, що зникали у пориві до поєднання себе із іншими перлинами. Образ перлинної мушлі був символом Марії та Ісуса.

Я також бачила, що так само якими були земля та людство, випалене і спрагле дощу, таким згодом був людський дух спраглий хрещення Івана; тому все видіння було не тільки пророцтвом про Пречисту Діву, але також про становище людей у часи Хрестителя. Спершу серед людей була тривога, прагнення дощу і пошуки Іллі, після яких, тим не менше, вони стали переслідувати його; а потім було прагнення людей до хрещення та покаяння, і, в черговий раз, брак розуміння з боку синагоги у спілкуванні з Іваном.

2.5. Образ Пречистої Діви у Єгипті.

Я бачила, що вістка про спасіння була оголошена в Єгипті наступним чином. За наказом Божим Ілля відправив прохання закликати побожні родини розпорошені у трьох регіонах сходу, півночі та півдня. Для цієї мети він відправив трьох чоловік із общини пророчих синів, але лише після прохання знаку від Бога, що він вирішив правильно, оскільки це було важке та небезпечне завдання і він мав обрати посланців чия обачність зменшить небезпеку бути вбитими. Один вирушив на Північ, один на Схід і третій на Південь. Цей останній повинен був пройти через значну частину єгипетської території, де євреї були у особливій небезпеці бути вбитими. Цей посланець пішов дорогою, якою згодом скористалась Свята Родина під час своєї втечі до Єгипту. Також думаю він пройшов повз Он, де Дитяtko Ісус знайшло притулок. Я бачила як він прийшов до язичницького храму на великій рівнині. У цьому храмі, оточеному левадою та багатьма іншими будівлями, поклонялись живому бичу. В храмі вони мали зображення бика та багатьох інших ідолів; їхні жертвоприношення були жахливими оскільки полягали у забиванні понівечених дітей. Вони схопили пророчого сина і привели його до жерців. На щастя, останні були дуже допитливі, якби не це вони б можливо запросто вбили його. Вони запитували його звідки він прийшов та що привело його сюди і він без вагань відповідав, розповідаючи їм як буде народжена діва, від якої прийде спасіння світу і всі ідоли розлетяться на шматки.

Вони були вражені цією розповіддю, здавались глибоко зворушеними та дозволили їти далі неушкодженим. Я бачила як вони потім радились та виконали зображення діви і прикріпили його посередині храмового даху. Це зображення (рис. 4) в повну довжину має головний убір як в ідолів, багато з яких були розташовані тут рядами, що мали вигляд наполовину жінки, наполовину лева. На голові було щось на зразок невеликої посудини або бушелю з фруктами; лікті притулялись до тіла, в той час як передпліччя утворювали жест відхилення і відмови. В руках були колоски збіжжя. Вона мала троє грудей; більша посередині та менші з обох боків, але на нижчому рівні. Нижня частина тіла була одягнена у довгий одяг до стіп, досить невеликих і загострених, з яких звисали китиці, або щось на їх зразок. На своїх руках вона мала наче крила вище та нижче ліктів; ці крила здається були зроблені з тонкого пір'я, що розходилося із кожного боку як промені та перетинались один з одним. Пір'їни проходили навхрест нижче обох стегон і над серединою тіла до стіп. Одяг не мав складок. Вони шанували це зображення і приносили йому жертви, просячи не знищувати їхнього бога Апіса та їх інших богів. В цей час вони продовжували перебувати у жахливому язичництві, за винятком того що почали взивати до цієї діви. Роблячи це зображення,

вони мали, я вважаю, слідувати свідченням яке дав їм пророчий син розповідаючи про видіння Іллі.

Рисунок 4. Єгипетський ідол діви створений після отримання пророцтва Іллі.

2.6. Марія звіщається благочестивим язичникам.

Також я бачила, що по великій милості Божій, про народження Месії від діви у Юдеї було об'явлено побожним язичникам. Предки трьох святих царів, волхвів із Халдеї, отримали цю вість завдяки появі образу у небі чи у вигляді зорі, за допомогою яких вони пророкували. Я бачила сліди цих пророчих образів Пречистої Диви у зображеннях в їхньому храмі, який я описала у розповіді про відвідання їх Ісусом після воскресіння Лазаря в останню чверть третього року Його місії.

2.7. Життя Товії. Алегорія пришествя Спасіння.

[На свято Архангела Михаїла у вересні 1821 року, Катерина Еммеріх розповіла, серед інших фрагментів, про видіння святих ангелів наступну історію Товії, якого вона бачила з Архангелом Рафаїлом як його провідником.]

Я бачила багато речей із життя Товії, яке є алегорією історії приходу Спасіння до Ізраїлю; не уявна алегорія, але та яка насправді відбувалась у житті. Мені було показано що Сара, жінка молодого Товії, була прообразом св. Анни. Я розповім, наскільки зможу згадати, багато речей які трапились, але не зможу відтворити їх правильний порядок. Старший Товія символізував богобоязних євреїв, що очікували на Месію. Ластівка, посланець весни, означає скорий прихід Спасіння. Сліпота старого Товії означає подальшу бездітність та те що він посвятить себе цілковито молитві та роздумам; це означає, також, віруючих, які хоча і затьмарені, проте тужать та чекають на світло спасіння та не знають звідки воно прийде. Сварлива жінка Товії представляє порожнечу та метушню в які фарисеї перетворили Заповіт. Дитина яку вона принесла замість заробітної плати насправді, як Товія і застерігав, була вкрадена і віддана їй за безцінь. Товія знав занепокоєність людей про все це, але дружина насміхалась над ним. Ці насмішки також означали неповагу фарисеїв та формалізм побожних євреїв і есеїв та взаємини між ними, але я не можу згадати як це було.

Архангел Рафаїл не говорив неправди коли сказав що він був Азарією, сином Ананії, бо загальне значення цих слів є: «допомога Господня із хмари Господньої». Цей ангел, супутник молодого Товії, представляє Божу пильність до предків Пречистої Диви та Його охорону і керівництво Благословенням що проймало всі їх покоління перед її

зачаттям. В молитві старшого Товії і Сари, доньки Рагуела (я бачила як обидві ці молитви були принесені ангелами до Престолу Божого одночасно і були вислухані), я розпізнала благання побожних ізраїльтян та дочок Сіону про прихід Спасіння, так само як і в одночасних молитвах про потомство віддалених один від одного Йоакима та Анни. Сліпота старшого Товії та глузування над ним його жінки символізувало бездітність Йоакима і відкинення його жертви у Храмі. Сім чоловіків Сари, доньки Рагуела, були знищені Сатаною через їх сластолюбство; бо Сара дала обітницю віддати себе тільки цнотливому та побожному чоловікові. Цих семеро чоловіків символізували тих, чия участь у родоводі Ісуса за тілом перешкоджала приходу Пречистої Діви, а відтак приходу Спасіння. Це також було пов'язане із деяким не благословенним періодом у історії Спасіння і женихами, яким Анні довелось відмовити так як вона мала поєднатись із Йоакимом, батьком Марії. Докори служниці на адресу Сари (Тов.3.7.) символізують докори язичників, невіруючих та безбожних між євреями, проти очікувань Месії, прихід якого всіх побожних євреїв надихав на все палкіші молитви. Це було, також, образом докорів служниці Анни, після яких свята мати молилась із таким жаром що її молитва була задоволена. Риба, яка намагалась проковтнути молодого Товію символізує владу темряви, язичництво і гріх, які борються проти приходу Спасіння, а також довге безпліддя Анни. Вбивство риби, видалення її серця, печінки і жовчі та їх спалення Товією та Сарою – все це символізує перемогу над демонами тілесної пристрасті і удушення семи Сарених чоловіків, так само як добрі діла та стриманість Йоакима та Анни, якими вони досягнули благословення святої плідності. Я також бачила тут глибокий зміст стосовно Святих Таїн, але не можу більше пояснити їх. Жовч риби, що відновила зір батьку Товії, символізує гіркоту страждань через які обрані з євреїв отримали участь у Спасінні; це значить також вступ до темряви світла принесеного гіркими стражданнями Ісуса від самого Його народження.

Я отримала багато пояснень такого роду, і бачила багато деталей історії Товії. Думаю потомки Товії були серед предків Йоакима та Анни. Старший Товія мав інших дітей, які не були благочестивими. Сара мала три доньки та чотири сини. Її першою дитиною була донька. Старший Товія дожив до онуків.

2.8. Генеалогічне дерево Месії.

Я бачила лінію предків Месії що виходила від Давида і розділялась на дві гілки. Права ішла через Соломона до Якова, батька святого Йосипа. Я бачила постаті всіх предків святого Йосипа названих в Євангелії у цій правій гілці від Давида через Соломона. Ця гілка мала більше значення від іншої; я бачила лінію предків почату від уст окремих постатей у потоці білого безколірного світла. Постаті були високими і виглядали більш

одухотвореними ніж ті що були у лівій гілці. Кожна тримала довге стебло квітки із звисаючим як у пальми листям: ці стебла були увінчані великими квітами дзвоноподібної форми, подібні до лілій з п'ятьма тичинками, жовтими зверху, звідки розсипався красивий жовтий пил. Ці квіти відрізнялися за розміром, силою та красою. Квітка яку тримав Йосип, прийомний батько Ісуса, була найкрасивіша і найчистіша з усіх, із свіжими та рясними пелюстками. На півдорозі вниз цього родового дерева було три відкинені пагони, почорнілі та зсохлі. У цій лінії, що проходила через Соломона було кілька прогалін, що відокремлювали її плоди більш віддалено. Права та ліва гілки зустрічались багато разів, і перетинали одна одну в точці за кілька поколінь від кінця. Мені було дано пояснення про більш значимі лінії через Соломона. В ній було більше духовного і менше тілесного, а також більше значення постаті самого Соломона. Не можу пояснити цього.

Ліва гілка предків походила від Давида через Натана до Хелі, що є справжнім іменем Йоакима, батька Марії, бо отримав ім'я Йоаким аж потім, так само як Аврам пізніше став Авраамом. Забула причину, але можливо згадаю згодом. В моїх видіннях я часто чула як Ісуса за тілом кликали сином Хелі.

Вся ця лінія від Давида через Натана проходить через нижчий рівень: вона, в основному, виходила із пупків окремих постатей. Я бачила їх забарвлених у червоне, жовте чи біле, але ніколи синє. Тут і там виникали плями; згодом плями очищались. Постаті тут були меншими ніж у лінії яка проходила через Соломона. Вони тримали менші гілки, що звисали набік і мали невеликі жовто-зелені листки із зубчатими краями. Вони були завжди закритими, мали не бутони, а зав'язі плодів. Подвійний ряд маленьких гілок звисав з того ж боку що і зубчаті листки. В точці за три чи чотири покоління вище Хелі або Йоакима, дві лінії перетинались і підіймаючись закінчувались Пречистою Дівою.

У точці перетину, думаю, я вже бачила як кров Пречистої Диви почала сяти у потоці її предків.

Свята Анна по батьківській лінії походила від Леві, а по материнській від Веніамина. У видінні я бачила як її предки, з великою побожністю та благочестям, несли Ковчег Завіту; як вони отримували від нього промені благословення, що поширилось і на їх нащадків, на Анну і на Марію. Я завжди бачила багато священників у будинку батьків Анни, так само як і у будинку Йоакима; це було наслідком взаємин із Захарією та Єлизаветою.

2.9. Поява святої Анни.

[Вдень 26 липня 1819 року, після викладу багатьох речей стосовно Анни, святої матері Пречистої Диви, сестра Еммеріх заснула під час молитви. Згодом вона пчихнула три рази і нетерпляче вигукнула, все ще

наполовину сплячою «О, чому я маю вставати?» Потім вона прокинулася цілковито і сказала посміхаючись: «Я була в набагато кращому місці, набагато кращому ніж тут. Мені було дуже добре, і тоді раптово мене прокинуло чхання і хтось сказав мені «Ти маєш пробудитись, але я не хотіла, я була такою щасливою там і розсердилась що маю прокинутись, тоді я почала пчихати і прокинулася.»

Наступного дня вона сказала мені: Я заснула минулої ночі після молитов, коли якась юна дівчина, котру я часто бачу, підійшла до мого ліжка. Вона коротко сказала мені: «Ти багато говорила про мене сьогодні, тепер ти повинна подивитись на мене, так ти не помилишся». Я запитала її: «Може я говорила забагато?» Вона відповіла «Ні!» та зникла. Це була дівчина, струнка і приваблива, її голова була вкрита білою накидкою яка була зібрана ззаду шиї, закінчуючись там звисаючим вузлом так наче її волосся було зібрано в його середині. Довгий одяг, що повністю покривав її, був з білої вовни; рукави дещо розширені у ліктях. Поверх цього вона була одягнена у довгий плащ з коричнюватої шерсті, як верблюжа вовна.

Тільки-но я відчула зворушення та радість від цього видіння, як раптово побачила коло свого ліжка старшу жінку у подібному одязі із головою більш схиленою та дуже запалими щоками – єврейку коло п'ятдесяти років, худу але красиву. «Чому – подумала я – ця стара єврейка прийшла до мене?» Тоді вона сказала: «Не потрібно боятись; я лише хочу показати тобі якою я була коли я народила матір Господа, так ти не зробиш помилок». Я відразу спитала: «О, де дороге дитя Марія?» і вона відповіла: «Зараз я не маю її із собою». Тоді я запитала знову: «Скільки їй зараз?» І вона відповіла: «Чотири роки». Я спитала знову: «Чи говорила я правильно?» і вона сказала коротко «Так». Я запитала її: «О, будь-ласка, не дозвольте мені сказати надто багато!» Вона не відповіла і зникла.

Потім я прокинулася і обдумала все що я бачила про життя Анни та дитинство Пречистої Діви, і все стало зрозумілим мені і я відчула себе блаженно щасливою. Наступного ранку, знову коли я спала, я мала нове і дуже красиве видіння. Я думала що не зможу забути його, але наступного дня було стільки турбот та страждань, що нічого не залишилось у моїй пам'яті.

2.10. Видіння свята Непорочного Зачаття.

Протягом всієї ночі я бачила страшно, жахаючу картину гріхів усього світу, але ближче до ранку знову заснула і була перенесена до місця в Єрусалимі де розташовувався Храм, а потім у район Назарету, де стояв дім Йоакима та Анни. Я впізнала навколишню місцевість. Тут я бачила тонкий вузький стовп світла, що виходив із землі як стебло квітки. Цей стовп був увінчаний явленням сяючої восьмикутної церкви, що зростала від стебла як квітова чаша або головки маку. Стовп зростав всередині цієї церкви як маленьке дерево, із симетричними гілками, що

несли фігури тих з родини Пречистої Діви, кого вшановували на цьому святі. Вони стояли наче тичинки квітки. Я бачила матір Пречистої Діви святу Анну між Йоакимом та іншим чоловіком, напевно її батьком. Під грудьми святої Анни я бачила простір наповнений світлом, почасти у формі чаші у якій видно було постать сяючої дитини, яка росла і розвивалась. Її маленькі руки були схрещені на грудях, а маленька голівка схилена, і незліченні промені світла виходили від неї в напрямку однієї частини світу. (Я думаю це дивно що вони не світили у всіх напрямках.) На багатьох інших навколишніх гілках знаходилось багато постатей повернених до центру у благоговінні і всюди навколо я бачила незліченні чини і хори святих, всі повернені у молитві в бік святої матері. Це свято, у солодкості своєї гармонії та побожності, може бути порівняно лише із лугом незлічених квітів, зворушених лагідним вітром, що здіймають свої голівки щоб віддати свої аромати та барви сонцю, від якого вони отримали саме життя і все що вони можуть віддати. Над цією символічною картиною свята Непорочного Зачаття дерево світла пускало інший паросток, і на цій другій кроні я бачила святкування ще одного моменту. Марія та Йосип і, трохи нижче, свята Анна стояли навколішках всі вклоняючись дитяті Ісусу, якого я бачила над ними на вершині дерева, тримаючого у своїх руках земну кулю, оточеного нескінченим світлом слави. Навколо вклоняючись у захопленні знаходились, ближче за всіх, три святі царі, пастухи, та апостоли з учнями; трохи далі інші святі об'єднані у хори поклонників. У світлі згори я бачила нечіткі постаті сил і властей, а вище я бачила наче пів-сонце, світло якого лилось крізь купол церкви. Ця друга картина, здавалось, означала наближення свята Різдва після свята Непорочного Зачаття. Коли видіння з'явилося вперше, я ніби стояла зовні церкви, дивлячись з під стовпа; потім я побачила всередині церкву так як я її описала. Також побачила маленьку дитину Марію, що розвивалась у сповненому світлом просторі під серцем Анни, і отримала в ту мить невимовну переконаність у Непорочному Зачатті. Я прочитала це ясно наче у книзі та зрозуміла. Мені було показано, що колись тут має стояти церква слави Божої, але вона буде віддана на руйнування через негідні суперечки про цю святу тайну. Церква ж Тріумфуюча, щоправда, постійно святкує це свято у цьому місці.

2.11. Пречиста Діва відкриває таємниці свого життя.

[Катерина Еммеріх розповіла наступне у 16 грудня 1822 році під час її видіння Ісусового служіння.]

Я часто чула як Пречиста Діва розповідала своїм близьким (таких як Іванна Хуза та Сусанна з Єрусалиму) різні таємниці про себе саму та про нашого Господа, які вона знала частково із свого власного досвіду і частково із того що їй розповідала її свята мати Анна. Таким чином я чула як вона розповідала Сусанні і Марті що протягом часу як вона носила

нашого Господа у собі вона ніколи не відчувала найменшого дискомфорту, нічого крім нескінченної внутрішньої радості та блаженства. Також вона казала їм, що Йоаким та Анна зустрілись у залі під Золотими воротами у золоту годину; і що тоді Божа милість була дана їм в такому достатку щоб уможливити для неї одної заради святого послуху та чистої любові до Бога її батьків, бути зачатю у материнській утробі без плями гріха. Вона також пояснила їм, що якби не гріхопадіння то зачаття всіх людей було б таким самим чистим. Також, вона говорила їм про свою улюблену старшу сестру Марію Хелі, що її батьки зрозуміли що вона не була обіцяним плодом, і як, прагнучи цього плоду, вони довго жили в утриманні. Для мене було радістю почути тепер від самої Пречисто Діви те, що сама бачила про її старшу сестру. Зараз я побачила всі наслідки благодаті отримані батьками Марії так як я завжди описувала їх, від з'яви ангела Анні і Йоакиму аж до їх зустрічі під Золотими воротами, тобто у підземній кулі під Золотими воротами. Бачила Йоакима та Анну охоплених безліччю ангелів із небесним світлом. Вони самі сяяли та були такими чистими як духи у надприродному стані, такими, як жодна людська пара до них. Я думаю що Золоті ворота самі по собі були місцем де відбувалась перевірка і прощення жінок звинувачених у перелюбі, а також інших церемоній примирення. Таких підземних коридорів під Храмом було п'ять і один також під тією частиною де жили діви. Вони використовувались для певних покутних ритуалів. Я не знаю чи хтось до Йоакима і Анни бували тут, але думаю що це місце відвідувалось дуже рідко. В даний час не можу вже згадати чи було воно пов'язане із жертвами принесеними безплідними, але окремі розпорядження на цей рахунок священики давали.

2.12. Святкування Зачаття Марії в різних місцях.

[8 грудня 1820 року, на свято Непорочного Зачаття Марії, під час молитви і роздумів, душа Катерини Еммеріх була пронесена понад більшою частиною світу. Вся ця прозорлива мандрівка була описана у відповідних місцях, а тут ми наведемо її наступні уривки щоб показати саме явище подорожування душі.]

[Вона прибула до Риму, перебувала із святим отцем, відвідала улюблених та благочестивих черниць у Сардинії, після коротких відвідин Палермо досягла Палестини, перенеслась до Індії, і звідти до місця яке вона називала горою пророка. Звідти вирушила до Ефіопії де відвідала загадкове єврейське місто на високій скелястій горі і нанесла візит його правителю Юдиті, з яким говорила про Месію, про сьогоднішнє свято Зачаття Його Матері, святий передріздвяний час і про наступаюче свято Його Різдва. Протягом всієї цієї мандрівки вона зробила все що зробив би у подібній подорожі сумлінний місіонер, щоб виконати своє завдання та використати свої можливості; вона молилась, навчала, допомагала,

втішала і вивчала. Але для того щоб читачеві було зручно розібратись що у цій подорожі вона отримала стосовно свята Непорочного Зачаття, ми повинні спрямувати його детальніших зауважень, які наведені у відповідна частині, що стосується розповіді про Ісусове служіння.]

Коли у моєму видінні-подорожі я потрапила до Землі Обітованної, побачила все пов'язане із Зачаттям Пречистої Діви. Тоді почалось щоденне видіння служіння нашого Господа що відносилось до 8-го грудня третього року Його проповіді. Я виявила, що Ісус тоді був не у Обітованній Землі, а, як я можу зорієнтуватись, східніше від Йордану у Аравії, де Господь разом із трьома молодими чоловіками знаходився у наметовому місті трьох святих царів в якому вони оселились після повернення із Вифлеєму.

2.13. Святі царі відзначають свято Зачаття Марії.

Я бачила що двоє святих царів, котрі були ще живі, разом із своїм племенем з 8-го грудня почали відзначати триденне свято. Цієї ночі, за п'ятнадцять років до народження Христа, вони вперше побачили обіцяну Валаамом зорю, яка сходила на небі. [Числ. 24.17: «Зоря зійде над Яковом»] – зоря, на яку вони та їх предки так довго чекали, терпеливо вдивляючись у небо. Вони розгледіли в ній зображення діви, що в одній руці тримала скіпетр, а в іншій терези. Шальки були наповнені досконалыми колосками пшениці одна та гронами винограду друга. Далі, щороку після того як вони повернулись із Вифлеєму, вони відзначали триденне свято починаючи із цього дня.

2.14. Знищення людських жертвоприношень зорепоклонниками.

Також я бачила, що результатом цих видінь в день зачаття Марії, за п'ятнадцять років до народження Христа, ці зоре-поклонники поклали край жахливим релігійним практикам які довгий час відбувались серед них – жорстокого принесення в жертву дітей. Воно практикувалось внаслідок одкровень, що були ними неправильно витлумачені та перемішані із впливами зла. Вони приносили в жертву дітей та дорослих в різний спосіб та у різний час. Я бачила, що перед зачаттям Марії, в них був такий звичай. Вони брали дитину в однієї із найчистіших і найпобожніших матерів з-поміж послідовників їхньої релігії і вона вважала себе дуже щасливою пожертвувати своєю дитиною в такий спосіб. З дитини здирали шкіру посипали борошном для вбирання крові. Вони їли це просочене кров'ю борошно як святу трапезу, і продовжували посипати тіло борошном поки кров в тілі дитини не закінчувалась. Врешті тіло розтинали на малі шматки, які вони розподіляли між собою і їли. Я бачила як вони виконували цей страхітливий обряд з найбільшою простотою та побожністю, і мені було сказано, що вони запровадили цю жахливу практику через неправильне розуміння та спотворення деяких пророцтв і символічних вказівок, які вони отримали відносно Святої

Євхаристії. Я бачила що ці жахливі жертвоприношення проводились у Халдеї, у країні Менсора – одного із трьох святих царів, доти доки він не поклав їм край, отримавши осяяння у видінні із неба, в день зачаття Марії. Я бачила його у високій пірамідальній будівлі, зайнятого вивченням зірок, так само, як це століттями робили і його люди згідно своїх традицій. Цар Менсор лежав у захопленні коли він споглядав зорі; його кінцівки були отяжіли і він втратив свідомість. Товариші прийшли до нього і повернули до тями, але спершу він не впізнавав їх взагалі. Він бачив зображення на зорі із Дівою, терезами, колосками збіжжя і гронами винограду, і отримав внутрішню вказівку, після якої цей жорстокий обряд був скасований.

2.15. Видіння паралельне до дитячих жертвопринесень.

Після того як я в нічному сні побачила ці страхітливі картини вбивств дітей справа від себе, я з жахом повернулась в ліжку, але побачила їх знову зліва. Я палко просила Бога звільнити мене від цих огидних видовищ. Прокинувшись почула бій годинника. Мій небесний Наречений сказав мені, вказуючи навколо себе: «Подивись наскільки більше зла Я отримую щодня з рук багатьох по всьому світу». Подивилась збоку, перед моєю душею постало так багато речей, котрі були насправді ще більш огидними ніж жертвоприношення дітей, бо я бачила як в жахливий спосіб приносився в жертву сам Ісус Христос на вівтарі негідними та грішними приготуваннями Святих Тайн. Як благословенний Євхаристійний Хліб лежав на вівтарі перед негідними, звироднілими священиками наче живе Дитятко Ісус, якого вони розтинали і страшно нівечили. Їхня жертва, хоча і була дійсним звершенням Святих Тайн, виглядала як жорстоке вбивство.

Ця сама жорстокість була показана мені у безсердечному ставленні до членів Христових, Його послідовників і Божих усиновлених дітей. Я бачила, в цей час, незліченних добрих нещасних людей, повсюди гноблених, мучених і переслідуваних; і я завжди бачила, що це був Ісус, що терпів це жорстоке поводження. Часи жахливі; немає де знайти притулку; густа хмара гріхів лежить на всьому світі, і мені було видно людей що вчиняли найстрашніші гріхи з повною байдужістю та безпечністю. Я бачила все це у багатьох видіннях поки моя душа була проведена через багато країв по всій землі. Врешті, я повернулась назад до видінь свята Зачаття Марії.

2.16. Історія святкування Зачаття Марії.

Просто не в змозі сказати в який чудовий спосіб подорожувала минулої ночі у сні. Я побувала у найрізноманітніших частинах світу і у найрізноманітніших часах та дуже часто бачила як свято Зачаття Марії святкували у найрізноманітніших місцях. Була у Ефесі і бачила як свято відзначали у домі Божої Матері, що все ще стояв там як церква. Це мало бути в дуже ранні часи, бо я бачила Хресну дорогу, створену самою

Марією, все ще досконало збереженою. [Друга Хресна Дорога була створена у Єрусалимі а третя в Римі.]

Греки мали це свято задовго до схизми. Пам'ятаю щось про це, але я не досить певна про причину. Я бачила як святий, гадаю Савва, мав видіння пов'язане із Непорочним Зачаттям. Він бачив образ Пречистої Діви на земній кулі, що розбиває голову змія під своїми ногами, і визнав що Пречиста Діва одна була зачата не враженою та не заплямованою змієм. Бачила також, що одна із грецьких церков чи один із грецьких єпископів відмовився прийняти цю правду, не дивлячись на зображення, що прийшло до них через море. Тоді, я побачила появу зображення, яке линуло над морем до цієї церкви та з'явилося у вівтарі; після чого вони також стали відзначати це свято. Ця церква володіла намальованим святим Лукою зображенням Пречистої Діви у повний ріст, такою як вона була у своєму земному житті, у білій одежі та покривалі. (в мене була думка, що це зображення було послане з Риму, де є лише до пояса зображення.) Це зображення було розміщене над вівтарем, у місці де з'явилося видіння Непорочного Зачаття. Думаю це було у Константинополі, чи можливо, я бачила його шанованим там раніше.

Я була також у Англії, і бачила що свято впроваджено і відзначалося там у давні часи. У цьому зв'язку, позавчора на свято святого Миколая відбулось наступне чудо. Я бачила настоятеля, який прийшов із Англії, у великій небезпеці на кораблі під час шторму. Вони дуже палко молились про захист Божої Матері, і було видно появу святого єпископа Миколая із Мір який линув над морем до корабля та повідомляв настоятелю що він посланий Марією оголосити йому щоб він розпочав відзначати свято Непорочного Зачаття у Англії 8-го грудня, і тоді корабель прибуде цілим. У відповідь на питання настоятеля: які молитви слід використовувати для цього свята, він відповів, що це мають бути ті ж молитви що і на свято Різдва Богородиці. Ім'я Ансельм також було пов'язане із запровадженням цього свята, але я забула подробиці.

Також впровадження цього свята відбулось у Франції, але святий Бернард висловився проти через те що ці вказівки не прийшли із Риму.

3. Дійсна пора зачаття Марії (примітки укладача)

Все що досі було написано про благословення Йоакима та Анни складено із видінь та спогадів Катерини Еммеріх впродовж свята Непорочного Зачаття 8 грудня. Щоправда, в цей день 1821 року вона пояснила, що зустріч Йоакима та Анни під Золотими воротами відбулась не у грудні, а восени, вкінці свята Кучок (яке триває від 15 по 23 число місяця Тісрі, тобто у вересні або жовтні). Таким чином вона бачила як Йоаким споруджує намети із пастухами (див. відповідний епізод вище) перед мандрівкою до Храму і Анну, що отримувала обіцянку плідності, в

час її молитви під деревом яке утворило намет. В попередньому році, 1820, однак, вона згадала як Йоаким пішов до Єрусалиму із жертвопринесеннями з нагоди спеціального свята. Це не може бути звичне єврейське свято взимку (25 дня місяця Кіслев), але безсумнівно було святом згадки про посвяту Храму Соломоном. Згідно із щоденними поясненнями трьох років проповіді Ісуса, Господь був у Арумї (кілька годинна відстань від Салиму) незадовго до свята Кучок у другий рік своєї проповіді, і навчав там про наступаючу руйнацію Храму. Це правда, що це свято не згадується у працях присвячених єврейській старовині, які ми переважно використовуємо, але його існування, я гадаю, не можна ставити під сумнів безвідносно до свідчень Катерини Еммеріх, якщо згадати що Соломон святкував посвячення його Храму у зв'язку із святом Кучок (III Царі 8.2-66, II Хронік. 7.10), та що Масоретський текст в III Царів 8.2 і 54 згадує посвячення Соломонового Храму як заняття на святі в другий та восьмий дні Свята Кучок. Не зважаючи на те що Катерина Еммеріх бачила зустріч Йоакима і Анни наприкінці свята Кучок, і відтак, на два місяці раніше ніж церква святкує зачаття Марії, саме із святом 8 грудня вона пов'язувала видіння про зачаття Пречистої Діви. Також вона казала, що це відбулось саме в той день, а не під час свята Кучок восени, так що спогад про цю благодатну подію вже святкували три святі царі коли Христос відвідав їх у Аравії після воскресіння Лазаря.

Тут закінчується додаткові повідомлення Катерини Еммеріх про зачаття Марії: тепер поновлюємо історію життя Пречистої Діви.

4. Наповнення душі Марії та її народження.

4.1. З'єднання душі та тіла Марії.

Я мала видіння про створення найсвятішої душі Марії і її поєднання із її найчистішим тілом. У Славі, в якій, як правило, Пресвята Трійця поставала у моїх видіннях, я бачила рух, подібний до великої сяючої гори, або також, як людська постать; і щось здійнялось із середини цієї постаті до її уст і вийшло з них як блискуча яскравість. Тоді, я побачила цю яскравість стоячою окремо перед Обличчям Божим, обертаючись та формуючись – чи, точніше, будучи формованою, бо поки ця ясність набувала людської подоби саме із Волі Божої. Так вона отримала форму невимовно прекрасну. Бог показав красу цієї душі ангелам, і вони невимовно раділи їй. Не можу описати у словах все що я бачила та зрозуміла.

Коли минуло сімнадцять тижнів та п'ять днів після зачаття Пречистої Діви (тобто за п'ять днів до того як період вагітності Анни добіг своєї середини), я бачила святу матір Пречистої Діви сплячою у своєму ліжку в її будинку коло Назарету. Тоді, над нею зійшло сяюче світло і промені від цього світла впали на середину її тіла, і світло

проникло у неї у формі невеликої сяючої людської постаті. В ту ж мить я побачила як свята матір Пречистої Діви підвелась із свого ліжка оточена світлом. Вона була у захопленні та мала видіння своєї утроби, яка відкривалась як скинія для розміщення сяючої невеликої діви від якої візьме початок Спасіння всіх людей. Тоді Анна встала з ліжка, вдягнулась та повідомила про свою радість святому Йоакиму. Вони обоє подякували Богу, і я бачила як вони моляться під деревом у саду, там само де ангел утішив Анну. Мені було відкрито що душа Пречистої Діви була з'єднана із її тілом на п'ять днів раніше ніж у інших дітей, і що її народження відбулось передчасно на дванадцять днів.

4.2. Народження Марії.

За кілька днів до народження Пречистої Діви, Анна сказала Йоакиму її час надходить. Вона вислала повідомлення до Сефорісу, де жила її молодша сестра Мараха, до вдови Енуї (сестри Єлизавети) у долину Завулону, і до своєї племінниці Марії Саломеї у Витсаїду, просячи цих трьох жінок прийти до неї. Я бачила як вони ішли. Вдова Енуї взяла із собою слугу юнака, двох інших жінок супроводжували чоловіки, котрі, однак, повернулись назад по досягненню Назарту. У день перед пологами Анни Йоаким вислав своїх численних слуг до стад, а з-поміж нових слуг Анни він затримав удома лише необхідних. Він сам також пішов до свого найближчого пасовища. Первородна донька Анни Марія Хелі доглядала за домом. Тоді їй було близько дев'ятнадцяти років і вона була одружена із Клеопою, одним з Йоакимових головних пастухів, від якого мала маленьку донечку, Марію Клеопову, котрій було тоді близько чотирьох років. Після молитви, Йоаким відібрав кращих із своїх ягнят, козенят та худоби, висилаючи пастухів доправити їх до Храму як подячну жертву. До настання темряви він не повертався додому.

До дому Анни увечері прибули три кузини. Вони зайшли до неї у кімнату, що знаходилась за вогнищем та обійняли її. Після того як Анна сказала, що час пологів близький, вони встали та заспівали разом гімн: «Хвала Господу, що явив ласку народові Своему, та відкупив Ізраїля та сповнив обіцянку яку дав Адамові у Раю, що потомство жінки розчавить голову змія» і так далі. Більше я не можу цитувати напам'ять. Анна молилась наче у захопленні. Вона включила у гімн всі пророчі символи Марії. Вона казала: «Потомство дане від Бога Аврааму дозріло в мені». Говорила про обітницю Сарі при народженні Ісаака і казала: «Цвітіння жезлу Ааронового довершене у мені». У цю мить я бачила її наче пройняту світлом, бачила кімнату сповнену саява та драбину Якова, що з'являлась над ним. Жінки були приголомшені від подиву та радості, і я думаю вони також бачили видіння. Коли молитва завершилась, подорожні спожили трохи їжі з хліба та фруктів, а також води змішаної із бальзамом. Вони їли і пили стоячи, а тоді лягли спочити від подорожі до опівночі.

Анна не лягала, а молилась і опівночі збудила інших жінок молитись разом із нею. Вони супроводили її до спеціального молитовного місця за завісою.

Анна відкрила двері невеликої шафки на стіні в якій знаходилась скринька із святинями. По обидва боки світило світло – ймовірно лампи, але я не певна. Вони були за підняті на тримачах, а невеликі куски деревини покладені знизу убезпечували їх від падіння. Далі були запалені вогні. Коло підніжжя цього своєрідного вівтаря знаходився оббитий подушкою стілець. В скриньці знаходилось невелика кількість волосків Сари (Анна особливо вшановувала її), деякі кістки Йосипа (вивезених Мойсеєм із Єгипту) та деякі речі Товії, думаю залишок його одержі; також невеликий сяючий білий грушовидний келих з якого Авраам пив коли отримав благословення від ангела. (Це було дано Йоакимові з Ковчегу Заповіту коли він отримав благословення у Храмі. Я знаю, що це благословення набуло вигляду вина та хліба і було зміцнювальною та священною їжею.)

Анна клякнула перед невеликою шафкою разом із жінками по одній з кожного боку та одній ззаду. Вона промовила інший гімн, я думаю в ньому згадувався палаючий кущ Мойсея. Тоді я побачила кімнату сповнену надприродним світлом який ставав все інтенсивнішим по мірі охоплення Анни. Жінки опустили на землю наче приголомшені. Світло навколо Анни набуло саме такої форми як палаючий кущ Мойсея на горі Хорив і я більше на могла бачити її. Все полум'я ринуло досередини, і тоді я враз побачила Анну що отримала дитя Марію на своїх руках загорнула її у свою накидку, притисла до серця та поклала оголеною на стілець перед святими реліквіями, продовжуючи молитись. Тоді я почула дитячий плач і побачила що Анна вийняла пелени з під великого покривала яке було на ній. Вона загорнула дитину, спершу в сірі і тоді у червоні пелени до рук; її груди, руки та голова були відкритими. Поява палаючого куща навколо Анни тепер зникла.

Жінки піднялись та прийняли на свої руки новонароджену дитину знаходячись під величезним враженням. Сльози радості стали з'являтися на їх обличчях. Всі поєдналися у подячній пісні і Анна підняла свою дитину догори наче зносячи жертву. В цей час кімната була наповнена світлом та співом ангелів Слава і Алилуя. Я чула всі їхні слова. Вони проголосили, що на дванадцятий день дитя назвуть Марією.

Тепер Анна увійшла до своєї кімнати та лягла на ліжко. Жінки тим часом розпеленали дитину, скупали її та запеленали знову, а тоді покладали коло матері. Тут знаходився невеликий плетений з верболозу кошик, який міг кріпитись поряд ліжка чи навпроти стіни, або коло підніжжя ліжка, там те було потрібно, щоб дитина завжди знаходилась коло своєї матері, перебуваючи, однак, окремо.

Тоді жінки покликали Йоакима - батька. Він підійшов до ліжка Анни та впав на коліна плачучи, його сльози капали на дитину; тоді він підняв її на руках вгору та промовив свою хвалебну пісню, подібно до Захарії під час народження Івана. В ній говорилось про прищеплене Богом святе насіння Авраама, що пройшло через Божий народ завдяки заповіді обрізання, а зараз досягнуло найвищого розквіту в цій дитині і було завершене за тілом. Я також чула, як ця пісня хвали промовляла про сповнення слів пророка: «Вийде пагін із кореня Есеевого». Також з найбільшим благочестям та смиренням він сказав, що тепер він помер би із радістю.

Лише зараз я помітила, що так ще і не бачила дитини Марія Хелі, старша донька Анни. Хоча вона кілька років перед тим стала матір'ю Марії Клеопової, вона не була присутня при народженні Пречистої Діви – можливо тому, що згідно єврейського закону, не вважалось пристойним дочці перебувати з матір'ю в такий час.

Наступного ранку я бачила слуг і покоївок та багатьох сусідів навколо будинку. Їм було дозволено заходити групами і жінки показували всім їх дитя. Численні відвідувачі були дуже зворушеними, багато з них, після цього, почали вести краще життя. Сусіди прийшли, бо бачили вночі яскраве сяйво над будинком, і тому що народження Анною дитини після тривалої безплідності розглядалось як велика ласка з небес.

4.3. Радість на небесах від народження Марії.

У той момент коли новонароджена дитина лежала на руках у своєї святої матері Анни, у той самий час, вона була представлена на небі перед обличчям Пресвятої Трійці та зустрінута із невимовною радістю небесними хорами. Тоді я зрозуміла, що їх, надприродним чином, було повідомлено все її майбутнє з усіма його радостями і печалями. Марії було відкрито безкінечні таємниці, в той же час коли вона була і залишалась дитиною. Ці її знання ми не можемо зрозуміти, бо наші знання ростуть на дереві добра і зла. Вона взнала все так само як дитина знає як пити молоко із материнських грудей. Коли видіння, в якому я бачила як дитя Марія отримала знання завдяки ласці, зникло, я вперше почула її плач.

Я часто бачу картини, подібні до цієї, але для мене вони є невимовними, і для більшості людей мабуть не зовсім зрозумілими; тому я не переповідаю їх.

4.4. Проголошення народження Марії у аді.

У момент народження Марії звістки про це були принесені до патріархів у аді. Я бачила їх всіх, особливо Адама та Єву сповнених несказанної радості від сповнення обітниці даної у Раю. Я також відчула, що місце, де тимчасово перебували сповнені благодаттю патріархи, стало яскравішим і просторішим, і що їм було дано більший вплив на події

земного життя. Це було так наче вся їх праця і покута, вся боротьба, сльози і туга їх життя дозріли у завершений плід.

4.5. Зрушення у природі та людстві при народженні Марії.

В час народження Марії я бачила великі та радісні зрушення у природі, у тваринному світі, у серцях всіх добрих людей, і поголос солодкого співу. Грішники, щоправда, були пригнічені страхом та сумом. Я бачила, особливо коло Назарету, але також і в місцях решти Обітованної Землі, багатьох таких що в цей час були готові спалахнути скаженим шалом. Вони метались із боку в бік з голосними криками і диявол скрикував із них: «Ми повинні поступитись, ми маємо піти!»

В Єрусалимі старенький священик Симеон, що жив у Храмі, здригнувся у мить народження Марії від гучних криків, які виходили від божевільних та одержимих дияволом, багато з яких були зачинені в будинку на одній з вулиць на Храмовій горі. Симеон жив поряд та був частково відповідальним за догляд за ними. Коло опівночі він вийшов на відкритий простір перед будинком одержимих та запитував одного з тих, який був найближче, про причину голосних криків які всіх розбудили від сну. Чоловік ще голосніше закричав про те що він повинен вийти. Симеон відкрив двері; одержимий кинувся назовні і Сатана закричав із нього: «Я маю піти. Ми всі маємо піти! Діва народилась! Так багато ангелів на землі, що терзають нас! Тепер ми мусимо піти і можливо ніколи не ввійдемо до людей!» Я бачила як гаряче молився Симеон; нещасного чоловіка кидало назад і вперед по відкритому простору, і диявол вийшов із нього. Бачити старенького Симеона для мене було великою радістю. Також я бачила пророчиць Анну та Ноему, котрі були пробуджені та повідомлені у видінні про народження вибраної дитини. [Ноема була сестрою матері Лазаря; вона була при Храмі і згодом стала вчителькою Марії.] Вони зустрілись та розповіли одна одній про те що бачили. Думаю вони знали Анну, матір Пречистої Діви.

4.6. Проголошення народження Марії у Халдеї.

У ніч народження Марії я бачила в халдейському місті п'ятьох сивіл, або дів пророчиць, яким було дано видіння. Вони поспішили до священиків, які згодом розповсюдили вістку про те, що ці пророчиці бачили народження діви та що багато богів впадуть на землю, щоб привітати її, в той час як інші духи тікатимуть лементуючи. Також я бачила що образ Діви із терезами наповненими збіжжям і виноградом, яку зоре-поклонники бачили після зачаття Марії, перестала бути видимою для них. Виглядало на те що в годину народження Марії цей образ був вийнятий із зірки, залишивши на ній прогалину, опустився вниз та попрямував до певного напрямку. Тепер вони зробили та встановили у своєму храмі великого ідола, якого я бачила у видіннях життя Ісуса; він певним чином стосувався Пречистої Діви.

Згодом, вони створили у своєму храмі інший образ Пречистої Діви – закритий сад. Я бачила живих тварин, що лежали у цьому храмі та про яких спеціально дбали. Не впевнена що це були собаки. Їх годували м'ясом інших тварин. В храмі трьох святих царів досі було видно чудове освітлення вночі. Наче хтось дивиться в зоряне небо вкрите усіма сузір'ями. Вони зробили перебудову цього рукотворного небозводу у своєму храмі відповідно до видінь, які вони бачили на небі. Таким чином, після народження Марії освітлення, що перед тим спрямовувалось із зовні, тепер спрямовувалось із середини.

4.7. Події у Єгипті в час народження Марії.

Коли Пречиста Діва народилась, образ крилатої жінки із терезами у руці (схиленою над дитиною в невеликому човнику на вершині дерева) кинули у воду з його місця в храмі над річкою. Образ був розміщеним тут давно, ще перед часами Іллі відповідно до наказу ідола. Невелике дерево на якому лежала дитина у човнику, залишилось на своєму місці. Згодом тут була побудована церква.

В час коли народилась Марія, я бачила обрушення частин стелі храму на яких трималась фігура крилатої жінки із трьома грудьми, що буда закріпленою до стелі храму, коли посланець від Іллі оголосив пророцтво свого господаря про прихід Діви. Лице, троє грудей і нижня частина тіла, все впало вниз і розбилось на куски. Бушеле-подібна корона, руки із колосками збіжжя, верхня частина тіла і крила не впали.

4.8. Відвідини новонародженої дитини Марії.

9-го вересня, на наступний день після народження Марії, я побувала у домі кількох інших родичів, що жили неподалік. Я чула багато імен, але знову забула їх. Також багатьох йоакимових пастухів, котрі приходили з віддалених пасовищ. Всім показували новонароджене дитя, і всі були сповнені великої радості. Гостина в домі супроводжувалась великим піднесенням.

10-го та 11-го вересня я знову бачила багато відвідувачів, що приходили до дитини Марії. Серед них були родичі Йоакима із долини Завулону. З цих причин дитя перенесли до передньої частини дому, та у маленькій колиці, покладено на підвищення (подібне до різаної лавки) для огляду людям. Немовля було загорнене у червоне, покрите прозорим білим матеріалом до відкритих рук і навколо шиї було обв'язане прозорим покривалом. Колиска була вкрита червоним та білим матеріалом.

Я бачила Марію Клеопову (двох чи трьохрічну дитину старшої доньки Анни та Клеопи), яка бавилась із немовлям Марією і пестила її. Марія Клеопова була повною, міцною дитиною і носила біле плаття без рукавів з червоними облямівками, з червоними китицями, наче маленькі яблучка. Навколо її оголених рук були невеликі білі вінці, зроблені, як мені видалось, із пір'я, шовку або вовни.

4.9. Дитина отримує ім'я Марія.

[22-23 вересня] Сьогодні я бачила великі приготування до свята у домі Анни. Всі меблі були перенесені набік, а у розділяючі перегородки в передній частині будинку були забрані для того, щоб замість декількох маленьких кімнат утворити великий передпокій. Вздовж кожної із сторін цього передпокою я побачила довгі, низькі столи накриті для їжі і багатьох речей які я не помічала перед тим. На столі стояли тендітні вази з ажурними завершеннями подібними на кошички; напевно вони призначались для квітів. На столику видно було невеликі білі палички, з вигляду зроблені із кістки, та ложки у формі глибоких мушель із ручками які закінчувались на кінці кільцем. Також були невеликі кручені трубки, можливо для пиття.

Посередині передпокою, було встановлено свого роду віттарний стіл, покритий червоним та білим. На ньому лежала невелика колиска, у формі подібній на ясла, з червоно-білого плетива покрита небесно-блакитною тканиною. Поряд із цим віттарем стояла підставка для читання загорнена у тканину на якій лежали пергаменті молитовні сувої. П'ятеро священиків із Назарету стояли перед віттарем, один із них мав красивіше облачення ніж інші; Йоаким стояв поруч. На задньому плані коло віттаря знаходилось кілька чоловіків та жінок з родини Анни та Йоакима, усі в святковому вбранні. Я пригадую сестру Анни Мараху із Сефорісу, старшу доньку Анни та інших. Сама Анна, хоча вже не знаходилась у ліжку, залишалась у своїй кімнаті за вогнищем та не з'являлась на урочистості.

Енуя, сестра Єлизавети, взяла немовля Марію, загорнула руки у червоні пелюшки покриті прозорим матеріалом і поклала її на руки Йоакима. Священики підійшли до віттаря де лежали сувої і молились вголос. Двоє із них притримували шлейф головного. Тоді Йоаким поклав дитину до рук вищого священика який здійняв її як приношення, згідно молитви, поклав її у колыску на віттарі. Тоді він взяв ножиці, котрі як наші щипці мали невелику коробочку на кінці, щоб ловити те що було відрізане. Ними він відрізував три маленькі пучки волосся з голови дитини (по одній з кожного боку і одній зверху) та і спалив їх у жаровні. Тоді він взяв вазу із елеєм і намастив п'ять чуттів дитини, торкаючись великим пальцем її очей, носа, рота та грудей. Він також написав ім'я Марія на пергаменті та поклав його на груди немовляти. Після цього її повернули Йоакимові, який дав її Енуї, щоб та віднесла Анні. Заспівали урочисті пісні і після цього почалась трапеза, але більше я не бачила.

5. Початок свята Різдва Марії.

[У вечір 7 вересня, надвечір'я свята Різдва Богородиці, Катерина Еммеріх була незвично – як вона казала, надприродно – радісна, незважаючи на хворобу яку відчула в той самий час. Вона була у незвично

батьорому та упевненому настрої. Говорила про надзвичайну радість всієї природи через близьке народження Марії, і сказала що відчула як велика радість чекає її наступного дня, якщо тільки на станеться якогось горя.] Ось яка є радість у природі: я чую спів птахів, бачу пустощі ягнят та козенят і там, де колись стояв будинок Анни, літають великими зграями голуби наче сп'янілі від радості. Від будинку та його оточення зараз нічого не залишилось; нині тут пустка. Я бачила кількох паломників із довгими палицями, закутані в одяг та із замотаними головними уборами подібними до ковпака. Вони ішли через цю частину країни по дорозі до гори Кармель. Кілька пустельників з цієї гори жили тут, і здивовані мандрівники спитали їх про причину такої радості у природі. Їм сказали що в цій країні так буває у надвечір'я народження Марії і що напевно саме тут колись стояв будинок Анни. Подорожній, який проходив цією дорогою перед ними розповів, що таке явище було зауважене тут давно побожними людьми, і що це привело до відзначення свята Різдва Богородиці.

Тепер я побачила встановлення цього свята. Через двісті п'ятдесят років після смерті Пречистої Діви, я побачила дуже побожного чоловіка, який подорожував Святою Землею з метою віднайти та вшанувати всі місця пов'язані із земним життям Ісуса. Цього святого чоловіка спрямовувала сила згори і він часто перебував у молитві та роздумах в різних місцях, насолоджуючись багатьма видіннями та сповнений внутрішнього світла. Протягом багатьох років він відчував у ніч з 7 на 8 вересня велику радість у природі і чув прекрасний спів у повітрі, і врешті, у відповідь на його щирі молитви, йому було повідомлено у вісні ангелом, що це ніч народження Пречистої Діви. Він отримав це одкровення під час подорожі на гору Синай чи Хорив. В цей час йому було повідомлено, що у печері пророка Іллі на цій горі була замурована каплиця на честь Матері Месії, і він повинен розповісти обидві ці речі пустельникам, котрі жили там. Далі, я бачила як він підходить до гори Синаю. Місце де зараз стоїть монастир було вже в той час населене пустельниками самотниками і так як зараз мало вигляд обриву, підняти на який люди могли за допомогою підйомного блоку. Тепер, після його повідомлення, свято Різдва Пречистої Діви було вперше відзначене тут пустельниками 8 вересня приблизно 250-го року, а згодом поширилось на всю Вселенську Церкву. Також я бачила, як він та пустельники шукали печеру Іллі та каплицю на честь Пречистої Діви. Це, однак, було не легко, з огляду на численні печери есеїв та інших пустельників. Я бачила багато закинутих садів тут і там коло печер, з чудовими фруктовими деревами. Після молитви, побожний чоловік отримав натхнення взяти із собою одного єврея, який, як йому було повідомлено, може впізнати печеру Іллі, до якої сам не міг потрапити. Вони вислали старенького єврея до печер і він, відчуваючи скерування що

спрямовувало його, дійшов до вузького входу в одну із них, в яку спробував протиснутись. Там вони виявили печеру Іллі, знайшовши її у другій печері, замурованою та відкривши її. Це було те місце де Ілля молився вшановуючи майбутню матір Спасителя. Великі, красиво оздоблені камені з яких була зроблена стіна згодом використали для будівництва церкви. Вони також знайшли у печері багато святих костей патріархів і пророків, а також багато тканин і предметів давніх поклонінь. Всі ці речі стали зберігатись у церкві. Я багато бачила про гору Хорив з цього приводу, але знову забула. Ще пам'ятаю, що місце на якому Мойсей побачив палаючий кущ називали мовою цих місць «Тінню Божою», вважаючи також, що ходити тут можна було лише босоніж. Також бачила тут гору цілковито з червоного піску, на якій, проте, дуже добре росли фруктові дерева.

6. Наслідки молитви в час свята Різдва Богородиці.

Я багато бачила про святу Бригіту, та отримала багато знань про те, що було відкрито цій святій про зачаття та народження Марії. Пам'ятаю Пречиста Діва сказала їй, що якщо жінка з дитиною відзначила надвечір'я її Різдва постом та побожним відмовлянням дев'яти «Богородице Діво» на честь дев'яти місяців її перебування в утробі матері, і якщо вона часто повторюватиме цю присвяту впродовж вагітності та у переддень очікуваних пологів, споживе побожно Святі Тайни, вона буде молитись перед Богом та проситиме щасливих пологів навіть за важких та небезпечних обставин.

Я сама мала сьогодні видіння Пречистої Діви, що прийшла до мене та сказала, серед іншого, що той хто відмовить з любов'ю та побожністю в другій половині дня у цей день дев'ять молитов Богородице Діво на честь її дев'ятимісячного перебування в утробі матері та її народження, продовжить цю присвяту дев'ять днів, даватиме тим самим ангелам дев'ять квіток щодня для букету який вони отримають на небесах та представлять Пресвятій Трійці, щоб отримати ласку для прохача. Згодом я відчула себе перенесеною на висоту між небом та землею. Земля лежала внизу, темна та тривожна; наверху в небі, я бачила Пречисту Діву перед Престолом Божим, між хорами ангелів та чинами святих. Я бачила, споруджені для неї із присвят та молитов на землі два портали чи почесні престоли, які здіймались у таких місцях як церкви, і навіть загалом по всіх містах. Було незвично бачити, як ці споруди цілковито виконані із трав, квітів та гірлянд пов'язані між собою, різні їх види виявляли різні якості молитов окремих людей та цілих громад. Я бачила, що всі збираються ангелами чи святими з рук прохачів та зносяться до неба.

7. Очищення святої Анни.

Через кілька тижнів після народження Марії, я бачила Йоакима та Анну які вирушили до Храму з дитиною, щоб принести жертву. Вони представили дитину тут у Храмі з вдячністю та відданістю Богу, який забрав від них довгу безплідність, так само як потім Пречиста Діва, відповідно до Закону, пожертвує та викупить Дитя Ісуса. Наступного дня після їх прибуття, вони принесли жертву і вже тоді присягнули, що через кілька років присвятять свою дитину цілковито для Храму. Тоді, разом із немовлям, вони повернулись до Назарету.

ІІІ. ВВЕДЕННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ У ХРАМ.

1. Приготування у домі святої Анни.

[28 жовтня у четвер, 1821 року, Катерина Еммеріх, описала цими словами те що вона бачила в цей момент] Дитя Марія була, думаю, незабаром взята до Єрусалимського Храму. Вже кілька днів опісля я бачила трирічну дитину Марію, яка стояла перед Анною в кімнаті у її домі та отримувала вказівки про молитви, оскільки незабаром мали прийти священики, щоб перевірити її на підготованість до прийняття у Храм. Святкування цієї події якраз відбувалось цього дня у домі Анни, де зібралось багато гостей – родичів, чоловіків, жінок та дітей. Було також три священики, один із Сефорісу (племінник батька Анни), один із Назарету, і третій із місцевості у горах, що знаходилась на відстані десь чотирьох годин від Назарету. Назва цієї місцевості починалась складом «Ма». Ці священики прибули частково щоб перевірити дитя Марію на її відповідність посвяченню в Храмі, а частково надати вказівки щодо її одягу, яке мало відповідати храмовим приписам. Було три комплекти одягу, кожен з яких складався із свого роду спідниці, корсету та плаття різних кольорів. Також було два вінки із шовку і вовни та заокруглена корона. Один із священиків власноручно відрізав деякі частини цих одяг та впорядкував все так як повинно було бути.

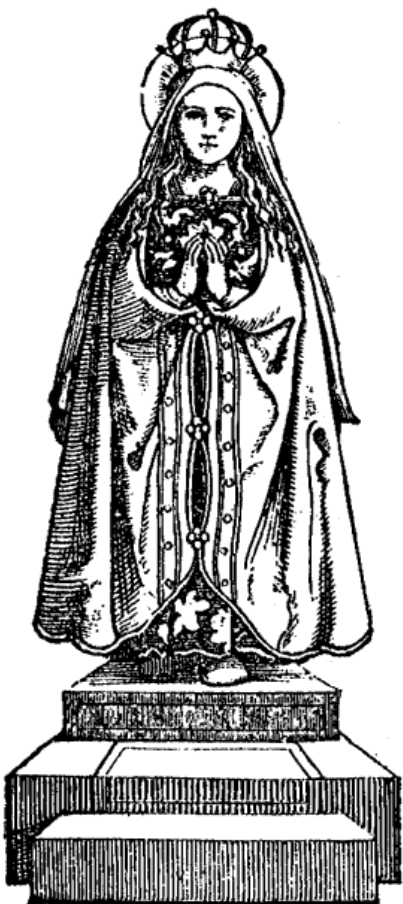
[Кілька днів потому (2 листопада) Катерина Еммеріх продовжила:] Сьогодні я бачила велике святкування у домі батьків Марії. (Не ясно чи це були нові події чи повтор попередніх видінь, бо я бачила щось подібне в останні три дні, проте через численні страждання та перешкоди вони зникли з моєї свідомості.) Три священики все ще були тут, і поруч них кілька родичів з своїми маленькими доньками; між іншими Марія Хелі та її семирічна дитина Марія Клеопова, набагато повніша і міцніша за Марію. Марія була тендітною на вигляд і мала світло-рудувате волосся, рівне, але закручене на кінцях. Вона вже вміла читати, і всі дивувались розумним відповідям які вона давала. Мараха, сестра Анни із Сефорісу,

також була тут із маленькою донькою та іншими родичами з маленькими дітьми.

Одяг, частково вже виправлений священиками, тепер був довершений жінками. Впродовж церемонії дитину одягали в нього кілька разів та задавали різні запитання. Все відбувалось дуже урочисто та серйозно, і хоча старі священики інколи злегка посміхались, вони були під великим враженням від розумних відповідей Марії та сліз радості її батьків. Церемонія відбувалась у квадратній кімнаті коло їдальні. Вона освітлювалась за допомогою отвору в стелі покритого марлею. На підлозі був розстелений червоний килим, а на ньому віктарний стіл накритий червоним та, поверх нього, білим покривалами. Над цим столом було зображення, свого роду вишивка чи шитво, що звисало як завіса перед своєрідною шафкою із сувоями писань та молитов. (Це було зображення людини, я думаю Мойсея. Він був одягнений у розлогу молитовну мантию, як ту яку одягав коли підіймався на гору запитати щось у Бога. На зображенні він не тримав Скрижалей Заповіту в руках; вони висіли в нього на боці чи руці. Мойсей був дуже високий та широкоплечий. Мав руде волосся. Його голова була сильно витягнена і конусоподібно загострена, а ніс великим і зігнений. На широкому чолі в нього було два виступи подібні до риг, зігнені в напрямку один до одного. Вони не були жорсткі як роги у тварин, але мали м'яку складчасту шкіру, та лише трохи випинались від чола як дві невеликі коричнуваті і насуплені гульки. Вони були в нього ще у дитинстві, але тоді лише маленькими наростами. Це надавало йому дуже дивного вигляду, який я ніколи не любила, бо він нагадував мені мимоволі зображення Сатани. Я багато разів бачила подібні виступи на чолі у старих пророків та деяких старих пустельників. Деколи він був лише один, посередині чола.) На віктарі лежало три набори церемоніального одягу Марії, так само як і багато інших речей подарованих її родичами з нагоди вступу дитини до Храму. Перед віктарем був, свого роду, невеликий престол піднятий на сходинках. Йоаким і Анна та інші родичі зібрались навколо, жінки стояли за спинаю а маленькі дівчатка обабіч Марії. Священики увійшли босоніж. Їх було п'ятеро, але тільки троє взяли участь у церемонії в своїх облаченнях. Один із священиків взяв одежі з віктаря, пояснив їх значення і передав їх сестрі Анни із Сефорісу, яка одягнула в них дитину. Спочатку вона вдягнула на неї жовте в'язане плаття і поверх нього кольорову перев'язку або корсет, оздоблений на грудях шнурками. Його одягнули через голову і зв'язали навколо. Поверх цього вона одягла коричнєве плаття з прорізами для рук, на якому звисали куски матеріалу. Це плаття було відкрите на шиї, але закрите від грудей і донизу. Марія носила коричнєві сандалі з тонкою зеленою підошвою. Її рудувато-світле волосся закручене на кінцях, було гладко зачесане. Носила вінок з білої вовни чи шовку оздоблений через

певні проміжки смугастими пір'їнками товщиною із палець та закрученими досередини. Я знаю птахів в цій країні з яких були ці пір'їни. Тоді, на голову дитини наче плащ, була накинена велика квадратна тканина, попелясто-сірого кольору. Її можна було зібрати до купи під руками, які знаходились в її складках як у стропах. Він видавався покутнім чи молитовним одягом або подорожнім плащем.

Як Марія стояла у цьому вбранні, священники задавали їй різного роду питання, що були пов'язані із способом життя дів у Храмі. Між іншим вони сказали їй: «Коли твої батьки присвятили тебе Храму, вони присягнули від твого імені, що ти ніколи не куштуватимеш вина, оцту, винограду чи фіг; що ти сама додаси до цього? Ти можеш замислитись над цим під час їди. Тоді євреї, а особливо єврейські дівчата, дуже любили пити оцет, так само і Марія. Після ще кількох подібних запитань перший набір одягу був змінений на другий. Спочатку небесно-блакитне плаття, потім корсет більш прикрашений ніж перший, блакитно-біла мантія і біле покривало, що мерехтіло як шовк із складками ззаду шиї, як у головному уборі черниць, та прикріплене навколо голови вінком шовкових квіткових бутонів з невеликими зеленими листками. Тоді священники розмістили біле покривало над її обличчям витягуючи його над головою наче у формі капюшона. Воно було прикріплене трьома застібками, які дозволяли покривалу відкривати одну третину, половину і ціле обличчя. Їй пояснили як користуватись цим покривалом: як її піднімати і опускати під час їди,

коли вона повинна відповідати на запитання і так далі. Їй також розказали про багато інших правил поведінки під час їди в якій всі приймали участь у сусідній кімнаті. За столом Марія сиділа між двома священниками і одним перед нею. Жінки та дівчатка розташовувались по-один бік столу, окремо від чоловіків. Протягом їди дитину перевіряли багато разів питаннями і відповідями про використання покривала. Вони також казали їй: «Тобі і надалі дозволено їсти будь-яку їжу», та подавали різні блюда, щоб перевірити силу її самозречення. Однак Марія куштувала потрохи лише кілька страв і дивувала слухачів дитячою мудрістю своїх відповідей. Я бачила, що протягом їди та протягом всієї перевірки поруч неї перебував ангел, допомагаючи та спрямовуючи її.

Рисунок 5 . Марія у церемоніальному одязі.

Коли гостина закінчилась, всі знову перейшли до іншої кімнати та стали перед вівтарем, де дитину знову переодягнули у церемоніальні шати. (дивіться рисунок 5) На цей раз вона була вбрана у фіолетово-синє плаття із візерунками з жовтих квітів; далі був корсет вишитий різними кольорами, що збирався в одному місці та кріпився під руками, де він підбирався і підтримував весь одяг. Зверху була фіолетово-блакитна мантия, ширша і більша ніж інші, що закінчувалась коротким, замкнутим шлейфом. Внизу з боків передньої частини цієї мантиї були вишиті три срібні смуги із чимось, що здавалось невеликими золотими бутонами троянд між ними; мантия була закріплена навколо грудей перев'язкою яка кріпилась заціпками на корсеті. Мантия була розгорнута донизу до нижнього краю корсету та формувала дві кишені, на боках яких покоїлись руки. Нижче корсету мантия була закріплена гудзиками чи гачками, але відкривала п'ять вишитих срібних смуг які доходили до облямівки. Сама облямівка теж була вишита. Зворот цієї мантиї спадав довгими складками, виступаючи за руки з обох сторін. Зверху була перекинена велика блискуча накидка білого і фіолетово-блакитного кольору. Корона, що тепер була покладена на її голову мала широку смугу тонкого металу з потовщеннями зверху та знизу, її верхній край завершувався круглими опуклостями. Зверху на короні було п'ять металевих смуг, що сходились в одну точку. Ці смуги були покриті шовковими нитками, а зовні широка металева смуга була оздоблена невеликими шовковими трояндами і п'ятьма перлинами чи дорогоцінними каменями. Зсередини смуги сяяли наче золоті. Марію, одягнену у ці церемоніальні облачення, значення кожної з яких були їй пояснені священиками, провели та поставили перед вівтарем. Маленькі дівчатка стояли поруч. Тут вона оголосила що пов'язує себе храмовими обітницями. Вона сказала, що не буде їсти ні м'яса ні риби і не питиме молока, а лише напій зроблений із м'якоті очерету і води, таку як пили в Обітованній Землі бідні, подібну до рисового чи ячмінного відвару; інколи вона додаватиме до води трохи фісташкового соку. Він нагадує біле патокове масло, дуже освіжаюче, але не таке ніжне як бальзам. Вона відмовилась від усіх спецій та сказала, що не їстиме жодних фруктів за винятком жовтих ягід, що ростуть гронами. Я добре їх знала; в тих краях їй їли лише діти та бідні. Сказала, що буде спати на голій землі і вставатиме тричі вночі для молитви. Інші храмові діви вставали тільки раз.

Батьки Марії були глибоко зворушені її словами. Йоаким взявши дитину на руки, сказав плачучи: «О, дитино моя, це надто важко, твій старенький батько ніколи не побачить тебе знову, якщо збираєшся жити так суворо». Це звучало дуже зворушливо. Священики, однак, сказали що вона має підійматись лише один раз у ночі, так як і інші та зробили інші умови також легшими. Наприклад, на великі свята вона мала їсти рибу. (В

Єрусалимі був великий рибний базар у нижній частині міста, куди постачалась вода із купальні Витезда. Якось коли вона висохла, Ірод хотів влаштувати акведук та фонтан, а витрати покрити коштом продажу священого посуду та облачень із Храму. Це викликало справжній скандал. Ессеї прийшли з усіх кінців країни до Єрусалиму протидіяти цьому, бо, як я тепер згадала, саме ессеї відповідали за священницький одяг.)

Священики також сказали до дитини Марії: «Багато з тих дів, яких прийняли до Храму без оплати чи необхідних речей зобов'язані, за погодженням з батьками, як тільки матимуть силу, прати закривавлений одяг священників та інші грубі вовняні тканини. Це важка робота із закривавленими руками. Але тобі не потрібно буде її виконувати, оскільки твої батьки платять за твоє перебування у Храмі». Марія відразу без вагань заявила, що вона радо виконуватиме цю роботу, якщо її визнають до цього гідною. Хоча ці питання та відповіді тривали, церемонія з одягом завершилась. Під час цих священнодій, я завжди бачила Марію розташованою серед священників настільки високо, що вона стояла над ними – таким чином мені було явлено картину її мудрості та благодаті. Священики були сповнені радісного здивування. В кінці церемонії Марію благословив головний священник. Вона стояла на невеликому піднятому престолі між двома священниками, і одним що благословляв її стояв спереду неї, а інші позаду нього. Священики молились із сувоїв, відповідаючи один одному, і перший тримав свої руки над нею та благословив її. В цей момент мені було дано чудове освідчення стосовно внутрішнього єства дитини Марії. Я бачила її наче обійнятою світлом в час благословення священника, і під її серцем у невимовній славі світла я побачила те саме, що я бачила споглядаючи Святеє Святих у Ковчезі Заповіту. У сяючому просторі у формі чаші Мелхіседека я бачила невимовний знак благословення у формі світла. Воно було наче збіжжя і вино, тіло і кров прагнули поєднатись один з одним. Я бачила в один і той самий час, як її серце відкрилось наче двері храму, і як ця таємниця, оточена свого роду завісою із символічних коштовних каменів, увійшла в її відкрите серце. Це було наче Ковчег Завіту входить у Свята Святих Храму. Відтоді, вище благо на землі було поміщене у її серці. Тоді я побачила лише святу дитину Марію сповнену жаром палаючої посвяти. Я бачила її наче переображеною і здійсненою над землею. Під час цих видінь я помітила, що один священник (думаю це був Захарія) був натхнутий внутрішнім освідченням того, що Марія була вибраною посудиною таємниці Спасіння; бо бачила як він отримує промінь від благословення котре у моєму видінні увійшло в неї.

Тепер священики підвели дитину, що отримала благословення та була вдягнена у найкращі церемоніальні шати, до її батьків, котрі були дуже зворушені. Анна підняла Марію до грудей і лагідно, проте урочисто,

поцілувала її. Йоаким, глибоко схвильований, подав їй, з благоговінням, свою руку. Старша сестра Марії обняла благословенне дитя в її чудовому вбранні набагато жвавіше ніж Анна, котра робила все вдумливо та помірковано. Марія Клеопова, племінниця Марії, обвила свої руки навколо її шиї як дитина. Після того як Марію привітали всі присутні, її церемоніальний одяг був знятий, і вона знову з'явилась вже у своєму звичайному вбранні. Ближче до вечора деякі з гостей, включно з кількома священиками, розійшлись по своїх домівках. Я бачила як вони стояли, щоб узяти легку їжу; це були фрукти і кругляки хліба у чашах та блюдах на низькому столику. Всі вони пили із одного келиха. Жінки їли окремо.

2. Від'їзд дитини до Храму.

Вночі я прийшла до будинку батьків Марії де спали кілька її родичів. Сама сім'я була зайнята підготовкою до від'їзду. Підвісний світильник із багатьма лампадами горів перед вогнищем. Поступово я побачила весь будинок в русі.

Уранці перед тим, Йоаким вислав слуг до Храму із тваринами для жертви; п'ятеро кожного роду, найкращих яких мав. Тепер він був зайнятий завантаженням багажу на в'ючних тварин, що стояли перед домом. Одяг Марії було акуратно розкладено до окремих упаковок і прив'язано до тварин, разом із подарунками для священиків. Вантажу було досить багато. Великий багаж був складений так щоб влаштувати зручне місце для сидіння посередині спин тварин. Анна та інші жінки склали все у в'язки, котрі було легко вантажити. Також я бачила кілька видів кошків причіплених до осяччих боків. В одному із цих кошків, заокругленому як миски з яких багаті люди їдять суп, із кришкою посередині, були птахи розміром із куріпку. В інших корзинах, що були подібні до тих в яких переносять виноград, були різні види фруктів. Коли завантаження було майже закінчене, усе було покрито великим покривалом із важкими китицями. В будинку була метушня та хвилювання, характерні для моменту відправлення. Я бачила молоду жінку, старшу сестру Марії, яка рухалась із лампою, її доньку Марію Клеопову, що майже постійно слідувала за нею. Помітила ще одну жінку, що, думаю, була служницею. Також там було двоє священиків. Один був дуже старим мужчиною, з капюшоном, який звисав до лоба і покривав вуха. Його верхній одяг був коротшим ніж нижній та мав стрічки подібні до епітрахілі. Саме він приймав вчора головну участь у іспиті Марії та благословив її. Він продовжував говорити із дівчиною та навчати її різних речей. Марії було трохи більше ніж три роки, вона була витонченою та ніжною і розвиненою як дитина п'ятирічного віку. Вона мала рудувато-світле волосся, гладке, але звивисте на кінцях; воно було довше ніж світле

волосся Марії Клеопової, що було коротким та кучерявим. Більшість дітей та дорослих носило довгі одежі із коричневої нефарбованої вовни.

Я була особливо вражена двома хлопцями із цього гурту, котрі, здається, взагалі не належали до родини та ні з ким не розмовляли. Здавалось, що ніхто навіть не бачив їх, хоча вони розмовляли зі мною та були дуже вродливими і привабливими із світлим кучерявим волоссям. В них були книги, які здавались призначеними для навчання. (Маленька Марія не мала книги, хоча вона вже вміла читати.) Їхні книги були не такі як наші і мали вигляд смуг двох 60 сантиметрів завширшки, змотані навколо палиці з виступаючими кульками з кожного боку. Вищий із хлопців відкрив згорток, підійшов до мене і зачитав щось із нього, пояснивши мені. Золоті букви, кожна з яких розміщувалась окремо, були досить дивними для мене; вони були написані у неправильному розташуванні і кожна літера, здавалось, означає ціле слово. Мова була зовсім незнайомою для моїх вух, однак я зрозуміла її. Нажаль, зараз я вже забула що він пояснив мені, але гадаю, це щось пов'язане з Мойсеєм; можливо я ще згадаю. Молодший із хлопців тримав свій сувій наче іграшку; він підстрибував як дитина та бавився із своїм сувоєм розмахуючи ним у повітрі. Я зовсім не можу виразити те як сильно мене приваблювали ці діти; вони відрізнялись від усіх зібраних тут людей, які здавалось, взагалі не помічали їх.

[Катерина Еммеріх тривалий час із дитячим захватом спілкувалась із цими двома юнаками, але не могла точно сказати ким вони насправді були. Згодом, щоправда, поївши та кілька хвилин поспавши, вона пригадала собі:] Я бачила духовне значення цих двох юнаків; їх присутність не була природньою. Вони були лише символічними репрезентаціями пророків. Вищий із них, той котрий урочисто тримав сувій, показав мені уривок з третього розділу книги Виходу де Мойсей бачить Господа в палаючому кущі і чує веління зняти з ніг взуття. Він пояснив, що так само як кущ горів та не згорав так само вогонь Святого Духа запалав у дитині Марії, котра навіть не усвідомлюючи цього несе у собі це святе полум'я. Він сказав, що також цей уривок передвіщає близьке єднання Божества із людством. Вогонь символізує Бога, терновий кущ – людство. Юнак також пояснив мені необхідність зняти взуття, але я погано пам'ятаю те що він сказав. Думаю, це символізує усунення зовнішнього покриття, щоб відкрити внутрішню реальність, та передвіщало здійснення закону і прихід Когось більшого ніж Мойсей та пророки. Інший хлопчик ніс свій сувій на кінці палиці розвіваючи його подібно до прапора. Це означало радісний початок шляху Марії, що поведе її до долі Матері Спасителя. Дитяча поведінка цього юнака, коли він бавився цими згортками показувала як Марія, хоча і отінена такою великою Обіцянкою і покликана до такої святої долі, зберігала всю

невинну грайливість дитини. Власне, ці юнаки пояснили мені сім уривків з їхніх сувоїв, але через щоденні турботи я забула все, за винятком того про що говорю зараз. О Боже [тут вона скрикнула], все що я бачу є таким прекрасним і таким глибоким, таким простим і таким чистим і все таки я не можу це правильно описати і не можу згадати те що забула через жалюгідні, огидні події цього нещасного земного життя.

[Роком раніше, всередині листопада 1820 року, Катерина Еммеріх, розповідаючи про свої видіння Введення у Храм, згадувала про появу цих двох юнаків-пророків. Увечері 16 листопада коло Катерини Еммеріх, коли вона спала, поклали покутницький пояс, зроблений чоловіком що прагнув умертвляти себе, але на мав жодного духовного керівництва. Він зробив його із надмірною суворістю з шкіряних смуг проколених цвяхами, але зміг носити його заледве одну годину. Хоча він лежав за пів метра від неї спляча Катерина Еммеріх швидко відняла руку від цього поясу кажучи: О, це абсолютно неможливо і беззмістовно! Я також, якимось носила подібний пояс довгий час, згідно внутрішнього застереження. Це було заради умертвлення і самозречення, але зроблено із досить коротких шипів латунного дроту розміщених близько один від одного. То був дійсно кривавий пояс, який завдавав великої болі, але носити його можливо лише кілька хвилин. Ніколи не можна одягати чогось подібного без схвалення мудрого духівника: він цього не знав, звичайно, бо не мав духівника. Такі надмірності приносять більше шкоди ніж користі!

[Наступного ранку вона розповіла нічне видіння у вигляді подорожі у сні. Вона між іншим сказала:]

Далі, я потрапила до Єрусалиму, не певна точно в який саме час, але це була пора давніх ізраїльських царів. Я забула що саме бачила. Відтак я була перенесена в напрямку Назарету до будинку Анни, матері Пречистої Діви. Перед Єрусалимом до мене приєдналось двоє юнаків, що прямували тією самою дорогою. Один дуже урочисто тримав у своїй руці згорток, в той час як молодший пов'язав свій згорток на невеликій палиці і жваво розвівав його на вітрі як невеликий прапор. Вони радісно говорили про сповнення часу їх пророцтв, бо являли собою образи пророків. Я мала із собою надмірний покаяний пояс того чоловіка, який мені принесли, і показала його, бо знала, що хлопчик пророк був Іллею. Він сказав мені; «Це знаряддя тортур не дозволено носити. Але на горі Кармель я зробив і носив пояс і заповів його всім дітям мого ордену, кармелітам. Нехай цей чоловік носить такий пояс як я зробив, він буде йому набагато кориснішим». Слідом за цим він показав мені пояс шириною з руку на якому були накреслені всі види букв та ліній, позначаючи різноманітні здобутки і змагання, і він вказав на різні їх частини кажучи: «цей чоловік має носити це вісім днів, а це один день» тощо. О як я хотіла б щоб цей добрий чоловік все це знав!

Коли ми підійшли до будинку Анни я хотіла увійти, але не змогла, і мій провідник, ангел-охоронець сказав: «Ти маєш спочатку прилягти неподалік, тобі має бути дев'ять років». Я не знала як це зробити, але він допоміг мені, не пригадую як. Три роки мого життя враз зникли, ті три роки які я марнувала на турботи про одяг та прагнення бути ошатною молодою дівчинкою. Я раптово стала дев'ятирічною і змогла увійти до будинку із юнаками пророками. Коли я це зробила, трирічна дитина Марія підійшла до мене і порівняла мене із собою; вона була якраз такого ж зросту як і я. Якою доброю і привітною вона була, і в той же час серйозною!

3. Початок подорожі.

Відразу після цього в середині будинку я стала поруч двох юнаків-пророків. Здавалось що ніхто не помічає нас. Хоча вони були літніми чоловіками ще сотні років тому, вони зовсім не були здивовані, що присутні тут як молоді юнаки, і я, більш ніж сорокалітня черниця, також зовсім не дивувалась, що зараз є бідною селянською дівчинкою дев'яти років. Знаходячись поряд цих святих людей нічого не дивує, за винятком сліпоті гріховного людства.

На світанку подорожні вирушили до Єрусалиму. Марія вибігла із будинку до нав'ючених тварин, настільки палко вона бажала вирушити до Храму. Юнаки-пророки та я стояли коло дверей супроводжуючи її очима. Вони знову показали мені місця у сувоях, в одному з яких говорилось про славу Храму із зазначенням про те що ще більша слава вміщена в ньому всередині. Подорожні мали із собою дві в'ючні тварини. Трохи попереду всієї групи ішов один із віслюків, що був сильно завантажений і супроводжуваний слугою. На іншому віслюку, який стояв навпроти дому, було влаштовано сидіння і на нього сіла Марія. Вона була вдягнена у невелику жовту сукню із першого набору одягу та загорнена у великий плащ так що руки досягали його складок. Йоаким, що вів цього віслюка, ніс високу палицю, як у паломників із великою круглою кулею зверху. Анна пройшла трохи дороги із Марією Клеоповою. Служниця супроводжувала їх всю дорогу, і деякі із жінок та дітей теж пішли із ними. Близькі повернулись до своїх домівок коли їх дороги розійшлися. На короткий час їх також супроводжував один із священників.

Вони мали із собою ліхтарі, але вони цілком зникали в світлі, яке у моїх видіннях нічних подорожей, завжди світило довкола Святого Сімейства та інших святих осіб. Хоча вони самі здається ніколи його не бачили. Спочатку здавалось що я ішла із юнаками-пророками позаду Марії і потім, коли вона ішла сама, по її боці. Часом я чула як юнаки співали 44-й псалом (Із мого серця гарне слово ллється) та 49-й (Бог

Господь прорік) і вони сказали мені що ці псалми співатимуть два хори на прийнятті дитини у Храм, котрі я побачу коли вони прибудуть.

Я бачила як дорога опускається вниз, а потім здіймається знову угору. Вранці та протягом усього дня, мандрівники відпочивали на леваді коло джерела від якого витікав струмок відгороджений бальзамовими чагарниками. Знизу ці чагарники всюди мали кам'яні ряжі в які збирали бальзам що скапував із кущів, забезпечуючи подорожніх освіжаючим питтям, яким вони могли також наповнити свої глечики. У живоплоті були ягоди, котрі вони збирали та їли. Також для їжі в них було трохи хлібних кругляків. Юнаків пророків уже не було. Один із них був Іллею, інший, я думаю, Мойсеєм. Я певна, що дитина Марія бачила їх, але нічого про це не говорила. Вона бачила їх як святих дітей будучи сама дитиною (так само як трохи старші бачать святих дів та юнаків), не кажучи про це нікому бо в такі хвилини перебувають у стані умиротвореного зосередження.

Згодом я бачила, що мандрівники зупинились коло самотнього дому, в якому їх радо прийняли та нагодували. Люди котрі там жили, здається були їх родичами. Маленька Марія Клеопова з цього місця була відправлена назад. Впродовж дня переді мною промайнуло кілька картин їх загалом важкої подорожі. Вони мали пройти повз гори і низини, а долини часто вкривала холодна імла та багато роси, хоча тут і там я бачила освітлені сонцем ділянки на яких виднілись квіти. Перед тим як дійти до місця ночівлі вони перетнули невеликий струмок. Вони переночували у заїзді біля підніжжя пагорба на якому розташовувалось місто. Нажаль я не можу сказати з упевненістю як називалось це місце. Я бачила його в інших подорожах Святої Родини і запросто можу помилитись у точній назві. Вони подорожували тією самою дорогою що і Ісус у серпні свого тридцятого року, коли Він ішов від Назарету до Витанії і звідти, щоб бути хрещеним Іваном. Свята Родина вибрала цю ж дорогу втікаючи із Назарету до Єгипту. Тоді, їхнім першим притулком була Назара – невелика місцина між Массалотом і містом на пагорбі, але ближче до останнього. Я бачила так багато місць навколо себе і чула так багато імен, що легко можу переплутати їх. Це місто простяглося вгору по схилу та було розділене на кілька різних частин, хоча всі поєднані. Води там недостатньо і її витягують знизу мотузками. Там є кілька старих веж, що лежать в руїнах, а на вершині пагорба свого роду сторожова вежа із конструкцією балок і канатів для витягування різних речей з міста вниз. Велика кількість канатів робить її схожою на мачти корабля. Підйом на вершину пагорба мабуть займає годину. (Подорожні зупиняються у заїзді внизу). З пагорба відкривається дуже розлогий краєвид. Частина цього міста населена язичниками, яких євреї трактують як рабів та змушують до важкої праці, наприклад до робіт у Храмі та інших будівлях.

[4 листопада 1821 року вона сказала:] Цього вечора я бачила як Йоаким та Анна з дитиною Марією та служницею прибули в заїзд на відстані дванадцяти годин дороги до Єрусалиму. Їх супроводив слуга, котрий переважно ішов попереду з сильно навантаженим віслюком. Тут вони наздогнали стадо своїх тварин для жертви у Храмі, однак відразу продовжили свій шлях. Йоаким мав бути дуже добре відомим тут, бо він був наче у себе вдома. Його жертвні тварини завжди зупинялись тут. Він також приходив сюди коли повертався до Назарету від свого усамітненого життя між пастухами. Я бачила що дитина Марія спить тут збоку матері. (Мені треба було стільки зробити для Святих Душ, що здається я забула частину подорожі до Храму.)

[5 листопада 1821 року, вона розповіла:] Цього вечора я бачила, що Марія із своєю сім'єю прибула до міста розташованого за шість годин ходьби на північний-захід від Єрусалиму. Це місто називається Беторон та розташоване біля підніжжя гори. По дорозі вони перетнули струмок, що тік на захід та впадав у море коло Йоппії, де Петро навчав після сходження Святого Духа. Колись коло Беторону проходили великі битви. Я бачила їх, але знову забула. За дві години ходьби звідси на підйомі дороги можна було вже побачити Єрусалим. Чула назву цієї дороги чи місця, але не можу чітко згадати її.

Беторон велике містечко населене левітами. Тут ріс дуже добрий великий виноград і багато інших фруктів. Свята Родина зупинилась із друзями у доглянутому будинку. Господарем був вчитель левітської школи і у домі було багато дітей. Я була дуже здивована побачити тут кілька жінок родичів Анни та їх маленьких доньок які, як я думала, ішли додому. Щоправда, як я тепер побачила, вони пройшли коротшою дорогою та прийшли першими, гадаю, щоб побачити мандрівників. Ці жінки та діти були із Назарету, Сефорісу, Завулону та околиць; деякі з них вже були у домі Анни під час екзамену, наприклад, старша сестра Марії та її маленька донька Марія Клеопова і сестра Анни із Сефорісу з своєю донькою. Перебування тут дитини Марії стало причиною великої радості. Її провели до великої кімнати у супроводі інших дітей та розмістили на припіднятому сидінні з навісом, влаштованому для неї як маленький трон. Шкільний вчитель та інші знову задавали їй різного роду запитання, вкладаючи на її голову віночки. Всі були вражені мудрістю її відповідей. Також я чула про здібність іншої дівчини яка побувала тут незадовго перед тим по дорозі з Храму додому. Її ім'я було Сусанна, і згодом вона разом із іншими святими жінками піде слідом за Ісусом. Саме її місце у Храмі мала зайняти Марія, бо таких місць була лише обмежена кількість. Сусанні було п'ятнадцять років коли вона покинула Храм і відтак вона була приблизно на одинадцять років старшою за Марію. Анна також навчалась у Храмі, але лише із п'ятилітнього віку. Дитина Марія була

надзвичайно радісною від відчуття близькості Храму. Я бачила як Йоаким в сльозах притиснув її до свого серця і промовив: « О моя дитино, я боюсь що не побачу тебе знову».

Коли була приготована їжа і всі прилягли до столу, я бачила Марію що бігала сповнена веселощів, інколи горнучись до матері чи обвиваючи її руки навколо своєї шиї, стоячи позаду.

[6 листопада 1821 року] Сьогодні вранці я бачила як мандрівники вирушили з Беторону до Єрусалиму. Всі їх близькі, діти і люди із заїзду вийшли із ними. Вони взяли із собою подарунки для дитини - одяг і фрукти. Мені виглядало, що вони їхали до Єрусалиму на велике свято. Я з певністю дізналась, що Марії було три роки та три місяці, але вона виглядала так як у наших краях виглядають п'яти, або шестирічні. Вони не поїхали через Усен Шера чи Гофну, хоча були знаними там, а пройшли поруч із ними.

4. Прибуття до Єрусалиму.

[Ввечері 6 листопада 1821 року Катерниа Еммеріх сказала:] Сьогодні опівдні я бачила прибуття дитини Марії та тих що її супроводжували до Єрусалиму. Єрусалим дивне місто, його неможна описати, як наприклад, Париж з його переповненими вулицями. В Єрусалимі багато низин, крутих доріг, що звиваються за міськими мурами. Не видно ні дверей ні вікон у будинках, котрі стоять на височині звернені у зворотному напрямку від стін. Нові квартали були додані один за одним покриваючи нові вершини пагорбів, але залишаючи стіни старого міста стояти між ними. Ці долини переважно перетинались міцними кам'яними мостами. Житлові кімнати будинків переважно відкривались до внутрішніх дворів; на вулиці було видно лише двері, або, можливо, ще терасу, розташовану високо на вершині стіни. Будинки були дуже закритими. Хоча мешканці ходили по справах на ринок чи відвідували Храм, вони проводили більшість свого часу у внутрішніх кімнатах та дворах. Загалом, вулиці Єрусалиму є радше тихі, за винятком ринків та палаців, де збираються натовпи подорожніх та солдат і люди входять та виходять із них наповнюють вулиці життям і рухом. Рим розташований значно приємніше, його вулиці не такі круті та вузькі і набагато пожвавленіші. Коли всі жителі Єрусалиму збираються у Храмі, багато дільниць міста здаються мертвими. (Саме через усамітненість жителів у своїх будинках та численні безлюдні дороги розташовані в низинах, Ісус так часто міг ходити по місту із своїми учнями не будучи потривоженим.) Води у Єрусалимі бракувало і можна було побачити великі споруди з арок, каналами яких вода розносилась у різних напрямках, також вежі на вершини яких вона заганялась чи закачувалась. У Храмі велика кількість води була потрібна для омивання і очищення посуду, яке проводили дуже

ретельно. Вона поступала знизу за допомогою великих насосів. В місті було багато торговців; вони переважно групувались в залежності від предметів торгівлі та встановлювали легкозбірні бараки на відкритих просторах або оточених портиками ринках. Коло Овечих Воріт, наприклад, було багато торговців металом, золотом та цінними каменями. Вони мали легкі круглі бараки коричневого кольору ніби намазані дьогтем або смолою. Не дивлячись на свою легкість ці бараки були досить міцні та використовувались як житло, а в навісах під ними розміщувався товар, ряди якого тягнулись від одного до іншого.

Пологий схил пагорба на якому стояв Храм покривали тераси з численними вулицями забудованими домами, які розташовувались один над одним за товстими стінами. Тут жили частково священики та частково храмові слуги що виконували важкі роботи на зразок розчистки каналів у які скидали всі відходи від тварин зарізаних у Храмі. З одного боку [вона мала на увазі північний] Храмова гора спадає вниз дуже стрімко у темний яр. Маленькі сади, що належали священикам утворювали зелену смугу навколо вершини. Робота над Храмом ніколи не припинялась; навіть у часи Христа будівля розширювалась у різних місцях. На Храмовій горі була рудá, яку викопували в процесі будівництва і використовували. Під Храмом розташовувалось багато арок та плавильних печей. Я ніколи не знаходила у Храмі хорошого місця для молитви. Все було надзвичайно масивним, важким і високим. Маленькі дворики були настільки вузькі, темні і заставлені сидіннями та іншими речами, що при великому натовпі вузькі простори і скупчення людей між товстими високими стінами і колонами справляли насправді лякаючі враження. Безперервний забій худоби і кров також наповнювали мене страхом, хоча все виконувалось у винятковому порядку та чистоті. Думаю минуло вже багато часу відтоді як я бачила всі будівлі всередині та назовні так ясно як сьогодні, але все це треба так довго описувати, що я ніколи не зроблю цього належним чином.

Мандрівники з дитиною Марією наблизились до Єрусалиму із півночі, але не ввійшли до нього із цього боку. Щойно вони дістались заміських садів та палаців, вони обігнули місто, повернувши на Схід через частину Йосафатової долини, залишаючи Оливну Гору і дорогу на Витанію зліва та ввійшовши у місто через Овечі ворота, які вели до ринку худоби. Коло цих воріт була купіль в якій овець призначених на жертву мили перший раз, щоб змити грубіший бруд. Але це не купіль Витезда. Згодом їх невеликий гурт повернув знову направо між стіни, наче збираючись до іншого кварталу міста. На своєму шляху вони проминули довгу долину на одному боці якої височіли укріплені вежами стіни однієї із верхніх дільниць міста. Вони пішли в напрямку західної частини Єрусалиму, до сусіднього рибного ринку, де стояв родинний будинок

Захарії із Хеврону. Всередині був дуже старий чоловік; думаю це був брат Захарієвого батька. Захарія завжди зупинявся тут коли він звершував своє служіння у Храмі. В цей час він був у місті; пора його служіння підійшла до завершення, але він залишився на кілька днів довше у Єрусалимі щоб бути присутнім на представленні Марії у Храмі. Коли гурт прибув його не було вдома. В будинку знаходились ще родичі із сусідніх Віфлеєму та Хеврону, із своїми дітьми, між ними і дві маленькі племінниці Єлизавети, якої самої тут не було. Всі вийшли із багатьма дівчатками, несучи маленькі гірлянди та галузки, щоб зустріти мандрівників, які все ще були на відстані чверті години у дорозі долиною. Вони радісно вітали їх та супроводили до будинку Захарії, де наступила велика радість. Їм надали можливість трохи відпочити і тоді були зроблені приготування, щоб провести всіх до церемоніального заїзду поряд із Храмом. Йоакимові жертвенні тварини вже були приведені із місця коло ринку худоби до спеціального заїзду. Захарія тепер прийшов щоб відвести гурт від свого будинку до заїзду. Дитина Марія була одягнута у другий комплект церемоніального одягу із небесно-синьою сукнею. Була сформована процесія на чолі із Захарією та Йоакимом і Анною, за якою слідувала Марія в оточенні чотирьох дівчаток, одягнених у біле, а за ними йшли інші діти та родичі. Вони ішли через багато вулиць, минаючи палац Ірода і дім у якому згодом жив Пилат. Дорога привела їх до північно -східного кута Храмової гори; за ним була фортеця Антонія – велика, висока будівля у північно-західному кінці Храму. Потрібно було підніматись на високу стіну багатьма сходами і вони хотіли взяти Марію під руку, але на загальне здивування вона побігла сама швидко та радісно.

Будівля до якої вони ішли була церемоніальним заїздом неподалік ринку худоби. Таких заїздів навколо Храму було чотири, і цей був найнятий для них Захарією. Це був великий будинок, з широким двором оточеним свого роду монастирем із місцями для сну та довгими низькими столами. Також тут був великий зал із вогнищем для приготування їжі. Поряд знаходилось місце до якого привели жертвних травин Йоакима. По обидва боки знаходились помешкання храмових слуг, що займались жертвними тваринами.

Коли вони увійшли до заїзду їм омили ноги, як це прийнято для новоприбулих, чоловікам омили ноги чоловіки, жінкам – жінки. Тоді вони зайшли до кімнати з великою розгалуженою лампою, що звисала посередині над великим наповненим водою металічним басейном із поручнями, в якому вони омили свої руки та обличчя. Віслюк Йоакима був розвантажений та відведений слугою до стайні.

Йоаким, виявляючи намір здійснити жертвоприношення, пішов слідом за храмовими слугами до стаєн, що знаходились неподалік, де вони обстежили тварин.

Далі Йоаким і Анна з дитиною Марією пройшли до будинку священика на вершині пагорбу. Тут так само дитина побігла по сходах несподівано енергійно, наче підтримувана та заохочувана духовною силою. Двоє священиків у цьому домі, один дуже старий і один молодший, дружно привітали їх. Обидва були присутніми на іспиті Марії у Назареті та очікували її. Поговоривши про подорож і про майбутню церемонію введення у Храм, вони закликали одну із храмових жінок, літню вдову, котра повинна була взяти над нею опіку. (Вона жила коло Храму з іншими жінками, котрі, як і вона, були зайняті різноманітними жіночими заняттями та готували молодих дівчат. Їхні помешкання знаходились далі від Храму ніж молитовні кімнати для жінок і дівиць посвячених Храму. Ці кімнати були споруджені безпосередньо у ньому і звідти можна було бачити святиню внизу.) Жінка яка увійшла була настільки закритою одягом, що було видно тільки невелику частину її обличчя. Священики та батьки представили їй дитя Марію, як її майбутню виховницю. Вона була стриманою але привітною, а дитина серйозною, скромною і шанобливою. Вони розповіли їй про вдачу та характер Марії і обговорили різні справи пов'язані із церемонією її введення у Храм. Ця літня жінка супроводила їх до заїзду і отримала пакунок речей для дитини, котрий забрала з собою щоб покласти їх до нового дому Марії. Всі, супроводжуючі повернулись додому, лише родичі, котрі прийшли із Святою Сім'єю залишились у заїзді найнятому Захарією. Жінки почали готуватись до завтрашньої гостини.

[7 листопада Катерина Еммеріх сказала:] Протягом усього дня я спостерігала за приготуваннями Йоакима до жертвопринесення та прийняття Марії до Храму. Рано вранці Йоаким та деякі інші люди пригнали жертвних тварин до Храму, де пройшли ще одну перевірку священиків. Деякі з них були відхилені та відразу відведені на міський ринок худоби. Тих яких прийняли загнали до місця забою, де я бачила як відбувається багато подій, порядок яких не можу згадати. Пригадую, що Йоаким поклав свою руку на голову кожної тварини перед тим як вона була принесена в жертву. Він повинен був зібрати кров у посудину, а також взяти певні частини тварини. Тут знаходились всіх видів стійки, столи та посуд для забою та розтину згідно правил. Криваву піну забирали, тоді як жир, селезінку і печінку відділяли. Все посипалось сіллю. Кишківник ягнят очищували і, після заповнення чимось, клали назад в тіло, щоб воно знову здавалось наповненим. Ноги всіх тварин були навхрест зв'язаними. Частина м'яса була взята до іншого двору і віддана храмовим дівам, які повинні були щось з ним зробити – ймовірно приготувати їжу собі чи священикам. Все робилось із неймовірною впорядкованістю. Священики і левіти пересувались завжди по-двоє, і найбільш важкі та складні завдання виконувались як годинниковий

механізм. Шматки м'яса насправді не жертвувались аж до наступного дня, лежачи до цього у солі.

Того дня у заїзді були великі святкування та частування; разом із дітьми тут знаходилось десь коло сотні людей. Тут було щонайменше двадцять чотири дівчини різного віку; між ними я бачила Серапію, котра після смерті Ісуса була знана як Вероніка. Вона була висока і мала приблизно десять чи дванадцять років. Вони готували віночки та гірлянди для Марії та її супутниць і декорували сім свічок чи смолоскипів. Свічки без підніжок були оформлені скіпетрами. Не можу згадати що живило вогонь на їх вершинах, чи це було масло чи віск чи ще щось. На святкуванні було кілька священиків та левітів, котрі входили та виходили із заїзду і також брали участь у частуванні. Коли вони висловили захоплення від щедрості жертвоприношень Йоакима, він пояснив, що наскільки можливо хотів засвідчити свою вдячність. Він не міг забути як після ганьби у храмі та відкинення його жертв, його прохання з ласки Божої були вислухані. Там також я бачила як дитина Марія прогулюється коло заїзду з іншими дівчатками. Багато іншого я забула.

5. Введення Марії до Храму.

[8 листопада 1821 року Катерина Еммеріх розповіла наступне] В цей день Йоаким спершу пішов до Храму із Захарією та іншими чоловіками. Після цього, туди урочистою ходою привела Марію її мати Анна. Першою ішла Анна і її старша донька Марія Хелі із маленькою донькою останньої Марією Клеоповою. Далі ішла свята дитина Марія одягнена у небесно блакитний одяг та плаття із вінками, що пов'язували її руки та шию. В одній руці вона тримала свічку чи смолоскип переплетений квітами. Такі ж прикрашені свічки несли три діви котрі йшли побіч неї та були вдягнені у білі шиті золотом плаття. Крім цього на них були блідо-сині облачення та плетені із квітів гірлянди, а також маленькі віночки на руках та шиях. Згодом з'явилися інші дівиці та маленькі дівчатка, всі по-різному але однаково святково вбрані. Інші жінки ішли у кінці процесії. Вони не пішли прямо із заїзду до Храму, але зробили обхід через кілька кварталів. Красива процесія приносила радість всім хто її бачив, а в кількох будинках мешканці склали їх знаки шани. Було щось невимовно зворушливе у святості, котра являлась у дитині. Коли хода наблизилась до Храму, я побачила як чимало храмових слуг з великими зусиллями намагаються відкрити дуже великі і важкі двері, що сяяли як золото та були декоровані різьбленими головами, виноградними гронами та пучками збіжжя. Це були Золоті Ворота. Хода пройшла під цими воротами, до яких вело п'ятнадцять сходинок, але чи в одну прольоті не можу пригадати. Марія без чужої допомоги, на подив усім, з нетерпінням та радістю збігла вверх сходами не спотикаючись. У воротах її зустрів

Захарія, Йоаким та кілька священників і провели під воротами (котрі мали вигляд довгої арки) у правий бік до великих залів і високих кімнат в одній з яких готувалась їжа. Тут процесія розділилась. Декілька жінок та дітей пішли до місця у Храмі спеціально відділеного для здійснення молитов жінками, в той час Йоаким та Захарія продовжили жертвоприношення. В одному із залів священник знову поставив Марії кілька питань, ще раз перевіряючи її. Вражені розсудливістю її відповідей вони залишили її Анні, котра мала одягнути її у третє і найкрасивіше фіолетово-синє урочисте вбрання, із шатами, вуаллю і короною, яку я вже описувала розповідаючи про церемонію у будинку Анни.

В цей же час Йоаким пішов із священниками приносити жертву. У призначеному місці йому подали вогонь і він став коло вівтаря між двома священниками. Зараз я занадто хвора та виснажена, щоб розповісти про всі обставини жертвоприношення, але я їх пам'ятаю.

Вівтар виступав лише із трьох сторін. М'ясо, приготоване для жертви було покладено не разом, але розділене окремими частинами розкладеними навколо вівтаря. Плоскі полиці витягувались на три боки вівтаря і на них клали жертви, щоб пересунути їх до центру вівтаря, позаяк він був надто великий, щоб священнослужителі дотягнулись до його центру руками. На чотирьох кутах вівтаря стояли маленькі пустотілі металічні колони, увінчані чимось схожим на комин – широкі жолоби зроблені із тонкої міді, які завершувались трубками вигнутими назовні як роги; вони вбирали і виводили дим, що під час жертвоприношень здіймався над головами священників. Коли Йоакимові жертви почали горіти, до призначеного для жінок зовнішнього двору Храму увійшла Анна із дитиною Марією одягненою в урочисті шати, а також ті хто супроводжував її. Цей двір був відділений від вівтарного двору решітчастою стіною, посередині якої однак були влаштовані двері. Двір для жінок здіймався під ухилом від стіни, так що бачити вівтар для жертвоприношень могли не всі, а лише ті, що стояли ззаду. Коли, однак, двері у розмежувальній стіні були відкриті, багато жінок отримували можливість бачити вівтар. Марія та інші дівчатка стояли перед Анною та іншими жінками з родини коло цих дверей. В окремому місці гурт храмових хлопчиків, одягнених у біле, грав на флейтах та арфах. Після звершення жертвоприношення в дверях що розділяли жертвний двір та двір для жінок був влаштований переносний декорований вівтар, до якого вело кілька сходинок.

Захарія та Йоаким вийшли із двору жертвоприношень і підійшли із священниками до цього вівтаря, спереду якого стояв інший священник та два левіти із сувоями та письмовим приладдям. Анна підвела дитину Марію ближче до них; діви, які супроводжували Марію стояли трохи позаду. Марія клякнула на сходах і Йоаким з Анною поклали руки на її

голову. Священики відрізали кілька її волосин та спалили їх у міднику. Батьки жертвуючи дитину сказали кілька слів, котрі були записані двома левітами. Тим часом діви співали 44 псалом («Із мого серця гарне слово ллється»), а священики 49 («Бог Господь прорік») у супроводі хлопчиків із музичними інструментами.

Потім я побачила Марію, котру за руки вели два священики по сходах до підвищення в стіні, котре відділяло зовнішній двір святилища від іншого двору. Вони поставили дитину у своєрідну нішу посередині цієї стіни, так що вона могла бачити середину Храму де згідно своїх чинів стояло багато чоловіків, мені здається вони теж були посвячені Храму. Два священики стояли поруч неї, а інші на сходах нижче, співаючи та читаючи із своїх згорток. З іншого боку розподільчої стіни за вівтарем кадиння стояв старий первосвященик, такий високий, що можна було бачити половину його постаті. Я бачила як він кадив ладан, дим від якого огорнув дитину Марію.

Впродовж цієї церемонії я побачила символічне видіння навколо Пречистої Діви котре заповнило і отінило весь Храм. Я бачила німб світла під серцем Марії і зрозуміла, що цей німб обіймає собою обіцянку найбільшого божого благословення. Я бачила німб наче оточений Ноєвим Ковчегом, над яким здіймалась голова Пречистої Діви. Тоді я побачила обриси Ковчегу, німб набув обрисів Ковчегу Заповіту, який у свою чергу набув обрисів Храму. Тоді, я побачила як ці обриси зникли, і з німбу слави перед грудьми Пречистої діви Марії виникла форма Чаші Тайної Вечері, а над нею, перед її устами хліб позначений хрестом. З усіх боків від неї розходились промені світла на кінцях яких виникали картини багатьох тайн та символів Пречистої Діви, наприклад всі назви із Літанії до Пречистої Діви. За її плечима дві гілки оливи та кипарису чи кедру і гілка кипарису розтягнулась поперек над тонким пальмовим деревом, котре з'явилося відразу за нею із невеликим листяним кущем. У проміжку між цими зеленими гілками я бачила всі предмети Ісусових Страстей. Дух Святий здіймався над видінням скоріше у вигляді людини ніж голуба, окрилений променями світла, а зверху я бачила відкриті небеса, що здіймались у повітрі над Пречистою Дівою, Небесний Єрусалим, Місто Боже, з усіма його палацами та садами і оселями майбутніх святих. Все було сповнене ангелами, і вся слава, котра огортала зараз Пречисту Діву сповнювалась ангельськими обличчями.

Як це можна виразити? Все різноманіття, розкриття та перебіг видіння були настільки безкінечними, що я багато чого забула. Все значення Пречистої Діви у Старому та Новому Заповітах та у всій вічності були виражені у ньому. Я можу порівняти це видіння із меншим, котре я мала недавно про святу вервицю та всю її славу.

На фоні цього видіння Пречистої Діви вся розкіш і велич Храму та чудово прикрашена стіна здавались тьмяними і невиразними, навіть сам Храм здавався непомітним, настільки все було сповнене присутністю Марії та її слави. Коли вся слава та значення Пречистої Діви розкривалась перед моїми очима я більше не бачила її як дитя Марію, але як Пречисту Діву, що підносилась наді мною. Я бачила священників та дим від жертвоприношень і все решта крізь картину на якій священники позаду неї пророкували та переконували людей дякувати Богові та молитись за прославу цієї дитини. Всі присутні у Храмі стихли і сповнились урочистого благоговіння, хоча вони і не бачили тієї картини яку бачила я. Поступово ця картина зникла так само як і з'явилась і я бачила лише славу під серцем Марії, з сяючою всередині Благословенною Обітницею. Потім і це видіння зникло і я бачила святу віддану дитину в урочистих шатах, котра знову стояла сама між священниками. Священники взяли із рук дитини віночки та віддали їх супроводжуючим. Вони покрили її голову коричневою накидкою і повели сходами вниз через двері у інший зал, де її зустріли шість інших (але старших) дівиць Храму, котрі розсипали перед нею квіти. Перед нею стояли її вчителі: Ноема, сестра матері Лазаря, пророчиця Анна та третя жінка. Священники віддали дитину Марії їм та вийшли. Тоді прийшли її рідні та близькі, спів закінчився і Марія попрощалась із ними. Особливо глибокими були емоції Йоакима, він підняв Марію вверх, притулив її до свого серця та сказав із сльозами на очах: «Згадуй мою душу перед Господом». Потім Марія із своїми вчителями та кількома дівицями пішли до жител жінок у північній частині Храму. Вони жили у кімнатах влаштованих у товщі храмових стін. Проходи та гвинтові сходи вели до невеликих молитовних келій коло святилища та Свята Святих.

Батьки та близькі Марії повернулись до залу коло Золотих Воріт, де вони спершу очікували, і скуштували їжі разом із священниками. Жінки їли в окремій залі. Більшість з того що я бачила та чула далі я забула, серед іншого і конкретну причину того чому церемонія була такою багатою та урочистою. Однак, пригадую, що так сталось внаслідок одкровення Божественної Волі.

(Батьки Марії були дійсно заможними, вони жили так бідно лише через свою жертвність та стриманість. Я забула як довго Анна не їла нічого крім холодної їжі, але їх слуги були добре нагодовані та доглянуті.) Я бачила у Храмі багато молільників і багато з них ішло за процесією аж до воріт. Деякі з них розуміли долю Пречистої Діви, і я пам'ятаю як Анна із захопленою радістю розмовляла із різними жінками кажучи: «Гепер Ковчег Завіту, Посудина Обітниці входить до Храму». В той самий день по дорозі додому родичі та близькі Марії дійшли до Беторону.

Далі я бачила святкування серед дівиць Храму. Відповідно до звичаю Марія мала запитати вчителів та кожна з молодих дівиць про те чи будуть вони терпіти її серед себе. Потім вони поїли і після цього танцювали одна з одною. Вони стояли парами одна навпроти одної і танцювали виконуючи різні фігури та переходи, але без жодних підстрибувань, наче ковзаючи по землі короткими кроками. Деколи використовувалися погойдування та кругові рухи тіла, як у євреїв під час їхніх молитов. Деякі дівчата супроводжували танець флейтами, трикутниками і дзвіночками. Був ще один інструмент, що звучав особливо незвично і чудово. На ньому грали перебираючи струни, котрі були розтягнені на крутих сторонах чогось на зразок маленької коробки. Посередині коробки були міхи які при натисканні вниз та розтисканні вверх видавали повітря через кілька прямих та кривих трубок, акомпонуючи, таким чином, струнам. Інструмент клали на коліна.

Увечері я бачила як учителька Ноема провела Пречисту Діву до її невеликої кімнати, з виглядом на Храм. Вона була майже квадратною із стінами викладеними трикутними узорами різних кольорів. Тут був стілець та невеликий столик, а по кутах стійки з полицями для складання речей. Перед цією кімнатою розташовувалось місце для сну та кімната для одягу, так само як і в кімнаті Ноєми. Марія знову заговорила з нею про часті молитви уночі, але Ноєма поки не дала такого дозволу.

Храмові жінки носили довгий, пишний, білий одяг із поясами та дуже широкими рукавами, котрі підкочували під час роботи. Обличчя були приховані.

Я не пригадую видінь про те, що Ірод повністю перебудував Храм, я лише бачила як в час його правління було здійснено численні зміни. Тепер, коли Марія прийшла до Храму, за одинадцять років до народження Христа, у середині Храму нічого вже не будувалось, але (як і завжди) назовні роботи ніколи не припинялись.

[21 листопада Катерина Еммеріх сказала:] Сьогодні я бачила видіння про життя Марії у Храмі. У північній частині Храмової гори, в напрямку до Святилиця, знаходилось кілька кімнат, котрі були поєднані із житлами жінок. Кімната Марії була однією із найвіддаленіших із них в напрямку до Свята Святих. З одного кінця коридор проходив через завісу у свого роду передпокій, котрий був відділений від кімнати перегородкою, напівкруглою чи ламаної форми. В кутках справа і зліва розташовувались полиці для зберігання одягу та інших речей. Навпроти дверей знаходились сходи що вели до прорізу наверху стіни звідки вниз відкривався вигляд на Храм. Перед цим прорізом звисав килим завішений фіранкою. Навпроти стіни з лівого боку кімнати був скручений килим, який у розгорненому вигляді служив ліжком на якому Марія спала. У ніші була закріплена настінна лампа, і сьогодні я бачила як під її світлом вона стояла на стільці

і молилась читаючи із пергаментного сувою з червоними ручками. Це виглядало дуже зворушливо. Дитя було одягнене у маленьке синьо-біле смугасте плаття з жовтими квітами. В кімнаті був низький круглий стіл. Я бачила як приходила Анна і клала на цей стіл страви з фруктів розміром із квасоллю та маленький глечик. Марія була не по літах вмілою і вже працювала над невеликими білими одежами для храмової служби.

[Вищенаведені видіння Катерини Еммеріх стосувались в основному часу Введення Марії у Храм. Окрім цього, однак, вона в інші рази розповіла і про одинадцятирічне перебування Марії у Храмі:]

ІV. ПЕРШІ РОКИ ПЕРЕБУВАННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ У ХРАМІ.

Пречиста Діва перебуваючи у Храмі все більше навчалась, молилась і працювала. Інколи я бачила її у жіночому помешканні з іншими молодими дівчатами, інколи на самоті у своїй кімнаті. Вона працювала, ткала і в'язала вузькі смужки матерії на довгі скіпетри для храмової служби. Прала одяг та чистила горщики і каструлі. Я часто бачила її у молитвах та роздумах і ніколи не помічала щоб вона відбувала покути чи умиртвлення – вона цього не потребувала. Як і всі дуже святі люди вона їла лише стільки скільки потрібно було для життя і не вживала ніякої іншої їжі окрім тої яка входила в складену нею обітницю. Окрім приписаних храмових молитов, благочестя Марії полягало у безперервній тузі за Спасінням, постійному стані внутрішньої тихої та таємної молитви. У тиші ночі вона вставала із свого ліжка і молилась Богові. Я часто помічала як вона плаче у молитвах оточена сльозами. Коли вона піросла, я завжди бачила її вдягненою у одяг переливистого синього кольору. Під час молитов вона покивала обличчя вуаллю, так само як і під час розмов із священниками або як у випадках коли вона спускалась вниз щоб отримати завдання про роботу. Тут знаходились кімнати, як і інші з трьох боків від Храму, які завжди мені нагадували ризниці. Тут тримали найрізноманітніші речі, догляд, впорядкування та ремонт яких входив у обов'язки храмових жінок.

Пречиста Діва жила у Храмі перебуваючи у безперервному молитовному піднесенні. Здавалось, що її душа не перебуває на землі і вона часто отримує розраду і утіху із Небес. В ній була безкінечна туга за сповненням Обітниці, котра у своєму смиренні навряд чи наважувалась на бажання стати Матір'ю Спасителя. Вчителькою та вихователькою Марії у Храмі була Ноема, вона була сестрою матері Лазаря та мала п'ятдесят років. Як і інші храмові жінки вона належала до ессеїв. Від неї Марія навчилась в'язанню, а також допомагала, коли та очищала кров від жертвоприношень із посуду та знаряддя, або коли вона нарізала певні

приготовані частини м'яса призначеного на їжу для храмових жінок та священників. Згодом, Марія приймала ще більшу участь у цих обов'язках. Коли Захарія виконував свою службу у Храмі він разом із Симеоном відвідував її.

Значення Пречистої Діви не було цілковито невідомим для священників. Вся її істота, щедрість благодаті на ній та її мудрість були настільки чудовими від самого дитинства у Храмі, що не могли бути цілком непомітними не дивлячись на її велику скромність. Я бачила старших святих священників, які писали про неї у великих сувоях, котрі мені було показано, хоча не пригадую до якого часу належали ці події.

V. РАННІ РОКИ ЖИТТЯ СВ. ЙОСИПА.

[Тут ми зробимо перерву у розповіді Катерини Еммеріх про перебування Пречистої Діви у Храмі, щоб навести наступні відомості про ранні роки святого Йосипа.]

Серед багатьох речей котрі я бачила сьогодні про юність святого Йосипа, я пригадую наступні.

Йосип, батько якого мав ім'я Яків, був третім із шести братів. Його батьки жили у великому домі за Віфлеємом, містом Давидового роду, чий батько Есей, або Єсей був тут власником. Щоправда в часи Йосипа за винятком головних стін, мало що залишилось від старих будівель. Навколо все було сповнене свіжістю та достатком води. Я знаю ці місця краще ніж свій власний хутір Фламске.

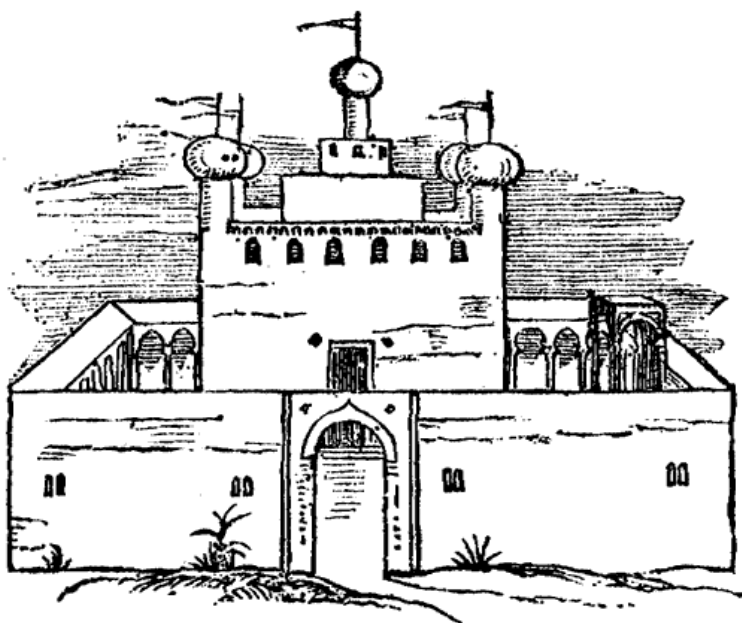

Рисунок 6. Родинний дім святого Йосипа

У передній частині дому знаходився зовнішній двір (так як і у давньоримських будинках) оточений критою колонадою, як у монастирі. [Дивіться будь-ласка рисунок 6] На цій колонаді я бачила скульптури у формі голів літніх чоловіків. З одного боку двору під

кам'яним навісом знаходився фонтан. Вода виходила з кам'яних голів тварин. На нижньому поверсі самої будівлі вікон видно не було, але зверху були круглі прорізи. Було видно одні двері. Широка галерея вела

до верхньої частини дому, котра мала невеликі вежі на кожному з чотирьох кутів, наче короткі стовбці завершені кулями, або куполами, на яких були прикріплені маленькі прапорці. Крізь ці невеликі вежі знизу проходили сходи і з прорізів у куполах можна було бачити все навколо не будучи поміченим самому. Такі ж невеликі вежі були у палаці Давида у Єрусалимі, і саме із одного з їх куполів він побачив Версавію коли вона купалась. Ця галерея проходила навколо низького верхнього поверху з плоским дахом на якому була ще одна будівля з ще однією невеликою вежею. Йосип та його брати жили на верхньому поверсі, а їх вчитель, літній єврей жив у найвищому приміщенні. Вони всі спали колом в одній кімнаті посередині по́верху оточеного галереєю. Спали вони на килимах, розкинутих у денний час навпроти стіни та відокремлених переносними перегородками. Я часто бачила як вони бавились у своїх кімнатах іграшками у формі тварин, подібних до мопсів [Катерина Еммеріх використовувала це слово щодо всіх невідомих їй тварин]. Також я бачила як вчитель давав їм різноманітні уроки, які мені були малозрозумілими. Він утворював з допомогою палиці на землі різні зображення і хлопці повинні були проходити по них; згодом я побачила як хлопці проходять по інших зображеннях розкладаючи і перекладаючи палиці та виконуючи в цей же час різноманітні виміри. Бачила також їхніх батьків. Вони не клопотались багато про своїх дітей та приділяли їм мало часу. Мені вони здались людьми ні хорошими ні поганими.

Йосип, якого я бачила у цьому видінні, був десь років восьми, та за характером дуже відрізнявся від своїх братів. Він був дуже обдарований та навчений але простим, тихим, благочестивим і зовсім не амбіційним. Брати штовхали та в різний спосіб обдурювали його. Хлопці мали окремих невеликі садки на вході яких на стовпах стяли криті фігури, що нагадували дітей у повивальному одязі. Я часто бачила подібні образи, один був на завісі, що висів у молитовні святої Анни, а також у Пречистої Діви, але на завісі Марії, постать тримала у руках чашу з якої щось звивалось. Тут у домі святого Йосипа фігури нагадували сповитих дітей із круглими лицами в оточенні променів. У ще більш ранні часи, я помічала багато такого роду образів, особливо в Єрусалимі. Вони також були присутні у оздобі Храму. Бачила їх теж у Єгипті, де в них інколи на головах з'являлись невеликі шапочки. Подібні фігури, хоча трохи менші, були серед тих речей які привезла Рахіль із дому свого батька Лавана. Я бачила їх у багатьох єврейських домах, складеними у маленькі коробочки або корзини. Я думаю, можливо вони зображали дитину Мойсея, що плив по Нілу, а повивальні стрічки можливо символізували міцність зобов'язань Закону. Мені часто здається, що ці маленькі образи були для них тим чим для нас є немовля Христос.

У садках що належали хлопчикам, я бачила трави, кущі та невеликі дерева, а також бачила, як брати Йосипа часто потайки заходили у його садок та щось там розтоптували та викорчовували. Через них він був дуже нещасним. Часто було видно як він стояв навколішках під колонадою зовнішнього двору з поверненим обличчям та молився із розпростертими руками, і я бачила як його брати підкрадалися та штурхали його. Одного разу, коли він стояв у такий спосіб навколішках, один із них вдарив його у спину, і оскільки він здавалось цього не помітив, він вдарив ще раз, та так сильно, що бідний Йосип упав наперед себе прямо на кам'яну підлогу. З цього я зрозуміла, що він не був у стані ходити через те що перебував у молитовному захопленні. Коли він отямився, то не намагався дати здачі, але знайшов віддалений куток де продовжив молитись.

Я бачила декілька невеликих жител навпроти зовнішнього двору будинку, в яких жили кілька жінок середнього віку. Вони ходили із покритим обличчям, як і інші жінки краю, котрі жили коло шкіл. Здається вони були частиною сім'ї, бо я часто бачила як вони входили та виходили із дому в різних справах. Вони приносили воду, мили та замітали, закривали решітки на вікнах, скручували ліжка коло стін і розміщали перед ними плетені перегородки. Я бачила як брати Йосипа, іноді розмовляли із цими жінками або допомагали їм у роботі, а також жартували з ними. Йосип поводився не так, він був серйозним та тримався на самоті. Мені також здається що у домі жили і доньки. Нижня вітальня була обставлена так само як і у будинку Анни, але простору більше. Батьки Йосипа не дуже були ним задоволені. Вони хотіли, щоб він використав свої здібності у якійсь із світських професій, але у нього не було до цього найменшого бажання. З їхньої точки зору, він був занадто простим та невибагливим, а його єдиною схильністю була молитва та тиха ручна робота. Коли йому було близько дванадцяти років, я часто бачила як він ходив в інший кінець Віфлеєма, щоб уникнути постійних докучань від своїх братів. Недалеко від майбутньої печери Різдва була спільнота благочестивих жінок, котрі належали до ессеїв; вони жили у ряді кам'яних кімнат, котрі були видовбані в одній частині пагорба на якому розташовувався Віфлеєм. Вони доглядали маленькі садки, поряд із своїми житлами та навчали дітей інших ессеїв. Малий Йосип ходив відвідати цих жінок, і я часто бачила як він тікаючи від докучань своїх братів, приходив до них то приєднувався до їх молитов, котрі вони читали під світлом ламп у своїх кімнатах із почеплених до стіни сувоїв. Також він приходив до печери, яка згодом стане місцем народження нашого Господа. Він тут або молився на цілковитій самоті, або виготовляв із дерева різноманітні дрібниці, оскільки тут працював старий тесля, який влаштував свою майстерню коло ессеїв, поряд з якими Йосип проводив більшість свого часу. Він допомагав йому у роботі та потроху навчався його ремеслу.

Досвід вимірювання, яким він займався вдома під наглядом свого вчителя став йому у великій пригоді.

Ворожість братів, зрештою зробила неможливим його подальше перебування у батьківському домі. Друг із Віфлеєму (що був відділений від його будинку невеликим струмком) дав йому одяг в якому він міг замаскувати себе. В ньому, він уночі покинув дім, щоб у іншому місці заробляти собі на життя теслярством. На цей час йому було десь від вісімнадцяти до двадцяти років.

На початку він працював із теслею у Лебоні. Це було місце де він вперше по-справжньому навчився своєму ремеслу. Житло його вчителя розташовувалось навпроти давніх стін, котрі проходили від міста вздовж вузького виступу пагорба, наче дорога що вела до якогось зруйнованого замку. У стінах жило кілька бідняків. Я бачила як Йосип робив довгі підпори між високими стінами з світловими отворами зверху. Ці підпори були рамками для плетених стін. Його вчитель був бідною людиною і виготовляв, здебільшого, такі прості речі як ці плетені перегородки. Йосип був дуже благочестивим, добрим та простодушним, всі любили його. Він з великою скромністю допомагав своєму учителеві у різних потребах – підбирав стружку, збирав та переносив на плечах дерево. В майбутньому він проходитиме тут із Пречистою Дівою в одній із їхніх мандрівок і я думаю він відвідував із нею свою колишню майстерню.

Батьки спочатку думали що його викрали з поля грабіжники, але брати знайшли його і суворо докоряли йому за ганебно простий спосіб життя. Однак він був надто скромним щоб від нього відмовитись, тому він покинув це місце та працював у Таанаті неподалік Мегіддо, коло невеликої річки під назвою Кішон, що впадала у море. (Це місце знаходиться неподалік рідного міста апостола Томи Афеку.) Йосип жив тут із добре забезпеченим вчителем і теслярська робота яку вони виконували була високої якості. Згодом я бачила як він із вчителем працює у Тиверії. Йому на той час було вже тридцять три роки. Його батьки у Віфлеємі на той час вже померли. Двоє братів далі жили у Віфлеємі, решта роз'їхались. Батьківський будинок перейшов в інші руки і вся сім'я дуже швидко занепадала. Йосип був дуже побожним та гаряче молився за пришествя Месії. Він якраз був зайнятий будівництвом коло свого дому окремого місця для молитов, коли йому явився ангел та зупинив його, бо так як патріарх Йосип під цю пору, з волі Божої, наглядав за збіжжям у Єгипті, так він, другий Йосип, має піклуватись про житницю Спасіння. Смиренний Йосип не розумів сказаного і віддався постійним молитвам, аж до часу, коли був покликаний явитись до Єрусалиму, щоб згідно священного закону одружитись із Пречистою Дівою. Він був дуже скромним та усамітненим чоловіком і я ніколи не бачила, щоб він був одруженим до цього.

1. Старший брат святого Йосипа.

[Пізніше у видіннях Катерини Еммеріх зустрічаються інші згадки про сім'ю Йосипа та особливо його братів. Ці згадки, щоправда, надто розкидані та переплетені з великою кількістю інших відомостей, так що дуже важко зібрати їх разом для впорядкованого опису. Тому, оскільки тут є така нагода, згадаємо про старшого брата Йосипа, що жив у Галілеї.

У записах за 24 серпня 1821 року присвячених зустрічі Йосипа та Йоакима, знаходиться детальний опис історії з життя апостола Варфоломія (свято якого припадало якраз на цей день). Це видіння представлене дуже яскраво та пов'язане із реліквією святого. В ході розповіді вона повідомила, що батько Варфоломія з Гешуру довгий час відвідував цілющі води коло Бетулії та зрештою оселився в цьому районі, головним чином через дружбу із старшим братом Йосипа. Вона додала:]

Він пішов у долину Добешету, де жив Цадок, благочестивий чоловік і старший брат Йосипа. Побожний батько Варфоломія сильно прив'язався до нього під час перебування у Бетулії. Цадок мав двох дітей і двох доньок, і ці діти були у дружніх відносинах із Святим Сімейством. Коли дванадцятирічний Ісус залишився у Храмі і батьки загубили його, вони були однією із сімей в якій його шукали. Синів я бачила поміж приятелів Ісуса, коли Він був хлопчиком.

VI. ОБІЦЯНКА СИНА ДЛЯ ЗАХАРІЇ.

Я бачила як Захарія розмовляв із Єлизаветою про своє горе. Це було незадовго до його повернення на храмову службу і так було завжди бо у Храмі на нього дивились із зневагою через його бездітність. Захарія мав виконувати службу двічі на рік.

Вони жили не у самому Хевроні, а у Юті, дець за кілометр від нього. Між Хевроном та Ютою було багато залишок стін, так наче вони колись були між собою поєднані. На іншому боці Хеврону було також багато розкиданих будівель та груп будинків, що виглядали як руїни давнього Хеврону, що у свій час був більшим за Єрусалим. Священики нижчого рангу жили у Хевроні, тоді як вищого рівня у Юті. Захарія був свого роду головним серед останніх. Його та Єлизавету дуже поважали за їх чесноти та безпосереднє походження від Аарона.

Тоді, я бачила як Захарія та кілька інших священиків, що жили по сусідству зустрілись разом на невеликій фермі якою він володів у Юті. Там був садок з різними альтанками та невеликий будиночок. Захарія із своїми супутниками молився там і навчав їх. Все це було свого роду підготовкою наступної служби у Храмі. Він говорив як важко йому на серці та про передчуття того, що щось має із ним статись.

Потім він пішов із цими людьми до Єрусалиму. Йому потрібно було чекати чотири дні до того як настане черга його жертвоприношення. Протягом цього часу він молився у Храмі. Коли настала його черга кадити ладан я бачила як він пішов до Святаї Святих. Стеля зверху була відкрита і можна було бачити небо. Із зовні ніхто не міг бачити священика який приносив жертву, але можна було бачити дим, що здіймався вгору. Коли Захарія заходив, інший священик щось сказав йому та відійшов.

Тепер, коли Захарія був один, він пройшов через завісу у темне місце. Звідти він щось взяв, поклав на вівтар та запалив вогонь щоб розвести дим. Тоді я побачила сяйво, що сходило на нього з правого боку вівтаря і серед нього сяючу постать, що наближалась до нього. Я бачила, як він опустився праворуч від вівтаря стривожено і одночасно незворушно у захопленні. Ангел підняв його догори та довший час говорив із ним. Я бачила відкрите небо над Захарією і двох ангелів, що спускались та здіймались наче по сходах. Його пояс ослаб і одяг відкрився, і мені здалось що один із ангелів забрав щось у нього, а інший наче поклав щось у його бік, якусь невелику сяючу речовину. Це було так як і тоді коли Йоаким отримав благословення від ангела для зачаття Пречистої Діви. Звичним для священиків було виходити із Святого Мишанища відразу після завершення кадіння, тому коли Захарія так довго не виходив, ті що молились зовні стали непокоїтись. Він став німим, і я бачила як він писав на таблиці перед тим як вийти. Коли він вийшов із Храму і прийшов до зовнішнього двору, навколо нього зібрався натовп, який став розпитувати чому він залишався там так довго. Але він не міг говорити. Він махав руками та показував на свої уста та таблиці, які відразу відіслав Єлизаветі до Юти, щоб повідомити її про милосердну Божу обіцянку та про свою німоту. Невдовзі він повернувся туди сам. Єлизаветі також було одкровення, але я вже не пам'ятаю яким саме воно було.

[Цей доволі неповний запис – все, що на той час хвора Катерина Еммеріх, повідомила про цю подію. Див. Лука 1. 5-25.]

VII. ОДРУЖЕННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ ТА ЙОСИПА.

Пречиста Діва жила разом із іншими дівицями у Храмі під опікою благочестивих жінок. Діви займались вишиванням та іншими формами декорування килимів та облачень, а також чистили їх та посуд, котрий використовувався у Храмі. Вони мали маленькі келії, з яких могли заглядати у Храм; тут вони молились та роздумували. Коли дівиці підростали їх видавали заміж. Сім'ї посвячуючи їх Храму цілковито жертвували їх Богу і побожні та духовні ізраїльтяни довший час таємно сподівались, що шлюб однієї із цих дівиць сприятиме приходу обіцяного Месії.

Коли Пречиста Діва досягнула чотирнадцятирічного віку та разом із сімома іншими дівами мала покинути Храм щоб вступити у шлюб, я бачила як її мати Анна прийшла навідати її. Йоакима вже на було в живих і Анна за Божою вказівкою одружилась знову. Після того як Пречистій Діві повідомили про те що тепер вона має покинути Храм та вийти заміж, я побачила як вона з великим сумом серця пояснювала священикам, що не бажає ніколи покидати Храм, що вона присвятила себе одному лише Богу і не хоче виходити заміж. Однак їй сказали, що так має бути.

Далі я бачила як Пречиста Діва молилась із великим завзяттям у своїй келії. Також, пам'ятаю, що бачила Марію, яка відчувши спрагу під час молитви спустилась із маленьким глечиком, щоб набрати води з невеликого фонтану чи цистерни та тут отримала одкровення і почула голос (без будь якої видимої з'яви), котрий заспокоїв її та дав силу погодитись на шлюб. Це не було Благовіщення, бо я бачила що трапилось пізніше у Назареті. Певний час, однак, я гадала, що бачила появу ангела і тут, бо в юності часто плутала це видіння із Благовіщенням.

Також я бачила, що дуже старенький священик, котрий не міг більше ходити (це безсумнівно був первосвященик), був винесений іншими на стільці перед Свята Святих і в той час як відбувалось кадіння ладану читав молитви із пергаментного сувою, котрий лежав на підставці перед ним. Він перебував у духовному захваті та бачив видіння, а вказівний палець його руки був покладений на уривку від Ісаї: «І вийде паросток із кореня Ессея і квітка виросте з його кореня» [Іс.11.1.]

Коли старенький священик знову прийшов до себе, він прочитав цей уривок та переповів щось із нього.

Потім я побачила, як до всіх неодружених чоловіків з роду Давида були відправлені посланці, щоб викликати їх до Храму. Коли всі вони у святковому одязі зібрались у Храмі, їм була представлена Пречиста Діва. Серед них я бачила дуже побожного юнака з району Віфлеєму. Він завжди з великим завзяттям молився про сповнення Обітниць і я розгледіла у його серці палке бажання стати чоловіком Марії. Вона, однак, відступилась назад до своєї келії у сльозах, не витримавши думки про те що не залишиться незайманою.

Тоді первосвященик, відповідно до внутрішньої вказівки, яку отримав, вручив усім присутнім чоловікам гілки та наказав вписати на них своє ім'я та тримати її у руках під час молитви та жертвоприношення.

Після того як вони зробили це, їх галузки зібрали та поклали на вівтар перед Свята Святих. Їм сказали, що тому із них визначено Богом стати чоловіком дівиці Марії з Назарету чия галузка розцвіте. Поки галузки лежали перед Свята Святих жертвоприношення та молитви продовжувалися, а тим часом я бачила як юнак, чиє ім'я ще можливо згадаю, у дворі Храму пристрасно ридав розпростерши руки. Я бачила як

він розплакався після того як галузки були повернені їм із повідомленням, що жодна не зацвіла, і тому ніхто з них не є визначений Богом для дівичі. Чоловіків відправили додому, але юнак відправився на гору Кармель, до синів пророків, що жили там як саїтники з часів Іллі. З того часу він жив у постійних молитвах за сповнення Обітничі.

Потім священики у Храмі провели нові пошуки у родових таблицях, щоб переконатись чи немає ще нащадків Давида, котрі були пропущені. Коли вони виявили, що із шести братів зареєстрованих у Віфлеємі один зник та не був врахований, почали шукати його місце перебування, та знайшли Йосипа неподалік Самарії у місці коло невеликого струмка, де жив на самоті коло води та працював для іншого майстра. За велінням первосвященика він прийшов, одягнений у свій кращий одяг до Храму в Єрусалимі. Він також мав тримати свою галузку протягом молитов та жертвоприношень, та коли він збирався покласти її на вівтар перед Свята Святих, білі квіти як лілії розквітли на її верхівці і я бачила над ним появу світла наче Святого Духа. Тепер Йосип був визнаний як призначений Богом наречений Пречистої Діви та був представлений їй священиками у присутності її матері. Марія, згідна із Волею Божою, прийняла його покійно як нареченого, бо вона знала, що все можливо із Богом, який прийняв її обітницю належати одному Йому, тілом і душею.

1. Про весілля Марії та Йосипа і весільне вбрання.

[Впродовж своїх постійних видінь щоденної діяльності Господа, Катерина Еммеріх (24 вересня 1821 року) бачила Ісуса, коли він навчав у синагозі в Гофні, за чотири дні до Його хрещення. Він жив у сім'ї голови синагоги пов'язаної із Йоакимом. В цьому зв'язку вона чула двох вдів, його доньок, що обмінювались спогадами про весілля батьків Ісуса, на якому вони були присутні в роки своєї юності разом із іншими родичами. Про це вона сказала наступне.]

Коли дві вдові, розмовляючи між собою, згадували весілля Марії та Йосипа, я бачила його картину та особливо чудовий весільний одяг Пречистої Діви, про які ці добрі жінки не могли багато сказати. Я розкажу те що досі пам'ятаю.

Одруження Марії та Йосипа, котре тривало сім чи вісім днів, проходило на Горі Сіон у Єрусалимі, в домі, який часто наймали для урочистостей такого роду. Крім вчителів Марії та однокласниць із Храмової школи були присутні багато родичів Анни та Йоакима, між іншими і сім'я із Гофни з двома доньками. Весілля було дуже церемоніальним та детально розробленим. Багато ягнят було вбито та принесено в жертву. Весільний одяг Пречистої Діви був таким винятково красивим і розкішним, що жінки які були там присутніми любили

згадувати про нього навіть у старості. У моїх видіннях я чула їхні розмови і бачила наступне:

Рисунок 7. Марія у весільному вбранні.

Марію у весільному вбранні я бачила дуже чітко. [Будь-ласка дивіться рисунок 7.] На ній була біла вовняна білизна без рукавів, руки огорнені стрічками з того ж матеріалу, виконуючи роль закритих рукавів. Далі вона вдягнула комірць, що досягав від грудей до горла. Він був гаптований перлами і білою вишивкою та мав таку ж форму як підкомірник олови есеїв, частину якого я нещодавно показувала. [дивіться один з попередніх розділів]. Над цим, на ній було розлоге плаття, що відкривалось спереду. Це плаття мало синю основу оздоблену вишитими та витканими візерунками червоних і жовтих троянд переплетених із зеленими пагонами, наче коштовні та давні ризи. Нижній край закінчувався бахромою та китицями, в той час як верхній край з'єднувався із білим комірцем на шиї. Після того як це

плаття було поправлено так, щоб влаштувати довгі прями складки, поверх нього наклали щось на зразок перев'язки до лопаток, такої як у деяких релігійних строях, наприклад у кармелітському. Вона була зроблена із білого шовку із золотими квітами, мала з пів метра завширшки та прикрашена перлами і сяючим коштовним камінням на грудях. Видовжуючись у вигляді смуги, вона покривала місце де плаття спереду відкривалось, звисаючи тут до самого його краю. Нижній край був прикрашений бахромою та намистом. Така сама смуга покривала спину, а коротші та вузчі шовкові смуги покривали плечі та руки. Ці чотири частини розходились хрестоподібно навколо шиї. Передня і задня частини цієї перев'язки були скріплені докупи під руками золотими шнурками чи маленькими ланцюжками. Розлогість плаття була підібрана спереду і прикладена накладкою із дорогоцінних каменів, квітчата тканина плаття була злегка підбита в проміжку між шнурками. Розлогі рукави, понад

якими випинались плечеві частини перев'язки були легко з'єднані разом браслетами вище і нижче ліктів. Браслети товщиною у два пальці були вигравірувані літерами та мали кручені краї. Присутність цих браслетів привела до випинання рукавів на плечах, ліктях і зап'ястях. Рукави закінчувались білою оборкою, я думаю із шовку або вовни. Понад цим всім на ній була небесно-синя накидка у формі великого плаща, який у свою чергу був покритий свого роду жалобною накидкою із традиційними рукавами. Такі плащі єврейські жінки носили при певних релігійних та сімейних церемоніях. Плащ Марії був закріплений на грудях під шиєю за допомогою брошки, понад якою, навколо її шиї, було біле жабо, яке виглядало наче із пір'я або шовкового пуху. Цей плащ спадав над плечами, виходив знову з боків та закінчувався на спині цяткованим шнуром. Його краї були розшиті золотими квітами.

Оздоба її волосся була невимовно прекрасною. Вона розділялась на середині голови і далі ділилась на кілька маленьких частин. [Будь-ласка дивіться рисунок 8.] Переплітаючись із білим шовком та перлами вона утворювала велику сітку, що спадала на плечі та закінчувалась на середині спини. Кінці кіс закручувались досередини та вся ця сітка була обрамлена декоративними краями з бахроми і перлин, вага яких тримала її у розтягнутому донизу положенні. Її волосся було огорнене вінком із білого непряденого шовку або вовни. Три смужки цього ж матеріалу були зібрані до купи на голові зверху. На цьому вінку була покладена корона шириною з руку, декорована дорогоцінним камінням і увінчана трьома металічними смугами завершеними кульками. Ця корона була оздоблена спереду трьома перлинами, одна над одною і по одній перлі з кожного боку.

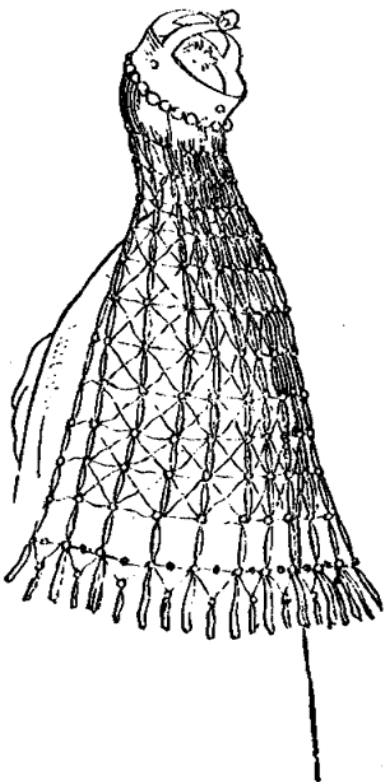

Рисунок 8. Весільна прикраса волосся Марії.

У лівій руці вона несла невеликий шовковий вінок з червоних та білих троянд, а в правій руці, як скіпетр, красивий позолочений смолоскип у формі підсвічника без ніжки. Його ручка (тонша по середині ніж на кінцях) була оздоблена кульками зверху і знизу від місця тримання. Він завершувався плоскою чашкою у якій горіло біле полум'я.

Взуття мало підшви товщиною у два пальці на носку і п'яті. Ці підшви цілковито були виконані із зеленого матеріалу, так що ступні здавалось спочивали на склі. Два біло-золоті ремінці утримували їх на босій нозі, а

пальці були вкриті невеликим щитком, який був прикріплений до підошви. Такий щиток завжди носили добре вдягнені жінки.

Чудова оздоба для голови Марії була сплетена дівицями Храму і я бачила, що працювали вони швидше ніж можна було б думати. Анна привезла красивий одяг, який Марія через свою скромність не хотіла носити. Після весілля плетиво для волосся було перекинуто через голову, корону забрали і поклали молочно-білий вельон, який звисав до ліктів. Тоді корону поклали знову на вельон.

В Пречистої Діви було дуже густе волосся, рудувато золотистого кольору. Її високі, витончено окреслені брови були чорні; вона мала дуже високе чоло, великі опущені додолу очі із довгими чорними віями, досить довгий прямий ніс витонченої форми, шляхетні та красиві губи та гостре підборіддя. Вона була середнього росту та рухалась у своєму багатому одязі дуже ніжно та з великою скромністю і серйозністю. На своєму весіллі, вона згодом одягнула інший одяг із смугастого матеріалу, менш величавий, частинку якого я маю серед моїх реліквій. Це смугасте плаття вона носила також у Кані та за інших святкових обставин. Кілька раз знову вона носила своє весільне плаття у Храмі.

Дуже багаті люди протягом весілля змінюють свій одяг три чи чотири рази. Марія у своєму величавому вбранні виглядала як знатна жінка пізніших часів, наприклад імператриця Єлена, або навіть Кунегунда, хоча у повсякденному житті, єврейки одягались подібно до римлянок. (Із цим одягом пов'язане моє спостереження, що дуже багато ткачів, котрі виготовляли різні сорти красивих тканин, жили коло Сіонської Горниці.)

Йосип був одягнений у довгий, розлогий плащ блідо-блакитного кольору, закріплений спереду від грудей і донизу шнурками та гудзиками. Його широкі рукави також були зв'язані по-боках шнурками. Вони були сильно підкочені та здавалось мали кишені. Навколо шиї в нього був свого роду коричневий комір чи радше широкий епітрахіль, а дві білі стрічки звисали над грудьми, подібні до тих що носять священники, тільки значно довші. [Дивіться рисунок 9.]

Рисунок 9. Святий Йосип у весільному вбранні.

Я бачила цілковито все весілля Йосипа та Марії, а також весільне застілля та всі святкування, але в той самий час я бачила так багато інших речей, та почувуюсь такою хворою та збентеженою, що не наважуюсь сказати більше, боячись щось наплутати.

2. Весільна обручка Марії.

[29 липня 1821 року, Катерина Еммеріх мала видіння поховальних одяг Господа Ісуса та Його образу, чудесним способом відбитого на полотні. В своїх видіннях вона побувала у різних місцях, в котрих ці святі реліквії перебували, інколи у великій пошані, а інколи забуті людьми та шановані лише ангелами і праведними душами. В цих видіннях була, як вона думала, весільна обручка Пречистої Діви, котра зберігалась у одному із цих місць. На цю тему вона сказала наступне:]

Я бачила весільну обручку Пречистої Діви. Вона була не срібною і не золотою, чи будь-якого іншого металу, а темного та переливистого кольору. Це не був тонкий вузький перстень, а радше товстий і, щонайменше, із палець завширшки, гладкий, однак вкритий невеликими прямокутними трикутниками в яких були написи. Зсередини плоский. На перстні було щось написано. Я бачила, що її тримали у красивій церкві, а побожні люди, що хотіли одружитись торкались до неї своїми обручками.

[3 серпня 1821 року вона сказала:] За кілька останніх днів я бачила багато з історії весільної обручки Марії, але через метушню і біль вже не зможу викласти це зв'язано. Сьогодні бачила свято у церкві в Італії де обручку було знайдено. Здається її повісили у своєрідну дарохранильницю, яка стояла на покривалі. Там був великий розкішний срібний вівтар і до цієї дарохранильниці приносили багато перстнів. Під час свята Марія та Йосип, з'явились у весільних вбраннях тримаючи обручку кожен з свого боку, наче Йосип одягав її на палець Пречистої Діви. Через якийсь час я бачила обручку сяючою та немов би у русі.

Праворуч та ліворуч від цього вівтара були інші вівтари, ймовірно не в тій самій церкві, але у моєму видінні показані разом. У вівтарі праворуч, був образ «Ось людина» нашого Господа, котрий побожний римський сенатор, друг святого Петра, отримав у чудесний спосіб. У вівтарі ліворуч був один із поховальних одягів нашого Господа.

Коли весілля закінчилось, Анна повернулася до Назарету із своїми родичами і Марія теж пішла туди, у супроводі кількох своїх приятельок, котрі були звільнені із Храму разом із нею. Вони залишили місто у святковій процесії. Не знаю як довго дівиці супроводили її. Вони знову переночували першу ніч у левітській школі в Бетороні. Дорогу додому Марія ішла пішки.

Йосип після весілля пішов до Віфлеєму, щоб вирішити там деякі сімейні справи та прийшов до Назарету лише згодом.

3. Від повернення Марії додому до Благовіщення.

[Катерина Еммеріх отримувала видіння про події з життя Святої Родини у дні їх святкування Церквою. Однак, деколи дні видінь та святкувань не співпадали. Наприклад, вона бачила справжній історичний день народження Христа на цілий місяць раніше – 25 листопада, який, відповідно до її видінь, припадав на 10 день місяця Кислев. Через п'ятнадцять днів, вона бачила Йосипа, що кілька днів відзначав свято Посвяти Храму, або Хануку (що починалась на 25-й день місяця Кислев) запалюючи світло у вертепі. Відтак виходить, що вона бачила свято Благовіщення також на місяць раніше – 25 лютого. Вперше про цю подію Катерина Еммеріх розповіла у 1821 році. В цей час вона важко хворіла і її розповідь через це була від початку дещо уривчата.]

[Раніше вона розповіла, що Йосип не пішов до Назарету відразу після весілля, але вирушив до Віфлеєму полагодити деякі сімейні справи. Анна, її другий чоловік та Пречиста Діва із кількома подругами повернулась до Галилеї, до дому Анни, що знаходився на годинній відстані від Назарету. Для Святої Родини Анна влаштувала невеликий будинок у Назареті, котрий також належав їй. Протягом відсутності Йосипа Пречиста Діва продовжувала жити із нею. Перед тим як передати своє видіння Благовіщення, Катерина Еммеріх згадала два уривки із попередніх видінь, важливість яких ми можемо лише припускати. Час після одруження Пречистої Діви із Йосипом вона згадувала, далі перебуваючи у дуже ослабленому стані після важкої хвороби:]

У домі Анни було свято. Помітила її другого чоловіка, шістьох інших гостей, крім звичних домашніх, та дітей, що зібрались із Йосипом та Марією навколо стола із чашами. Пречиста Діва була одягнена у кольоровий плащ витканий червоними, синіми та білими квітами як давні ризи. Вона мала прозорий вельон, а над ним чорний. Це свято, здається, було продовженням святкування весілля.

[Більше про це вона нічого не сказала і можна здогадуватись, що це було частування у момент коли Пречиста Діва залишала свою матір після прибуття Йосипа та переселялась із ним до будинку в Назареті. Наступного дня вона сказала:] Минулої ночі у моєму видінні я шукала Пречисту Діву і мій провідник взяв мене до будинку її матері Анни, який я впізнала в усіх його дрібницях. Я не бачила там більше Йосипа та Марію. Бачила Анну, що готувалась іти до сусіднього Назарету, де тепер жила Свята Родина. Під рукою в неї був згорток для Марії. Вона пройшла по рівнині та через гущавину до Назарету, який знаходився на пагорбі. Я теж пішла туди. Будинок Йосипа був недалеко від воріт, він не був такий великий як дім Анни. Поблизу був чотирикутний фонтан до якого вело кілька сходинок вниз та невеликий квадратний двір перед будинком. Я

бачила Анну, що відвідала Марію та віддала їй те що принесла із собою. Марія пролила багато сліз та провела свою матір частиною шляху додому. Я помітила Йосипа у передній частині будинку, в окремій кімнаті.

VIII. БЛАГОВІЩЕННЯ.

[25 березня 1821 року сестра Еммеріх сказала:] Минулої ночі я бачила Благовіщення як церковне свято, та була ще раз повідомлена про те, що на цю хвилину Пречиста Діва була із дитиною вже чотири тижні. Це було мені повідомлено навмисно, бо я вже бачила Благовіщення 25 лютого, але відмовилась від видіння та не згадувала його. Нині я знову бачила зовнішні обставини всіх подій.

Незабаром після шлюбу Пречистої Діви, я бачила її у будинку Йосипа в Назареті, туди мене взяв мій провідник. Йосип пішов з двома віслюками, я думаю, щоб привести свої інструменти, або щось із свого спадку. Мені здається він був на шляху додому. Вранці в будинку був другий чоловік Анни та кілька інших людей, але вони знову пішли. Крім Пречистої Діви та двох дівчат її віку (я думаю це були подруги із Храму), я бачила у будинку Анну її овдовілу двоюрідну сестру, що працювала у неї як покоївка та потім, після Христового Різдва, пішла із нею до Віфлеєму. Весь дім був заново облаштований Анною. Я бачила як ці чотири жінки працювали в домі, а потім прогулювались у дворі. Ближче що вечора вони повертались до будинку та молились коло невеликого круглого стола. Потім, споживши трохи розкладених перед ними овочів, вони розділились. Анна пішла оглядати будинок час від часу пораючись у домашніх справах. Дві дівчини пішли до своїх окремих кімнат і Марія також пішла до своєї спальні.

Спальня Пречистої Діви була у задній частині дому, недалеко від вогнища, розміщеного тут не по середині, як у домі Анни, а збоку. Вхід до спальні був поруч із кухнею. До неї вели три сходишки, не рівні, а похилі, оскільки ця частина дому була розміщена на виступі скелі. Стіна навпроти дверей була закругленою, і в цій закругленій частині (що була закрита високою плетеною перегородкою) знаходилось згорнене ліжко Пречистої Діви. Стіни кімнати до певної висоти були вкриті плетивом, трохи грубшої роботи ніж у легкій переносній перегородці. Для його урізноманітнення були використані візерунки з різнокольорової деревини. Стелю утворювали балки, що перетинались, а простір між ними був заповнений плетивом оздобленим візерунком у вигляді зірок.

До цієї кімнати мене взяв сяючий юнак, котрий завжди супроводжував мене, і я розповім що бачила настільки наскільки це може зробити бідне злиденне створіння.

Пречиста Діва увійшла та зайшла за перегородку перед своїм ліжком, де одягнула довгий білий вовняний халат для молитов із широким поясом та покрила голову жовтувато-білим покривалом. Тим часом покоївка увійшла із маленькою лампадою, запалила розгалужену лампу, що звисала на стелі та вийшла. Тоді Пречиста Діва взяла невеликий низький столик, який у складеному вигляді був опертий до стіни, та поклала його посередині кімнати. Це була проста стільниця притулена до стіни, що стояла на двох ніжках. Марія підняла її та витягнула вперед половину однієї з ніжок (яка була розділена), так що маленький стіл тепер стояв на трьох опорах. Стільниця на трьох ніжках була закругленою. Цей маленький столик був покритий синьо-червоною тканиною, що закінчувалась звисаючою бахромою на рівному краю столика. Посередині було вишите чи прошите оздоблення; я не можу згадати чи це була літера чи орнамент. Із округлого боку столика була біла скручена тканина та сувій із текстом.

Пречиста Діва поставила цей столик посередині кімнати між місцем де вона спала та дверима трохи зліва, там де підлога була покрита килимом. Потім поклала спереду невелику круглу подушку та стала навколішки поклавши обидві руки на стіл. Двері кімнати були справа від неї, а місце для сну за спиною.

Марія дозволила покривалу спасти на обличчя та схрестила руки (але не пальці) перед грудьми. Вона гаряче молиться довгий час, з обличчям зверненим до неба, благаючи Бога про Відкуплення, про обіцяного Царя і просила Його, щоб її молитва могла стати частинкою справи Його послання. Вона довго стояла навколішках у молитовному захопленні, потім схилила голову на груди.

Рисунок 10. Благовіщення.

Але тепер, коло її правої руки по косій лінії від стелі кімнати пролилось таке велике скупчення світла, що я відчула себе витісненою ним до стіни навпроти дверей. [Дивіться рисунок 10.] У

цьому світлі я побачила сяючого білого юнака із розвивистим жовтим волоссям, що здійнявся перед нею. Це був Архангел Гавриїл. Промовляючи до неї він обережно перемістив руки подалі від свого тіла. Слова виходили з його уст як сяючі літери; я прочитала та почула їх. Марія повернула свою покриту накидкою голову праворуч, але не зважилась поглянути вгору. Ангел продовжував говорити і, наче за його вказівкою, Марія повернула своє лице трохи ближче до нього, злегка піднімаючи накидку та відповіла. Ангел знову заговорив, і Марія піднявши накидку подивилась на нього, та відповіла святими словами: «Ось я слуга Господня, нехай буде зі мою за твоїми словами.»

Пречиста Діва була огорнена захопленням. Кімната заповнена світлом. Я не бачила більше мерехтіння запаленої лампи, не було більше видно стелі. Небо здавалось відкритим, промінь світла змусив мене подивитись над ангелом і у джерелі цього променя я побачила образ Святої Трійці вигляді трикутного сяйва спрямованого на себе. У ньому я впізнала те що можна лише палко любити і неможливо висловити – Всемогутнього Бога, Отця, Сина і Святого Духа і водночас єдиного Всемогутнього Бога.

Як тільки Пречиста Діва промовила слова «Нехай буде зі мною за словом твоїм», я побачила Святого Духа у вигляді крилатої постаті, але не у вигляді голуба, як це завжди представляють. Голова була як у людини, а світло розходилося як крила поруч із тілом, з грудей та рук якого, витікали три потоки світла праворуч від Діви Марії та з'єднувались там де вони досягали її. Від цього світла, що спадало праворуч він неї, Пречиста Діва стала цілковито просоченою сяйвом та наче прозорістю. Все що було світлонепроникним, здавалось, зникло як темрява від світла. Цієї миті вона була так пройнятою світлом, що нічого темного чи таємного не залишилось у ній, вся її постава сяяла та просочувалась світлом. Після цього проймаючого сяяння я побачила, що ангел зник, разом із променем світла з якого він прийшов. Промінь світла наче повернувся назад на небо і я бачила як він спадає звідти на Пречисту Діву, дощем із бутонів білих троянд, із невеликими зеленими листками коло кожної.

Поки я спостерігала все це у кімнаті Марії, я переживала дивне особисте відчуття. Я перебувала у стані постійного страху, ніби мене переслідують, і раптом побачила бридку змію, що повзла через будинок та вгору по сходах до дверей коло яких я стояла. Страшна тварина досягнула третьої сходини коли світло пролилось на Пречисту Діву. Змія була десь метрової довжини, мала широку плоску голову а під животом мала дві короткі худі лапки, перепончаті як крила кажана, якими вона підштовхувала себе вперед. Вона була вкрита всіма видами бридких кольорів та нагадувала мені змію в Едемському саду, лише злякано спотвореною. Коли ангел зник з кімнати Пречистої Діви, він наступив на

голову цієї потвори, коли вона лежала перед дверима, і вона закричала так жахливо, що я здригнулась. Тоді з'явилося три духи, що викинули потвору із дому ударами і стусанами.

Після того як ангел зник я побачила Пречисту Діву занурену у найглибше захоплення. Вона збагнула Воплочення обіцяного Відкупителя у собі у вигляді крихітної людської фігури, досконало утвореної у всіх частинах до кінчиків її крихітних пальчиків.

Тут у Назареті інакше ніж в Єрусалимі, де жінки мають залишатися у зовнішньому дворі та не можуть входити до Храму, де тільки священики входять до Святилища. Тут у Назареті, тут у цій церкві, діва сама є Храмом, Свята Святих є усередині неї, а первосвященик є у ній і вона одна із Ним. О, як це прекрасно і чудово і разом із тим просто і природньо! Слова Давида у 45 Псалмі сповнились: «Всевишній освятив житло Своє, Бог посеред нього, воно не похитнеться».

Була середина ночі, коли я бачила як сталося це таїнство. Через короткий час Анна з іншими жінками зайшли до кімнати Марії. Їх збудило дивне хвилювання в природі. Хмара світла з'явилась над будинком. Коли вони побачили Пречисту Діву навколішках під лампадою у молитовному захопленні то шанобливо відійшли. Через деякий час я побачила як Пречиста Діва піднялась з колін та пішла до свого невеличкого вітваря коло стіни. Вона розгорнула зображення покритої людини, що висіло на стіні – таке саме, яке я бачила у домі Анни коли вона готувалась до мандрівки Пречистої Диви до Храму. Запалила лампу на стіні та стала молитись перед нею. Також перед нею, на високому столі, лежав сувій. Ближче до ранку вона пішла і лягла у ліжку.

Тепер мій провідник вивів мене, але коли я підійшла до маленького двору перед будинком, мене охопив жах, бо ця страшна змія причаїлась там у схованці. Вона підповзла до мене і спробувала заховатись у складках мого плаття. Я неймовірно злякалась, але мій провідник спішно вихопив мене і ці три духи з'явилися знову та вдарили потвору. Здається я досі із тремтінням чую її страхітливе вищання.

Тієї ночі, споглядаючи таїнство Воплочення, я багато про що дізналась. Марії була дана ласка внутрішнього пізнання. Пречиста Діва знала, що вона зачала Месію, Сина Всевишнього. Все що в ній було - було відкрите для очей її духу. Але, тоді вона не знала, що Престол Давида Його батька, що був даний Йому Господом, був надприроднім. Також вона тоді не знала, що Дім Якова, над яким Він, як заявив Гавриїл, буде правити повіки, є Церквою, зібранням відродженого людства. Вона думала, що Відкупитель буде святим царем, що очистить Свій народ та дасть йому перемогу над Пеклом. Тоді вона не знала, що Цар, для Відкуплення людства, повинен перенести болісну смерть.

Мені стало відомо чому Спаситель зволив залишатись дев'ять місяців в утробі Своєї Матері та народитись як маленьке дитя, і чому Його волею не була поява як досконалий та прекрасний новостворений Адам; але я вже не можу це чітко пояснити. Щоправда, можу пригадати, що це була Його воля переосвятити людське зачаття та народження, які були так жалюгідно спотворені гріхопадінням. Причина, чому Марія стала Його Матір'ю і чому Він не прийшов раніше була у тому, що вона єдина, і жодне створіння до неї та після неї, не було чистою Посудиною Благодаті, обіцяною Богом людству як Матір Воплоченого Слова, чиїми Страстями людство буде відкуплене від своєї провини. Пречиста Діва була однією і єдиною квіткою людського роду, розквітлою у повноті часів. Всі діти Божі від початку часів, котрі прагнули спасіння сприяли її появі. Вона була єдина чистим золотом всього світу. Вона єдина була чистою, непорочною плоттю і кров'ю із всього людського роду, приготована, очищена і освячена поміж всіма поколіннями її предків, ведена, бережена і захищена Законом, аж доки не прийшла до повноти Благодаті. Вона була наперед призначена у вічності та пройшла через час як Матір Предвічного.

Під час Воплочення Христа Пречиста Діва була трохи більше ніж чотирнадцятилітньою дівчиною. Христос досягнув віку тридцяти трьох років та три рази шість тижнів. Я сказала три рази шість тижнів, бо ця цифра була тоді показана мені тричі поспіль.

ІХ. ВІДВІДИНИ ЄЛИЗАВЕТИ.

1. Марія та Йосип їдуть до Єлизвети.

Через кілька днів після Благовіщення, святий Йосип повернувся до Назарету та продовжив облаштовувати роботу місце для свого ремесла. Раніше він ніколи не жив у Назареті і ніколи не проводив тут більше ніж кілька днів. Йосип нічого не знав про Воплочення. Марія була Матір'ю Господа, але також слугою Господа, тому вона берегла Його таємницю з усім смиренням. Коли Пречиста Діва відчула що Слово стало Тілом у ній, вона відчула велике бажання зараз же відвідати свою двоюрідну сестру Єлизвету у Ютті коло Хеврону, котра як сказав їй ангел була вже на шостому місяці з дитиною. Оскільки незабаром Йосип хотів піти до Єрусалиму на свято Пасхи, Пречиста Діва вирішила приєднатись до нього, щоб допомогти Єлизветі у час її вагітності. Відтак, Йосип із Пречистою Дівою почали свою подорож до Ютті.

[Катерина Еммеріх навела наступну картину подорожі Йосипа та Марії до Єлизвети, але треба зрозуміти, що у зв'язку із хворобою та через різні переривання, в її розповіді виникло багато прогалин. Вона не навела опису їх від'їзду, а лише кілька описів наступних днів подорожі, котрі ми тут подаємо.]

Вони рушили у південному напрямку та мали із собою віслиюка, на якому Марія час від часу їхала. На нього було завантажено деяку поклажу, між котрою був смугастий мішок Йосипа (мені він здався трикотажним) у якому було довге коричневе вбрання Марії із своєрідним капюшоном. Цей одяг був прикріплений спереду шнурками. Марія одягала його коли йшла до Храму або синагоги. Впродовж мандрівки вона була одягнена у коричневий вовняний нижній одяг, на який була одягнена сіра сукня з поясом. Накидка на голову була жовтуватого кольору. Довгу дорогу вони подолали досить швидко. Я бачила їх, після того як вони перетнули рівнину Ездрелон у південному напрямку, досягнувши будинку приятеля Йосипового батька у місті Дотані, на пагорбі. Він був добре забезпеченою людиною та прибув із Віфлеєму. Батько Йосипа називав його братом, хоча вони не були справжніми братами, однак він походив із дому Давидового по лінії чоловіка, котрий, я думаю, теж був царем та називався Ела, Елдоа чи Елдад, я не можу чітко згадати яким воно було. В цьому місці була розвинена торгівля.

Якось, я побачила, що вони проводять ніч у стодолі, і одного ранку, коли вони були за 12 годин до будинку Захарії, я бачила як у лісі вони заходили у плетену хатину на якій росло зелене листя та красиві білі квіти. Ця хата була призначена для подорожуючих: коло доріг у цьому краї було багато відкритих алтанок на зразок цієї і навіть повноцінних будинків. Подорожуючі могли заночувати в них або сховатись від спеки та приготувати їжу, котру вони везли із собою. Деякі із цих притулків доглядали родини, що проживали поруч, готові допомогти в будь-яких потребах за невелику платню.

[В цьому місці розповідь розривається. Ймовірно, перед відвіданням Єлисавети Пречиста Діва була присутньою із Йосипом на святі Пасхи у Єрусалимі. Оскільки подорож Йосипа на свято описана вище, згодом ми бачимо Захарію, який прибуває додому після відзначення Пасхи, за день до відвідин Єлисавети Марією.]

Вони не попрямували відразу з Єрусалиму до Ютти, але зробили гак на схід, щоб уникнути натовпів. Пройшли коло невеликого міста у двогодинній відстані від Еммаусу, і тримались дороги котрою Ісус часто ходив у роки свого служіння. Все ще залишалось пройти два пагорби. Між ними я бачила, як вони сиділи та відпочивали. Вони їли хліб та додавали до своєї питної води краплі бальзаму, який вони збирали по дорозі. Тут було дуже горбисто. Вони пройшли повз нависаючу скелю із великими печерами та дивної форми каміннями. Долини були дуже родючі. Далі їх шлях проходив через ліс, болото, луки та поля. Ближче до кінця мандрівки я особливо помітила рослину із маленькими тендітними зеленими листками та квітковими бутонами із дев'яти блідо-червоних, закритих

дзвоників чи човників. В них було щось знайоме мені, але що саме я не можу пригадати.

2. Марія та Йосип прибувають до будинку Єлизавети і Захарії.

[Наступні видіння були відкриті Катерині Еммеріх частково під час свята Відвідин Єлизавети Марією у липні 1820, а частково в час коли вона чула слова Еліуда, старенького есея із Назарету. Еліуд супроводжував Ісуса коли Він ішов Хреститись до Івана у вересні першого року Його служіння, та багато розказував Йому про Його найбільш раннє дитинство та історію Його батьків, бо Еліуд був близьким другом Святої Родини.]

Дім Захарії стояв на самій вершині пагорба. Інші будинки знаходились групами навколо. Неподалік із гори стікав досить великий потік. Мені здається це відбувалось тоді коли Захарія повернувся додому із святкування Пасхи у Єрусалимі. Єлизавета у великій тузі вийшла із дому на значну відстань в напрямку Єрусалиму. І я бачила як хвилювався Захарія по дорозі додому, прагнучи зустріти Єлизавету, яка у своєму становищі так далеко відійшла від дому. Вона розповіла йому, що її серце хвилюється бо не може перестати весь час думати, що її двоюрідна сестра Марія має прийти до неї. Захарія намагався переконати її за допомогою знаків та написів на табличці, що мало ймовірно, щоб тільки-но одружена жінка саме зараз пустилась у таку далеку дорогу. Вони повернулись в дім разом. Щоправда Єлизавету так і не покидали її очікування, бо у сні вона дізналась, що хтось з її родини став матір'ю обіцяного Месії. Відразу ж вона подумала про Марію, захотіла її побачити та духом відчула її наближення. Вона приготувала невелику кімнату праворуч від входу та поставила там крісла. В наступні дні вона довгий час сиділа там чекаючи та виглядаючи з дому відвідувачів. Тоді встала і пішла довгою дорогою їй назустріч.

Єлизавета була високою старшою жінкою із невеликим ніжним обличчям. Її голова була огорнута покривалом. Пречисту Діву вона знала лише із чуток. Марія побачила її здалеку, відразу впізнала та побігла їй назустріч, в той час як Йосип залишався непомітним позаду. Марія була вже поміж сусідніми будинками, мешканці яких вражені її дивовижною красою та надприродною гідністю всього її ества, боязко відступили коли вона та Єлизавета зустрілись. Вони простягли руки одна одній та тепло привітались і цієї миті я побачила сяючу ясність у Пречистій Діві та наче промені світла котрі падали від неї на Єлизавету сповнюючи її дивовижною радістю. Не залишаючись довго коло житлових домів, вони тримаючи одна одну за руки попрямували додому. Коло дверей Єлизавета ще раз привітала Марію і вони зайшли всередину. Йосип, який зайшов у двір ведучи віслюка, передав його слугі та пішов до Захарії у відкриту вітальню в одному із кінців дому. Він привітав шанованого старенького

священика з великим смиренням. Захарія тепло обійняв його і заговорив із ним пишучи на табличці, бо був німим відтоді як ангел з'явився йому у Храмі. Марія та Єлизавета, зайшовши через двері подались до вітальні, яка мені здалась також і кухнею. Тут вони взяли одна одну за обидві руки. Марія привітала Єлизавету дуже тепло і вони взаємно притулились щоками. Струмись світла вийшов від Марії до Єлизавети, в результаті чого Єлизавету пронизало світлом. Її серце сповнилось святої радості. Вона відступила трохи назад, підняла руку і вигукнула у повному смиренні, радості та захопленні: «Благословення та між жінками і благословенний плід утроби твоєї. І звідки це мені, що прийшла до мене мати мого Господа? Бо як лише пролунав голос твого привітання у моїх вухах, дитя в моїй утробі здригнулось від радості. Благословенна ти, що повірила, бо все що сказано добі від Господа здійсниться».

Промовляючи останні слова вона провела Марію до невеликої кімнати, що знаходилась за кілька кроків, яку приготувала щоб вона могла сісти і відпочити після дороги. Марія відпустила руку Єлизавети, яку вона стискала, схрестила їх на грудях та з піднесенням промовила *Магнифікат*.

(Коли старенький есей Еліуд розмовляв з Ісусом, як згадано вище, про ці події, я чула, що він навів всю подячну пісню Марії у чудовий спосіб. Щоправда, я почувуюся нездатною її повторити.)

Тоді я побачила, що Єлизавета повторила у молитві весь Магнифікат у стані такого ж піднесення. Після цього вони сіли на досить низьких стільчиках із столом між ними, таким самим низьким, на якому стояла невелика чаша. О, якою я була блаженно щасливою, я молилась із ними весь час, і тоді сіла поруч. О якою щасливою я була! [Катерина Еммеріх розповідала це вранці так наче все це сталося вчора. Після обіду вона сказала увісні:] Йосип та Захарія зараз були разом і говорили про близькість Месії, який має прийти відповідно до пророцтв. Захарія був високим красивим літнім чоловіком, одягненим як священик. Він завжди відповідав знаками або пишучи на табличках. Вони сиділи у відкритій вітальні в одній із сторін будинку. Марія та Єлизавета сиділи у саду на килимі під великим розлогим деревом; за ним був фонтан з якого вода текла, якщо потягнути за кран. Я бачила навколо них траву і квіти, а також дерево із невеликими жовтими сливами. Вони обидві їли невеликі фрукти та маленькі хлібини із сумки Йосипа; яка зворушлива простота і бережливість! В домі були дві служниці та двоє слуг. Я бачила, як вони ходили то там то тут. Готували стіл із їжею під деревом. Захарія та Йосип прийшли та трохи поїли. Йосип хотів відразу ж повернутись назад до Назарету, але я думаю він залишився на тиждень. Він нічого не знав про те що Марія чекала дитину. Між Марією та Єлизаветою існувало глибоке внутрішнє порозуміння і вони не говорили про це. Кілька разів на день і особливо перед їдою, коли вони були разом - дві святі жінки проказували

щось на зразок молебну. Йосип молився з ними, і я бачила між ними появу хреста (хоча поки що це не був власне хрест), який був у вигляді наче двох хрестів, що надходили один до одного.

[3 липня вона розповіла наступне:] Вчора ввечері вони разом їли. Вони сиділи під деревом у саду під світлом лампи до опівночі. Тоді я побачила Йосипа і Захарію усамітнених у місці для молитви. Я бачила Марію та Єлизавету у їхній маленькій кімнатці. Вони стояли одна навпроти одної, наче піднесені захопленням, та промовляли Магніфікат у спільній молитві. Окрім вже описаного мною одягу Пречиста Діва носила також прозору чорну накидку яку вона опускала коли розмовляла з чоловіками. Сьогодні Захарія взяв святого Йосипа до іншого саду трохи далі від дому. Захарія у всьому поведився дуже організовано та пунктуально. Цей сад був багатим на красиві дерева, а рясні плоди добре доглянуті. Тіниста алея проходила через його середину. В кінці саду був маленький непомітний літній будиночок із дверима збоку. У верхній частині були віконні прорізи закриті засувними віконницями. В ньому стояв плетений диван підбитий мохом чи іншими м'якими рослинами. Я також бачила там дві білі статуї розміром з дитину. Не дуже добре знаю як вони туди потрапили чи що означали, але вони дуже нагадували Захарію та Єлизавету, тільки значно молодших.

В середині сьогоднішнього дня я бачила Марію та Єлизавету, що працювали разом у будинку. Пречиста Діва приймала участь у всій домашній роботі та приготуваннях для дитини, яка мала з'явитись. Я бачила як вони разом працюють, в'яжуть велике покривало на пологів. Єврейські жінки використовували подібні покривала для дитячих ліжечок. Внутрішня підкладка була прикріплена до середини так, що матір могла огорнутись нею разом із дитиною. Виглядало це наче вона була у маленькому човнику, замотуючи себе як дитину у пелюшках. Її підпирали подушками, так щоб можна було сісти або лягти, як їх буде зручніше. Краї покривала були шиті квітами та написами. Марія та Єлизавета готували багато інших речей, такі як подарунки бідним на честь народження дитини. (Анна часто відправляла своїх служниць пригледати за будинком у Назареті впродовж відсутності Святої Родини. Одного разу я бачила там її особисто.)

[4 липня вона сказала:] Захарія пішов із Йосипом пройтись полями. Його будинок стояв на пагорбі і був найкращим із навколишніх. Інші стояли розкидані навколо. Марія була радше втомленою. Вони з Єлизаветою були в домі самі.

[5 липня вона сказала:] Бачила, що Захарія та Йосип провели минулу ніч у саду, що був далі від дому, спали у літньому будиночку чи молились назовні у саду. На світанку вони повернулись додому. Я бачила Єлизавету і Пречисту діву в домі. Вони щоранку та щовечора разом молились та

промовляли Магніфікат, який Марія отримала від Духа Святого у Єлизаветиному привітанні.

Від часу привітання ангела Пречиста Діва була освячена як Церква. Із словами «Ось я слуга Господня, нехай мені буде за словом твоїм», Слово ввійшло у неї, отримавши вітання від Церкви через Свою слугу. Бог тепер був у своєму Храмі, Марія тепер була Храмом і Ковчегом Нового Заповіту. Привітання Єлизавети та рух Івана під серцем своєї матері був першим актом поклоніння общиною в присутності Святині. Коли Пречиста Діва промовила Магніфікат, Церква Нового Заповіту, нового Шлюбу, вперше святкувала сповнення священних обітниць Старого Заповіту, старого Шлюбу і виголосила подяку «Тебе Бога славимо». О, хто може виразити подив від споглядання відданості Церкви своєму Спасителю ще перед Його Народженням!

Цього вечора, поки я спостерігала двох святих жінок за молитвою, я мала багато видінь та пояснень Магніфікату і появу Пресвятих Дарів у Пречистій Діві в її теперішньому стані. Через хворобу якою я зараз хворію та багато клопотів, я все це забула. Із рядка Магніфікату «Він явив силу рук Своїх» і далі переді мною виникли всі образи Старого Заповіту, що символізували найсвятішу Тайну Вівтаря. Серед них був образ Авраама, що приносив у жертву Ісака та Ісаї, який сповіщав щось нечестивому царю, який знехтував ним. Я забула все це. Бачила багато із життя Авраама та Ісака, та від часу Ісаї до Пречистої Диви і у всьому завжди було помітно наближення Святих Тайн до Церкви Ісуса Христа котрий Сам спочивав під серцем Своєї Матері.

[Після того, як Катерина Еммеріх сказала це, вона прочитала Молебень до Святого Духа та гімн «Зійшов Дух Святий» та усміхаючись заснула. Через деякий час вона промовила із великим завзяттям:] Я не повинна сьогодні більше нічого робити до кінця дня і не дозволяти іншим. Тоді, я побачу знову все що забула. Якби лишень я мала цілковиту тишу, я б змогла розпізнати священну таємницю Ковчегу Заповіту і святу Таємницю Старого Заповіту. Час тиші це прекрасний час. Я бачила коло себе писця і багато чого дізналась. [Промовляючи ці слова, її лице світилось уві сні як лице дитини: вона витягнула з-під ковдри руки позначені стигматами та сказала:] В часи Марії у Землі Обітованній було дуже тепло. Тепер всі пішли до прибудинкового саду, спочатку Захарія та Йосип, а потім Єлизавета та Марія. Під деревом було розтягнуто навіс у вигляді намету. По один бік стояли низькі стільці із спинками.

[Далі вона продовжила:] Я відпочила і знову бачу все що забула: ця чудова молитва до Святого Духа допомогла мені, така вона хороша і добра. [О п'ятій годині вечора звинуватила себе і сказала:] Я проявила слабкість і не дотримала обіцянки нікого не пускати. Прийшла жінка мого знайомого і довго розповідала про огидні випадки які обурили мене. Тоді

я знову заснула. Бог тримає Своє слово краще за мене, бо показав мені знову все що я забула, але, це наче кара, все знову втекло від мене. [Тоді вона розповіла, що було далі. Хоча дещо тут повторюється, все відтворюємо, бо ми не можемо, не хочемо наводити нічого такого, чого б вона не говорила сама. Вона сказала:] Я бачила, як завжди, двох святих жінок, що чекали на дитину, які стояли одна навпроти одної молячись та виголошуючи Магніфікат. На середині молитви мені було показано Авраама, який приносить у жертву Ісаака. Далі послідував ряд образів, що символізували появу Святих Дарів. Думаю, ніколи ще я не бачила так ясно святі тайни Старого Заповіту.

[Наступного дня вона сказала:] Як мені було обіцяно, я побачила все що забула. Я була сповнена радості через те що знову можу розповісти про неймовірні речі, котрі стосуються Патріархів та Ковчег Завіту, але напевно через брак стриманості у цій радості, Бог визначив мені знову заплутатись в порядку тої незчисленної кількості всього що я бачила.

[Причиною цього нового клопоту зокрема став випадок, який відновив у ній переживання Господніх Страстей, явище, котре в її житті постійно повторювалось. Через це вона стала ще менш спроможною до послідовної розповіді. Тим не менше, після спостереження за виголошенням двома святими жінками Магніфікату, вона повідомила, з перервами, більшість з того, що взнала про таємне благословення Старого Заповіту і Ковчегу, хочу і в уривчастому вигляді. Ми намагались скласти все згідно хронологічного порядку, але щоб зайвий раз не переривати розповідь про життя Пречистої Діви, ми перенесли цю інформацію у додаток, або в інше більш відповідне місце.]

Вчора ввечері, у п'ятницю 6-го числа, я бачила Єлизавету і Пречисту Діву, які ішли до того саду Захарії, що знаходився далі від дому. Вони несли фрукти та невеликі хлібці в маленьких корзинах та мали намір провести там ніч. Коли Йосип і Захарія пізніше прийшли туди теж, Пречиста Діва вийшла їм назустріч. Захарія мав із собою невелику письмову табличку, але ставало надто темно, щоб писати і я побачила, що Марія, завдяки внутрішньому освідченню Святого Духа, повідомила йому, що цієї ночі він говоритиме. Тоді Захарія відклав таблички для письма та був у змозі говорити із Йосипам та молитись усю ніч. Такий розвиток подій викликав у мене велике здивування, я захитала головою не можучи прийняти того що бачила, і тоді мій ангел охоронець чи духовний провідник, який завжди зі мною, сказав вказуючи в інший бік: «Ти не віриш цьому, тоді поглянь сюди!» Але у вказаному місці я побачила картину з набагато пізнішого часу.

Я побачила святого самітника Гоара у полі. Посланці від єпископа, який був до нього вороже налаштований, говорили з ним із явно не добрими намірами. Збираючись піти з ними до єпископа він почав шукати

гачок на який повісив свій плащ. Я побачила промінь сонця що падав через отвір у стіні і у своїй простій вірі він повісив плащ на нього, і мені було видно, що плащ висів закріплений просто у повітрі. Я була вражена цим дивом простої віри і більше не сумнівалась що Захарія отримав можливість говорити завдяки Пречистій Діві в якій жив Сам Бог. Тоді мій провідник розповів про те що ми називаємо чудесами, і я пам'ятаю дуже чітко що він сказав: «Жива дитинна довіра до Бога у всій своїй простодушності уможливорює та здійснює все». Те що він сказав, дало мені цілковите внутрішнє розуміння всіх чудес, але цього я вже не можу досконало переказати.

Я бачила як четверо святих людей провели ніч у саду. Вони сідали їсти, або ходили по-двоє вгору і додолу, розмовляючи, молячись та робили це по черзі, щоб відпочити у маленькому літньому будиночку. Як я зрозуміла, коли минула субота, Йосип повернувся до Назарету і Захарія пішов провести його частиною дороги. Була місячна ніч і чисте зоряне небо. Навколо цих святих людей перебував невимовний мир та краса.

Знову під час молитов святих жінок я бачила таємницю Магніфікату, але можливо зможу розказати щось про неї, після того як протягом тижня побачу більше. Тепер можу сказати лише те, що Магніфікат є подячною піснею за сповнення благословень даних у таїнстві Старого Заповіту.

Під час молитви Марії я бачила безперервну послідовність усіх її предків. З плином часу минуло тричі по чотирнадцять шлюбів, в кожному з яких були прямі наслідування по чоловічій лінії, і від кожного із цих шлюбів я бачила промені світла спрямовані до Марії. Все видіння виростало перед моїми очима як родинне дерево утворене із гілок світла, котрі ставали все благороднішими і благороднішими і у визначеному місці цього дерева світла, я побачила сяйво більш світла і святе та непорочне тіло і кров Марії від якої Бог став Людиною. Я молилась до неї із тугою та надією, сповнена радістю як дитина, яка бачить над собою новорічну ялинку. Все бачене мною було картиною пришествя Ісуса Христа у Плоті і Його Найсвятіших Дарах і було як дозрівання пшениці для Хлібу Життя якого я так прагнула. Це неможливо виразити. Я не можу знайти слів, щоб описати як було утворене це тіло в якому Слово стало Плоттю. Як може виразити це бідна смертна, котре все ще у тій плоті про яку Син Божий та Марії сказав, що вона не придатна ні для чого, а оживляє лише дух? Він, який сказав, що лише ті, які їдять Його плоть і п'ють Його кров мають життя вічне і Він воскресить їх останнього дня. Лише Його плоть та кров є справжньою їжею і справжнім напінком, лише ті що їдять та п'ють їх живуть у Ньому, а Він у них.

У невимовний спосіб я бачила наближення Воплочення від початку, через покоління до покоління, а з ним наближення найсвятіших Тайн

Вівтаря. Далі пройшов ряд патріархів, за якими слідувало встановлення священства, для здійснення жертвоприношень живому Богу серед людей як жертву та поживу аж що його Другого Пришестя – в установах священства заснованих Втіленим Богом, новим та відкупленим Адамом, на Своїх апостолах і переданих від них, через рукоположення та безперервне наступництво, від покоління до покоління. В усьому цьому, я ясно побачила яку велику таємницю містить в собі розспів на тему родоводу Нашого Господа перед Святими Дарами на свято Тіла Христового. Я також зрозуміла те, що серед предків Христа за тілом, були люди не святі, і насправді грішники, які, однак, на переставали були сходинам на драбині Якова якою Бог зійшов до людства, тому навіть негідні єпископи, все таки, мають владу повноцінно здійснювати Святі Тайни та священницькі свячення. Коли бачиш це, добре розумієш чому у старій Німеччині духовні книги Старого Заповіту називали Старим Договором, або Старим Шлюбом, а Новий Заповіт – Новим Договором, або Новим Шлюбом. Найвищим розквітом Старого Шлюбу була Діва із Дів, Наречена Святого Духа, найчистіша Матір Відкупителя, духовна посудина честі, єдина посудина відданості в якій Слово стало Тілом. Із цією тайною починається Новий Шлюб, Новий Заповіт. У священства і у всіх, що ідуть за Агнцем він залишає знак дівства; в ньому шлюб є великою тайною Христа та Його Нареченої, Церкви.

Для того щоб сформулювати настільки чітко наскільки я тільки можу те що мені було пояснено про Воплочення, а разом із ним і про Святе Таїнство Вівтаря, я можу лише повторити те, як все було представлено перед моїми очима у великому наборі образів. Повністю це зробити неможливо через мій нинішній стан та багато зовнішніх клопотів. Скажу тільки в цілому. Спочатку я бачила Благословення Обітниці із Богом, даної Першій Людині у Раю, і від цього Благословення я бачила промені світла, що простягались до Пречистої Діви коли вона стояла навпроти святої Єлизавети промовляючи Магніфікат у молитві. Далі я бачила Авраама, який отримав цю Обітницю від Бога, і знову побачила промінь світла, який простягався від нього до Пречистої Діви. Тоді з'явилися інші патріархи, володарі та носії священних скарбів і від кожного з них промінь світла спадав на Марію. Потім, я побачила шлях цього Благословення крізь віки аж доки він не досягнув Йоакима. Він був наділений найвищим Благословенням із глибин святилища Храму, маючи стати батьком найсвятішої Діви Марії, що була зачата без первородного гріха. В ній Слово стало Тілом дією Святого Духа та оселилось між нами, сховане у ній впродовж дев'яти місяців, наче у Ковчезі Нового Заповіту, аж поки у повноті часів, ми побачили Його славу, народженого від Діви Марії, славу Єдинородного Отця, повного благодаті та істини.

[7 липня вона сказала:] Минулої ночі я бачила Пречисту Діву у будинку Єлизавети, як вона спала у своїй маленькій кімнаті, лежачи на боку підклавши руки під голову. [Дивіться рисунок 11.] Вона була загорнена від голови до стіп у довге біле покривало. Під її серцем я побачила сяяння німбу слави, що виходило назовні, воно мало грушовидну форму, а в середині знаходилось невелике, навимовно яскраве полум'я світла. У Єлизаветі, я бачила німб слави, сяяння якого було більшим та круглішим, але не таким яскравим, так само менш яскравим було світло всередині.

[8 липня (у суботу) вона сказала:] Коли субота почалась у п'ятницю ввечері, я бачила запалений світильник та початок відзначення суботи у кімнаті дому Захарії, котрої я раніше не бачила. Захарія, Йосип та ще десь шестеро чоловіків, ймовірно сусідів, молились під світильником. Вони стояли навколо скрині на якій лежав сувій. Одяг у який вони були одягнені звисав над їх головами, під час молитви вони не робили численних вихилянь, як теперішні євреї, час від часу, вони схиляли голову та здимали руки. Марія, Єлизавета та кілька інших жінок стояли окремо за решіткою у ніші з якої вони могли бачити місце молитви. У всіх голови були покриті накидками для молитов. Після суботньої трапези я бачила Пречисту Діву у своїй маленькій кімнаті із Єлизаветою, які стояли та читали Магніфікат у молитві. Її руки були схрещені на грудях, а чорна накидка спускалась на лице. Вони стояли одна навпроти одної коло стіни, молячись наче у хорі. Я читала Магніфікат молячись із ними, і знову, у другій його частині, що стосувалась Божих обітниць, переді мною на різних відстанях промайнули, предки Марії, від яких нитки світла проходили у її напрямку, поки вона стояла переді мною молячись. Ці нитки чи промені світла проходили завжди із вуст її предків по чоловічій лінії, тоді як у жінок він виходив із-під серця і спадав у німб слави всередині Марії.

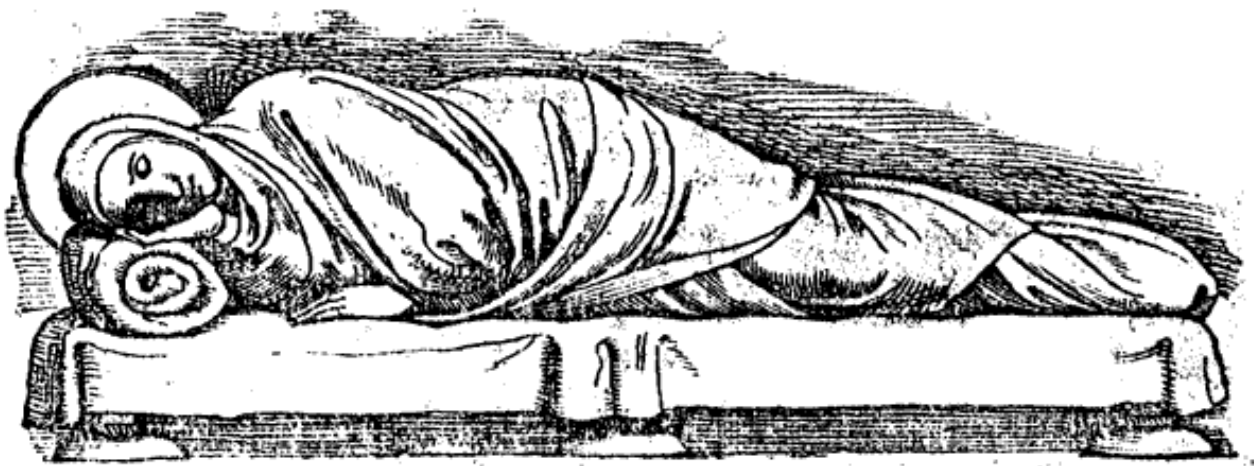

Рисунок 11. Марія відпочиває у будинку Єлизавети.

Авраам повинен був жити десь коло цього місця де зараз Пречиста Діва промовляла Магніфікат, бо я бачила промені світла що линули від нього до неї десь із близька, в той час, я бачила, промені від людей значно ближчих до неї по часу, що виходили з набагато дальшої відстані.

Після того як вони завершили Магніфікат, який завжди проказували вранці та ввечері відколи Марія прийшла до Єлизавети, Єлизавета вийшла і Марія пішла до ліжка. Вона зняла свій пояс та верхній одяг, залишивши лише довгу білизну. Взяла згорток тканини, що лежав на її низькому лежку, який я раніше сприймала за валик, але зараз побачила, що це була скручена вовняна тканина майже метрової ширини. Міцно тримаючи один її кінець під однією пахвою, вона загорнула її довкола свого тіла від голови до стіп і далі вверх, оповивши себе так що можна було робити лише маленькі кроки. Руки нижче ліктів були вільними, а лице і шия відкритими. Вона огорнула себе у такий спосіб стоячи навпроти лежача, котрий був трохи припіднятий коло голови, і тоді рівно лягла на нього, простягнувшись на боці. Щоки спочивали на її руках. Я не бачила щоб чоловіки спали загорнені таким чином.

[9 липня вона сказала:] Вчора у суботу я бачила Захарію, який весь день ходив у тому самому одязі, котрий він одягнув на її початку. В нього був довгий білий плащ із не дуже розлогими рукавами. Він був багаторазово перепоясаний широким поясом розписаним літерами, з якого звисали лямки. Ззаду плаща був прикріплений капюшон який спадав складками від голови по спині, наче накидка зібрана на спині. Коли він робив щось впродовж суботнього дня, або мав кудись іти, він перекидав плащ на плече і заправляв його під пояс під зворотною рукою. Кожна нога була загорнена окремими широкими перев'язками, нагадуючи штани, а ці перев'язки тримались на сандалях, одягнених на босу ногу. Сьогодні він також показував Йосипові свою священицьку ризу, яка була дуже красива. Це була досить широка, важка риза із блискучої тканини, що переливалась багрянцем та білизнаю і кріпилась до грудей трьома оздобленими застібками. Вона була без рукавів.

Аж до недільного ранку, коли закінчилась субота, я не бачила, щоб вони ще щось їли. Під деревом у садку коло дому вони разом їли зелені пагони, які занурювали в соус та висмоктували зелені пучки теж замочені у соусі. На столі також лежала невелика чаша із маленькими фруктами та інші чаші з яких вони їли прозорими коричневими ложечками. Я думаю що це був мед, який вони їли плескатими закрученими ложками. Також я бачила як їм принесли поїсти невеликі хлібці.

Після цього Йосип у супроводі Захарії вирушив у дорогу додому. В цей час все ще була сповнена зірками місячна ніч. Попередньо, вони окремо помолились. Йосип мав свою невелику торбину в якій були хлібці та маленький глечик і закручену зверху палицю. Захарія мав довгу палицю

із головкою зверху. На обидвох були накинені на голови подорожні плащі. Перед тим як рушити, вони по чергово обійняли Марію та Єлизавету притискаючи їх до своїх грудей. Я не бачила щоб тоді вони цілували один одного. Вони пустились у дорогу спокійно та радісно і дві жінки короткий час супроводжували їх, після чого помандрували самі серед невимовно прекрасної ночі. Марія та Єлизавета повернулись додому у кімнату Марії, де горіла звисаюча із стіни лампа. Так було завжди коли вони молились та ішли спати. Дві жінки знову стали одна навпроти одної із покритими головами і проказували Магніфікат у молитві.

[11 липня вона сказала:] Минулої ночі у мене було видіння Марії та Єлизавети, з якого я пам'ятаю лише те, що вони молились всю ніч. Не можу пригадати причину. Я бачила Йосипа та Захарію, котрі продовжували подорож та ночували під накриттям. Вони здійснили довгий обхід та, як я думаю, багато візитів. Думаю що у дорозі вони провели три дні. За винятком цього, я майже все забула.

[13 липня вона сказала:] Вчора у середу 12-го числа я знову бачила Йосипа. Здається він пішов відразу додому не заходячи до Єрусалиму. Служниця Анни, що доглядала там за всім постійно ходила від його будинку до дому Анни. В цей час Йосип був один, а Захарія повернувся додому. Як і завжди, я побачила Марію та Єлизавету, котрі промовляли Магніфікат у молитві та працювали разом. З наближенням вечора вони ішли до саду, де був незвичний для цього місця фонтан. З собою вони завжди мали невеликий глечик із соком. Коли увечорі ставало прохолодніше, переважно ішли на прогулянку навколишньою місцевістю, бо дім Захарії розташовувався окремо та був оточений левадами. Зазвичай лягали спати о дев'ятій годині, але завжди прокидались до сходу сонця.

[Це все що Катерина Еммеріх розповіла із своїх видінь стосовно відвідин Марією Єлизавети. Треба відзначити, що вона описала цю подію з нагоди свята відвідання Марією Єлизавети на початку липня, але насправді відвідання мало місце у березні, оскільки звістку про Втілення Пречиста Діва отримала 25 лютого, і невдовзі відправилась до Єлизавети. Ця подорож, згадана із розповіддю Катерини Еммеріх, відбулась коли Йосип відвідував Храм на свято Пасхи, яке почалось 14 нісана, що відповідає нашому березню.]

3. Народження Івана. Марія повертається до Назарету.

[9 червня 1821 року Катерина Еммеріх знайшла поруч реліквії Христового учня Пармени і поміж іншими видіннями, які відносились до цього святого, вона сказала наступне з того, що належить до цієї частини розповіді.]

Після того як Пречиста Діва повернулась з Ютти до Назарету я бачила, що вона провела кілька днів у будинку батьків Пармени,

майбутнього Господнього учня, який тоді ще не народився. Думаю я бачила ці події тієї ж пори року коли вони відбувались. В такому випадку народження Івана Хрестителя відбулось наприкінці травня, або на початку червня. Марія залишалась з Єлизаветою три місяці, аж до часу коли народився Іван, але не була присутньою при його обрізанні. [Через різні справи, Катерина Еммеріх нічого більше не повідомила про народження Івана та його обрізання, і тому ми скеруємо читачів до слів Євангелія (Лука 1.57-80).]

Пречиста Діва повернулась додому у Назарет після народження Івана та до його обрізання. Йосип вийшов зустріти її на півдорозі. [Катерина Еммеріх була все ще хворою і хвилювалась про те що не розповіла хто супроводжував Пречисту Діву до цього місця, та про місце де саме вона зустріла Йосипа. Ймовірно це був Дотан, де вони зупинялись по дорозі до Єлизавети із другом Йосипового батька. Безсумнівно, що до цього місця її супроводжував хтось із родичів Захарії або друзів із Назарету, що ішли тією ж самою дорогою. Наступне може розглядатись як підтвердження такого припущення.]

Коли Йосип їхав назад із Пречистою Дівою то впродовж другої половини подорожі з Ютті до Назарету побачив ознаки її вагітності та почав відчувати болісні сумніви та хвилювання, бо нічого не знав про Благовіщення. Відразу після весілля Йосип поїхав до Віфлеєму залагоджувати справи спадщини, в той час Марія, разом із своїми родичами та деякими подругами, відправилась до Назарету. Ангельське вітання відбулось перед поверненням Йосипа до Назарету. Марія у тихому смиренні берегла Божу таємницю про себе. Йосип, хоча і був сильно стурбованим тим що він побачив, не сказав нічого намагаючись мовчки побороти свої сумніви. Пречиста Діва, яка передбачала такі неприємності, стала задуманою та серйозною, що лише посилило ніяковість святого Йосипа. Коли вони прийшли до Назарету Пречиста Діва не відразу увійшла до Йосипового будинку, але провела кілька днів у родичів. Це були батьки хлопчика Пармени (ще не народженого), який став учнем Ісуса та був одним із семи дияконів першої християнської громади в Єрусалимі. Ці люди були пов'язані із святою Родиною, бо мати була сестрою третього чоловіка Марії Клеопової, що був батьком Симеона, єпископа Єрусалиму. Вони мали будинок та сад приправ у Назареті. Також вони були пов'язані із Святою Родиною через Єлизавету. Пречиста Діва перебувала із цими людьми кілька днів перед тим як піти до будинку Йосипа. Ніяковість Йосипа зросла, щоправда, настільки, що тепер, коли Марія готувалась повернутись до нього у його будинок, він вирішив залишити її та потайки зникнути. Коли він обдумував все це ангел явився йому уві сні та заспокоїв його.

Х. ПЕРЕПИС ТА ПОДОРІЖ СВЯТОЇ РОДИНИ.

1. Оголошення перепису імператора Августа. Народження Христа у листопаді.

Я завжди бачила, що справжній день Різдва Христового був на чотири тижні раніше ніж його святкує Церква та припадає на день святої Катерини. Благовіщення ж, відбулось у кінці лютого. Вже у кінці жовтня, у Обітованній Землі було оголошено про реєстрацію та оподаткування населення відповідно до указу імператора. Після цього, багато людей стало подорожувати вверх і вниз по країні.

2. Дім святої Анни у Назареті. Приготування до Різдва.

[Неділя, 11 листопада 1821 року:] Протягом кількох днів підряд я бачила Пречисту Діву з її матір'ю Анною, чий дім знаходився на відстані годинної дороги від Назарету у долині Завулону. Єдиною жінкою, що залишалась у будинку Пречистої Діви у Назареті була служниця Анни, що піклувалася про Йосипа поки Марія була з Анною. Фактично поки Анна була жива їхні господарства не були повністю відокремленими і харчі вони завжди отримували від неї. Протягом кількох тижнів я бачила, що Пречиста Діва вже готується до народження Христа. Вона шила і в'язала покривала, одяг і пеленальні пов'язки. Всього було більш ніж достатньо.

Йоакима вже не було в живих. Я бачила у домі іншого мужчину. Анна вийшла заміж знову. Її другий чоловік був задіяний у Храмі в роботі із жертвними тваринами. Анна висилала йому їжу, коли він був із отарами і стадами; це були невеликі хлібці та рибини у шкіряних торбинах з кількома відсіками. У домі була досить висока дівчинка семи років яку навчала Пречиста Діва і яка допомагала їй у домі. Я думаю вона могла бути донькою Марії Клеопової. Її ім'я також було Марія. Йосипа не було у Назареті, але незабаром він мав прийти, бо був уже на зворотному шляху із Єрусалиму, куди він відводив тварин для жертвоприношення.

Я бачила Пречисту Діву у будинку яка сиділа у кімнаті працюючи з іншими жінками. Її вагітність стала значно помітнішою. Вони готували покривала та інші речі для Марії. Анна, яка володіла пасовищами, отарами та стадами, була добре забезпечена і надавала Пречистій Діві все що було потрібно для її життя. Оскільки вона думала, що Марія буде народжувати у її (Анни) домі і всі близькі будуть навідувати її там, вона приготувала все дуже щедро, розстеливши килими та красиві покривала. Я бачила покривало такого ж виду як у домі Єлизавети при народженні Івана. Воно було розшите різноманітними написами і символами та мало, свого роду, пришиту до неї внутрішню підкладку в яку могла загорнутись мати. Вона могла закріпити цю підкладку навколо себе стрічками та гудзиками та бути наче у маленькому човні, чи як дитина у пелюшках. Вона могла в ній

зручно відкидатись назад підтримувана подушками, коли хтось із друзів заходив у гості і останні могли сісти навколо неї коло країв покривала. Всі ці речі, так само як і пеленальні пов'язки для самої дитини, були приготовані у домі Анни. Користувались також золотими і срібними нитками. Не всі покривала та інші речі були для власного користування Марії, багато чого було призначено в якості подарунків для бідних, про яких завжди пам'ятали за таких радісних подій як ця. Я бачила Пречисту Діву та інших жінок, котрі сиділи на підлозі навколо великої скрині, в'язучи та працюючи над великим покривалом, що лежало на скрині між ними. Вони користувались невеликими паличками на яких були намотані кольорові нитки. Анна була дуже зайнята; вона бувала тут і там розносячи та роздаючи вовну та розподіляючи роботу між служницями.

3. Йосипу наказують їхати до Віфлеєму.

[12 листопада:] Сьогодні Йосип повернувся назад до Назарету після поїздки із жертвними тваринами до Єрусалиму. Він залишив їх у невеликому заїзді за чверть години дороги від Єрусалиму до Віфлеєму. Будинок знаходився на утриманні побожної бездітної старенької пари. Таке житло добре підходило цим тихим людям. Звідти Йосип поїхав до Віфлеєму, але не навідувався там до своїх родичів. Єдине що йому було потрібно це дізнатись про реєстрацію та оподаткування населення, для чого кожному необхідно було прибути у місце свого народження. Він сам, однак, ще не був вписаний, бо збирався заїхати до Віфлеєму після подорожі з Марією до Єрусалиму по закінченню часу її очищення. Я не знаю з певністю причини, але Йосип не любив перебувати у Назареті. Через це він приглядався до Віфлеєму, довідаючись про каміння та деревину, оскільки думав про будівництво тут будинку. З'ясувавши те що він хотів Йосип повернувся до заїзду поблизу Єрусалиму, зробив жертвоприношення у Храмі та поспішив знову додому.

Як він перетинав поле Химки, за шість годин до Назарету, минулої ночі опівночі, ангел з'явився йому і попередив, щоб він відразу ж ішов з Марією до Віфлеєму, бо саме там вона має виносити свою дитину. Також він вказав на все, що вона мала взяти з собою для користування, пояснюючи що речей має бути мало і вони повинні бути простими, особливо не повинно бути вишитих покривал. Також, окрім віслюка на якому сидітиме Марія, він мав узяти з собою річну ослицю в якої ще не було ослят, дати їй іти вільно та завжди слідувати дорозі яку вона вибере. Цього вечора Анна пішла із Пречистою Дівою до Назарету. Безсумнівно, що вони знали про прибуття Йосипа, але здається не знали, що Марія поїде з будинку Анни до Віфлеєму. Вони не мали сумніву у тому, що Марія виносить дитя у своєму будинку у Назареті, бо вони переносили туди багато приготованих речей, спактованих у в'ючні сумки. Між цих

речей я бачила кілька хусток із синьої матерії з відлогами. Думаю вони були призначені для того щоб завивати в них дитину. Йосип прибув до Назарету ввечері.

4. Йосип повідомляє Марії наказ ангела.

[13 листопада:] Сьогодні я бачила Пречисту Діву та її матір Анну в будинку у Назареті, коли Йосип відкрив їм те що йому було сказано минулої ночі. Через це вони повернулись до дому Анни, і я бачила, що вони готуються до негайного від'їзду. Анна була засмучена. Пречиста Діва, мабуть, знала що має народити дитину у Віфлеємі, але через свою скромність мовчала. Вона знала це із писань пророків про народження Месії, які вона всі берегла у своїй невеликій шафці в Назареті. (Їх їй дала її вчителька із Храму і ними ці святі жінки керувались. Вона часто читала їх та молилась за їх здійснення. Її молитви були сповнені туги за приходом Месії, вона звеличувала ту яка народить святу дитину, та сподівалась лише на те, щоб служити їй як найнижча служниця. У своїй скромності, вона ніколи не думала, що сама може бути обраною.) Оскільки із цих місць у пророках вона знала, що Спаситель має народитись у Віфлеєму, радісно погодилась із Божественною Волею та вирушила у дорогу, котра у цю пору року була для неї важкою, бо у долинах між грядями пагорбів було вже відчутно холодно.

5. Мандрівка до Віфлеєму.

Цього вечора я бачила Йосипа та Пречисту Діву, разом із Анною, Марією Клеоповою та кількома слугами, котрі вирушали від дому Анни. Марія сиділа на зручному боковому сидлі верхи на віслюку, який віз також і поклажу. Віслюка вів Йосип. Іншого віслюка взяли для Анни. Коли вони вирушили в дорогу її чоловік був далеко на ланах.

5.1. Поле Гінім. Подорожні отримують молоду ослицю з пасовища Анни.

[14 листопада:] Цього ранку я бачила святих мандрівників, котрі прибули до відкритого поля яке називали Гінім, за шість годин дороги від Назарету, де два дні тому Йосипові з'явився ангел. Анна володіла там пасовищем і слугам сказали знайти молоду ослицю, яку Йосип міг би взяти із собою. Вона ішла інколи позаду, а інколи попереду них. Анна та Марія Клеопова тут ніжно попрощались із мандрівниками та повернулись із слугами додому.

(Поле Гінім було завдовжки кілька кілометрів та мало форму груші. Інше поле під назвою Гіммі, знаходилось коло Назарету недалеко від села пастухів на пагорбах Гіммі або Гімчі, де Ісус навчав пастухів, серед яких знаходились прокажені, з 7 по 9 вересня перед Своїм Хрещенням. Також він оздоровив тут жінку з пухлиною, що жила в будинку де Він зупинявся,

та був осміяний фарисеями. Далі від цього місця на південний-захід від Назарету, за рікою Кішон, було поселення прокажених, що складалось із розкиданих хиж навколо озера утвореного рікою. Ісус зцілював тут 30 вересня перед Своім Хрещенням. Поле Гінім, через яке сьогодні пройшла Свята Родина було відділене від іншого поля Гімі невеликою рікою чи річищем. Ці назви такі подібні, що я можу легко їх сплутати.)

Свята Родина ішла далі та зійшла на гору Гілбоа. Вони не проходили через ніякі міста, а лише слідували за молодою ослицею, яка самотньо ішла збоку. Вони зупинилися на пагорбі, що належав Лазарю, недалеко від міста Гінім у напрямку Самарії. Управитель, що знав їх з інших подорожей та сім'я якого була близькою Лазареві, прийняв їх гостинно. Тут росли красиві сади і алеї. Будинок стояв на узвишші так що з його даху відкривався широкий краєвид. Лазар успадкував його від свого батька. Ісус часто зупинявся тут під час Свого служіння і навчав у навколишніх місцях. Управляючий та його жінка вели дуже дружню розмову із Пречистою Дівою. Вони були здивовані що вона вирішила вирушити у таку довгу дорогу в своєму становищі, маючи всі умови у домі Анни.

5.2. Подорож вночі. Марія та Йосип відпочивають під дубом Авраама.

[Ніч з четверга на п'ятницю, 15-16 листопада:] Я бачила Святу Родину, що проходила через дуже холодну долину на відстані кількох годин від місця останньої зупинки. Виглядало на те, що на землі був іній. Пречиста Діва страждала від холоду і сказала Йосипу: «Ми мусимо відпочити, я не можу іти далі». Тільки вона заговорила, як ослиця, котра ішла з ними, зупинилась під деревом дуба, дуже великим та старим, коло якого було джерело води. Вони зупинились коло дерева. Йосип розклав покривала, щоб Пречиста Діва могла сісти, після того як допоміг їй зійти із віслюка. Потім на нижню гілку дерева він повісив запалений ліхтар, який віз із собою. (Я часто бачила, як мандрівники в цих краях робили так.) Пречиста Діва щиро молилась, щоб не постраждати від холоду і відразу ж наповнилась таким теплом, що простягнула руки святому Йосипу, щоб зігріти і його. Вони підкріпились фруктами та невеликими хлібцями, які мали із собою та попили води із джерела, змішуючи її із бальзамом, який Йосип віз із собою в невеликому глечичку. Він був дуже добрим до неї, шкодував, що подорож була такою важкою та намагався її втішити. Коли Пречиста Діва скаржилась на холод, він говорив з нею про хороших заїзд у Віфлеємі, який він сподівався знайти. Казав, що знає дім з дуже хорошими людьми де вони можуть зручно зупинитись за невелику платню, бо краще трохи заплатити ніж бути прийнятими задурно. Загалом, він дуже хвалив Віфлеєм та всіляко втішав Пречисту Діву. (Це смутило

мене, бо я знала, що насправді все буде інакше. Навіть цей святий чоловік, як бачите, віддався людським сподіванням.)

Далі вони перетнули два невеликих ручаї. (Один із них вони перейшли по високому переходу в той час як два віслюки пройшли убрид.) Було незвично бачити як молода ослиця, котра була відв'язаною та могла іти куди завгодно трималася подорожніх. Коли дорога звужувалась, наприклад між пагорбами так що її напрямок не міг викликати сумніви, вона бігла інколи позаду, а інколи попереду них, але в місцях де шлях розходився завжди з'являлась знову та трималась правильної дороги. Коли вони відпочивали стояла, так як тут під дубом. Я не пригадую де вона провела ніч, чи під деревом чи деінде.

Це дерево було дуже давнім та шанованим у гаю Море коло Сихему. Коли Авраам подорожував до Ханаанської землі саме тут, у видінні, Бог пообіцяв цю землю для його нащадків (Буття 15.) Після цього він побудував тут під деревом вівтар. Перед тим як Яків пішов у Бетель, щоб принести жертву Богу, під цим терпентинним деревом він закопав всіх чужинецьких богів Лавана та коштовності, котрі його сім'я з собою везла (Буття 35.4.) Під цим деревом Ісус Навин побудував Скинію Завіту та зібрав тут народ, щоб він відрікся своїх ідолів (Ісус Навин 24.26). Саме тут Авімелех, син Гедеона був обраний царем Сихему (Суддів 9.6.).

5.3. Дві години на північ від дерева. Відпочинок у порожньому навісі.

[16 листопада:] Я бачила, що Свята Родина провела весь день тут і молилась разом. Коло Пречистої Діви була господиня будинку та її троє дітей, а також селянська жінка, що день перед тим також приходила із своїми двома дітьми відвідати Пречисту Діву. Між ними відчувався близький внутрішній зв'язок і двоє жінок були вражені мудрістю та скромністю Марії. Вони слухали Пречисту Діву з великою увагою, яка багато спілкувалась із дітьми та навчала їх. Діти мали маленькі пергаментні згортки які Марія просила їх їй читати. Вона так люб'язно розповідала їм про те що вони читали, що діти не могли відірвати від неї очей. Мило було це бачити і тим більше чути. Після обіду святий Йосип прогулювався з господарем заїзду навколишніми місцями, оглядаючи сади та поля і розмовляючи про святі речі, що, як я бачила, було звичаєм суботнього дня у побожних людей цієї країни. Вони залишились тут і на наступну ніч.

5.4. Вони ідуть на Південний-Захід і бачать храм на горі Герізім.

[В неділю 18 листопада:] Добрі люди з цього заїзду стали дуже прихильними до Пречистої Діви у її становищі. Вони по-дружньому просили її залишитись та чекати пологів тут і навіть показали їй зручну кімнату яку вони для неї підготували. Жінки запропонували їй догляд та всіляку підтримку. Однак, зранку вони далі вирушили у свою подорож та

увійшли в долину на південному-сході від гір. Вони пішли подалі від Самарії, в напрямку якої, здавалось, спочатку пролягав їхній шлях. Спустившись з пагорба могли побачити видимий з далекої відстані храм на горі Герізім на даху якого виблискували на сонці білизнами численні фігури левів та інших тварин. Подорожні ішли цього дня ще шість годин та прибули до великого пастушого будинку, у годинній відстані на південний-схід від Сихему, де їх дуже добре прийняли.

Господар дому був наглядачем садів та ланів, що належали сусідньому містечку. Будинок стояв на схилі. Весь край тут був кращим та більш родючим ніж той яким проходила перша частина подорожі. Тут була сонячна сторона, що цієї пори року в Землі Обітованній мало велике значення. Звідси, аж до Віфлеєму, знаходилося багато інших пастуших жител, розкиданих посеред хрещатих долин. Доньки тутешніх пастухів згодом побрались із кількома людьми, що прийшли із трьома святими царями і залишились тут. Від одного із цих шлюбів народився хлопчик, котрого зцілив Господь у цьому домі на прохання Пречистої Діви. Це сталося на другому році Його служіння, 31 липня (7 день місяця Аб) після того як Він розмовляв із жінкою самарянкою. Ісус узяв його із двома іншими юнаками як товаришів у Свою мандрівку до Аравії, що відбулась після воскресіння Лазаря, після чого той став Його учнем. Ісус часто зупинявся тут та навчав. В будинку були діти і Йосип, перед своїм від'їздом, благословив їх.

[19 листопада:] Сьогодні я бачила, що вони проходять по більш рівнинній місцевості. Пречиста Діва деколи ішла сама пішки. Вони часто зупинялись та відновлювали сили маючи із собою невеликі хлібини та бальзам, що одночасно охолоджував та зміцнював. Бальзам зберігався у витончено зроблених невеликих глечиках з двома вушками, що сяяли як бронза. Цей бальзам змішували із водою. Інколи вони збирали ягоди та фрукти які все ще можна було знайти у сонячних місцях на деревах та кущах. Сідло Марії на віслюку мало підставку для ніг, що звисала з обидвох боків, так що її ноги не звисали так як це прийнято у нашій країні. Вони сідала інколи праворуч інколи ліворуч нав'юченого віслюка, який ішов дуже тихо та плавно. Перше чим займався Йосип, чи то на зупинках в дорозі чи на ночівлях була турбота про зручне місце для відпочинку Марії. Він завжди омивав свої ступні і Марія робила так само. Їх звичкою було часте прання.

Вже затемна вони підійшли до одного самотнього будинку. Йосип постукав у двері та запитав про ночівлю. Господар будинку, однак, відмовився відчинити. Коли ж Йосип пояснив стан Марії та сказав що вона не може іти далі, і він просить не про безкоштовний нічліг, жорсткосердний чоловік сердито відповів, що його будинок не є заїздом і він просить дати йому спокій та не турбувати стуком у двері, якого він не

може чути. Він сказав Йосипу іти далі своєю дорогою і був настільки неблаганним, що навіть не відчинив дверей, а викри́кав їм услід грубі слова. Таким чином, вони пройшли трохи далі та звернули до накриття де знайшли ослицю. Йосип запалив світло і приготував постелю для Пречистої Діви, з її ж допомогою. Навантаженого віслюка також завів усередину та знайшов йому трохи соломи та корму. Вони помолились, трохи поїли та заснули на кілька годин. З місця попередньої зупинки в заїзді вони пройшли десь коло шести годин дороги. Загалом від Назарету до місця їх перебування було двадцять шість годин дороги, а до Єрусалиму десять. Досі вони не ішли головними шляхами, а зрізаними - по торгівельних дорогах, які вели від Йордану до Самарії та лучились до головних шляхів, котрі єднали Сирію і Єгипет. Другорядні дороги, які вони обрали були дуже маленькі, а в горах такі вузькі, що потрібно було добре пильнувати щоб не спіткнутись. Осли, щоправда, ішли дуже впевнено. Зараз їх притулок стояв на рівнинному місці.

5.5. Між Самарією та Юдеєю. Безплідна смоковниця північно-західніше Витанії.

[20 листопада:] Ще не розвіднілось як вони покинули це місце. Шлях знову лежав угору. Думаю вони знаходились коло дороги від Габари до Єрусалиму на межі Самарії та Юдеї. В іншому будинку їм знову грубо відмовили. На відстані кількох годин дороги до Витанії було видно, що Марія дуже потребує відпочинку та їжі, і Йосип звернув із дороги та приблизно пів години вони ішли до місця, де, як він знав із попередньої подорожі, було красиве фігове дерево яке, як правило, рясно плодоносило. Навколо цього дерева розташовувались лавочки для відпочинку. Щоправда, прийшовши туди вони дуже зажурились, бо не знайшли на дереві жодного плоду. У мене є невиразні спогади про те, що потім Ісус теж якимось стикався із цим деревом. Воно ніколи не давало більше плодів, але було зеленим, і я думаю Господь прокляв саме це дерево ідучи з Єрусалиму і воно зсохло. Після цього, вони прийшли до будинку в якому чоловік спершу був дуже грубим із Йосипом, коли той скромно попросив його про можливість зупинитись. Він спрямував світло свого ліхтаря на обличчя Пречистої Діви та став сварити Йосипа за те що взяв таку молоду жінку із собою, думаючи що той був ревнивим. Однак, жінка із цього будинку підійшла та змилосердившись над Пречистою Дівою, дуже привітно показала їй кімнату в бічному будинку, принісши поїсти невеликі хлібці. Чоловік також пошкодував за свою поведінку, та став дуже привітним до святих мандрівників. В наступному будинку, до якого вони прийшли, жили молоді люди та один старенький чоловік із палицею, що ходив всередині. Тут їх прийняли досить добре, але не дуже доброзичливо. Ніхто особливо не турбувався ними. Ці люди не були простими пастухами, а чимось нагадували заможних селян пов'язаних із

світом торгівлі. Ісус відвідав один із цих будинків 20 жовтня (першого дня місяця Тісрі) після свого Хрещення та побачив, що місце зупинки Його батьків оздоблене та перетворене на молитовну кімнату. Я не можу пригадати чи точно це був будинок в якому спершу чоловік грубо сварив Йосипа, але невиразно пам'ятаю, що ці люди перелаштували таким чином кімнату відразу ж після чудес, котрі супроводжували Його Різдво. Ближче до кінця мандрівки Йосип багато разів зупинявся, бо подорож ставала для Пречистої Діви все важчою. Вони ішли за ослицею та обійшли Єрусалим зі сходу. Йосипів батько володів у цих місцях пасовищами, тому він добре знав тутешню місцевість. Якщо б вони поїхали на південь, через пустелю за Витанією, то, ймовірно, досягнули б Віфлеєму через шість годин, але дорога там була горбиста і в цю пору року дуже важчою. Ослиця повела їх через долини ближче до Йордану.

5.6. Зупинка у великому пастушому будинку.

[21 листопада:] Сьогодні я бачила святих мандрівників, що входили до великого пастушого будинку в якому вони пробули весь день. Звідси приблизно три години дороги до місця де хрестив Іван та коло семи годин до Віфлеєму. Це був той самий будинок в якому тридцять років потому 11 жовтня ночував Ісус. Коло будинку, дещо на віддалі від нього, знаходився хлівчик з сільськогосподарськими знаряддями та речами для пастухів. У дворі був басейн із фонтаном посередині, вода до якого постачалась за допомогою труб. Господар дому, очевидно, володів великою кількістю землі бо весь комплекс куди сходились їсти численні слуги, був дуже великий. Він зустрів мандрівників дуже привітно та з великою готовністю допомогти. Їх оселили у затишній кімнаті та добре подбали про в'ючного віслюка. Одному із слуг наказали омити Йосипу ноги у фонтані та надати інший одяг поки його власний буде почищений від пилу та випрасуваний. Те ж саме служниця зробила і для Пречистої Діви. Тут вони поїли та заночували. Господині дому мала доволі вередливу вдачу, жила в окремій кімнаті та трималась на віддалі. Вона потайки вивчала подорожніх та будучи молодою та марнославною драгувалась красою Пречистої Діви, а також боялась що Марія буде сковувати її, якщо попросить залишитись тут на довше. Тому господиня уникала спілкування, та з ворожістю наполягала на їх від'їзді вже наступного дня. (Через тридцять років, 11 жовтня відразу після Свого Хрещення, Ісус зустрів цю жінку сліпою та немічною. Дорікнувши їй за колишню непривітність та марнославство Він оздоровив її.) В домі були також діти. Свята Родина залишилась тут на ночівлю.

5.7. Дім родичів Йосипа. Вони зупинились в заїзді де проводили похорони.

[22 листопада:] Свята Родина залишила місце свого відпочинку десь коло полудня. Деякі з домашніх трохи супроводили їх. Після короткої

двогодинної дороги на захід, вони прийшли до місцевості де по обидва боки головного шляху були розкидані будинки з садами та подвір'ями. Тут жили деякі родичі Йосипа. Наскільки я пригадую, вони були дітьми від другого шлюбу. Дім був добре розташований та досить великий. Однак вони пройшли це місце та через пів години повернули праворуч у напрямку Єрусалиму, досягнувши великого заїзду, у дворі якого був великий фонтан із багатьма струменями. Великий гурт людей зібрався тут на похорони. Інтер'єр дому, посеред якого розташовувався камін із димоходом, мав вигляд єдиного великого простору, з якого було забрано дерев'яні перегородки, що в інший час поділяв його на окремі частини. За вогнищем звисали чорні штори, а перед ним стояв покритий чорний предмет, подібний до труни, навколо якого молився великий гурт чоловіків. Чоловіки були одягнені у вбрання, що складалось із довгих чорних частин знизу та білих коротких поперху. Дехто мав на одній руці чорні китиці. В іншій кімнаті на низьких сидіннях сиділи цілковито покриті жінки у жалобі.

Власники заїзду, що самі були заклопотані похоронами, вітали подорожніх лише здалеку. Прислуга, однак, прийняла їх дуже привітно та турботливо. Їм підготували окреме помешкання опустивши до землі килими, скручені під стелею. У цьому домі було багато ліжок, скручених коло стіни, а з допомогою килимів можна було утворити багато окремих кімнат. Згодом, я бачила як люди із цього дому, вже без білих коротких накидок, відвідували Святу Родину та по-дружньому спілкувались. Марія та Йосип трохи поїли, разом помолились і пішли відпочивати.

5.8. Останній відрізок дороги до Віфлеєму. Добра воля господарів заїзду.

[23 листопада:] Йосип та Марія вирушили звідси до Віфлеєму близько полудня. Перед ними все ще залишалось три години дороги. Господиня будинку пропонувала їм залишитись, бо у Марії будь-якої миті могли початись пологи, але не у самому домі, а в іншій будівлі. Однак Марія опустила своє покривало та сказала, що попереду ще тридцять шість годин дороги (можливо вона сказала тридцять вісім, я не впевнена точно). Як вони рушили Йосип говорив із власником заїзду про віслюків і дуже хвалив їх та пояснив, що взяв ослицю щоб при потребі віддати її у заставу.

Хоча люди в цьому домі говорили про те як важко буде знайти місце зупинки у Віфлеємі, Йосип відповідав, що має там друзів та напевно буде добре прийнятий. (Мені завжди було шкода слухати коли він з такою впевненістю говорив про хороший прийом. Те саме він говорив і Марії, коли вони ішли. Тут можна побачити, що навіть такі святі люди можуть помилятися.)

6. Прибуття Святої Родини до Віфлеєми.

Дорога від місця останньої зупинки до Віфлеєму зайняла близько трьох годин. Вони обійшли місто навколо із півночі і підійшли до нього із заходу та зупинились під деревом неподалік дороги. Марія зійшла з віслика та розпрямила одяг, після чого разом із Йосипом пройшла до великого будинку неподалік Віфлеєму, оточеного дворами та іншими невеликими будівлями. Перед домом росли дерева, а навколо нього юрмилось люди, що таборували тут у наметах. Це був давній родовий дім Давида та певний час дім батьків Йосипа. Тут продовжували жити родичі та знайомі Йосипа, але вони прийняли його як чужого та людину яку вони не хочуть знати. На той час дім використовувався для збору римських податків. Ведучи за вуздечку віслика, Йосип відразу ж пішов із Пречистою Дівою до цього будинку, бо всі новоприбулі повинні були тут повідомити про себе та отримати документи без яких не могли бути прийнятими у Віфлеємі.

[Після кількох перерв Катерина Еммеріх розповіла із своїх видінь:] Молодої ослиці, що вільно ішла з ними тут не було, вона вибігла у південне передмістя де була рівніша місцевість та розташовувалась свого роду відкрита долина. Йосип зайшов у дім, а Марія залишилась у невеликому будиночку коло подвір'я із кількома жінками, що були дуже привітними та поділились з нею їжею. Ці жінки готували їжу для римських солдат. Погода була дуже приємна, зовсім не холодна і з цього місця відкривався красивий вид на залитий сонцем пагорб між Єрусалимом та Витанією. Йосип зайшов до великої кімнати із кривою підлогою на стінах якої висіло багато довгих сувоїв. Тут його запитали хто він, та стали шукати його у сувоях. Вони розкручували їх та голосно зачитували імена його предків, а також предків Марії, про пряме походження якої через Йоакима він, здається, раніше не знав. Сам він походив від більш раннього нащадка Давида. Чоловік спитав його: «Де твоя жінка?» Через великий безлад населення країни сім років не було належним чином зареєстроване. Я бачила цифри V та II, що утворювали «сім» [вона склала пальці у формі цих цифр]. Процедура введення цього оподаткування тривала вже кілька місяців. Деякі виплати подекуди здійснювались протягом цих семи років, але не регулярно, і люди змушені були платити двічі. Декотрі перебували тут вже три місяці. Йосип з'явився сюди досить пізно, але був прийнятий доволі приязно. До цього часу він ще нічого не платив, а на питання про статки відповів, що не володіє землею та живе із ремісництва і допомоги жінчиної матері.

В численних кімнатах тут розмістилась велика кількість писарів та високопоставлених чиновників. На верхніх поверхах розташувались римляни та багато солдат. Тут також були фарисеї та саддукеї, священники, старші та різного роду урядовці та писарі, як юдеї так і римляни. У

Єрусалимі такої комісії не було, вони були влаштовані у ряді інших місць таких як Магдала над Галилейським морем, де оподатковувались мешканці Галилеї, а також у Сидоні, я думаю через його торгівельну активність. На місці свого народження повинні були фіксуватись лише особи, що не мали постійного мешкання та не володіли землею яку можна було оподаткувати. Відтепер податок мав бути сплачений протягом трьох місяців та трьома частинами. Кожна з цих частин мала різне призначення. Першу ділили між собою імператор Август, Ірод та ще один цар, що жив коло Єгипту. Він виконував певну військову службу та мав повноваження у більш північних районах, так що частина коштів відходила йому. Друга частина ішла на будівлю Храму, здається ці кошти мали бути спрямовані на погашення боргу. Третя частина призначалась для вдів та убогих, котрі тривалий час нічого не мали, але насправді із цих коштів до них доходило дуже мало, зовсім так само як це відбувається нині, коли гроші призначені для доброчинності залишаються у руках сильніших. Вся ця діяльність спричинила величезну метушню та сум'яття.

Тепер Йосипу дозволили вийти і коли він спустився вниз до писарів у коридор була покликана Пречиста Діва, якій, однак, нічого в голос не зачитували. Вони сказали Йосипу, що брати її із собою було не потрібно та, здається, жартували з ним через її юність. Йосипу було дуже соромно від того, що все це було сказано в її присутності, він боявся, що вона подумає наче у місці його народження його не поважають.

7. Пошуки місця зупинки у Віфлеємі.

Після цього вони увійшли до Віфлеєму, забудова якого не була густою і будинки розташовувались на певній відстані один від одного. До міста входили через зруйновану стіну, яка виглядала так наче в ній були знищені ворота. Марія залишалась із віслюком коло в'їзду, в той час як Йосип марно шукав жило у найближчих будинках – Віфлеєм був переповнений приїжджими і всі рухались то туди то сюди. Повернувшись до Марії Йосип сказав, що раз неможливо знайти притулок тут, треба рухатись далі в середину міста. Він повів віслюка за вуздечку, а Марія ішла поряд. Прийшовши на початок іншої вулиці Марія знову зупинилась коло віслюка, а Йосип далі марно ходив від дому до дому шукаючи можливості та повернувся сумним. Так відбувалось кілька разів і Пречистій Діві часто доводилось подовгу чекати. Всюди йому відмовляли бо будинки були наповнені людьми і він запропонував Марії іти в іншу частину Віфлеєму де вони мали напевно знайти нічліг. Вони повернули трохи назад по тій самій дорозі якою вони ішли, а потім повернули у південному напрямку нерішуче пройшовши вулицю, що більше нагадувала сільську дорогу із будинками розташованими на схилі. Тут також пошуки були безуспішними. З іншого боку Віфлеєму, будинки

розташовувались ще рідше один від одного, вони підійшли до відлюдного відкритого простору подібного до поля. Тут знаходилось щось на зразок накриття і неподалік велике розлоге дерево, з тінистим гіллям, наче у великої липи. Стовбур був гладким і гілки розходячись утворювали своєрідну стріху. Йосип підвів Пречисту Діву до цього дерева, влаштував їй зручне місце для сидіння навпроти коло стовбура із гілок, щоб вона могла відпочити поки він шукатиме місце у сусідніх будинках. Віслюк був повернутий головою до дерева. Спочатку Марія стояла прямо притулившись до стовбура. Її широке біле вовняне плаття було без поясу та спадало складками, а голова покрита білим покривалом. Багато людей проходило повз та дивилось на неї, не знаючи що Відкупитель так близько. Вона була такою терплячою, такою скромною та сповненою обнадійливих очікувань. О, як довго їй довелось чекати. Зрештою вона схрестивши під собою ноги сіла на килим, схиливши голову та склавши руки під грудьми.

Йосип повернувся до неї дуже сумний, так і не знайшовши притулку. Друзі, котрим він розповів про Пречисту Діву заледве впізнавали його. Він заплакав і Марія втішала його. Потім Йосип знову вирушив на пошуки від одного будинку до іншого, але як тільки сказав він що головною причиною прохання про притулок є його жінка то отримував ще рішучішу відмову. Хоча місце було відлюдне, ті що проходили ним зупинялись і з цікавістю дивились на Пречисту Діву здалеку. Думаю декотрі навіть запитували її хто вона. Нарешті Йосип повернувся. Від надмірного смутку він ішов хитаючись та розповів, що все марно, але він знає ще одне місце поза містом. Воно належить пастухам, які часто заходять туди коли повертаються у місто із отарами. Там вони за будь-яких обставин знайдуть притулок. Він також сказав, що знає це місце з дитинства, бо коли його брати знущались над ним, він часто тікав туди, щоб сховатись і молитись. Навіть якщо пастухи прийдуть, він зможе з ними легко порозумітись, але у цей час року вони там бували рідко. Тоді вони вийшли за Віфлеєм на схід від міста одинокою стежиною, що вела ліворуч. Стежка проходила повз зруйновані стіни, рови та вали якогось невеликого містечка. Спочатку стежка трохи здіймалась вгору, а далі перетнувши пагорб спускалась. За кілька хвилин дороги на схід від міста, вони підійшли до пагорба чи високого валу перед яким був відкритий простір, котрий прикрашало кілька дерев. Сосни (кедри чи теребіни) та інші дерева із дрібним листям, як у наших декоративних дерев. Місце було подібна до того, яке можна знайти на околиці старих укріплень невеличкого містечка.

[Щоб уникнути розривів у розповіді, ми наведемо тут якомога повніший опис навколишнього оточення та самої Печери Різдва які Катерина Еммеріх на раз описувала.]

8. Опис Печери Різдва та її навколишнього оточення.

[З наступного опису ми накреслили план Печери Різдва. Будь-ласка дивіться на рисунок 12.]

Печера в якій Йосип думав знайти прихисток для Пречистої Діви знаходилась серед багатьох інших гротів та печерних жител на південному краю пагорба, навколо якого вилаась дорога ведучи до Пастушої Долини. З західного боку вхід [Рисунок 12, пункт 1], заглиблюючись у східному напрямку у пагорб, вів через вузький прохід до більшої кімнати, наполовину заокругленої наполовину трикутної. Стінами печери був природній камінь і лише із південного боку, котрий огинала дорога до пастушої долини, вони були замкнуті невеликою ділянкою грубої кам'яної кладки. З півдня був інший вхід [Рисунок 12, пункт 5] до печери, але він був майже повністю закритий і Йосип був змушений розчистити його для того щоб ним можна було користуватись. Вийшовши цім входом та повернувши ліворуч ви підходили до широкого входу до нижнього сховища [Рисунок 12, пункт 11], вузького та незручного, що проходив під Печерою Різдва. Від звичного входу до печери, котрий був звернутий на захід, було видно тільки кілька доріг та вежі Віфлеєму. Вийшовши від входу праворуч ви потрапляли до входу у темну нижню печеру [Рисунок 12, пункт 12], яка певний час служила притулком для Пречистої Діви. Над головним входом був легкий дашок з очерету підтримуваний підпірками [Рисунок 12, пункт 13], що простягався з південного боку печери до входу з того боку, так щоб перед печерою можна було сидіти у затінку. З південного боку вище, було три отвори крізь які потрапляло світло та повітря, загороджені ґратами закріпленими у камінні. Подібні отвори були і у даху печери. Цей дах, що був покритий дерном, замикав самий край кряжу на якому стояв Віфлеєм.

З заходу можна було увійти через легкі плетені двері у відносно широкий прохід до кімнати, котра була частково напівкругла, а частково кутова. На південь вона значно розширювалась, так що все планування можна було порівняти із головою і шиєю. Пройшовши через шию у печеру з низьким дахом до вищої частини печери із природнім склепінням, ви спускались на нижчий рівень. Підлога всієї печери піднімалась трохи вище по-боках, довкола яких стояли кам'яні лавки різної ширини. Хоча стіни печери, в тому вигляді як їх утворила природа не були зовсім гладкими, чистими і приємними, однак мали в собі щось привабливе. Тут вони мені подобались більше ніж, наприклад, груба, незграбна кам'яна кладка домурована у верхній частині південної стіни де були влаштовані три отвори для світла та повітря. В середині даху над печерою був інших отвір, і я добре пам'ятаю, що бачила окрім нього ще три косі отвори, що чергувались у верхній частині печери у напрямку з півдня на схід.

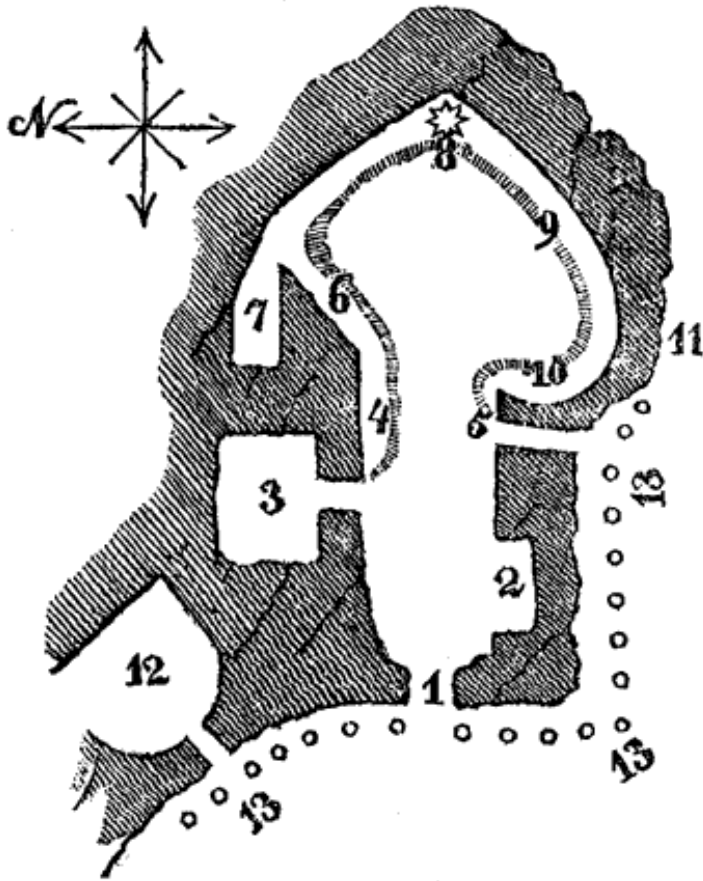

Рисунок 12. Печера Різдва.

1. Вхід до Печери,
2. Відокремлена спальня
Йосипа,
3. Бічна печера,
4. Вогнище,
5. Південний вхід,
6. Місцезнаходження віслюка,
7. Місце зберігання корму,
8. Місце Народження
Нашого Відкупителя Ісуса,
9. Місце поклоніння Ісусові
трьох святих царів,
10. Місцезнаходження ясел,
11. Вхід до сусідньої печери,
12. Інша печера,
13. Очеретяне піддашшя
на підпорах.

Навпроти входу, на півночі знаходилась невелика бічна печера [Рисунок 12, пункт 3]. Побіч входу в цю печеру знаходилось місце де Йосип розпалив вогонь [Рисунок 12, пункт 4]. Далі стіна повертала на північ до вищої та більшої печери і саме тут стояв в'ючний віслюк Йосипа [Рисунок 12, пункт 6], по ширшій стороні кам'яної лавки, що огинала стіни. Ще далі на північ, у потоншенні кам'яної стіни, було невеличке приміщення [Рисунок 12, пункт 7], якраз для того щоб там тримати віслюка і його корм. Потім стіни печери повертали на північний-схід, оточуючи кімнату (яка розширювалась на південь) і нарешті звертала на північ до головного входу.

Коли Пречиста Діва народила Світло для світу, вона знаходилась якраз навпроти входу. До печери Рисунок 12, пункт 8]. Дитяче ліжечко [Рисунок 12, пункт 10] у якому лежало дитя Ісус стояло із західного боку більш місткої південної частини печери. Дитячим ліжечком служив видовбаний у камені лоток, котрий стояв на підлозі та служив худобі як ємкість для пиття. Над ним стояла продовгаста, прямокутна годівниця чи полиця, звужена внизу та розширена зверху, зроблена із дерев'яної обрешітки і піднята вверх так, щоб тваринам було зручно їсти сіно або траву та, опускаючи голови, пити воду у лотку під нею. Коли три святі царі розклали свої дари, Пречиста Діва сиділа із дитям Ісусом навпроти ліжечка із східного боку цієї частини печери [Рисунок 12, пункт 9]. З

місця де було ліжечко, якщо рухатись у західному напрямку вздовж південної стіни, до так званої шиї печери, ви в спочатку потрапляли до південного входу, який був згодом розкритий Йосипом і доходили до його власної кімнати [Рисунок 12, пункт 2], котру він потім закрити з південного боку плетеними перегородками. З цього боку було заглиблення у стіні куди він склав різноманітні речі.

Дорога до Долини Пастухів проходила повз південний бік печери. Тут і там, на пагорбі, стояли невеликі будиночки і розкидані полями очеретяні навіси на чотирьох, шести або восьми опорах із плетеними стінами. На схід від печери поверхня землі опускалась і переходила у обмежену з півночі закриту долину, шириною у п'ятнадцяти-хвилинну мандрівку. Її схили були вкриті кущами, деревами і садами. Пройшовши крізь зрошені джерелом високі розкішні трави на лузі і далі, через висаджені рядами дерева, можна було дійти до східного краю цієї долини. Ідучи тією дуже приємною дорогою у південно-східному напрямку від Печери Різдва, можна було добратись до виступаючого відрогу хребта в якому знаходилась Молочна Печера, або Печера Кормління - висічена у скелі могила Мари, годівниці Авраама. Пречиста Діва приходила сюди кілька разів із малим Ісусом. Над цією печерою росло велике дерев на якому були влаштовані сидіння, звідси можна було бачити набагато кращий вигляд Віфлеєму ніж із Печери Різдва.

Мені було повідомлено про багато подій, котрі мали символічне та пророче значення та відбулись у Печері Різдва, однак можу згадати тільки те що після семирічного покаяння, тут був зачатий та народжений Євою Сет, дитина обітниць. Тут вона почула від ангела, що цей паросток був даний їй Богом на заміну Авелю. Через ворожість братів, котрі ставились до Сета так само як сини Якова до Йосифа, він був схований та вигодуваний матір'ю у цій печері та у печері Мари. В цих печерах, з давніх часів населених людьми, я багато разів бачила місця, видовбані у скелі, в котрих вони та їхні діти зручно спали на шкурах або траві. Тому можливо, що заглиблення у кам'яному ослоні, на якому стояло ліжечко, було також і тим місцем де спав Сет, або хтось хто жив пізніше. Однак, я не може про це казати з певністю.

Також із моїх видінь життя Ісуса, пригадую, що Господь, 6 жовтня, після свого Хрещення, провів Суботу тут у Печері Різдва, яку пастухи перетворили на місце молитви. Тут Він розповів їм що Його Небесний Отець призначив це місце для Його Різдва одночасно із зачаттям Марії.

9. Поховальна печера Мари годувальниці Авраама, що також звалась Печерою Кормління.

Авраам мав няньку Мару, що дожила до глибокої старості, котру він глибоко поважав. В свої мандрівки він завжди, верхи на верблюді, брав її

із собою. Тривалий час вона жила з ним у наметі. Згодом, ближче до схилу віку, була тут Долині Пастухів, де він розбив намети поблизу цієї печери. Коли Марі було більше ста років та смерть була вже близькою, вона попросила Авраама поховати її у цій печері, пророкуючи про неї та назвавши її Молочною Печерою, або Печерою Кормління. Деякі дива, які я забула, відбулись тут і забило джерело води. Печера тоді була високою і вузькою із білої не дуже міцної породи. Частину проходу загороджував насип, який, однак не сягав стелі. Перелізши через цей насип можна було потрапити до входу інших печер вище. Тут, також, було кілька глибоких проходів, що вели до пагорба під печерою. Згодом вони були розширені. Авраам влаштував гробницю Марі перед насипом, що загороджував прохід. Нижче була масивна брила каменю на якій стояв свого роду кам'яний лоток на тонких ніжках. Зверху лоток був зазублений, а між лотком і брилою був зазор. Я було здивована, бо в час Ісусового Різдва, нічого із цього вже не існувало.

Ця печера із гробницею годувальниці була символічним пророцтвом про Матір Спасителя, що, переслідувана ворогами, годує свою дитину. Це пророцтво відобразилось у подіях ранніх років життя Авраама, коли годувальниця спасла його від переслідувань ховаючи у печері. Наскільки я можу пригадати, цар країни в якій жили батьки Авраама, чи в сні чи на яву, отримавши повідомлення про небезпечну для нього дитину віддав розпорядження запобігти її народженню. Мати Авраама, змушена була приховувати свою вагітність та народити таємно у печері, а Мара також таємно годувала дитину. Вона жила так, наче була бідною рабою, та працювала у пустелі коло печери в якій годувала дитя Авраама. Згодом, родина забрала його назад, та з огляду на те що він був незвично великий виглядало так ніби він народився раніше ніж передбачало пророцтво. Однак, ще хлопчиком, він знову опинився у небезпеці, і годувальниця ще раз врятувала його таким самим способом. Я бачила як вона таємно несла дитину, прив'язавши до талії під плащем. В цей час було вбито багато дітей такого ж віку.

З часів Авраама, ця печера була шанованим місцем, особливо для матерів та їх дітей і своєрідним передбаченням пошани до Пречистої Діви. Так само і Ілля бачив Пречисту Діву у дощовій хмарі та влаштував молитовне місце у її честь на горі Кармель. Мара зробила внесок у прихід Месії вигодувавши своїм молоком предка Богородиці. Я не можу, нажаль, правильно пояснити, але це було наче глибоке джерело води, що тече крізь все життя і завжди поповнюється, поки не ринув чистий потік - Наша Пречиста Діва. [Таким було висловлювання Катерини Еммеріх, яке вона зробила під час екстатичного сну.]

Поруч цієї печери стояло терпентинове дерево, котре виглядало як розлога липа, із великими тінистими гілками та білим масним насінням,

яке можна було їсти. Авраам зустрів під цим деревом Мелхіседека, але я не можу згадати з якого приводу. Йосип, ще більше поширив печеру і закриття прохід, котрий вів униз. Дерево стояло на пагорбі; нижче нього знаходились розташовані під нахилом двері, які вели до проходу чи своєрідного вестибюлю, в котрому знаходились інші двері, поставлені прямо, які відкривали доступ до самої гробниці. Пастухи часто використовували цей прохід як своє укриття. Велике старе дерево відкидало широку тінь. Серед пастухів та інших місцевих, так само як і серед побожних мандрівників воно вважалось священним. Існував звичай відпочивати та молитись тут. Я не пам'ятаю історії цього дерева, але воно було якось пов'язане із Авраамом: ймовірно саме він посадив його. Неподалік, було місце для вогнища, над яким також могло здійснюватись накриття, а також, навпроти дерева, знаходилось джерело з якого пастухи брали воду, яка, як казали, мала зцілюючі властивості. По обидва боки дерева розташовувались хатини в яких можна було переночувати. Вся територія була оточена загорожею.

[Катерина Еммеріх розповідала про це коли була дуже хворою та відчувала сильний біль. На уточнення «якого роду було це дерево?» вона відповіла у напівпритомному стані «Тенебрі, а не теребін, під тінню Твоїх Крил, це означає крила – Тенебрі – у Тіні Твоїй я зрадію». Записувач не зрозумів значення цих слів. Ймовірно вона віднесла до дерева слова Псалма. Вона говорила дуже енергійно та здавалось втішала себе цими словами.]

Свята Єлена побудувала в цьому місці церкву де відправлялась служба. Я думаю це було у каплиці присвяченій святому Миколаю.

10. Свята Родина переїжджає до Печери Різдва.

[23 листопада] Сонце було низько, коли вони досягли входу у печеру. Молода ослиця, котра покинула їх у родинному домі Йосипа та вибігла за місто, тепер зустріла їх відразу як тільки вони приїхали, та бадьоро стрибала коло них. «Подивись», сказала Пречиста Діва Йосипу, «це очевидно є воля Божа щоб ми прийшли сюди». Йосип, однак, був дуже засмучений, внутрішньо йому було соромно за свої наполегливі обіцянки теплого прийому у Віфлеємі. Він завів в'ючного віслюка під накриття коло входу до печери, та приготував місце відпочинку для Пречистої Діви, запаливши вогонь, відкривши плетені двері. Прохід до печери був вузький і наповнений оберемками соломи, що нагадувала очерет, котра була покладена уздовж стіни із коричневими килимками, котрі звисали зверху. Сама печера була захаращена багатьма речами. Йосип розчистив стільки місця скільки було потрібно, щоб влаштувати зручне місце для Пречистої Діви у східному кінці печери. Тоді він закріпив палаючу лампу на стіні темної печери та завів Пречисту Діву всередину. Вона сіла на приготувану

ним кушетку із килимів та в'язок. Він сором'язливо вибачився за бідність притулку, але Марія була радісною та внутрішньо задоволеною. Поки вона відпочивала, Йосип взяв шкуру та пішов у долину за пагорбом де був крихітний струмок. Закріпивши шкуру двома кілками так щоб вода налилась до неї, він відніс її назад у печеру. Потім пішов до міста і приніс невеликі миски, трохи фруктів та в'язки хмизу. Надходила Субота і з огляду на велику кількість прибулих до міста, багато речей першої необхідності можна було купити за нижчими цінами. Продавцями були раби або люди, що не були євреями. Я не можу точно пригадати про це. Йосип повернувся із своєрідним металічним кошичком із ручкою знизу, в якому було розжарене вугілля. З його допомогою, з північного боку, розвів невелике вогнище. Кошичок для вугілля та інше начиння він взяв із собою у дорогу. Оберемок дров складався із тонких патичків зв'язаних широким очеретом. Тоді Йосип приготував їжу. Вона складалась із певного виду каші з жовтого зерна та варених фруктів повних насіння. Також були невеликі плиткі хлібці. Після того як вони поїли та помолились, Йосип приготував Пречистій Діві місце для сну. Спочатку зробив матрац із очерету, а потім накрив його покривалом, яке, як я розповідала, було приготовано у будинку Анни. В голові поклав скручений килим. Після того як він завів в'ючного віслюка всередину і прив'язав далі від проходу, він закрив отвори у даху, щоб закрити тягу та приготував своє власне місце для сну коло входу. Оскільки починалась Субота, вони із Пречистою Дівою прочитали суботні молитви коло лампи, після чого в душі глибокого благочесті спожили своєї скромної їжі. Потім Йосип залишив печеру та пішов до міста, а Марія, загорнувшись, лягла відпочивати. За відсутності Йосипа я вперше побачила як Пречиста Діва молиться навколішках. Вона опустила на коліна на ліжку, а тоді лягла на покривало. Її голова лежала на руці, що в свою чергу, лежала на подушці. Йосип не вертався допізна. Він був засмучений і, гадаю, плакав. Він молився, а потім покійно ліг на своєму ліжку коло входу до печери.

11. Марія завершує Суботу в поховальній печері Марі.

[Неділя 24 листопада: Цього дня Катерина Еммеріх була дуже хворою та змогла розповісти лише наступне:]

Пречиста Діва провела Суботу у Печері Різдва у молитвах та роздумах і у стані великого духовного запалу. Йосип кілька разів виходив, ймовірно до синагоги у Віфлеєм. Я бачила як вони разом споживали приготовану напередодні їжу та молились. У другій половині суботнього дня, коли євреї мають звичай іти на прогулянку, Йосип провів Пречисту Діву через долину за печерою до гробниці Марі, годувальниці Авраама. В цій печері, що була просторішою за Печеру Різдва, Йосип прилаштував Пречистій Діві місце для сидіння і тут вони побули трохи часу. Решту

суботнього дня вони провели під священним деревом, котре знаходилося поруч, у молитвах та роздумах, після чого Йосип провів її назад.

Марія сказала святому Йосипу, що цієї ночі, опівночі, настане час дитині народитись, бо саме тоді сповняється дев'ять місяців від часу Благовіщення. Вона просила його зробити все від нього залежне, щоб виявити якомога більшу шану, яку він може, для дитини, що була обіцяна Богом та над-природньо зачата. Також, вона просила його молитись разом із нею за людей із черствим серцем, що відмовили їм у притулку. Йосип сказав Пречистій Діві, що йому варто покликати на допомогу кількох благочестивих жінок, яких він знав у Віфлеємі, однак вона відмовилась сказавши, що не потребує людської допомоги. Якраз перед завершенням Суботи Йосип пішов до Віфлеєму та, щойно зайшло сонце, придбав кілька необхідних речей – стілець, невеликий низький столик, кілька маленьких чашок і трохи сухих фруктів і винограду. З ними він поспішив назад у печеру, і тоді, до печери Марії звідки забрав Пречисту Діву знову до Печери Різдва, де вона прилягла на ліжко у східному кутку. Йосип приготував ще трохи їжі і вони їли та молились разом. Потім він цілковито відгородив своє місце для сну від решти печери завісивши його прикріпленими до палок килимками котрі знайшов тут же у печері. Йосип погодував віслюка, котрий стояв зліва від входу, коло стіни; тоді розклав у ясла очерет траву чи мох, і розкинув над ними покривало, що звисало по краях.

На слова Марії про те що час вже надходить і йому потрібно піти в свою кімнату та молитись, він розвісив ще кілька палаючих ламп у печері та вийшов, через те що почув назовні якісь шум. Тут він побачив молоду ослицю, котра вільно блукала по долині пастухів. Вона радісно підбігла та грайливо стрибала навколо нього. Він зв'язав її під накриттям перед печерою і поклав перед нею корм.

Коли Йосип повернувся у печеру та зупинився коло входу до місця свого сну дивлячись на Пречисту Діву, він побачив її повернутою обличчям до сходу, навколішках на ліжку, оберненою від нього. Він побачив її наче в оточенні полум'я, вся печера ніби була наповнена надприроднім світлом. Він дивився на неї як Мойсей, коли бачив палаючий кущ. Тоді Йосип увійшов до своєї невеликої комірчини із святим благоговінням та припавши обличчям молився.

XI. НАРОДЖЕННЯ ХРИСТА.

Я бачила сяйво довкола Пречистої Диви, що все збільшувалось. Світла від ламп, які запалив Йосип вже не було помітно. Пречиста Діва клякнула на килим у частково розв'язаному платті котре огортало її та обличчям зверненим до сходу.

Опівночі вона була захоплена молитовним поривом. Я бачила як вона піднялась від землі так що можна було бачити під нею підлогу. Її руки були складені навхрест на грудях. Сяйво посилювалось, все навколо, навіть бездушні предмети, перебували у піднесеному внутрішньому зворушенні, каміння покрівлі, стіни, а підлога печери наче ожила від світла. Відтоді я більше не бачила покрівлі над печерою, над Марією здійснювся наче шлях світла, який постійно зростав у величі аж до небесних висот.

Серед цього світлового шляху відбувався дивовижний рух струменів слави, що взаємно проникали один в одного і наблизившись явилися хорами небесних духів. Тим часом Пречиста Діва здійснювана у захопленні, тепер дивилась вниз кланяючись своєму Богові, Матір'ю якого вона стала і який лежав на землі перед нею в вигляді безпомічної новонародженої дитини.

Я побачила нашого Спасителя крихітною дитиною, що сяяла світлом сильнішим за сяйво довкола, та лежала на покривалі на колінах Пречистої Діви. Мені здавалось наче спочатку Дитя було досить невеликим, але поступово в моїх очах воно стало збільшуватись. Однак в цей момент, такого сильного сяйва, я не можу сказати точно, як я це бачила.

Деякий час Пречиста Діва залишалась продовжувала перебувати у захопленні. Я бачила як вона розклала тканину навколо дитини, але спершу не торкаючись Її та не беручи Її. Через деякий час Дитя Ісус заворушилось та почувся Його крик. Тоді, здається, Марія вернулась до себе, підняла Дитя із покривала, загорнула його у тканину та взявши на руки приклала до грудей. Вона сиділа там повністю загорнувши себе і Дитину покривалом; думаю Марія в цей час годувала Спасителя грудьми. Я бачила ангелів, що оточували її у вигляді людей, припадаючи обличчям до землі та вклоняючись Дитині.

Десь за годину часу після Його Різдва, Марія покликала святого Йосипа, котрий все ще лежачи молився. Коли він підійшов ближче то впав долілиць у щирій радості та смиренні. Лише тоді коли Марія попросила його з радістю та вдячністю прийняти своїм серцем присутність Всевишнього Бога, він встав, взяв Дитя Ісуса на свої руки та із сльозами на очах дякував Богу.

Тоді Пречиста Діва загорнула Дитя Ісуса у пелюшки. Не можу зараз згадати яким саме способом вони були завиті; лише пам'ятаю, що Дитя було загорнуте до пахв спочатку у червоні, а потім у білі покривала, а голова та плечі загорнені у іншу маленьку тканину. З собою Марія мала лише чотири набори пелюшок. Потім я побачила Марію та Йосипа, що сиділи поруч на голій землі опираючись на ноги. Вони не розмовляли та обидва здавались зануреними у розважання. На килимі коло Марі лежав сповитий Ісус, маленька Дитина, красива та сяюча. О, я подумала про те,

що це місце прийняло спасіння всього світу, але ніхто не здогадується про це. Потім, вони поклали Дитину в ясла, які були наповнені очеретом та ніжними рослинами вкритими тканиною, що звисала з боків. Вони були влаштовані над кам'яним жолобом, що стояв на землі, справа від входу, де печера вигиналась у південному напрямку. Ця частина печери розташовувалась нижче місця де народився наш Господь: підлога тут ступінчасто опускалась вниз. Після того як Дитину поклали у ліжечко, вони обидва стали поруч Нього хвалячи Бога із сльозами радості на очах. Тоді Йосип влаштував для Пречистої Діви місце відпочинку і вона сіла коло колиски. [Дивіться рисунок 13.] Як до, так і після Різдва Ісуса, я бачила її одягнуеною у біле з покритою головою. Я бачила її там в перші дні після Різдва, як вона сиділа, стояла навколішках, стояла та спала у своїй частині, загорненою, але без ознак недомагання чи виснаження. Коли люди приходили провідати її, вона закутувала себе тісніше і сідала вирівняною на покривалі.

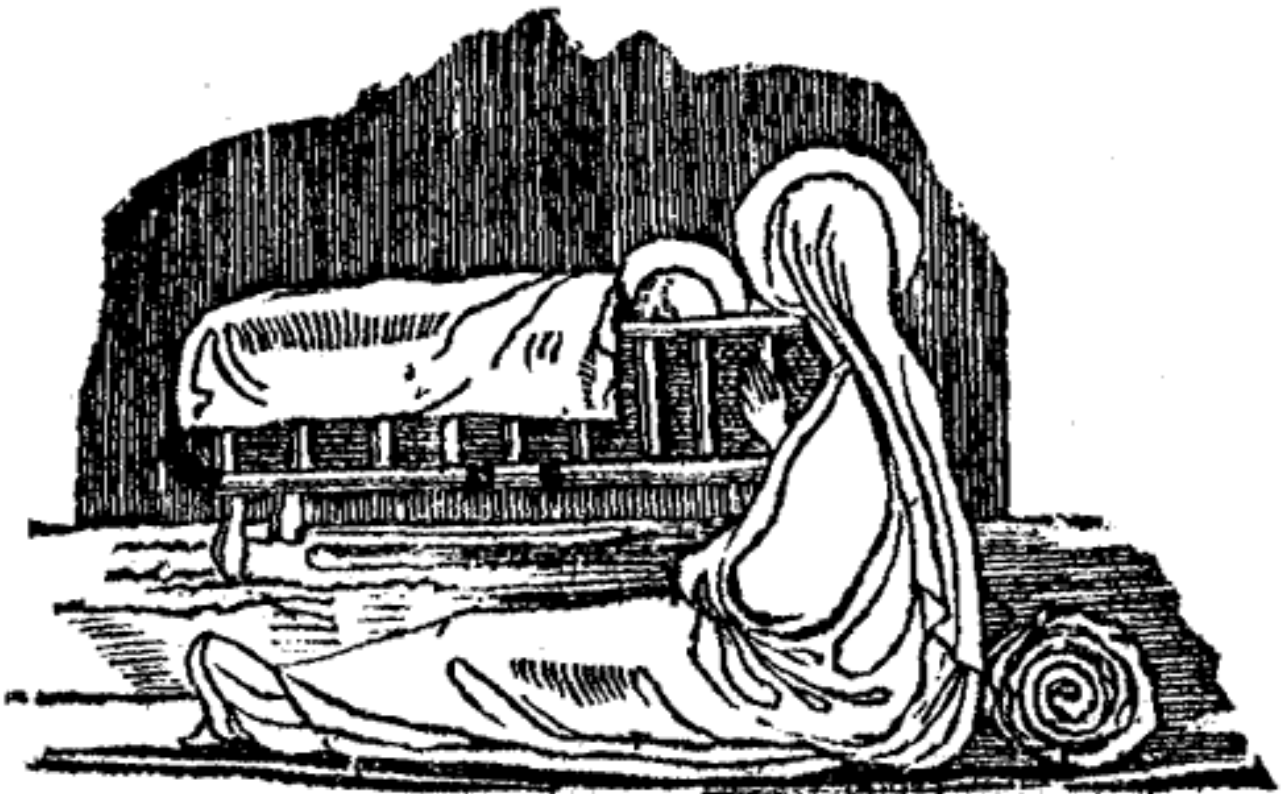

Рисунок. 13. Марія на місці свого відпочинку коло колиски.

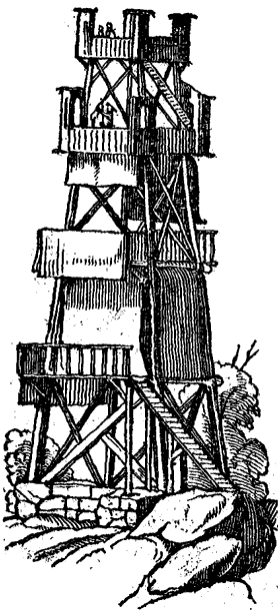
1. Велика радість у природі. «Слава у вишніх Богу».

Картини Христового Різдва, я бачила як історичні події, а не як церковні свята і не спостерігала такої променистої та піднесеної радості у природі як у видінні, що являло внутрішнє значення Різдвяної ночі. Тим не менше у цьому видінні я бачила незвичне зворушення опівночі у

багатьох місцях аж до найвіддаленіших кінців землі. Я бачила серця багатьох добрих людей сповнених радісної туги, в той час як всіх нечестивих подолав великий страх. Було видно багато сповнених радістю тварин; в деяких місцях бачила як квіти, трави та чагарники спинались угору, а дерева наповнялись водою та розсіювали солодкі аромати, багато джерел наливались водою та били з більшою силою. В ніч народження Спасителя, забило покинуте джерело на пагорбі на північ від Печери Різдва. Наступного дня Йосип знайшов його та зробив йому стік для води. Небо над Віфлеємом віддавало тьмяно-червоним світінням, але над Печерою Різдва та вздовж долини пастухів і могили Мари лежав сяючий серпанок роси. У долині пастухів, на відстані з півтори години ходу від Печери Різдва, знаходився пагорб із виноградниками, що тягнулись звідси в бік Гази. На цьому пагорбі розташовувались хатини трьох пастухів, котрі керували родинами пастухів у цьому районі, так само як три святі царі керували своїми племенами. Десь вдвічі далі як від Печери Різдва до цього пагорба, знаходилась так звана пастуша вежа (будь-ласка зверніться до рисунку 14). Це була досить висока споруда пірамідальної форми з дерев'яних балок, зведена серед зелені дерев на основі з великих каменів, на пагорбі посеред полів. Вона була огорнена сходами, галереями, а в певних місцях своєрідними покритими стійками, що нагадували сторожові вежі. Вся конструкція була обвішана тканинами. Вона нагадувала вежеподібну споруду, котру використовували в країні святих царів для спостереження за зорями уночі. Здалеку, вона ще нагадувала високий багатошогловий корабель під вітрилами. З вежі відкривався дуже широкий краєвид всього регіону, можна було побачити Єрусалим, а також Гору Спокус у Єрихонській пустелі. Пастухи використовували вежу для спостереження за отарами і їх переміщеннями та для того щоб дуючи в ріг, попередити про небезпеку від грабіжників чи озброєних банд. Навколо вежі на території до п'яти годин ходьби від неї жили різні пастуші сім'ї. Їх господарства розміщувались окремо і були оточені полями та садами. Вежа була для них головним місцем зустрічі, так само як і для вартових, котрі тут тримали свої речі і отримували їжу. На схилах пагорба, на котрому стояла вежа, знаходились хатини, а окремо від них було велике шатро, розділене всередині на багато відділів, де жили жінки вартових і де вони готували їм їжу. Тут, на вежі, увечері я бачила деякі отари та стада під відкритим небом, але на пагорбі трьох пастухів я бачила їх під накриттям. Коли Ісус народився, троє пастухів стояли разом перед своїми хатинами та дивувались прекрасній ночі. Озирнувшись вони були вражені прекрасним сяйвом над місцем Печери Різдва. Під дещо віддаленою вежею, було видно велике хвилювання пастухів, дехто з них піднімався нагору, щоб подивитись на дивне сяйво над печерою. Як три пастухи глянули на небо, я побачила хмарину світла, що спускалась до

них. Коли вона наблизилась, я помітила у ній рух, мінливість та перетворення постатей і форм, і почула пісню, котра поступово гучнішала. Вона була солодкою та ніжною і водночас чистою і радісною. Спершу пастухи злякались, але відразу ж ангел постав перед ними та мовив їм: «Не бійтесь» він сказав «бо ось я несу вам добру новину великої радості, яка буде всім людям; бо цього дня народився вам Спаситель, який є Христос Господь, у місці Давидовім. А це буде знаком для вас. Ви знайдете сповите немовля покладене у яслах». Коли ангел звіщав це, сьайво навколо нього збільшилось і зараз я побачила п'ять чи сім прекрасних великих форм ангелів, що постали перед пастухами. Вони тримали в руках довгий сувій на якому було щось написано буквами розміром із руку, і чула як вони славили Бога та співали «Слава у вишніх Богу і на землі мир всім людям доброї волі». Пастухи на вежі бачили те ж видіння, але дещо пізніше. Ангели також явились третій частині пастухів коло джерела за три години ходу від Віфлеєму і на схід від пастушої вежі. Я не бачила, щоб пастухи відразу поспішили до Печери Різдва, котра знаходилась на відстані години з половиною ходу від трьох пастухів і вдвічі більшої від вежі. Проте, вони відразу почали радитись про подарунок новонародженій Дитині. Вони прийшли до ясел лише рано у ранці.

Рисунок 15. Вежа пастухів

2. Появи під час народження Христа у різних місцях.

В час коли народилось Дитя Ісус моя душа здійснила численні мандрівки в усі частини світу, щоб побачити чудесні явища пов'язані із народженням Нашого Спасителя. Однак через те що я була дуже хвора та втомлена мені часто здавалось, наче картини самі приходять до мене, а не я до них. Я бачила багато подій, але забула більшість із них через численні турботи і багато терпінь. В наступних уривках є все що я можу згадати.

3. Одкровення про Різдво родичам і друзям Пречистої Діви.

Минулої ночі Ноема, вчителька Пречистої Діви та пророчиця Анна і старенький Симеон у Храмі, а також мати Пречистої Діви Анна у Назареті, Єлизавета у Юті, всі мали видіння про народження Спасителя. Дитя Йоан у домі Єлизавети було зворушене дивовижною радістю. Хоча всі впізнали в цих видіннях Марію, але не знали де саме це сталась, навіть Єлизавета. Єдина Анна знала, що саме Віфлеєм був місцем спасіння.

4. Події що стались під час Різдва у Єрусалимі.

Минулої ночі я побачила дивну подію у Храмі. Всі сувої із письменами садукеев кілька разів випадали із полиць та розлітались підлогою. Це викликало велику тривогу. Вони приписали це чаклунству і заплатили великі гроші, щоб зберегти все у таємниці. [Тут вона розповіла на зовсім зрозумілу історію про двох синів Ірода, що були садукееями і були влаштовані ним у Храм, де завжди займались суперечками із фарисеями, щоб прихованими інтригами збільшити свою владу у Храмі].

5. Події, що відбулись під час Різдва Христового у Римі.

Минулої ночі я бачила численні подій у Римі, але багато із них забула, а багато можу сплутати. Я розповім їх так як пам'ятаю.

Коли народився Ісус, у Римі по той бік ріки, де жило багато євреїв [тут вона описала не дуже зрозуміло місце ніби на пагорбі, оточене водою, що утворювала свого роду півострів], вдарило джерело олієподібної рідини, що викликало загальний подив. Величний ідол Юпітера також розбився на шматки у храмі в якому вся стеля обвалилась. Тут же, поспіхом, принесли жертви ідолу Венери та спитали про те, що це має значити, отримавши відповідь (яку очевидно вимовив диявол через уста ідола): «Він упав бо діва без чоловіка зачала сина і от тепер народила його». Цей ідол також говорив про джерело олієподібної рідини, що забило. На тому місці зараз стоїть церква Божої Матері.

Я бачила язичницьких священиків, що тривожно переглядали свої записи. Сімдесят років перед тим, коли ідол був велично прикрашений золотом та цінними каміннями та удостоєний урочистих жертвоприношень, у Римі жила дуже добра та скромна жінка, (не певна, була вона єврейкою чи ні) ім'я якої звучало як Серена, або Кирена. Вона мала достатньо коштів на життя, бачила видіння, що спонукали її пророкувати. Я забула більшість того, що стосується неї, але думаю, вона часто розповідала людям про причини їх безплідності. Ця жінка часто відкрито говорила, що такими коштовними почестями не можна вшановувати ідола, бо одного дня він розлетиться на шматки. Священики викликали її щоб розглянути ці передбачення та в'яснити коли це має статись, і оскільки вона не відразу відповіла, її ув'язнили та піддали тортурам до часу поки вона завдяки молитвам до Бога не отримала відповідь про те, що ідол розіб'ється на частини коли чиста діва народить сина. Це повідомлення було зустрінуте насмішками, і її відпустили прийнявши за безумну. Тепер, коли падіння стелі у храмі насправді зруйнувало ідола, вони зрозуміли, що вона говорила правду та були вражені, її знаннями часу, коли станеться цей випадок. Звичайно вони нічого не знали про народження Христа від Пречистої Діви.

Я бачила, що обидва римські консули вимагали звітів про всі ці події та про появу фонтану олієподібної рідини. Один із консулів, якого звали Лентулом був предком убитого священика Мойсея та іншого Лентула, який був приятелем святого Петра у Римі.

Також, я бачила дещо пов'язане із імператором Августом, але не можу про це згадати чітко. Імператор з кількома іншими людьми знаходився на пагорбі у Римі, на іншому боці якого знаходився храм, котрий зазнав руйнувань. Тут були сходи, які вели на вершину пагорба де знаходились золоті ворота та вирішувались важливі справи. Коли імператор спустився із пагорба, він побачив справа на вершині пагорбу видіння на небі. [Будь-ласка дивіться рисунок 15.] Це було видіння діви над веселкою та дитини, що підіймалась від неї. Думаю, що лише він бачив його. На запитання про пояснення оракул, що давно був німий, дав відповідь про новонароджене дитя, якому всі мають дати дорогу. Після цього він розпорядився про влаштування вівтаря на місці де побачив видіння та приніс багато жертв Божому Первістку. Більшість про це я забула.

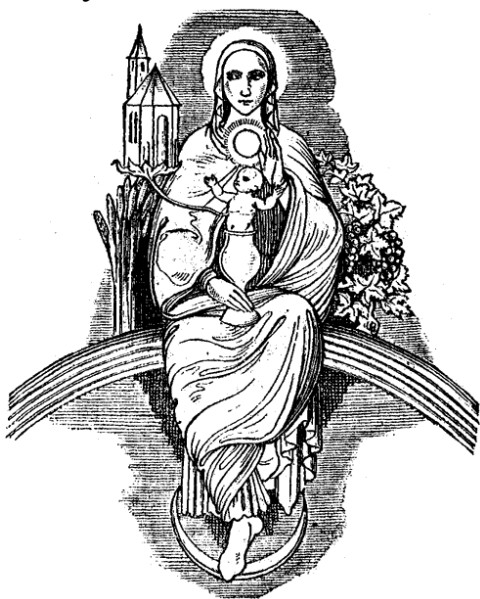

Рисунок 15. Видіння яке бачив імператор Август в день народження Ісуса

6. Події в Єгипті у час народження Ісуса.

Також я бачила події у Єгипті, що звіщали про народження Христа. Далеко за Матареєю, Геліополем та Мемфісом, великий ідол, який до цього часу говорив із різними оракулами раптово замовк. Через це цар розпорядився здійснити великі жертвоприношення по всій країні для того щоб ідол пояснив свою мовчанку. Після цього ідол був змушений Богом сказати, що він замовк та мусить поступитись бо діва народила сина, на честь якого тут буде зведений храм. Почувши це цар цієї країни вирішив побудувати храм на його честь коло храму ідола. Я не можу чітко згадати, що саме відбулося, але я знаю, що ідол був вивезений і побудований новий храм на честь діви із Дитям, про яку він розповів, та що вона була тут шанована у язичницькій манері.

7. Видіння, котрі бачили під час Різдва Христового три святі царі.

В годину коли народилось Дитя Ісус я бачила чудове видіння, що було явлено святим царям. Ці царі вшановували зорі та мали вежу у формі піраміди із сходами. Вежа була частково влаштована із деревини та стояла на вершині пагорба. Хтось із царів завжди знаходився там з кількома

священиками, щоб дивитись на зорі. Вони постійно робили записи про те що бачили та ділились ними один з одним. Цієї ночі на вежі а бачила, здається, двох царів. Третього, що жив на схід від Каспійського моря, не було з ними. Вони завжди спостерігали за якоюсь одною зіркою, на якій вони помічали великі мінливості, крім того, вони спостерігали різноманітні небесні видіння. Минулої ночі я бачила видіння що з'явилося перед ними; воно мало кілька варіантів. Вони не бачили його у одній зорі, а у образі утвореному із кількох зірок, які в цей час рухались. Вони бачили прекрасну веселку над місяцем, яка була вчетверо більша за нього. Над веселкою було видно образ Діви; її права нога опиралась на місяць. Зліва від Діви, на веселці, був виноград, а праворуч пшениця. Попереду неї я бачила форму чаші, такої ж форми як та котру використовував Наш Господь при встановленні Тайни Євхаристії. Вона здіймалась над сьйвом веселки, виглядаючи більш чітко. Я бачила малу дитину, що народжується із цієї чаші та, над дитиною, прозорий диск, як порожня дароносиця, з якої виходили промені ніби колосся пшениці. Це підштовхнуло мене до думки про Пресвяту Євхаристію. По праву руку дитини, що народжувалась із чаші виростала гілка, на якій розцвіла восьмикутна квітка церкви. Вона мала великі золоті ворота і двоє менших бічних дверей. Діва зрушила чашу, дитину та диск правою рукою, наближаючи їх до церкви перед собою, яка ставала все більшою. Я побачила появу Святої Трійці позаду церкви. Вежа церкви здійнялась все вище доки нарешті не перетворилась на велике місто, що сяяло променистим світлом наче Небесний Єрусалим. У цьому видінні я бачила багато речей, що розвивались одна з одною, але я не можу пригадати в якому порядку це відбувалось, а також не можу зв'язати із тим яким чином царі були повідомлені, що дитя народилось у Юдеї. Третій цар, котрий жив далеко теж бачив те саме видіння тієї ж години. Царі були переповнені невимовної радості та негайно зібрали свої скарби та подарунки і вирушили у дорогу. Лише через кілька днів вони всі троє зустрілись. Я помітила, що ще напередодні Різдва вони були дуже пожвавленими у своїх оглядових вежах і бачили різноманітні видіння.

Яким великим було Боже співчуття до поган! Чи розповідала я вам звідки це пророцтво прийшло до царів? Я переповім лише завершення бо весь епізод не можу згадати повністю. Предки трьох царів, від яких ішла пряма лінія від батька до сина, жили за п'ятсот років до народження Христа. (Ілля мав жити за вісімсот років до Христа.) Їхні предки були заможніші та сильніші за трьох царів бо їх володіння та спадщина ще не були такими розділеними як пізніше. Навіть у ті часи вони жили у місті із наметів, за винятком тих які мешкали східніше від Каспійського моря, чиє місто я зараз бачу. Його підмурівки були кам'яними, а на них розташовувались намети, бо місто розташовувалось обабіч моря, яке часто розливалось. Ці вожді вже тоді вшановували зірки, але крім цього

практикували жахливо злі обряди; вони приносили в жертву старих людей та калік, а також вбивали дітей. Найжорстокішим у їх практиці було занурення вдягнених у біле дітей у казани де їх варили живцем. Але, врешті все змінилось на краще і Бог дозволив сліпим язичникам знати про народження Спасителя задовго наперед. В ці часи три доньки цих древніх вождів теж вивчилися науці про зірки та одночасно отримали дух пророкування.

Всі троє одночасно бачили видіння, що зоря мала зійти над Яковом і діва не знаючи чоловіка народить Спасителя. Вони носили довгі шати і ходили по всій країні проголошуючи вдосконалення світу та обіцяючи, що одного дня посланці Спасителя прийдуть до них та принесуть їм обряди істинної релігії. Також вони пророкували про багато речей про їх власні та навіть пізніші часи. Відтак, батьки цих трьох дів побудували храм на честь майбутньої Матері Божої на південь від моря, де їхні три країни межували, та принесли їй жертви – деякі в такий самий жорстокий спосіб який я описала. Пророцтва трьох дів включали в себе деякі точні дані про зірки та їх мінливість котрі вони шукали на небі із пагорба коло храму майбутньої Божої Матері. Приймаючи все це вони перелаштовували обряди та прикраси у своїх власних храмах. Наприклад змінювався колір наметового даху храму, який був деколи синій, деколи червоний, і деколи жовтий, або набував ще іншого кольору. Вони перенесли (і це було дуже прикметно) своє тижневе свято на Суботу. Раніше воно було у четвер і я досі пам'ятаю його назву. [Тут вона із запинанням назвала слово яке звучало як Танна, або Танада, але точно не було чути.]

8. Видіння, що визначають точну дату Різдва.

[В межах своїх видінь про Різдвяну ніч Катерина Еммеріх бачила багато такого, що вказує на її точну дату, однак багато чого не змогла згадати через хворобу та різні турботи пов'язані із прийомом відвідувачів, котрі приходили наступного дня, що був днем святої Катерини і припав на її іменини. Однак, того вечора незабаром після цих візитів, вона, у стані захоплення, розповіла наступні уривки цих видінь. Треба також зауважити, що вона бачила всі дати написані римськими цифрами, тобто у вигляді літер; тому вони трохи складно читаються; хоча Катерина Еммеріх майже завжди чітко повторювала їх у тому порядку в якому вони їй являлись, або показуючи на пальцях. Сьогодні вона робила і те і те. Ось що вона сказала:]

Тепер ви можете прочитати, дивіться: Христос народився коли 3997 рік світу ще не був завершений. Згодом, період в три з лишнім роки між народженням Христа та 4000 забули, та стали рахувати нашу еру на чотири роки пізніше, так що Христос народився на сім з лишнім років пізніше прийнятої в нас дати початку християнської ери. У цю пору,

одним із консулів у Римі був Лентул, він був предком священика та мученика Мойсея, реліквії якого знаходяться у мене і котрий жив в той самий час, що і святий Кипріан. Лентул, який був товаришем святого Петра у Римі також був його потомком. Христос народився у сорок п'ятий рік Імператора Августа. Ірод царював всього сорок років аж до своєї смерті. Щоправда, протягом семи років він був лише васально залежним царем, але жахливо виснажував країну та зробив багато жорстоких вчинків. Він помер приблизно на шостому році життя Христа. Думаю, що його смерть впродовж певного часу тримали в таємниці. Його кончина була жахливою і наприкінці життя на його рахунок було багато смертей та страждань. Я бачила як він повзав по кімнаті наповненій подушками та списом колов кожного хто наближався до нього. Ісус певно народився на тридцять четвертому році його правління. За два роки до вступу Марії до Храму, всього за сімнадцять років до народження Христа, Ірод віддав наказ про виконання там робіт. Це не була перебудова Храму, а переробки та прикрашання в тих чи інших місцях. Втеча до Єгипту мала місце коли Христу було дев'ять місяців, а винищення немовлят відбулось на другому році Його життя.

[На додачу, вона згадала багато інших подій із життя Ірода, які показували наскільки ясно вона все бачила, але забрати все та упорядкувати ці численні повідомлення було неможливо, тим більше що дещо згадувала лише уривками.]

Народження Христа відбулось у рік який у євреїв має тринадцять місяців та подібний до нашого високосного. Здається, я забула деталі про те, що євреї мали місяці по двадцять один та двадцять два дні двічі на рік. Я чула щось про пов'язані із цим святкові дні, але про все це маю лише невиразні спогади. Також, в різні часи щось змінювалось у їхньому календарі. Це відбувалось після повернення із неволі, в той самий час коли добудовувався Храм. Я бачила чоловіка який вносив зміни до календаря і знаю його ім'я. [Тут вона спробувала згадати та сказала на своєму німецькому діалекті із нетерплячою посмішкою «я не можу згадати його ім'я».] Думаю, Христос народився у місяці Кіслеві. Причиною, чому Церква святкує цю подію рівно на місяць пізніше стала зміна в календарі, через які певні дні та часи року були повністю опущені. Яюсь, я бачила це дуже ясно, але вже не можу вірно згадати.

9. Поклоніння пастухів

[Неділя, 25 листопада (ранок):] На світанку після Різдва Христового три головні пастухи зійшли із своїх пагорбів до Печери Різдва несучи подарунки, котрі вони заздалегідь зібрали. Цими подарунками були невеликі тваринки подібні до косуль, дитинчата яких своїм виглядом відрізнялись від тих, що зустрічаються у нас. Вони мали довгі шії, дуже

ясні красиві очі та були швидкі і граціозні. Пастухи вели їх позаду та побіч себе на довгих, тонких шнурках. Пастухи також мали з собою зв'язки пташиних тушок, які несли звішеними за плечами та несли деяких більших живих птахів під руками. Коли вони боязко постукали у двері печери, святий Йосип прийшов до них із дружніми вітаннями. Вони розповіли йому, що ангел сповістив їм цієї ночі та як вони прийшли віддати шану Дитині Обітниці і подарувати йому свої гостинці. Йосип взяв їхні подарунки із лагідною вдячністю та попросив відвести тварин до кімнатки вхід у яку був із південного входу до печери. Тоді, він провів їх у саму печеру та підвів до Пречистої Діви, яка сиділа на вкритій покривалом підлозі коло дитячого ліжечка, тримаючи Дитя Ісуса перед собою на колінах. Пастухи, тримаючи свої палиці в руках, смиренно впали навколішки перед Ісусом, плачучи від радості. Довший час вони залишались безмовними віл щастя, а потім заспівали ангельську пісню хвали, котру вони чули вночі та псалом, який я забула. Коли вони зібрались іти, Пречиста Діва поклала маленького Ісуса до їх рук одному за одним. Вони віддали Його їй назад із сльозами на очах та залишили печеру.

[Неділя, 25 листопада (вечір): Впродовж всього дня Катерина Еммеріх була дуже виснаженою як фізично так і розумово. Ледве заснувши увечері, вона відразу відчула себе перенесеною до Обітованної Землі. Протягом цього року, вона також бачила перший рік служіння Христа, і особливо Його сорокаденний піст; вона у вигукнула із дитячим подивом: «Яке зворушливе видовище! З одного боку я бачу Ісуса як тридцятилітнього чоловіка, що постить та переносить спокуси у печері в пустелі, а з іншого, я бачу Його як новонароджену дитину у Печері Різдва, якому поклоняються пастухи із пастушої вежі». Після цих слів візіонерка піднялась із свого ліжка із вражаючою швидкістю, побігла до відкритих дверей своєї кімнати та перебуваючи у захваті поклікала кілька своїх друзів, котрі перебували у сусідній кімнаті: «Ходіть швидше, швидше поклонимось Дитині, вона у моїй кімнаті.» Вона так само швидко повернулась до свого ліжка та почала, тремтячи від захвату і побожності, співати чистим невимовно зворушливим голосом «Магніфікат», «Слава у вишніх» та кілька інших невідомих гімнів хвали, простих, але глибоких за змістом та частково рифмованих. Вона переходила з одного гімну на інший, була незвично радісною та піднесеною і наступного ранку сказала:]

Вчора увечері кілька пастухів та пастушок і дітей із Пастушої Вежі, яка знаходилась на відстані чотирьох годин ходу, прийшли до Вертепу із подарунками. Вони принесли яйця, птахів, меду, різного кольору тканих виробів, маленькі китиці, що виглядали як сирий шовк, та гілки кущів із великими листками та колоссями подібної до очерету рослини

наповненими густими зернами. Після того, як вони віддали подарунки святому Йосипу, то смиренно підійшли до ліжечка, за яким сиділа Пречиста Діва. Вони привітали її та Дитину, і тоді, ставши навколішки навколо неї, заспівали кілька чудових хвалебних пісень, «Слава у вишніх» і пару коротших. Вони співали партіями, а я співала з ними. В одній із пісень я була другою. Більш-менш пригадую слова: «О мале дитя, прекрасне як троянда, як вісник приходиш.» Коли вони стали прощатись то підходили до ліжечка наче цілуючи Ісуса.

10. Пастухи допомагають святому Йосипу. Жінки ессеї послуговують Пречистій Діві.

[26 листопада:] Сьогодні по черзі приходили троє пастухів допомагати святому Йосипу більш зручно влаштуватись у печері, навколо неї та у бічних печерах. Також, кілька побожних жінок із Пречистою Дівою різними способами послугоували їй. Ці жінки були ессеями та жили не далеко від печери, із східного боку пагорба. Вони жили одна біля одної глибоко у долині в маленьких кімнатах зверху скель, у місці де пагорб розходився. Вони мали невеликі садочки поруч із своїми житлами і давали уроки дітям, що належали до їх секти. Святий Йосип попросив їх прийти; він знав цю спільноту з дитинства, бо коли хлопчиком він ховався від своїх братів у Печері Різдва, то інколи відвідував цих благочестивих жінок. Вони по чергово приходили до Пречистої Диви, несучи в'язки дров та інші дрібні необхідні речі, варили та прали.

11. Осел клякає перед Ісусом. Свята Анна приходять із Назарету до Марії.

[27 листопада:] Сьогодні я побачила дуже зворушливу картину у печері. Йосип та Марія стояли коло ліжечка, дивлячись на немовля Ісуса із великою відданістю, коли осел впав на коліна та поклав голову на землю. Марія та Йосип заплакали. Увечері прийшли посильні від Анни, матері Пречистої Диви. Старший чоловік та служниця, вдова, що була її родичкою прибули із Назарету. [Рисуннок 16.] Вони принесли всякого виду дрібниці, котрих потребувала Марія, були дуже зворушені побачивши Немовля і старший слуга заплакав від радості. Незабаром, він знову вирушив додому, щоб переказати Анні новини. Служниця залишилась із Пречистою Дівою.

Рисунок 16, Служниця святої Анни.

12. Пречиста Діва ховається від посланців Ірода.

[28 листопада:] Сьогодні я бачила як Пречиста Діва із Дитям Ісусом і служницею покинули печеру на кілька годин. Вийшовши із дверей вона повернула праворуч під виступ із солом'яної стріхи, а потім зробивши кілька кроків сховалась у бічній печері. Це була печера де при народженні Христа забило джерело води, яке облаштував Йосип. Там вона пробула чотири години, але згодом, провела декілька днів. Йосип перебував там на світанку, щоб впорядковуючи деякі речі для зручності. Їм було дано внутрішнє попередження, бо того дня до печери прийшов із Віфлеєму один чоловік, посланець Ірода, гадаю, через те що пастухи почали поширювати розмови про пов'язані із дитиною неймовірні речі, які тут трапилися. Я бачила як ці люди обмінялись кількома репліками із святим Йосипом, якого вони зустріли перед дверима Печери Різдва разом із пастухами. Коли вони побачили яким бідним та простим він був, то облишили його із гордовитими посмішками. Пречиста Діва з Дитям Ісусом залишалась у бічній печері коло чотирьох годин, а потім повернулась до Вертепу. Печера Різдва була зручно розташованою та дуже тихою. Ніхто не приходив сюди із Віфлеєму за винятком пастухів, яких приводили їхні обов'язки. Загалом, ніхто у Віфлеємі не звернув жодної уваги на те що тут відбулося, бо через велику кількість прибульців багато людей виходило та входило до міста. Тут була жвава торгівля і забій худоби, бо багато людей платили податки худобою. Було також чимало язичників, котрі працювали слугами.

[Цього вечора Катерина Еммеріх раптом сказала крізь сон: «Ірод убив благочестивого чоловіка, який займав важливий пост у Храмі. Він дуже люб'язно запросив його навідатись до нього у Єрихон та убив його по дорозі, бо цей чоловік висловлювався проти претензій Ірода у Храмі. Незважаючи на те, що Ірод був звинувачений у цьому вбивстві, його влада над Храмом зростала.» Вона знову підтвердила, що Ірод призначив двох із своїх синів на високі пости у Храмі, що вони були садукеями і доповідали йому про все що там відбувалось.]

13. Явлення ангелів пастухам стає широко відомим.

[29 листопада:] Рано вранці доброзичливий господар із останнього заїзду, в якому Свята Родина провела ніч із 22 на 23 листопада, прислав слугу із подарунками до печери і вдень сам прийшов щоб поклонитися Дитині. Поява ангелів пастухам в годину Христового Різдва склалась в оповідь про чудесну Дитину Обітниці, котра стала відомою всім добрим людям у цій долинній місцевості і ці люди прийшли щоб поклонитись Христу, якому вони, самі того не знаючи, надали притулок.

14. Багато людей відвідує Дитя Ісуса по дорозі у Віфлеєм. Йосип віддає у заставу ослицю.

[30 листопада] Сьогодні кілька пастухів та інших добрих людей прийшли до Печери Різдва та з великим запалом вклонились Немовляті Ісусу. Вони були одягнені в свій найкращий одяг та ішли до Віфлеєму на суботу. Серед цих людей була добра дружина суворих пастухів, що надали притулок Святій Родині 20 листопада. Вона могла піти на суботу до Єрусалиму більш прямим шляхом, але зробила гак до Віфлеєму щоб віддати шану Святій Дитині та Його дорогим батькам. Добра жінка була сповнена щастя від того, що свого часу була приязною до них. Сьогодні я також бачила родичів святого Йосипа, коло чиїх помешкань Свята Родина пройшла 22 листопада, які прийшли до печери привітати Дитя. Між ними був батько того Йонадава, який в час Розп'яття приніс Ісусу тканину, щоб покрити Його наготу. Він почув від господаря заїзду цього села про те що Йосип пройшов цим місцем та про чудесні події в час народження Христа, і завітав із подарунками до Нього, прийшовши на суботу до Віфлеєма. Він привітав Марію та поклонився Немовляті Ісусу. Йосип був дуже дружній із ним; нічого не прийняв від нього, але дав йому молоду ослицю (яка вільно бігала з ним) в якості застави, за умови, що може викупити її за гроші. Йосип потребував грошей, щоб оплатити подарунки та їжу для церемонії обрізання. Після того як він завершив цю справу, та всі пішли до синагоги у Віфлеєм, він повісив у печері суботню лампаду із сімома гнотами, запалив її, та поклав під нього столик із червоно-білим покривалом на якому лежали молитовні сувої. Тут, під лампою, Йосип відсвяткував переддень суботи, читаючи молитви із Пречистою Дівою та служницею Анни. Двоє пастухів стояли далі, у вході до печери. Також була присутня жінка з ессеїв. Згодом вона та служниця приготували кілька страв на наступний день. Я бачила общипаних та випотрошених птахів, які смажились на рожні над розпеченим вугіллям. Обжарюючи вони загортали їх у свого роду борошно виготовлене із зерна, котре росло на колоссях рослин подібних до очерету. Ця рослина росла дикою, лише у сирих, заболочених місцях цієї землі на сонячній стороні. У деяких місцях її культивували. Вона росла у дикому вигляді поблизу Віфлеєму та Хеврону, але я ніколи не бачила її коло Назарету. Йосипу принесли її пастухи із вежі. Вони переробляли зерна у густу, блискучу, білу пасту, а також пекли із муки випічку. Над вогнищем були відкриті отвори, дуже гарячі, де пекли випічку, а також птахів та інше. Собі вони залишали дуже мало з тієї великої кількості продуктів, яку пастухи віддавали святому Йосипу. Більшість дарували, або віддавали іншим, передовсім бідним. Завтра вранці, багато буде роздано на трапезі в честь церемонії обрізання.

XII. ОБРІЗАННЯ ІСУСА.

1. Приготування до обрізання. Йосип запрошує священників із Віфлеєму.

[1 грудня:] У другій половині дня я побачила кілька людей які дотримуючись суботи прийшли у Печеру Різдва, та ввечері, після того як субота закінчилась, я бачила жінку із есеїв та служницю Марії, котрі готували їжу у альтанці перед входом до печери. Йосип почав ставити цю альтанку разом із пастухами за кілька днів до цього. Він також прибрав свою кімнату біля входу до печери, покривши підлогу килимками і прикрасивши все настільки святково наскільки це дозволяла його бідність. Все це він зробив до того як почалась субота, оскільки завтра на світанку наставав восьмий день від народження Христа, коли дитина, згідно заповіді Божої, мала бути обрізана.

Ближче до вечора Йосип поїхав до Віфлеєму та повернувся із трьома священниками, старшого віку та жінкою яка на цій урочистій церемонії виконувала роль подібну до няньки. Вона мала із собою стілець який спеціально тримали для таких випадків та тонку восьмикутну кам'яну стільницю на якій було все необхідне. Всі ці речі поклали на килимки розкладені у місці де мала відбутись церемонія, а саме на вході до печери, недалеко від Колиски, між перегородкою яку нещодавно прибрав Йосип та вогнищем. Крісло насправді було ящиком, який можна було висунути у формі низької канапи із поручнем з одного боку. Він був покритий червоною матерією і призначався більше для лежання ніж для сидіння. Восьмикутна кам'яна стільниця мала більше ніж півметровий діаметр. В її центрі було видовбане заглиблення покрите металічною пластиною; на ній було три коробки та в окремому відсіку кам'яний ніж. Цю кам'яну стільницю поклали коло крісла на триногому столику, який доти постійно стояв покритий тканиною на місці де народився Господь.

Коли все було розкладено, священники привітали Пречисту Діву та Немовля Ісуса. Вони говорили їй приязні слова і схвильовано взяли Дитя на свої руки. Тоді у альтанці перед входом відбулась трапеза і натовпу бідняків (вони, як це завжди бувало у таких випадках йшли із священниками) котрі оточили стіл, Йосип та священники роздали подарунки, так що незабаром нічого не залишилось.

Я бачила як сідає сонце, воно виглядало більшим ніж тут у нас. Їхні низькі промені сяяли крізь відкриті двері у Печеру Різдва.

2. Обрізання Христа. Ім'я Ісус.

[Неділя 2 грудня. Вона не сказала чи після вчорашньої трапези священники повернулись додому до міста і не повертались аж до наступного ранку, чи вони провели ніч у печері, чи коло неї:] Печеру

освітлювали лампи, і вони часто молились та співали вночі. Пречиста Діва була зажуреною і стурбованою. Вона власноручно приготувала невеликі хустинки, для того щоб перепинити кров і зробити перев'язку Дитині, котрі вона тримала в складках своєї накидки коло грудей. Восьмикутну кам'яну плиту священики покрили спочатку червоним, а тоді білим. Все це супроводжувалось молитвами і церемоніями. Тоді один із священиків розмістився у кріслі скоріше відкинувшись назад ніж сівши, в той час як Пречиста Діва, що із закритим лицем тримала Немовля Ісуса в задній частині печери, передала перев'язану Дитину служниці. Святий Йосип взяв Його від служниці та передав няні, котра прийшла із священиками. Вона поклала маленького Ісуса, покритого покривалом на тканину розстелену на восьмикутній кам'яній плиті.

Знову зазвучали молитви. Потім жінка розпеленала Дитя та поклала Його на коліна священика, який знаходився у кріслі. Святий Йосип нахилився над плечами священика та тримав верхню частину тіла Дитини. Справа і зліва два священики тримали кожен по одній із ніг Дитини: той котрий проводив церемонію встав навколішки попереду Дитини. З каменя забрали покривало, щоб відкрити три коробочки із лікувальними мазями і лосьйонами. Ручка та лезо ножа також лежали на камені. Гладка коричнева ручка мала паз в якій могло бути сховано лезо; останнє було жовтого шовкового кольору та не виглядало гострим. Ріжуча частина мала вигляд гачкоподібного куска леза, яке у відкритому вигляді мало коло 20 сантиметрів у довжину. При виконанні процедури священик також використовував свої гострі нігті. Потім він відсмоктав рану та приклав до неї лікувальний лосьйон заспокійливу речовину із коробочок. Частину, що була відрізана, він помістив між двох круглих дисків із сяючого червоно-коричневого дорогоцінного матеріалу, і дещо заглиблені у центрі, утворюючи плоску коробочку. Вона була передана Пречистій Діві. Тепер нянька забрала Дитину, перев'язала її та знову загорнула у пелюшки. До рук, її обмотали червоною та білою тканинами, які раніше лежали одна на одній. Ручки теж загорнули довкола, навколо голови накинули покривало не закриваючи її. Тоді Його знову поклали на восьмикутну кам'яну плиту, котра була накрита полотнами, і над Ним було промовлено додаткові молитви. Також ангел повідомив Йосипу, що дитина буде називатись Ісусом, але пам'ятаю, що священики не відразу схвалили це ім'я, та занурились у молитву. Далі, сяючий ангел з'явився священику, тримаючи перед його очима таблицю (подібну до тої, що була на Хресті) з іменем Ісус. Не знаю чи бачив він, або хтось інший із священиків, цього ангела так як я, але він проїнявся благоговінням і записав це, Богом натхненне ім'я, на пергаменті.

Після церемонії Дитина Ісус голосно плакала і Його віддали назад святому Йосипу. Він поклав Його на руки Пречистої Діви, яка стояла із

двома жінками ззаду печери. Взявши Його вона заплакала та відійшла у куток де знаходилось ліжечко. Тут вона сіла, закрита покривалом та заспокоювала Дитину даючи їй груди. Йосип також передав їй маленьке закривавлене полотенце: закривавлені згортки тканин, що залишились, тримала нянька. Знову були промовлені молитви та проспівані гімни; лампа продовжувала горіти, але вже займався світанок. Через деякий час Пречиста Діва сама підійшла з Дитиною та поклала Її на восьмикутну кам'яну плиту; священники простягнули до неї руки, схрестивши над Нею. Після цього вона відійшла, взявши із собою Дитину. Перед тим як священники пішли, і забрали всі свої речі, вони поїли в альтанці трохи легкої їжі із Йосипом та кількома пастухами, які стояли коло входу до печери. Я знала, що всі присутні були добрими людьми, а священники, згодом, просвітились в істині та досягнули спасіння. Увесь ранок бідним людям, які приходили до дверей роздавали щедрі подарунки. Під час церемонії, віслюк стояв прив'язаний на віддалі. Того дня, натовпи брудних, темнолицих прохачів проходили мимо печери, несучи в'язки та прямуючи із Долини Пастухів. Здається вони ішли до Єрусалиму на якесь свято. Вони просили милостиню дуже нахабно та лаялись і страшенно злостилися коло Вертепу, бо були незадоволені дарунками Йосипа. Я не знаю що сталося із цими людьми; мені вони дуже не подобались. Цього дня до Пречистої Діви знову прийшла нянька та перев'язала Немовля Ісуса. Коли настала ніч Дитя було невгамовним від болю та багато плакало. Марія та Йосип брали Його по черзі на руки, носили Його та втішали.

3. Єлизавета відвідує Ясла.

[3 грудня] Сьогодні ввечері Єлизавета прийшла з Юти до Печери Різдва. Вона їхала на віслюку, котрого вів старенький слуга. Йосип прийняв її дуже тепло і вона та Марія обійнялись з великою радістю. Вона із сльозами пригорнула Дитину Ісуса до серця. Ліжко для неї приготували поряд із місцем де Він народився. Попереду тут деколи ставили підставку, приблизно таку як використовують для розпилювання дров. На цю підставку вони часто клали Дитя Ісуса, стаючи навколо Нього в молитві та бавлячи Його. Мабуть, тут так було прийнято, бо я бачила як маленька Марія лежала на такій самій підставці у домі Анни. Розмова Єлизавети та Марії виявляла їх прекрасну близькість.

4. Приязнь між Марією та Єлизаветою. Марія довіряє їй болі і радості.

[4 грудня] Вчора ввечері та сьогодні знову я бачила як Марія та Єлизавета сиділи разом та довірливо розмовляли, і відчула що теж перебуваю з ними та чую всі їхні розмови сповнені сердечної радості.

Пречиста Діва розповіла їй про все, що з нею сталось та про труднощі у пошуку житла у Віфлеємі. Єлизавета плакала від співчуття. Вона також багато розповідала їй про народження Дитя Ісуса і я дещо з цього можу згадати. Вона сказала що під час Богоявлення, на десять хвилин, втратила свідомість та відчула наче її серце збільшилось вдвічі і вся вона наче сповнилась невимовною благодаттю. В годину Христового Різдва вона, сповнена нескінченної туги, була поглинена захопленням, відчуваючи наче, стоячи на колінах, була здійснена вгору ангелами; далі вона відчула що її серце було розділено навпіл і половина полишила її. В такому стані вона залишалась з хвилин десять без свідомості, тоді з'явилось відчуття внутрішньої порожнечі та сильна туга за вічним спасінням поза нею, позаяк, до того, вона завжди відчувала його всередині себе. Потім вона побачила перед собою сяйво світла, в якому виростав образ її Дитини. Тоді побачила Його рухи та Його плач і прийшла до себе, піднявши Його із підлоги до своїх грудей. Спершу, вона перебувала наче у вісні не наважуючись підняти маленьку Дитину оточену сяйвом. Також вона сказала, що не була у свідомості народжуючи Дитину. Єлизавета сказала до неї: «Тобі пощастило більше ніж іншим жінкам при пологах: народження Івана було справді великою радістю, але воно відбувалось інакше ніж у тебе». Це все що я пригадую з їхньої розмови. Сьогодні чимало людей відвідували Пречисту Діву та Дитя Ісуса. Також багато осіб вели себе так само зле як і день перед тим, вимагаючи пожертвувань, проклинаючи і лютуючи. Цього разу Йосип не дав їм жодних дарунків. Ближче до вечора Марія разом із Дитям Ісусом та Єлизаветою знову сховались у печері, з того боку де була Печера Різдва, і я думаю, Марія залишалась там усю ніч. Причиною було те, що навколо Вертепу збиралось багато цікавих допитливих та важливих людей із Віфлеєму і Пречиста Діва не хотіла їх бачити. Нині, Пречиста Діва залишила Печеру Різдва із Дитям Ісусом та пішла до іншої печери праворуч. Вхід був дуже вузький і спершу чотирнадцять сходинок вело вниз до невеликої, подібної на погріб кімнати, а потім до склепінчастої кімнати, більш просторої ніж Печера Різдва. Простір коло входу був напівкруглий і Йосип розділив її завісою, залишивши прямокутну кімнату позаду. Світло потрапляло не згори, а крізь бічні прорізу у товстій скелі. Останніми днями я бачила старого чоловіка, який розчищав цю печеру від великої кількості соломи та очерету, котрі Йосип використовував для розпалу. Мабуть це був пастух який допомагав таким чином. Ця печера була світлішою та просторішою за Печеру Різдва. Віслюка в ній не тримали. Я бачила Дитя Ісуса, яке лежало тут у видовбаній у землі виїмці. В останні кілька днів я часто бачила, що Марія показує свою Дитину гостям які приходили поодиночі. Вона була накрита покривалом, але Його вкривала лише пов'язка навколо тіла. В інший час Дитина була цілковито сповита знову.

Я бачила няню, котра часто відвідувала Дитя. Марія дала їй щедрю частку з дарів принесених гостями, які вона роздавала серед бідних у Віфлеємі.

XIII. МАНДРІВКА ТРЬОХ СВЯТИХ ЦАРІВ ДО ВІФЛЕЄМУ.

[1821. Катерина Еммеріх вже впродовж 1819 та 1820 років, розповіла ряд видінь мандрівки трьох святих царів до Віфлеєму. Але оскільки у своїх роздумах вона слідувала датам церковних свят, період від Різдва до Богоявлення виявився надто малим для опису їх довгої подорожі, і вона переповіла лише деякі описи місць зупинок. Втім у 1821 році вона датувала день Христового народження на місяць раніше, тобто 25 листопада, та бачила відбуття царів до Юдеї саме цього дня, що дало близько місяця часу на їх мандрівку. Визначаючи її довжину вона сказала: «Я завжди бачила, що царі підійшли до Віфлеєму коли я збирала шопку у монастирі». – тобто коло 25 грудня. Таким чином, більш ймовірно, що Ірод не знайшов Дитя у Віфлеємі після відходу царів, бо відхід Святої Родини міг відбутись вже тоді ж само.]

1. Царі бачать зорю та починають свою мандрівку.

[25 листопада:] Різдвяного дня я вже розповідала, що Народження Христа було об'явлено царям у Різдвяну ніч. Я бачила Менсура і темношкірого Сеїра, як вони оглядають зорі з поля у країні Менсура. Для відправлення все було приготовано. Вони перебували у вежі пірамідальної форми, дивлячись крізь довгу трубу на Зорю Якова, яка мала хвіст. На їх очах зірка розкололась, і я бачила велику сяючу діву, що з'явилась у ній, а перед нею у повітрі здійнялась сяюча дитина. З правого боку лінія витягувалась розквітаючи, наче квіткою, невеликою вежею із кількома входами. Ця вежа, врешті решт, перетворилась у місто. Не можу повністю згадати цей образ, але одразу після його спостереження вони обидва вирушили. Теокено, третій цар, жив за кілька днів дороги на схід. Він бачив такий самий зоряний образ, тієї ж самої години, та вирушив відразу з великим поспіхом, щоб швидко догнати двох своїх друзів, що йому і вдалось зробити.

[26 листопада:] Я пішла спати з великим бажанням бути коло Матері Божої у Печері Різдва, та отримати від неї можливість потримати трохи на руках Дитя Ісуса і притулити Його до мого серця. Я прийшла туди вночі. Йосип спав у своїй частині відразу коло входу, його голова лежала на правій руці. Марія сиділа на своєму звичному місці поряд із колискою; вона прокинулась і тримала Дитя Ісуса коло грудей під накидкою. Коли вона сиділа в денний час, частина покривала була скручена, утворюючи подушку за її спиною для підтримки; зараз, уночі, вона лежала спиною до ліжка і її голова була нижче. Я клякнула і молилась із великим завзяттям,

щоб могли трохи потримати Дитя. Ох, вона добре знала, чого я хотіла: вона знає все і приймає все із такою чудовою, зворушливою приязню, якщо хтось молиться із справжньою вірою; але вона була така спокійна, така тиха і така сповнена обожнюючою материнською любов'ю і не дала мені Дитя – я думаю тому що годувала Його. Однак моя туга зростала постійно та з'єднувалась із потоком туги всіх душ що прагнули Дитятка Ісуса. Це палаюче бажання Нашого Спасителя було, щоправда таке чисте, невинне, дитяче і правдиве як у серцях улюблених святих царів із Сходу, всі предки яких століттями чекали на Нього, з вірою, надією і любов'ю. Моє бажання зріднило мене із ними і коли я закінчила адорацію то тихцем шанобливо повільно вийшла із печери, щоб не порушити спокій та взяти участь у довгій поїздці трьох святих царів. На її шляху я побачила багато речей – багато дивних країн та будівель і багато різних людей, їх одяг, манери та звичаї, а також багато язичницьких обрядів, котрі вони здійснювали. Однак, більшість з цього я забула. Розповім наскільки зможу про те що ясно залишилось в моїй пам'яті.

Я була перенесена на Схід, до краю в якому ніколи не бувала раніше. Головним чином там був пісок та пустеля. На деяких пагорбах жили групами люди від п'яти до восьми, наче родини, що населяють хатини із хмизу. Дахи із хмизу були прибудовані до пагорба в якому були видовбані житлові кімнати. Хатини були розділені на кімнати перегородками. Передні та задні кімнати були більшими ніж центральні. В цьому районі взагалі нічого не росло, лише низькі кущі та, де не де, маленькі дерева із бруньками з яких люди обскубували білий пух. Окрім цього, я бачила кілька більших дерев під якими вони розмістили своїх ідолів. Ці люди мали все ще знаходитись у дуже дикому стані, бо мені здається їли мало і то м'ясо, навіть сире пташине. Здається частково вони жили за рахунок грабунку. Вони були темні як мідь і мали лисячо-жовте волосся. Були невисокі, міцні та скоріше повні, але дуже вмілі, спритні та активні. Здається не мали домашніх тварин та стад худоби. Носили, як я бачила мало одягу. [Будь-ласка дивіться рисунок 17.] Чоловіки мали короткі фартухи, що складками звисали з-за поясу спереду і ззаду. На грудях носили свого роду вузький ребристий наплічник, що мав діагональне розташування та кріпився навколо плечей та шиї. Це вузьке покриття грудей здається було гнучким, так що його можна було розтягувати довше. Їх спини до поясу була відкриті, за винятком ремінця навколо плечей. На головах вони носили капюшони обв'язані навколо стрічкою що мали вигляд свого роду розетки або вузлика на чолі. Жінки носили короткі спідниці до половини колін; груди та нижня частина тіла були закриті чимось схожим на зовнішню частину куртки, краї якої охоплювались пасками. Цей одяг був закритий на шиї смужкою матеріалу за формою і розміром схожим на епітрахіль; він був зубчатий навколо

плечей, але плавний навколо грудей. Голову вони покривали шапкою що завершувалась вузлом на зразок зрізаної чашки. Ця шапка спадала вниз,

щоб зробити загострення над чолом, та закрити вуха і частину щік. За вухами та на потилиці ця шапка мала розпущені стрічки з тканини між якими об'єму волосся не було видно. Покриття грудей у жінок було барвистим та прострочені чи вишиті жовтими та зеленими елементами. Воно було прикрашене спереду посередині вузликами та зубцями на плечах. Вишивка була досить грубою, як на старих вбраннях. Верхні частини рук прикрашали браслети.

Рисунок 17. Східні жінка та чоловік виготовляють вовняну мотузку.

Ці люди виготовляли ковдри, чи щось на зразок них, із білої вовни, яку брали із бруньок маленьких дерев. Двоє з них в'язали шматок такої вовни навколо себе і кожен відходив від іншого прядучи із обмотаної навколо нього вовни дуже довгі шнури товщиною із палець. Ці шнури вони сплітали разом щоб зробити широкі смуги. Виготовивши їх велику кількість, вони збирались у групи та несли великі рулони цих ковдр в руках, щоб продати у місті.

То тут то там у цьому краї я бачила їхніх ідолів поставлених під великими деревами. Вони мали голови із волячими рогами та широко відкритими ротами, і нижче, в їх тілах, широкий отвір де горів вогонь, для спалення жертв котрі клали у менші отвори. Навколо цих ідолів стояли невеликі кам'яні стовпи, на кожному з яких, були невеликі фігури інших тварин – птахів, драконів та фігура із трьома собачими головами та зміїним хвостом.

На початку моєї подорожі я мала відчуття, що десь праворуч є багато водного простору, від якого, однак, я постійно віддаляюсь. Після того як я залишила край населений цими людьми, мій шлях постійно піднімався вгору, і потрібно було перетинати гірський кряж із білого піску, вкритий у багатьох місцях різного виду маленькими розбитими камінцями, наче від розбитих горщиків та тарілок. На дальшій стороні цього кряжу я спустилась вниз у долину в край покритий багатьма деревами, що росли майже правильними рядами. Тут були дерева із лускатими стовбурами та

величезним листям, пірамідальної форми із великими красивими квітами; ці останні мали жовто-зелені листки та гілки із бруньками. Також я бачила дерева із досить гладкими листками серцеподібної форми.

Потім я прийшла в край широких неозорих пасовищ серед пагорбів із незліченними отарами та стадами різного виду худоби. На схилах пагорбів росли оброблені виноградні лози розташовані рядами на терасах, які були оточені невеликими огорожами. Господарі стад жили у наметах із плоскими дахами; вхід закривався дверима із легкого плетення. Намети були зроблені із білого вовняного матеріалу, який ткали дикі люди, котрих я бачила раніше, але покриті шматками коричневого матеріалу, що перекривали один одного, як луска, та звисали донизу кошлатими краями. Вони виглядали так наче були зроблені із моху або хутра. Один великий намет стояв посередині, а менші широкими колами навколо нього. Розділені за видами тварин стада виходили на широкі пасовища, котрі тут і там були нагромадженнями чагарників, що нагадували низький ліс. Можна було розрізнити дуже багато різних видів тварин. Я бачила овець із довгою крученою шерстю та довгими шерстистими хвостами, а також дуже рухливих тварин із козячими рогами: вони були розміром із телятко; інші були розміром із коней. Також бачила стада верблюдів та тварин схожих на них, тільки із двома горбами. В одному місці, за огорожею, було видно кілька слонів, одних білих, а інших плямистих; вони були зовсім ручними і використовувались лише для домашньої роботи.

Під час цього видіння мене тричі переривали, звертаючи мою увагу на інші речі, але я завжди поверталась до цієї картини пастушого життя. Ці стада і пасовища, як мені здається, належали одному із царів, що тепер відбув у мандрівку. Думаю це був Менсур і його родина. Їх доглядали молодші пастухи, котрі носили плащі, що доходили до колін, чимось подібні на плащі які носять наші селяни, тільки що вони щільніше прилягають до тіла. Думаю тепер, коли їх начальник поїхав на досить довгий час, всі стада були перевірені та перелічені наглядчачами і молодші пастухи повинні були робити записи. Час від часу, я бачила більш важливих людей, що приходили у довгому вбранні та все перевіряли. Вони заходили у великий центральний намет, а стада проганяли серед них та у малих наметах перераховували і оглядали. Особи, що отримували підрахунки тримали в своїх руках таблиці, не знаю з якого матеріалу, на яких вони щось писали. Дивлячись на це я подумала: «Якби я хотіла, щоб наші єпископи так само старанно перевіряли стада, які повірені турботі їх молодших пастирів.»

Коли, після останньої перерви, я знову повернулась до цих пасовищ була ніч. Глибокий спокій спочивав на цій місцевості. Більшість із пастухів спали під невеликими наметами, лише деякі обережно ходили

навколо, доглядаючи сплячі стада. Вони лежали на великих загонах, розділених за видами, деякі гуртувались разом, а деякі не дуже. Для мене це було глибоко зворушливе та повчальне видовище – це велике пасовище наповнене мирними сплячими стадами, слугами людей, а над ними безмірний простір глибоко-синього неба, сповненого незліченних зірок – зірок, що зійшли згідно волі їх всемогутнього Творця. Вони слухають голос свого пастиря як справжня вівці із більшою слухняністю ніж вівці на землі віддані земним пастухам. І коли я побачила пастухів, що проходили вперед та назад, звертали свої очі більше на небесне стадо наверху ніж на земне внизу, котре було доручено їхній турботі, я гадаю собі, що вони правильно роблять дивлячись нагору у здивуванні та вдячності, туди куди їхні предки століттями звертали очікувальний погляд у тузі та молитві. Добрий пастир шукає загублену вівцю та не відпочине поки не знайде її те не приведе додому; так само робить Небесний Батько, справжній Пастир всіх цих незліченних стад зірок у безмежному просторі. Коли людина, яку Він створив господарем землі згрішила і як покарання земля стала проклятою для неї, Бог шукав упалу людину та її домівку на землі як загублену вівцю. Він навіть низпослав Свого Єдинородного Сина стати людиною, щоб привести загублену вівцю додому, щоб узяти на Себе, як Агнець Божий, гріхи людства, та, вмерши Сам, покрити гріхи проти божественної справедливості. І зараз час обіцяного Відкупителя прийшов, і цар цих пастухів, ведених зорею, вирушив минулої ночі, щоб віддати шану Новонародженому. Саме тому наглядачі за стадами вдивлялись вгору із благочестивим страхом у небесні пасовища, бо Пастир пастирів зійшов униз згори і Його прихід був об'явлений найперше пастухам.

Коли я роздумувала над усім цим у пастушій країні, я помітила що тиша ночі була порушена стуком копит, що швидко наближався: це була група чоловіків верхи на верблюдах. Вони швидко проїхали мимо сплячих стад до головного намету пастушого табору. Розбуджені шумом, деякі верблюди витягували свої довгі шиї в напрямку вершників, а вівці прокидались мекаючи. Дехто з новоприбулих зійшли із верблюдів та стали будити пастухів у наметах, в той час як ті, що знаходились поблизу, підійшли привітати вершників. Невдовзі всі прокинулись та зібрались навколо новоприбулих; вони багато говорили та дивились і вказували на зорі. Вони говорили про зірку чи якусь появу на небесах, котрі мабуть вже зникли, бо я не бачила їх. Цими новоприбульцями були Теокено та його супровід. Він був третім царем який жив най далі. У себе вдома він бачив на небі ту саму картину та відразу вирушив у подорож. Він питав наскільки далеко попереду від нього можуть бути Менсур та Сеїр і чи зірку, за якою вони ішли, ще можна бачити. Після отримання потрібних відомостей, Теокено та його супроводжуючі швидко і без будь-яких

затримок продовжили свій шлях. Це було місце де три царі, приходячи із своїх домівок збирались щоб спостерігати за зорями. Пірамідальна вежа, з якої вони через довгу трубу дивились за зорями знаходилась поруч. Теокено жив далі від інших, за країною в якій спочатку жив Авраам. Вони всі жили недалеко від цієї країни.

2. Видіння Авраама, Агарі та Ісмаїла.

У проміжках часу між видіннями протягом тих трьох днів коли я бачила що відбувається на розлогих пасовищах, мені також було явлено багато чого про місця де жив Авраам, але більшість із цього я забула. Одного разу, на відстані, я побачила гору на якій Авраам готувався принести в жертву Ісаака. Іншим разом я дуже чітко побачила Агар та Ісмаїла в пустелі, хоча це відбувалось далеко звідси. Я не можу згадати у зв'язку із чим це було. Перше місце проживання Авраама було вище, а земля трьох царів була нижче та коло неї. Тут я опишу видіння Ісмаїла та Агарі.

З боку гори Авраама, ближче до нижчої частини долини, я бачила Агар та її сина що блукали серед кущів; вона виглядала трохи не в собі. Хлопчик мав всього кілька років та був одягнений у довгий одяг. Його мати була загорнена у довгий плащ, що покривав також і голову; під ним вона носила коротку сукню, верхня частина якої щільно прилягала до тіла, і руки також були щільно завинені довкола. Вона поклала дитину під деревом на пагорбі та зробила знак на його чолі, посередині правого плеча, на грудях та посередині лівого плеча. Коли вона пішла, я не бачила слідів на його чолі, але інші знаки, що були зроблені на одязі, залишались видимими наче намальовані червоно-коричневою фарбою. Це були знаки у формі хреста, але не звичайного. Вони нагадували мальтійський хрест, але трикутні частини були розташовані навколо кола. У чотирьох трикутниках вона написала знаки чи букви, схожі на гачки, значення яких я не змогла ясно втримати в пам'яті; я бачила як вона також пише дві або три літери у колі посередині. Вона зробила це дуже швидко червоною фарбою яку, здається, тримала в руках (або можливо це була кров). Коли Агар це робила, то тримала великий та вказівний палець разом. Зробивши це вона обернулась, подивилась на небо і не озирнулась знову, щоб глянути на сина. Вона відійшла на відстань пострілу та сіла під деревом. Почувши голос із неба, встала та відійшла ще далі. Вона знову почула голос і побачила джерело води під листям, наповнила з нього флягу та повернулась назад до свого сина, дала йому пити та повела до джерела, де поверх одягу відзначеного хрестами одягнула ще один. Це те, що я пам'ятаю із цього видіння. Думаю, я бачила Агар у пустелі двічі перед

тим, один раз до народження сина, а другий раз із Ісмаїлом такого віку як зараз.

3. Теокено наздоганяє каравани Менсура та Саїра у покинутому місті.

[Вночі з 27 на 28 листопада. Коли Катерина Еммеріх розповіла у 1821 році це видіння мандрівки трьох царів, вона пов'язала їх із земним життям Ісуса, та, між іншим, бачила як після воскресіння Лазаря (яке відбулось, згідно неї, 7 вересня) Він пішов за Йордан. Вподовж шістнадцяти тижнів відсутності Він відвідав трьох святих царів, котрі повертаючись із мандрівки до Віфлеєму поселились всі разом, разом із слугами ближче до Землі Обітованної. Лише Менсур та Теокено були живі в цей час. Коли Ісус прийшов, темношкірий Сеїр вже був у могилі. Здається варто розповісти читачам про ці події (котрі відбулись на тридцять два роки пізніше) для того, щоб краще зрозуміти деякі згадки про них у майбутньому.]

Уночі, між 27 та 28 листопада, я побачила Теокено, який надвечір наздогнав Менсура та Сеїра, у покинутому місті із багатьма рядами окремо стоячих високих колон. Коло воріт, що являли собою прямокутні зруйновані вежі та в інших місцях, стояло багато великих та красивих статуй, не таких омертвілих як в Єгипті, а виконаних у чудовій живій манері. Цей регіон був дуже піщаний та кам'янистий. Серед руїн цього покинутого міста оселились люди, що виглядали як ватаги грабіжників. Вони не одягали нічого окрім шкіри та носили в руках списи; були коричневого кольору, низькі, кремезні та неймовірно рухливі. (В мене було враження, що я вже була в цьому місці раніше, можливо під час подорожі до гори Пророка та ріки Ганг.) Після того як три царі та їх супутники зустрілись тут, вони вирушили поспіхом на світанку, щоб продовжити свою подорож. Багато з місцевих приєднались до них через щедрість царів. (Після смерті Христа, двоє учнів, Сатурнін та Йонадав, брат Петра, були послані святим Йоаном Євангелистом у це покинуте місто для проповіді Євангелія).

4. Історичний опис та імена трьох царів.

Тепер я бачила всіх трьох царів разом. Найпізніше прибув той хто жив найдалі, Теокено. Його обличчя було красивого жовтуватого кольору. (я впізнала його через тридцять два роки, коли Ісус відвідував царів у їх поселенні, коло Обітованної Землі, він був хворий та лежав у наметі.) З кожним із царів було по чотири родича або друга його родини, так що разом із царями їх було п'ятнадцятеро чільних осіб каравану, окрім групи слуг та погоничів верблюдів, що слідували за ними. Серед численних юнаків у їх супроводі, котрі були майже оголені до поясу, та неймовірно

спритні у рухах та роботі, я впізнала молодого Еліазара, який потім став мучеником, моці якого я маю.

[В обідню пору, коли її духівник знову запитав про імена трьох святих царів, вона відповіла: «Менсур, із коричневим обличчям, після смерті Христа, він отримав ім'я Леандр після хрещення святим Томою. Теокено, старенький, із жовтим обличчям, який був хворим під час візиту осідку Менсура у Аравії, був охрещений як Лев святим Томою. Коричнево-шкірий, котрий вже помер на час візиту Ісуса, мав ім'я Сеїр чи Саїр.» Її Духівник спитав: «Як же тоді він був охрещений?» Вона відповіла посміхаючись без жодних вагань: «Він вже помер і отримав бажання Хрещення». Тоді духівник сказав: «Я ніколи в своєму житті не чув таких імен, як тоді вони отримали імена Каспар, Мельхіор та Балтасар?» Вона відповіла: «Їх так назвали через їхні характери, бо ці імена означають: 1 Він іде з любов'ю, 2 Він ходить обережно та запопадливо, 3 Він швидко вирішує, швидко спрямовує свою волю до волі Божої.» Вона сказала це дуже приязно виражаючи значення імен жестами руками на покривалі ліжка. Варто залишити експертам із мови вирішити наскільки відповідають ці імена таким значенням.

5. Караван трьох святих царів відпочиває коло джерела.

[28 листопада:] Думаю що подорож від покинутого міста із багатьма колонами та статуями була першим випадком коли я дійсно приєдналась до мандрівки трьох царів. Ми були у більш родючій країні. То там то тут, можна було побачити дома пастухів із стінами викладеними чорним ті білим камінням. Мандрівники прибули до джерела води, що розташовувалось на рівнині поряд якої знаходилось кілька великих навісів, відкритих збоку. Три посередині, а інші навколо них. Скидалось на те, що тут було традиційне місце зупинки караванів. Всі розділились на три групи, кожна з яких мала по три керівники, один був старшим, що, як господар дому, стежив за всім, віддавав накази і визначав потрібну роботу. Члени кожної з цих трьох груп мали обличчя різних відтінків. Плем'я Менсура було коричневатою кольору, Сеїрове було коричневим, а Теокенове виразно жовтого. Я не бачила жодного блискучо чорного, за винятком кількох рабів, коті були у всіх трьох групах. Керівники сиділи на своїх високо навантажених тваринах між клунками, накритими килимами. В руках вони тримали палиці. За ними ішли інші тварини, майже такого розміру як коні, якими керували слуги та раби з багажем. Прибувши на місце зупинки вони спішилися, повністю розвантажили тварин і омили їх у джерелі, котре було оточене невеликим насипом на якому була стіна із трьома входами. Цистерна знаходилась посередині цього огороженого простору; вода витікала з трьох труб, закритих кілками. Цистерна була накрита кришкою, яку люди з покинутого міста,

що приєднались до них, відкривали в обмін на платню. Для набирання води використовувались шкіряні посудини із чотирма відсіками які можна було скласти у сплющену форму. Їх наповнили водою і чотири верблюди завжди пили з них одночасно. З водою поводитись дуже бережно, не дозволяючи змарнувати і краплю води. Після водопою, верблюдів відвели до відкритого загону біля джерела, кожного в окреме стійло. Їжу, котра складалась із зерен розміром із жолудь (можливо боби) розсипали у кам'яні жолоби перед ними. Серед багажу були також і великі прямокутні пташині клітки, вузькі та високі, які звисали обабіч верблюдів над більшими пакунками. В них були птахи, поодинці, або парами, відповідно до їхнього розміру; вони були величиною із голуба і тримались в окремих відсіках як їжа у дорозі. Хліб, який весь був одного розміру, вони несли у шкіряних футлярах, кусками щільно складеними разом, звідки їх виймали лише стільки скільки було потрібно кожного разу. Також з собою вони везли дуже дорогі посудини із жовтого металу, серед яких деякі були оздоблені коштовним камінням. На вигляд дуже схожі на наші чаші та ладанки. З них вони пили та розкладали їжу. Оправа більшості із цих посудин була виконана із червоних коштовних каменів.

Рисунок 18. Двоє із трьох царів: Теокено і Сеїр.

Три племені дещо відрізнялись одягом. [Будь-ласка дивіться рисунок 18.] Теокено, жовтошкірий, та його родичі, так само як Менсур, світло-коричневий, носили високі, розшиті кольором ковпаки, із смугою тонкого білого матеріалу навколо. Їх плащі, які були дуже прості, із кількома гудзиками чи оздобою на грудях, майже досягали щиколоток. Зверху на них були накидки, дуже широкі та спадаючі, так що волочились ззаду по землі. Сеїр, коричнево-шкірий, та його родина носили шапки із маленькими білими підкладками та круглі барвисто розшиті ковпаки на яких був диск іншого кольору. Накидки в них були коротші ніж в інших, але довші ззаду ніж спереду; їх плащі до колін заціпались на гудзики та були оздоблені на грудях в'юнкими блискучими та густими вставками із блискучими гудзиками. З одного боку грудей вони носили маленьку блискучу

накладку в вигляді зорі. Всі взувались в сандалі, підошви яких кріпились навколо голих ніг мотузками. Більш важливі з них мали при собі короткі мечі чи довгі ножі за поясом, та багато мішечків і коробочок, що звисали на талії. Серед царів та їх родичів були люди п'ятдесяти, сорока, тридцяти та двадцяти років. Одні мали довгі, а інші короткі бороди. Слуги та погоничі верблюдів одягались значно простіше, дехто лише в один кусок тканини або старе покривало.

Після того як верблюдів помили, нагодували і поставили у стійла, подорожні попивши, розпалили вогонь посеред навісу, коло якого розбили табір. Дрова довжиною з 80 сантиметрів в акуратних зв'язках принесли місцеві, дуже бідні люди; здається вони мала їх склад, підготований для подорожуючих. Царі зробили трикутну топку для вогнища звалили довші куски навколо, залишивши отвір з одного боку для тяги. Вона була дуже кмітливо складена. Не знаю точно як вони розводили вогонь: було видно як один із них крутив шматок дерева об інший, тримаючи їх у чомусь на зразок коробки, а потім вийняв його вже запаленим. Тоді вони розвели багаття, вбили кілька птахів та засмажили їх. Кожен із трьох царів поводився із своїм плем'ям як глава сім'ї: розподіляв їжу, розкладав нарізані тушки птахів та маленькі буханці хліба у невеликі чаші чи тарілки на коротких ніжках та передавав їх іншим. Таким самим чином, він наповнював келихи та подавав кожному напиток. Нижчі слуги, серед яких був Моорс, лежали на покритій ковдрою землі, з одного боку вогнища, терпеливо чекаючи своєї черги. Вони також отримували належну їм частку. Я думаю вони були рабами.

О, якою зворушливою була добра вдача та дитяча простота цих любих царів! Вони давали тим хто приходив до них частину із усього що мали; навіть прикладали золоті чаші до їх уст та дозволяли їм пити з них, як дітям.

6. Про рідні краї та довжину мандрівку трьох святих царів.

Сьогодні я багато дізналась про трьох святих царів, в тому числі назви їх країн та міст, але у своєму безпорадному та схвильованому стані, майже все забула. Розповім те що пам'ятаю. Менсур, коричнево-шкірий, був халдеєм; його місто називалось ніби Акаджайя та було оточене рікою, наче острів. Менсур проводив увесь час у полях із своїми стадами. Сеїр, темношкірий, був у Різдва́ну Ніч цілковито готовим вирушити у мандрівку. Назва його країни в моїй пам'яті звучить як «Партерме». За межами його країни, вище, розташовувалось озеро чи море. Лише він та його плем'я були такими коричневими із червоними губами; навколишні мешканці були білими. Його країна була досить маленька, не більша ніж провінція Мюнстер.

Теокено, світліший, прийшов із країни що розташована ще вище, називається Медія та лежить між двома морями. Я забула назву міста в якому він жив; воно являло собою скупчення наметів, розбитих на кам'яних фундаментах. Теокено, найзаможніший з трьох, жив найдалі, залишився позаду інших. Думаю він міг обрати прямиший шлях до Віфлеєму, але зробив гак, щоб їхати разом із ними. Приблизно допускаю, що для цього він повинен був їхати повз Вавилон.

Сеїр, темношкірий, жив на відстані трьох днів дороги до Менсура і п'ять днів дороги до Теокено. На кожен день припадало 12 годин дороги. Менсур та Сеїр були разом, коли вони побачили зорю Народження Ісуса, та наступного ж дня вирушили, разом із супроводом, у дорогу.

Теокено, бачив те саме видіння у своєму домі і поспішив за ними, зустрівши інших у покиненому місті. Я знала довжину дороги яку вони пройшли, але частково про це забула. Пам'ятаю лише, більш менш, що їх мандрівка тривала приблизно 700 годин та ще одна цифра із шестіркою в ній. Вони провели у дорозі шістнадцять днів, з розрахунку по дванадцять годин дороги в день, але вони подолали цю відстань за тридцять три дні завдяки великій швидкості їхніх тварин, а також через те, що часто їхали і вночі і вдень.

Зоря, що вела їх, була схожа на круглу кулю з якої променіло світло. Мені завжди здавалось ніби ця куля, що наче погойдувалась на світловому тримачі, була керована надприродною рукою. У денний час я бачила світло яскравіше ніж денне світло. Якщо врахувати відстань яку вони мали пройти, швидкість їх подорожі виглядає вражаючою, але хода їх тварин була настільки легкою та рівномірною, що рух вперед нагадував порядок, швидкість та ритм польоту перелітних птахів. Домівки трьох царів розташовувались у вершинах трикутника. Менсур та Сеїр жили ближче один до одного ніж Теокено, який мешкав найдалі. Вони вже проїхали Халдар, де я одного разу бачила огорожений сад у храмі. Віддалене місто Теокено мало лише фундаменти із каменю, на яких були розбиті намети. Навколо була вода. Розміром воно було як Мюнстер.

Після того як царі відпочили тут до вечора, люди, що приєднались до їх каравану допомогли завантажити багаж на тварин, і тоді забрали із собою додому все що залишилось. Вони вирушили в дорогу коли вже наближався вечір. Зоря була видимою та сьогодні червонуватого кольору, як місяць у вітряну погоду. Її довгий світловий слід був білий. Деякий час вони ішли пішки поряд із тваринами із непокритими головами, молячись. На цій ділянці дороги було неможливо рухатись швидко. Згодом, вийшовши на рівну землю, вони сіли на тварин, які стали рухатись в дуже швидкому темпі. Інколи, коли потрібно було рухатись повільніше, тоді вони всі співали, мандруючи серед ночі; це було дуже зворушливо чути.

7. Нічна мандрівка царів.

[З 29 листопада по 2 грудня:] Я знову була із царями у їхній подорожі вночі на четвер, 29 листопада та протягом наступного дня. Не можу передати як я захоплювалась порядком, благородністю та піднесеністю, котрими віяло від усього, що вони робили. Ми подорожували вночі, завжди ідучи за зорею, довгий слід якої досягав землі. Ці добрі люди слідували за нею поглядами з миром і радістю, розмовляючи один із одним із своїх високих сідел. Інколи, вони проспівували короткі вислови по черзі, на дуже повільну та красиву мелодію, іноді дуже високим а іноді низьким тоном. Це було дуже зворушливо чути серед тихої ночі, і я чула все, що вони співали. Рух відбувався у досконалій впорядкованості. Спочатку ішов великий верблюд із коробками, з кожного боку горба, вкритого великим килимом, на якому сидів очільник із ціпком у руці та торбиною збоку. Далі ішли менші тварини, такі як коні чи великі віслюки, що везли пакунки, керовані людьми очільника. Далі ішов інший очільник на верблюді, і так далі. Тварини ішли м'яко великими кроками, та втягнувши ший, наче боялись щось зачепити.

Вони несли вантаж без помітних рухів, виглядало так, що рухаються лише їхні ноги, а везені ними речі перебували у неймовірній рівновазі та спокої. Рухи людей також були настільки злагоджені, що, здавалось, вони навіть не думали про них. Все відбувалось наче у спокійному сні, мирно і мило. (Я зараз не можу не задумуватись про те, як ці добрі люди, які ще не знали Господа, ішли до Нього в такому порядку, спокої та красі, в той час як ми, яких Він відкупив та наповнив ласкою, такі безладні та неухажні у наших процесіях!) Я гадаю, земля через яку вони проїжджали цієї ночі, мала знаходитись між Атомом – домом Азарії та замком язичників, де я бачила Ісуса на третій рік Його служіння, коли Він проходив через Аравію по дорозі до Єгипту.

У п'ятницю 30 листопада, я побачила як караван зупинився вночі біля резервуару з водою у полях. Чоловік із однієї з хатин, кілька яких було поруч, відкрив їм резервуар. Вони помили тварин, коротко відпочили, без розвантаження вантажу. В суботу, 1 грудня, я побачила царів, які попереднього дня здійснили підйом на більш високі місцевість. Тепер справа від них розташовувався гірський хребет, і коли дорога спустилась знову, вони ніби потрапили у місцевість в якій доми, дерева та резервуари з водою зустрічались досить часто вздовж дороги. Здається тут жили люди, яких я бачила минулого року і нещодавно, котрі пряли і ткали бавовну. Вони розтягували нитки між деревами і плели з них широкі покривала. Серед них було розповсюджено поклоніння зображенням бика. Бідним які слідували за караваном щедро роздавали їжу, але мене

здивувало те, що вони вже ніколи не використовували знову тарілки з яких ті їли.

В неділю, 2 грудня я побачила трьох святих царів коло місця приблизно званого Каусур, місто із наметів на кам'яних фундаментах. Тут їх гостинно зустрів інший цар, якому це місто належало. Його наметове житло стояло трохи попереду. Від часу зустрічі у покинутому місті, вони подолали п'ятдесят три чи шістдесят три години. Вони розповіли царю Каусура все що побачили серед зірок. Він був дуже здивований та подивився крізь трубу на зірку, котра вела їх і побачив на ній дитину з хрестом. Він просив їх розповісти йому все на зворотній дорозі, коли він зведе вівтар Царю та принесе Йому жертви. Мені стало цікаво чи дотримає він слова, коли вони повернуться. Я чула, як вони розповідали йому про походження практики спостереження за зорями та пригадую із цієї розмови наступне.

8. Предки царів. Їхні спостереження за зорями – драбина Якова та її пророче значення.

Предки царів походять від Йова, котрий жив на Кавказі та володів іншими віддаленими землями. Близько 1500 років до народження Христа лише одне їх плем'я залишилось в цьому краї. Пророк Валаам прийшов із цієї землі, а один із його учнів розповсюдив та докладно роз'яснив у цьому краї пророцтво свого вчителя: «Зоря зійде від Якова [див. Чис. 24:17]. Він мав багато послідовників і вони звели високу вежу в горах, де багато мудрих людей та дослідники зірок перебували по черзі. Я бачила цю вежу; вона сама була як гора, широка знизу та загострена зверху. Також я бачила в ній порожнини де вони жили. Все що вони відкривали серед зірок записувалось та передавалось в словесній формі. Був час, коли це спостереження за зірками припинялось у зв'язку із різними подіями, а потім виродилось у ідолопоклонство із страхітливими жертвоприношеннями малюків заради народження обіцяної Дитини.

Десь за 500 років до народження Христа дослідження зірок припинились. На цей час їх рід розділився на три племені, які були засновані трьома братами, що разом із сім'ями жили окремо один від одного. В них було три доньки, яким Бог дав духа пророкування і які носили довгі плащі пророкуючи та навчаючи про зірку та Дитину, яка має прийти від Якова. Завдяки їхній діяльності спостереження за зорями та очікування Дитини знову відродились. Три святі царі були наступниками цих трьох братів по прямій лінії у п'ятнадцятому поколінні, які охопили 500 років. Однак, зовнішнім виглядом вони стали відчутно відрізнитись внаслідок шлюбів з іншими рамами.

Впродовж 500 років, предки царів зустрічались на будівництві спільної обсерваторії, яку вони використовували для спостереження за

зорями. Відповідно до побаченого, в їхньому храмі та богослужіннях, які там проводились, вносились різноманітні зміни. Нажаль, впродовж тривалого часу, вони продовжували приносити в жертву людей, в тому числі дітей. Під час спостереження за зірками їх було показано чудові образи часів та подій пов'язаних із приходом Месії. Багато видінь пов'язаних із цими подіями я не можу чітко описати. За п'ятнадцять років до Благовіщення ці образи стали більш явно свідчити про наближення Христа. Потім вони побачили також кілька вказівок на Страсті Христові.

Точно розрахувати появу передбаченої Валаамом зорі, вони змогли через те, що бачили Драбину Якова на якій, наче на календарі, було точно видно прихід нашого спасіння за допомогою кількості сходинок та образів, що виникали на кожній з них. Кінець драбини вів до зорі, яка була на ній найвищим зображенням. Вони бачили Драбину Якова у вигляді дерева посередині було закріплено три ряди сходинок на яких з'являвся ряд образів котрі вони бачили. Коли ці події сповнялись, вони з'являлись також і у самій зорі, тому вони точно знали якою буде наступна подія, а інтервали між образами давали можливість знати скільки часу потрібно чекати до наступної події. В час Благовіщення вони бачили Діву, що тримає скіпетр та збалансовані ваги із пшеницею та хлібом. [Будь-ласка дивіться рисунок 19] Трохи нижче від неї вони побачили Діву із Дитям. Вони побачили Віфлеєм як прекрасний палац, дім в якому збирались та роздавались велике благословення. В ньому вони побачили Діву та Дитя

оточене великою сяючою славою і багато царів, які схилялись перед Ним та підносили Йому дарунки. Вони також бачили Небесний Єрусалим, але між ним та Віфлеємом пролягала темна вулиця, наповнена шипами, чварами та кров'ю.

Рисунок 19. Видіння, яке бачили три царі в час Благовіщення.

Все це було для них реальним. Вони думали, що така слава насправді оточує новонародженого Царя і всі люди вклоняються йому; саме тому взяли із собою дарунки. Вони думали, що Небесний Єрусалим буде Його земним царством, а вони ідуть до нього. Темну вулицю зрозуміли як їх мандрівку, чи, можливо як війну, що загрожуватиме Царю; вони не знали, що ця вулиця означає Хресну Дорогу. Коло підніжжя драбини вони (як і я) побачили вежу із багатьма входами, схожу та ту яка була на горі Пророка. Було видно як Діва під час бурі ховається і знаходить сховок у цій вежі.

Однак, я не можу пригадати що це означає. (Ймовірно втечу до Єгипту.) На Драбині Якова було багато образів, між іншими багато пророчих символів Пречистої Діви, такі як огорожений сад та сховок води. Також були зображення царів, з яких деякі тримали скіпетри.

Всі ці образи з'являлись відповідно до своєї черги у самій зорі в той час коли вони сповнювались. Три минулих ночі ці образи з'являлись їм один за одним. Побачивши картину царів, що приносять дари новонародженій Дитині, вони чим швидше відправились у дорогу з багатими дарами, щоб не бути останніми, хто приїде. Всі племена спостерігачів за зорями бачили зорю, або лише одиниці пішли слідом за ними. Зоря, що ішла перед ними не була кометою, але сяючим блиском несеним ангелом. Щодня вони слідували з ангелом.

З огляду на це все, під час подорожі в них були великі очікування і потім сильне здивування від того, що нічого подібного вони не побачили. Прийом Ірода насторожив їх, так само як і необізнаність всіх навколо про ці події. Прийшовши до Віфлеєму, та побачивши закинуту комору замість славного палацу, котрий вони бачили у зорі, їх почали долати сумніви, але вони залишилися вірними своїй вірі та побачивши Ісуса зрозуміли, що все побачене в зорях сповнилось.

Спостереження за зорями супроводжувались постом, молитвою, релігійними церемоніями та іншими формами самозречення і очищення. Видіння не приходили лише від однієї єдиної зорі, але від груп певних окремих зірок. Це поклоніння зіркам мало поганій вплив на тих хто мав схильність до зла. Через захоплення спогляданням зірок вони впадали у нестямні конвульсії, а їх помилкові вказівки привели до дитячих жертвоприношень. Інші, як наприклад, три святі царі бачили образ чисто та спокійно, у дусі внутрішньої побожності та ставали від цього кращими і більш благочестивими.

9. Караван царів збільшується за рахунок інших мандрівників.

[Із 3 по 5 грудня:] Коли царі залишили Каусур, до них долучилось чимало значних мандрівників, котрі їхали тією ж дорогою. 3 та 4 грудня вони перетинають широку рівнину. 5 відпочивали на водопої, але не розвантажуючи тварин. Вони помили та нагодували їх та приготували їжу собі.

[Останніми днями Катерина Еммеріх під час вечірнього сну часто співала кілька коротких віршів на дуже дивну та зворушливу мелодію. На запитання про них вона сказала:] Я співаю із моїми дорогими царями, вони співають так мелодійно багато коротких віршів, таких як:

За пагорби нумо подамось, Новому Цареві поклонимось

Вони по черзі складали і співали ці вірші: один починав, а інші повторюють мотив який він заспівував. Потім, хтось інший починав іншу пісню і так їдучи, вони продовжували свій мелодійний спів.

Посередині зорі, чи швидше на світловій кулі, котра ішла перед ними показуючи дорогу, я побачила появу Дитини із Хрестом. Потім вони побачили появу Діви серед зірок при народженні Ісуса, ця світлова куля з'явилась перед зображенням і раптово почала поступово рухатись далі.

10. Пресвята Діва передбачає приїзд трьох святих царів.

[5 грудня:] Марія мала видіння про наближення трьох царів, коли ті відпочивали у наметі царя Каусура. Також вона бачила, що останній має намір встановити вівтар на честь Дитини. Вона розповіла про це святому Йосипу та Єлизаветі, та попросила прибрати Печеру Різдва та приготували все вчасно для прийому царів.

Відвідувачі, яких Марія прагнула уникнути, перейшовши до іншої печери приходили із цікавості. Таких було багато за останні кілька днів. Сьогодні Єлизавета разом із слугою вирушила додому в Юту.

[З 6 по 8 грудня:] Це були відносно тихі дні у Печері Різдва і Свята Родина була, в основному, одна. Лише служниця Марії, міцна, серйозна та невибаглива жінка тридцяти років, була тут. Вона була бездітною вдовою, пов'язаною із Анною, котра надала їй житло. Її покійний чоловік був дуже суворий із нею через її часті візити до есеїв, бо вона була дуже побожна та очікувала спасіння Ізраїля. Тому він злився на неї, так само як теперішні чоловіки зляться на своїх дружин через те що ті часто ходять до церкви. Він покинув її, а потім незабаром помер.

Останніми днями більше на приходили вимогливі прохачі, котрі вимагали подарунків, вигукуючи прокляття та лайку. Зараз вони ішли дорогою до Єрусалиму на Маккавейське свято Освячення Храму. Це свято дійсно починалось 25 дня місяця Кіслева, але оскільки надходив вечір п'ятниці, 7 грудня, року народження Ісуса, тобто, напередодні Суботи, воно було перенесено на вечір суботи, 8 грудня, або 26 дня місяця Кіслев. Тривало свято вісім днів.

(Таким чином шостий день після Обрізання був 25 днем Кіслева, так що Обрізання сталось на дев'ятнадцятий день Кіслева, та народження Ісуса дванадцятого дня Кіслева.)

Йосип провів Суботу під лампою у Печері Різдва з Марією та служницею. В Суботу ввечері почалось свято Освячення Храму. Йосип прикріпив у трьох місцях печери підставки для ламп, в кожній з яких запалив лампи. Навколо була тиша. Служниця тепер приходила до Марії щодня. Анна також відправляла посильних із подарунками, котрі повертаючись розповідали їй що нового. Єврейські жінки не годували довго дітей одним лише своїм молоком, і навіть коли Йому було лише

пару днів, Дитині Ісусу дали кашку зроблену із внутрішньої м'якоті очерету, легкого, поживного та солодкого на смак. Їх віслиук вдень, переважно, був на пасовищі та лише вночі в печері.

11. Йосип відзначає свято Освячення Храму.

[10 грудня:] Вчора у суботу, 9 грудня, я вже не бачила щоб приходила служниця. Йосип запалював свої невеликі лампадки на відзначення свята Освячення кожного ранку та вечора. Від початку свята у Єрусалимі тут було дуже тихо.

Сьогодні прийшов слуга від Анни. Він приніс Пречистій Діві, серед інших речей, тканину для виготовлення поясу, та найчудовіший кошик фруктів, покритий зверху між фруктами свіжими трояндами. Кошик був високий та вузький, а колір троянд відрізнявся від наших: він був блідіший, майже тілесного відтінку. Також були великі жовті та білі троянди, деякі з них вже розпустились, а деякі ще ні. Марія здається зраділа ними та поклала кошик поруч із собою.

[Мандрівка царів:] За останні кілька днів я часто бачила царів у їхній мандрівці. Шлях був більш горбистий і вони прямували через пагорби, покритими невеличкими шматочками каменів, подібних до розбитих уламків посуду. Я б дуже хотіла мати один із них; їх гладкість була дуже красивою. В іншій гористій місцевості цього регіону було дуже багато білих прозористих камінців подібних до пташиних яєць. Тепер я бачила царів у місці де вони згодом жили, коли Ісус відвідував їх на третьому році свого служіння. Тоді тут вже було місто із наметів, але зараз його ще не існувало.

12. Йосип хоче оселитись у Віфлеємі.

[11 та 13 грудня:] Мені здається, що Йосип хотів залишитись у Віфлеємі та жити тут із Марією після її очищення. Думаю він шукав тут будинок. Кілька днів тому деякі поважні люди прийшли до печери з Віфлеєму; вони хотіли взяти Святу Родину до себе. Марія сховалась від них у іншій печері, а Йосип відмовився від їх пропозиції. Анна якнайшвидше хотіла відвідати Пречисту Діву. Я бачила її останнім часом дуже заклопотаною, зайнятою розділом стад для бідних та для Храму. Свята Родина також завжди давала з того що мала. Свято Освячення далі відзначалось щоранку і щовечора, але 13-го мало початись нове свято. Я бачила різноманітні перебудови виконані у Єрусалимі для святкування. Вікна в багатьох будинках були закриті та завішені. Також бачила священика із сувоєм у печері із Йосипом. Вони разом молились за столиком накритим білим та червоним полотном. Виглядало так, наче він хотів побачити чи Йосип дотримується святкування чи наче хотів оголосити йому про початок нового свята. [Їй здавалось, що було свято,

але також вона думала, що новий місяць мав лише початись. Вона була непевна щодо цього.] Коло ясел у ці дні було тихо, з відвідувачів ніхто не приходив.

13. Кінець святкування Освячення Храму.

[3 14 по 18 грудня:] З Суботи свято Освячення Храму закінчилось і Йосип перестав запалювати невеликі лампи. В неділю 16-го та понеділок 17-го люди із околиць знову прийшли до Ясел. Коло входу знову почувся нестримний голос жебраків. Все повторилось, бо люди повернулись із свята.

17 –го числа до Анни прийшов слуга із їжею та іншими речами. В роздаванні речей Марія була значно швидшою ніж я і дуже швидко все було роздано. Йосип почав прибирати Печеру Різдва, бічну печеру і могилу Мари та приніс їжу. Вони чекали на приїзд Анни і Марія передбачала прибуття незабаром царів.

[17 грудня:] Сьогодні, пізно ввечері, царі прибули у невелике містечко із розкиданими будиночками, багато з яких були огорожені високими парканами. Здається це було перше єврейське містечко в яке вони приїхали. Вони відхилились від прямого напрямку до Віфлеєма направо, як я думаю, через те, що тудою пролягала єдина дорога. Коли вони наблизились до цього місця стали співали особливо голосно та красиво і були повні радості бо зоря сяяла тут особливо яскраво. Вона була наче місячне сяйво і можна було побачити тіні які воно відкидало. Мешканці, здається, також не бачили зорю або не надавали їй особливої уваги, однак вони були добрими людьми, завжди готовими допомогти при потребі. Дехто з мандрівників вже спішився та і місцеві мешканці допомогли їм помити тварин. (це змусило мене згадати часи Авраама, коли всі люди були такі добрі та чуйні.) Дехто з місцевих жителів пройшли із ними ще трохи дороги; провели мандрівників через містечко. Я не бачила, щоб зоря сяяла перед ними завжди яскраво; інколи вона була досить затіненою. Виглядало так, що яскравіше вона світила у місцях де перебували добріші люди, і тоді мандрівники бачили її сяючою дуже сильно та думали, що, ймовірно, Месія повинен знаходитись у цьому місці.

[18 грудня:] Цього ранку вони пройшли повз темне, імлисте місто без зупинки, але незабаром перетнули ріку яка впадає у Мертве море. В останніх двох місцях натовп, який супроводжував їх, залишився позаду. (У мене було виразне відчуття того що в одному із цих міст, в період конфлікту, який відбувся перед правлінням Соломона, хтось переховувався.) Вони перетнули ріку цього ранку і зараз ішли по хорошій дорозі.

14. Караван царів. Прибуття до Манатеї.

[З 19 по 21 грудня:] Цього вечора я побачила царів по цей бік ріки. Їхня щедрість притягувала до них так багато супутників, що їхній караван налічував коло 200 чоловік. Вони наблизились до містечка до якого із західного боку підходив Ісус 31 липня на другому році Свого служіння, хоча не входив до нього. Його назва звучала як Манатея, Метанея, Медана чи Мадіан. Воно мало змішане населення язичників та євреїв; це були злі люди, і хоча головна дорога проходила через місто, вони не дозволили царям через нього пройти, а провели їх за місто, із східного боку до місця оточеного стінами, де були навіси та стайні. Царі поставили тут свої намети, нагодували та помили тварин і приготували їжу для себе.

У четвер 20-го та у п'ятницю 21-го я бачила царів, що відпочивали тут, але вони були дуже засмучені, що ні тут ні у попередньому місті ніхто не знав і не турбувався народженням Царя. Я чула як вони дуже привітно розповідали про важливість причини, заради якої здійснили таку довгу мандрівку та про всі обставини пов'язані з нею. Розкажу те що я почула.

Вони отримали відомості про народження Царя дуже давно. Думаю після часів Йова та до приходу Авраама у Єгипет, коли армія із трьох тисяч мідійців, із країни Йова, дійшла аж до району Геліополя воюючи проти Єгипту. Зараз я не можу чітко згадати чому вони просунулись так далеко, але здається їх напад був пов'язаний із спробою допомогти комусь. Однак, це було не заради доброї мети, вони нападали на якусь святиню; чи праведних людей, чи релігійну таємницю пов'язану із сповненням обітниць, я не пам'ятаю. Коло Геліополя кільком їхнім очільникам одночасно з'явився ангел, попереджаючи не іти далі. Він говорив їм про Відкупителя, що має народитись від Діви, якого будуть вшановувати його нащадки. Це якимось було пов'язано із наказом не іти далі, а повертатись додому і спостерігати за зорями. Після цього я бачила як вони влаштували радісне свято у Єгипті, встановлюючи тріумфальні арки та вівтарі і прикрашаючи їх квітами. Після цього повернули додому. Вони були мідійцями зоре-поклонниками, винятково високими, майже як гіганти, дуже благородної постави та чудового жовто-коричневого відтінку шкіри. Мандруючи з місця на місце вони, маючи велику силу, змушували всіх коритись своїй волі. Я вже не пригадую ім'я їхнього головного пророка. Ці люди були дуже обдаровані у пророкуванні та трактуванні прикмет пов'язаних із тваринами. Часто під час їхніх мандрівок, деякі тварини перегороджували їм дорогу і готові були скоріше бути вбитими ніж зрушити з місця. Це було для них знаком не іти далі цим шляхом. Царі сказали, що ці мідійці, повернувшись із Єгипту, були першими, хто приніс пророцтво та почали спостерігати за зорями. Після їх смерті, спостереження продовжувались учнями Валаама та відновлені 1000 років після нього, трьома доньками-пророчицями трьох

царів, які заснували свої династії. Зараз 500 років потому, зоря зійшла, і вони ідуть за нею, щоб вшанувати новонародженого Царя. Все це вони розповідали допитливим слухачам із дитячою відвертістю і були дуже розчаровані, що ті, здається, не зовсім вірили в те чого їхні предки так терпляче чекали впродовж 2000 років. Увечері зоря була покрита імлою, але коли знову з'явилась вночі великою та чистою між проминаючими хмарами, царі підняли свій табір та збудили навколишніх мешканців щоб показати їй їм. Вони з подивом дивились на небо, дехто схвильовано, але багато з них були роздратовані царями, прагнучи просто скористатись їхньою щедрістю.

Я чула, що царі говорили про довгий шлях який вони пройшли від місця їх зустрічі, беручи за міру розрахунку 12-ти годинну, щоденну подорож пішки. Однак їхні верблюди, які були швидші за коней, дали їм можливість рухатись втричі швидше, долаючи 36 піших годин щодоби, включаючи в розрахунок також і години відпочинку. Таким чином, цар що жив найдалі зумів догнати інших за два дні, в той час як інші двоє вже проходили піших 36 годин на добу. Від місця зустрічі до цього місця вони вже пройшли 672 умовні години, та витратили двадцять п'ять днів та ночей від часу коли вирушили в дорогу у день Христового Різдва.

[20 та 21 грудня:] Царі та їх караван відпочили тут три дні, і я чула про що вони говорили. Увечері в п'ятницю 21 числа євреї котрі тут жили розпочали Суботу та перетнули місток над водою, що вів у західному напрямку до маленького єврейського села в якому була синагога. В той самий час, царі прощались та готувались до від'їзду. Я помітила, що навколишні мешканці дивились на зорю (тоді видиму) котра вела царів, і висловлювали велике здивування, однак це не змінило їх ставлення. Вони були безсоромно нав'язливими, докучаючи царям наче рій ос. У відповідь на їх вимоги царі, з великим терпінням, роздали їм маленькі трикутні шматочки золота і гранули якогось темного металу. Вони мали бути дуже багатими.

Коли вирушали, місцеві супроводили їх. Оминаючи галасливе містечко (в якому я бачила храми оточені ідолами), вони перетнули, через міст, річку та проїхали крізь єврейське село, поспішаючи в бік Йордану хорошою дорогою. Звідти їм ще залишалось близько двадцяти чотирьох годин до Єрусалиму.

15. Мандрівка святої Анни до Віфлеєму.

[19 22 грудня:] Увечері 19 грудня, я бачила Анну, у супроводі її другого чоловіка, Марії Хелі, служниці та слуги із двома віслюками, які зупинились неподалік Віфлеєму.

Йосип здійснював приготування у Печері Різдва та бічній печері призначеній для прийому гостей із Назарету та царів, чий приїзд Марія

передбачила напередодні, коли ті були у Каусурі. Йосип та Марія із Дитям Ісусом перейшли до іншої печери. Печера Різдва була повністю звільнена, і лише віслюк, як я бачила, був там залишений. Навіть вогнище та місце готування їжі були забрані. Якщо я правильно пам'ятаю, Йосип вже заплатив другий податок. Знову з'явилося багато допитливих відвідувачів, що приходили до Марії з Віфлєсму побачити Дитя. Деяким Він дозволяв Себе взяти на руки, від інших відвертався плачучи. Пречиста Діва була спокійна та умиропорена у новому помешканні, яке було обладнано дуже зручно. Її ліжко стояло навпроти стіни. Немовля Ісус лежав поруч з нею у довгому кошику сплетеному із довгих смуг кори; він мав спеціальне накриття для голови та стояв на підставці. Ліжко Пречистої Діви та колиска Ісуса біли відокремлені від решти кімнати плетеною перегородкою. Удень, за винятком того часу коли вона хотіла бути сама, вона сиділа попереду перегородки із Дитям поруч. Місце відпочинку Йосипа було дещо далі та було поділене таким самим способом. Держак лампи стояв на шматку дерева виступаючи за стіни достатньо високо, щоб освітити обидві відділені перегородкою частини. Я бачила як Йосип приносить Пречистій Діві миску з їжею та глек із водою.

[20 грудня:] Цього вечора починався піст. Вся їжа на наступний день була приготована заздалегідь, вогонь був закритий, отвори в печері завішані шторами, і всі предмети домашнього вжитку прибрані. (8 і 16 день місяця Шеват були днями посту.) Анна прибула до печери із своїм другим чоловіком, старшою сестрою Марії та служницею. Я бачила Анну в дорозі за кілька днів раніше. Їхнім місцем для сну мала стати Печера Різдва, тому Свята Родина перейшла до бічної печери, хоча осел залишився. Сьогодні я бачила як Марія поклала Немовля на руки своєї

матері. Анна була дуже зворушена. Вона привезла із собою покривала, одяг та їжу. Служниця Анни була досить дивно вдягнена. [Будь-ласка дивіться рисунок 20.] Її волосся було заплетене і звисало по-пояс зібране у сітку; вона мала коротке плаття, яке сягало лише колін. Тугий корсет кріпився міцно навколо стегон та грудей; він здіймався трохи вище їх, наче створюючи місце де можна було щось сховати. З руки у неї звисала корзина. Старший мужчина (чоловік Анни) був дуже сором'язливий та скромний. Анна спала на тому ж місці де і Єлизавета і Марія розповіла їй те саме що і Єлизаветі у атмосфері радісної довірливості. Анна плакала із Пречистою Дівою; вони часто переривали розмову, щоб помилуватись Немовлям Ісусом.

Рисунок 20. Служниця святої Анни.

[21 грудня:] Сьогодні я бачила Пречисту Діву знову у Печері Різдва і маленького Ісуса у ліжечку. Коли Йосип та Марія були самі із маленьким Дитям, вони захоплювались Ним; і зараз Анна та Пречиста Діва стояли коло Ясел із похиленими головами, дивлячись на Немовля Ісуса із великою відданістю. Я не зовсім впевнена чи супутники Анни спали у іншій печері, чи вони пішли. Я схильна думати, що вони пішли. Сьогодні Анна принесла Матері та Дитині різні предмети такі як покривал і пелюшки. Відтоді як вона сюди прийшла, Марія отримала багато різних речей, але з цього всього залишилось дуже мало, бо вона відразу віддавала все що не було абсолютно необхідним. Я чула як вона говорила Анні що царі зі Сходу незабаром приїдуть та привезуть багаті подарунки, створивши цим велику несподіванку. Думаю, коли царі підходили сюди, Анна пішла до своєї сестри, за три години ходи звідси, та згодом знову повернулась.

[22 грудня:] Цього вечора, після закінчення Суботи, Анна та її супутники, на короткий час, покинули Пречисту Діву. Вона пішла у тригодинну подорож до племені Веніямина, щоб відвідати молодшу одружену сестру, котра жила тут. Не можу пригадати назву села, котре складалось лише із кількох домів та поля. Воно знаходилось на відстані півтори години дороги від останнього місця відпочинку Святої Родини на їх дорозі до Віфлеєму, де жили родичі Йосипа. Тут вони провели ніч з 22 на 23 листопада.

16. Караван царів перетинає Йордан.

Царі та їх караван залишили Матанею вночі та швидко рухались по головному шляху. Більш вони не проходили через містечка, але оминали всі невеликі поселення, в яких наприкінці липня, третього року свого служіння, Ісус благословив дітей, зцілював та навчав; наприклад Бетабу, на місці переправи через Йордан, до якої вони під'їхали зранку. Оскільки це була Субота, вони зустріли дорогою мало людей. Рано вранці, о 7 годині, перетнули Йордан. Переважно, люди перетинали ріку на плотах із колод, але для більших груп людей складали своєрідний міст. Це зазвичай робили перевізники, які жили на березі та отримували за це кошти, але оскільки вони не могли працювати у Суботу мандрівники складали його самі, за допомогою деяких слуг перевізників, котрі отримували за це оплату. Йордан був тут не дуже широким, із численними піщаними мілинами. На плоту розкладали дошки і проводили по них верблюдів. Такі своєрідні мости переправляли туди і назад поки вся група чи караван не опинялись на західному березі. Це займало досить часу поки всі безпечно не перебирались на інший берег.

[Увечері о пів на шосту вона сказала:] Вони проїхали Єрихон справа, і були тепер на прямій лінії до Віфлеєму, але повернули праворуч у напрямку до Єрусалиму. З ними разом їхало близько ста людей. На віддалі я побачила невелике містечко, розташоване поряд із потоком, який витікав із Єрусалиму у східному напрямку. Не знаю чи їм потрібно було проходити через це містечко. Певний час, вони рухались справа від потоку. Стало видно Єрусалим, який то виникав то знову зникав із зору, бо дорога то підіймалась то опускалась. [Потім вона сказала:] Зрештою, вони не пройшли тим містом, а повернули праворуч в напрямку Єрусалиму.

Сьогодні [в суботу ввечері 22 грудня] три святі царі та їх караван підходили до Єрусалиму. Я побачила місто, що підносилось до неба. Зоря, яка супроводжувала їх, тут майже зникла; вона стала досить малою та лише тьмяно світила над містом. Мандрівники ставали все більше і більше пригніченими, чим ближче підходили до Єрусалиму, бо зірка не світила вже так яскраво і в Юдеї вони бачили її, але рідко. Вони також очікували побачити радість та святкування з нагоди народження Спасителя, заради якого самі здійснили таку довгу мандрівку. Однак, коли вони не застали цьому найменших ознак, стали дуже засмученими та сповнились сумнівами, думаючи, що ймовірно пішли зовсім не туди.

Їх караван налічував, я впевнена, більше ніж 200 осіб, проходив п'ятнадцять хвилин. Значна частина приєдналась до них ще у Каусурі і потім долучались інші. Три царі їхали на верблюдах із двома горбами, із багажем прив'язаним навколо, крім того, було ще три двогорбих верблюди керовані своїми вершниками. Кожного царя супроводжувало по четверо людей із його племені; між ними я помітила двох юнаків (один із них Азарія із Атому), котрих я бачила пізніше батьками сімей, під час відвідин Ісусом Аравії. Решта їхала, в основному, на дуже швидких тваринах із тонкими головами; я не знаю точно, чи це були коні чи віслики. Вони все таки досить сильно відрізнялись від коней. Ті на яких їхали більш значні особи мали оздоблені сідла та вуздечки і були обвішані невеликими золотими ланцюжками і зірками. Деякі із каравану підійшли до воріт міста і повернулись у супроводі сторожі та вояків. Їх прибуття із цієї дороги з таким великим караваном викликало велике здивування, оскільки на той час не було жодного свята і вони не мали із собою якихось товарів для торгівлі. На запитання, вони розповіли про зірку та новонароджену дитину, але жодна душа не зрозуміла про що вони говорили. Це їх надзвичайно розчарувало і вони почали думати, що дійсно помилились, бо не могли знайти нікого, хто б знав будь-що про Спасителя Світу. Всі дивились на них із подивом, не розуміючи чого вони хочуть. Щоправда, вартів воріт повернулись до міста і розповісти про щедрю милостиню, яку мандрівники люб'язно роздавали настирливим жебракам,

про те що вони шукають помешкання за яке готові добре заплатити і просять про зустріч із царем Іродом. Далі настала черга перемовин між царями та представниками місцевої влади. Поки все це відбувалось, царі спілкувались із різними людьми, які зібрались навколо. Дехто чув якісь чутки про дитину, яка народилась у Віфлеємі, але, як вони казали, це не міг бути Він бо Його батьки звичайні та бідні люди. Інші лише сміялись над ними. Царі ж, зрозумівши як мало люди тут про це говорять, що Ірод нічого не знає про новонароджене дитя та що, загалом, люди тут не високої думки про свого царя, стали ще більш пригніченими, бо не знали як їм тепер себе вести при зустрічі з Іродом. Однак, заспокоюючи себе, вони занурились у молитву та стали знову бадьорими говорячи один одному: «Той, що привів нас сюди так швидко за допомогою зорі, поверне нас щасливо знову додому».

Коли надбрамна сторожа нарешті повернулась, царів та їх караван провели коло зовнішньої стіни міста та ввели до нього через ворота коло Голгофи. Їх та їхні в'ючні тварини завели до круглого загону неподалік від рибного ринку. Він був оточений будинками та стайнями, а при вході стояла варта. Тварини були взяті до стаєн, поки царі розташувались під накриттями коло фонтану в середині двору. В'ючні тварини помили у цьому фонтані. Один бік цього круглого двору знаходився на схилі пагорба, два інші боки були відкриті, а перед ними росли дерева.

В цей час службовці приходили парами із смолоскипами та перевіряли вміст вантажу який був у каравані царів.

17. Теокено кличуть до палацу Ірода.

Палац Ірода розташовувався на узвишші, недалеко звідси, і я бачила дорогу, що була освітлена смолоскипами та мідниками на опорах. Ірод послав слугу, щоб спустився вниз та закликав найстаршого із царів, Теокено, таємно до палацу. Це сталось після десятої години ночі. Він був прийнятий у нижній кімнаті одним із придворних Ірода, який розпитав про мету його мандрівки. Теокено розповів все найщирішим чином, та просив його спитати Ірода де можна знайти новонародженого Юдейського Царя, чию зорю вони бачили та за якою ішли, щоб віддати Йому шану. Коли придворний розповів це Іроду, він був дуже вражений, але лицемірно відправив відповідь, що все вияснить поки царі будуть відпочивати, і наступного ранку запросить всіх трьох до себе та сам розповість що вдалось з'ясувати. Таким чином, Теокено після повернення, нічим не зміг підбадьорити своїх супутників, і вони замість готуватись до відпочинку, навпаки, наказали пакувати назад речі, що вже були розпаковані. Я бачила що тієї ночі вони не спали, а ходили окремо із провідниками по місту, вдивляючись на небо, наче шукаючи свою зорю. В

Єрусалимі все було тихо, лише в домі охорони люди метушились, ходячи туди-сюди і багато розмовляючи. В царів склалась думка, що Ірод, ймовірно, усе знає, але приховує від них.

В час коли Теокено перебував у палаці, Ірод влаштував бенкет; кімнати були освітлені та повні гостей, серед них безсоромного виду жінки у чудових сукнях. Запитання Теокено про новонародженого царя сильно стурбували Ірода і він відразу закликав усіх первосвящеників та книжників. Я бачила як вони до опівночі приходили до нього із своїми сувоями, одягнені у первосвященичий одяг, нагрудники та розписані буквами пояси. Їх було десь із дванадцять. Він питав їх про те де має народитись Христос. Вони розгортали перед ним сувої та відповідали, показуючи пальцями: «У Віфлеємі Юдейському, бо так написано у пророка Михея: «І ти Віфлеєме у землі Юди нічим не менший між князями юдейськими; бо із тебе прийде очільник що буде правити моїм народом Ізраїлем»». Далі я бачила як Ірод прогулювався на даху палацу з деякими із них та марно намагався побачити зорю про яку говорив Теокено. Він був у дивному стані хвилювання, але вчені священики прикладали всі можливі зусилля щоб переконати його не звертати жодної уваги на те що казали царі. Ці романтики, казали вони, завжди мали повно фантастичних ідей відносно зірок; якщо б таке дійсно мало відбутись то Ірод та вони самі, у Храмі, у Святому Місті, очевидно були б першими, хто б про це довідалися.

18. Три святі царі постають перед Іродом.

[23 грудня, неділя] Цього дня, дуже рано вранці Ірод таємно закликав трьох царів до свого палацу. Їх зустріли коло аркади та провели до кімнати, в якій я бачила зелені пагони та кущі розставлені у вазах, щоб створити атмосферу свіжості. Вони продовжували стояти, аж поки не ввійшов Ірод, і тоді, вклонившись йому, знову спитали про новонародженого Царя Юдейського. Ірод як міг приховував своє занепокоєння і навіть вдавав переповненого радістю. Досі із ним було кілька книжників. Він питав царів про те що вони бачили і Менсур описав йому останнє видіння, яке вони бачили у зорях перед тим як відправитись у дорогу. Це, казав він, була Діва із Дитям перед нею: праворуч виростав промінь світла на якому розташовувалась вежа із кількома воротами. Ця вежа виросла у велике місто, над яким Дитя з'явилося у образі царя із короною, мечем та скіпетром. Далі бачили як вони самі та царі з усього світу приходять та вклоняються Дитині, бо Його царство завоює всі інші царства. Ірод розповів їм що такого роду пророцтво про Віфлеєм Ефрату дійсно існує та попросив їх їхати туди негайно дуже тихо, і коли вони знайдуть та вклоняться Дитині, повернутись назад та повідомити його, щоб і він також міг вшанувати Його. Царі, котрі не торкнулись будь-якої

їжі розкладеної перед ними Іродом, повернулись знову. Було ще дуже рано, бо я бачила що смолоскипи перед палацом ще горіли. Ірод говорив з ними таємно, щоб не провокувати розмови у місті. Починало розвиднюватись і вони повністю приготувались до від'їзду. Супутники, що доганяли їх по дорозі у Єрусалим попередньої ночі, розбрілись містом.

19. Іродів стан душі – вбивця.

Ірод перебував у поганому настрої та відчував досаду протягом трьох днів. В час народження Христа він був у палаці неподалік Єрихону де здійснив підступне вбивство. Розставлені ним на високі посади у Храмі прихильники повідомляли про все що там відбувалось і виказували тих які виступали проти його задумів. Одним із таких людей був високопоставлений служитель Храму, добра та чесна людина. Приязними словами він запросив цього служителя провідати його у Єрихоні, але насправді коли той їхав по дорозі, влаштував засідку замасковану під пограбування, під час якої він був убитий. Кількома днями потім, Ірод прийшов до Єрусалиму, щоб відзначити посвячення Храму, 25 дня місяця Кіслев, де він став співучасником ще одного відштовхуючого випадку. Бажаючи якимось догодити юдеям, він вирішив подарувати їм золоте зображення ягняти, чи радше козляти, бо мало роги. Його повинні були вивішувати над воротами, котрі вели від жіночого двору до Двору Жертвоприношень. Однак, священики виступили проти, і він пригрозив їм штрафами. Священики погодились платити, і пояснили, що їхній закон забороняє прийняти таке зображення. Обурений Ірод, намагався встановити зображення потайки, але коли його принесли до Храму, один із ревнителів закону забрав його та жбурнув на землю розбивши навпіл. Почалось замішання в результаті якого Ірод наказав ув'язнити служителя. Цей випадок так розгнівив його, що він почав шкодувати, що прийшов на цей банкет і придворні намагались всіма можливими розвагами відволікти його.

Чутки про народження Христа і відчуття близького приходу Месії, що поширювались серед деяких побожних юдеїв, додавали Іроду неспокою. Розповіді про події, пов'язані із народженням Ісуса розповсюджувались через пастухів, але це сприймалось поважними людьми як безглузді плітки. Все це доходило до Ірода, який таємно відправив своїх людей до Віфлеєму, котрі через три дні після народження Ісуса відвідали Ясла та спілкувались із святим Йосипом. Як це зазвичай роблять всі побідні їм зарозумілі люди, вони донесли про те що нічого особливого не бачили, лише бідну сім'ю у злиденній печері про яку не варто і говорити. Варто сказати, що через свою надмірну пихатість, вони навіть і не спілкувались із святим Йосипом повноцінно. Тепер, щоправда, Ірод несподівано зіткнувся із трьома царями та їх численним караваном, і

був сповнений страху та тривоги, бо вони подолали довгий шлях і тому їх розповідь не можна було сприйняти як пусту балаканину. Однак, коли вони поцікавились про новонародженого Царя, він, щоб порадувати їх, зробив вигляд, що прагне так само вклонитись Йому. Ірода жодним чином не заспокоїла сліпа самовпевненість книжників і він вирішив у власних інтересах приховувати цю подію якомога довше. Він не відразу став заперечувати повідомлення царів, так само вирішив не відразу накласти руки на Ісуса, бо це створило б враження у людей (які вже не знали що думати), що розповідь царів правдива, а це мало б для нього не бажані наслідки. Тому Ірод планував отримати більш точну інформації від царів, перед тим як здійснювати подальші кроки. Коли царі, попереджені Богом, не повернулись до нього, він оголосив, що їх втеча доводить те що вони помилились у своїх пошуках, або просто брехали. За його дорученням було розповсюджено інформацію про те, що царям стало соромно та страшно повертатись, бо вони так сильно обманулись самі і обманювали інших. Якою ж іще могла бути причина того, що вони втекли, після того як він так приязно прийняв їх? Таким чином, він змусив затихнути всі інші чутки, а у Віфлеємі дав знати, щоб ніхто не мав нічого спільного із цією сім'єю та щоб жодної уваги не надавали брехливим чуткам та уяві. Повернення Святої Родини до Назарету, два тижні по тому, поклало край розмовам про подію, котра і так ніколи не була добре відома більшості людей. Побожні душі надіялись потайки. Коли все знову заспокоїлось, Ірод вирішив покінчити з Ісусом, але почув, що сім'я із Дитям тепер вже покинула Назарет. Довший час він проводив пошуки за Дитям, і коли був змушений визнати що не зможе знайти Його, то через ще більший страх розпорядився вчинити жахливу різанину немовлят. Він провів суворі запобіжні заходи та задіяв війська, щоб запобігти будь-яким заворушенням. Гадаю, що діти були вбиті у семи різних місцях.

20. Святі царі їдуть до Віфлеєму. Відпочинок коло джерела.

Я бачила як караван царів пройшов північніше від міських воріт. Натоплю людей слідував за ним аж до струмка, який протікав за межами стін, і тоді повернувся назад. Перетнувши потік, царі зробили коротку зупинку, щоб пошукати свою зорю. Побачивши її, вони скрикнули від радості та продовжили мандрівку співаючи своїх чарівних пісень. Зоря не повела їх прямою дорогою до Віфлеєму, але в обхід, західним напрямком. Минувши маленьке містечко, яке мені було добре відомо, вже ближче до обіду, зупинились у красивому місці коло маленького села за містом. Коли перед їх очима з'явилось джерело вони були в нестямі від радості. Спішившись, випили води із водойми навколо джерела, оточеної чистим піском, камінням та дерном. Тут царі залишались кілька годин, бо у Єрусалимі вони були надто стурбовані та заклопотані щоб відпочивати.

Вони їли і годували та мили своїх тварин. Згодом, я бачила як наш Господь так само зупинявся коло цього джерела із Своїми учнями та навчав.

Зоря, котра сяяла вночі як вогняна куля, тепер виглядала як місяць при денному світлі. Вона не була досконало круглою, але мала зазубрені краї. Я постійно бачила її прихованою хмарами.

Пряма дорога від Єрусалиму до Віфлеєму була наповнена подорожніми із віслюками та поклажею, які ймовірно повертались додому із Віфлеєму після сплати податків, або ішли на базар чи Храм. Шлях яким ішли царі був дуже спокійний і, без сумніву, Бог повів їх ним, щоб вони не надто привертали увагу, та не прибули до Віфлеєму ще до вечора. Коли сонце вже було низько вони знову вирушили в дорогу, ідучи в тому ж порядку як тоді коли вперше зустрілись. Менсор, наймолодший ішов першим, далі Сеїр, тоді Теокено – найстарший.

21. Прибуття трьох царів до митниці у Віфлеємі.

Сьогодні у неділю 23 грудня, караван трьох царів прибув до якогось будинку на околицях Віфлеєму, де були зареєстровані Йосип та Марія. Цей дім за спадком належав нащадкам Давида, з часів якого збереглись ще деякі частини кам'яної кладки. В певний час він належав батькам Йосипа. Це був великий дім із кількома меншими будівлями навколо. Спереду знаходився закритий двір, у відкритому просторі якого розташовувались дерева і водойма. Тут я бачила римських солдат, бо у будинку зараз розташовувалась контора із збору податків. Коли царі та їх караван прибули, навколо них зібрався гурток допитливих роззяв. Зоря зникла, що створювало їх певні незручності. Якись люди підійшли до них та стали задавати питання. Після того як вони спішилися їх зустріли кілька офіційних осіб з будинку, котрі несучи в руках гілки подали їм трохи хліба, фруктів і пиття. Так традиційно вітали чужинців. За цей час, тварин помили у водоймі під деревами. Я подумала про себе: цих чужинців зустріли краще ніж Йосипа, через невеликі золоті шматочки які вони роздавали. Їм повідомили, що Долина Пастухів є хорошим місцем для зупинки каравану, поки вони вагались. Не чула щоб вони розпитували про новонародженого Царя Юдейського. Їм було відомо, що згідно пророцтва це було саме те місце, але через все розказане Іродом, вони боялись починати будь-які розмови. Коли все ж побачили світло, яке лилось із неба неподалік Віфлеєма, наче молодий місяць, то вирушили знову і поїхали обіч рівчака та зруйнованої стіни коло південного боку Віфлеєму у східному напрямку, наближаючись до Печери Різдва від поля, де ангели явилися пастухам. Входячи у долину позаду печери, коло могили Марі, вони спішилися, а їх люди розпакували більшість із багажу та розклали

великий намет. Вони здійснили всі опорядження табору із допомогою деяких пастухів, котрі допомагали їх зорієнтуватись на місцевості.

Табір був вже частково облаштований, коли царі побачили зірку, що яскраво засяяла та була ясно видима над пагорбом де знаходилась Печера Різдва; світло, що лилось від неї спускалось вертикально на пагорб. Здавалось, що зоря збільшувалась по мірі наближення, аж доки не стала подібною до згустку світла, розміром із покривало. Спочатку вони дивились на неї з великим подивом. Вже було темно; їм не було видно ніяких будинків, лише валоподібні обриси пагорба. Враз, вони сповнилились великої радості, бо побачили у промінні сяючу постать Дитини, таку саму як вони бачили перед тим посеред зорі. Всі зняли головні убори і три царі піднявшись по схилу знайшли двері до печери. Менсур відкрив їх та побачив печеру сповнену небесного світла, а в глибині Діву, що сидить із Дитиною, саме такими як у видіннях. Він негайно повернувся та розповів це своїм товаришам. В цей час Йосип, разом із стареньким пастухом вийшов із печери їм на зустріч. Вони сказали йому, із дитячою безпосередністю, як вони прийшли вшанувати новонародженого Царя Юдейського, за зорею якого вони ішли та принесли подарунки. Йосип прийняв їх тепло, а старенький пастух пішов із ними до табору допомогти у його облаштуванні; деякі із пастухів, які були там, дали їм скористатись із своїх навісів. Самі ж вони готувались до урочистої церемонії, що очікувала їх. Я бачила як вони одягали великі білі шати із довгими шлейфами. Матеріал мав жовтуватий відтінок, наче у сирцевого шовку і був прекрасно чистий та світлий. Вони одягали ці розвивисті шати на всі релігійні церемонії. Всі троє підперезувались поясами на котрих було навішано багато мішечків та золотих коробочок (подібних до цукерниць з ручками), що чіплялись до невеликих ланцюжків між широкими складками одягу. З кожним із царів ішло четверо членів його сім'ї. Крім них кілька слуг Менсура несли невеликий піднос, що нагадував блюдце, килимок із китицями та кілька шматків тонкого матеріалу.

Далі вони впорядкованою процесією пройшли за святим Йосипом до печери, де накрили піднос килимком із китицями. Кожен цар поклав на неї золоті коробочки та посудини, які вони зняли із своїх поясів; це були їх спільні подарунки. Поки Йосип відкривав двері до печери, Менсур та інші зняли з ніг сандалі. Двоє юнаків із супроводу Менсура зайшли перед ним, розстеляючи на підлозі смужки тканини та повернулись назад. Двоє інших ввійшли відразу за ним із підносом подарунків, котрі він взяв від них коли опинився перед Пречистою Дивою, і опустившись навколішки поклав їх коло її ніг на низьку підставку. Ті що несли піднос повернулись. Позаду Менсура скромно вклонившись стояло четверо членів його сім'ї. Сеїр і Теокено із своїми супутниками стояли зовні, коло входу під навісом. Всі

вони були наче сп'янілі від захвату і здавалось були просякнуті світлом, котре наповнювало печеру.

Марія скоріше лежала ніж сиділа на килимі, зліва від Дитини Ісуса, опираючись на руку. Немовля лежало на припіднятій підставці у яслах загорнене покривалом, навпроти входу до печери, в тому місці де Воно народилось. Коли царі увійшли, Пречиста Діва сіла, взявши Дитя Ісуса на коліна і накривши Його і свою голову вельоном. Коли Менсур опустився навколішки і заговорив зворушливо слова пошани, кладучи подарунки і схрестивши руки на грудях, смиренно схиляючи непокриту голову, Марія розгорнула червоно-білу пелюшку у верхній частині тіла Дитини, яке частково стало видимим через вельон. Вона підтримувала Його голову однією рукою та тіло іншою. Він тримав Свої маленькі ручки перед грудьми наче у молитві, світився привітністю і робив легенькі рухи руками.

О який райський мир оповив молитви цих добрих людей із Сходу! Бачивши їх я говорила до себе: якими чистими і безтурботними є їхні серця, сповнені такого добра і невинності як у благочестивих дітей. Не було в них ніякого насильства і всі горіли любов'ю. Я померла, я дух, в іншому випадку, я б не могла це побачити, бо це не відбувається зараз – але все ж це зараз, бо це не у часі. У Бозі немає часу, у Бозі все зараз. Я померла. Я дух. Щойно як такі дивні думки прийшли до мене, я почула як мені було сказано: «Що з тобою? Не турбуйся, глянь, і прослав Господа, який є вічний і в якому є всі речі».

Тепер я побачила, що Менсур вийняв з мішечка, який був у нього на поясі оберемок тонких сяючих шматочків. Вони були довжиною із палець і поцятковані маленькими зернятами посередині. Він віддав їх Пречистій Діві як подарунок, смиренно розкладаючи їй на коліно поряд із Дитям. Вона прийняла золото із люблячою вдячністю і накрила його своїм одягом. Ці невеликі шматочки чистого золота були подарунком Менсура, бо він був сповнений вірності та любові і шукав святої правди із непохитним завзяттям та відданістю. Тоді він разом із чотирма своїми супутниками вийшов і зайшов Сеїр, темношкірий, із своїм супроводом, опустившись на обидва коліна у великому смиренні, передаючи свій подарунок із зворушливими словами пошани. Це була невелика золота посудина для ладану наповнена зеленуватими зернятами смоли, котру він поклав на столик перед Дитям Ісусом. Ладан був його подарунком, бо він прийняв волю Божу і пішов за ним охоче, благоговійно і з любов'ю. Перед тим як вийти, він довго і з глибокою побожністю простояв там навколішках. Слідом за ним прийшов Теокено, білошкірий та найстарший. Він був дуже старенький і важкий та не був у змозі клякнути, однак стояв низько вклонившись і поклав на столик золоту посудину із тонкими зеленими рослинами. Здавалось, вони були посаджені та вже вкоренились,

бо мали вигляд крихітного дерева дуже тендітного із виткими листочками та ніжними білими квітами. Це була мирра. Його подарунком була мирра, бо це символізувало втихомирення і подолання пристрастей, бо ця добра людина воювала із неймовірними спокусами ідолопоклонства, багатоженства та насильства. Разом із своїми супутниками він залишався стояти протягом дуже довгого часу, так що мені стало шкода інших слуг яким треба було чекати так довго. Вітання, висловлені царями та їх супутниками були по дитячому дуже зворушливими. Коли вони клякали і передавали подарунки то казали: «Ми бачили Його зорю, ми бачили що Він є царем над всіма царями і ми прийшли, щоб вклонитись йому та віддати належну шану своїми дарами» - або щось на зразок цього. Здавалось, що вони були у захопленні і, з по дитячому екзальтованими молитвами, віддавали Дитині Ісусі себе та свої родини, свої землі і людей, все своє добро і власність та все що було цінного у їх розпорядженні. Вони просили новонародженого Царя прийняти їх серця і душі та всі думки і вчинки, благаючи Його просвітити їх та дарувати всі чесноти і, поки буде їх віку на землі, щастя, миру та любові. Молячись так, вони були переповнені прекрасного смирення і сльози радості текли по їх щоках та бородах. Вони переживали щасливе блаженство, думаючи що тепер досягли самої зорі, яку їх предки виглядали впродовж сотень років із відданою тугою. Вся радість обітниць сповнених через століття належала їм.

Мати Божа прийняла всі ці дари із шанобливою вдячністю. Спершу вона не сказала нічого, але легкий порух під її вельоном свідчив про радість та емоції які вона відчувала. Оголене тіло Дитини, яке вона огорнула своїм вельоном, здавалось сяє з-під її одягу. Потім промовила кілька приязних, скромних слів вдячності кожному цареві, відкидаючи, як завжди, вельон трохи назад. О, сказала я собі, мені даний ще один урок. З якою милою і чудовою вдячністю вона прийняла кожен подарунок – вона, котра не потребувала нічого, котра володіла Самим Ісусом, прийняла шанобливо всі дарунки любові. Із цього я з певністю зрозуміла як повинні прийматись дарунки любові. В майбутньому, я також буду приймати будь-яку доброту із вдячністю та всілякою пошаною. Якими сердечними були Марія та Йосип, вони нічого не тримали для себе, але все віддавали бідним.

Коли царі разом із своїм супроводом покинули печеру та повернулись до свого табору, прийшли їхні слуги. Вони розклали намет, розвантажили тварин і після того як все було зроблено стали терпеливо чекати перед входом. Їх було десь тринадцятеро, а також гурт хлопчиків, які були одягнені лише у невеликі накидки і набедренні пов'язки. Слуги завжди приходили по п'ять чоловік, яких супроводжував хтось із тих старших, яким вони належали. Вони клякали перед Дитям і віддавали

Йому шану у тиші. Потім хлопці прийшли всі разом опустились на коліна та вклонились Дитині Ісусу із дитячою невинністю та радістю. Слуги не довго залишались у печері бо царі повернулись знову входячи, цього разу дуже урочисто. Вони одягнули свої строї із тонкої тканини, які зивались широкими складками. Царі несли в руках кадила і кадили із великою пошаною коло Дитини, Пречистої Діви та Святого Йосипа і також всю печеру, вийшовши потім низько кланяючись. Такою була у них прийнята форма поклоніння.

Я ніколи раніше не бачила Марію та Йосипа сповненими такої радості як впродовж цих подій; сльози щастя часто текли по їхніх щоках. Визнання та урочисте вшанування Дитини Ісуса, чия безкінечна слава була таємно схована у їх смиренних серцях і Якого вони були змушені влаштувати так бідно, приносила їм величезну розраду. Вони побачили, що не дивлячись на сліпоту людства, Промислом Всемогутнього Бога Дитя Обітниці отримало те, що вони самі не могли йому дати: пошану від великих цієї землі, із усією священною величчю належною Йому, приготованою за сотні років та присланою із далекої країни. Вони вклонились Ісусу разом із святими царями, щасливі від тої честі яку Йому віддали.

Табір царів був влаштований у долині, позаду печери, та розтягнувся аж до могили Мари. В'ючні тварини прив'язали рядами у стійлах розділених канатами. Позаду великого намету, що був ближче до Печери Різдва, знаходилось огорожене місце покрите матами, де було складено частину поклажі, хоча більшість її була перенесена до могили Мари. Зорі зійшли в той час коли всі покинули Ясла; вони всі зібралися навколо старого теребінового дерева, яке стояло поруч із могилою Мари і тут урочисто співаючи віддали шану зіркам. Я не можу виразити те, наскільки зворушливо линула луна від їх співу по тихій долині. Стільки століть їх предки вглядались у зорі, молячись і співаючи; і от сьогодні їх туга була задоволена. Вони співали захоплені вдячністю і радістю.

22. Йосип розважає трьох святих царів.

У той же час Йосип, з допомогою двох стареньких пастухів, приніс до намету царів легку їжу. На низькому столику, що стояв на килимі, вони розклали тарілки із хлібом, фрукти, медові стільники, миски з овочами, фляги бальзаму. Йосип отримав всі ці страви для царів уранці, попереджений про їх прибуття Пречистою Дівою. Коли царі, проспівавши вечірні пісні, разом із членами родин, повернулись до своїх наметів, я побачила Йосипа, котрий зустрічав їх із великою приязню та просив бути його гостями та прийняти цю скромну їжу. Поки вони їли він знаходився посеред них напівлежачи коло круглого низького столу. (Тут я згадала свого покійного батька – простого бідного селянина, якому доводилось

сидіти із великою кількістю значних людей, коли я була замкнена у монастирі. Він був дуже скромним і страшенно цього боявся, але потім був неймовірно щасливим, плачучи від радості, що не очікувано став почесним гостем.) Після цього невеликого прийому Йосип покинув їх. Деякі із більш важливих осіб із супроводу царів відправились до заїзду у Віфлеємі, інші прилягли відпочити на кушетках розкладених по колу у великому наметі.

Коли Йосип повернувся до Ясел, він розклав усі дарунки у кутку стіни, справа від Ясел, розклавши перед ними перегородку, так що із покладеного тут нічого не було видно. Служниця Анни, що чекала Пречисту Діву весь цей час залишалась у невеликій бічній печері, двері якої були коло входу до Печери Різдва. Вона не виходила аж доки всі не покинули Ясла. Була дуже серйозною і скромною. Я ніколи не бачила щоб хтось із Святого Сімейства або ця служниця виявляли якусь мирську радість при вигляді дарунків царів. Все було прийнято із смиренною вдячністю і роздавалось із ніжною доброзичливістю.

Коли царі прибули цього вечора до віфлеємської митниці, я помітила там деякий неспокій та пошвавлення. Дехто пішов за царями у Долину Пастухів, але незабаром повернувся знову. Згодом, коли царі, випромінюючи святу радість, вклонялись коло Ясел та віддавали свої дарунки, я бачила деяких євреїв, що ховаючись на відстані сердито бурмотали, а потім, повернувшись до Віфлеєму, поширювали найрізноманітніші чутки. Я гірко плакала через тих нещасних; моє серце було вражене через цих злих людей, котрі, як нині, так і в ті далекі часи, бурмочуть, нарікають і у своїй люті поширюють брехню. Спасіння є так близько коло них, але вони відштовхують його від себе. Наскільки неподібними вони є до добрих царів, котрі у своїй довірливій вірі у Обітницю, прийшли з такої далечини та знайшли спасіння. Як мені шкода твердосердних та сліпих!

В Єрусалимі, впродовж цього дня, я знову бачила Ірода із декількома слугами. Вони читали із сувоїв та обговорювали сказане царями. Після цього всі розмови припинились, наче вся історія була проігнорована.

23. Царі відвідують Святу Родину знову. Їх великодушність до пастухів.

[24 грудня] Сьогодні зранку-раненько, я побачила царів та деяких із їхніх супутників, котрі окремо відвідали Дитя та Пречисту Діву. Протягом всього дня вони були зайняті коло своїх тварин, розкладаючи різноманітні речі. Вони були повні радості та щастя та роздали багато подарунків, як це завжди було у радісних випадках. Їх отримали пастухи, котрі допомагали царям, так само як і численні бідняки. Я бачила також як вони покривали накидками бідних стареньких жінок. Деякі із супутників царів дуже

вподобали Долину Пастухів, бажаючи тут залишитись. Вони розповіли про це царям, які дозволили їм покинути службу і приєднатись до місцевих пастухів, давши їм щедрю нагороду. Їм дали ковдри, предмети домашнього вжитку, золоті зернята, а також віслюків на яких вони їхали. Дивлячись як царі роздавали хліб, я вперше замислилась над тим звідки його стільки взялось. Тоді я згадала про те, що коли вони зупинялись, то використовували свої запаси борошна, щоб пекти на металевих формах невеликі тоненькі хлібини, котрі брали із собою. Ці хлібини упаковували до легких шкіряних коробок, які вішали на своїх в'ючних тварин. Нині чимало людей прийшло із Віфлеєму, щоб випрошувати у царів різних дарунків. Дехто з них висував жадібні вимоги під найрізноманітнішими приводами. Така їх кількість тут та у Єрусалимі стала великим розчаруванням для царів. Вони ішли своєю тріумфальною ходою, думаючи зустріти загальну радість через новонародженого Царя, але після того що сталось, вирішили повертатись назад тихо та, щоб рухатись швидше, із меншою кількістю супутників; дехто із них залишився у Долині Пастухів, поки інші вирушили скоріше, для того щоб зустрітись у наперед домовленому місці. Я з подивом побачила, наскільки їх караван зменшився до вечора. Немає сумніву у тому, що царі мали намір наступного дня їхати до Єрусалиму та розповісти Іроду про те, що вони знайшли Дитя; однак хотіли зробити це більш тихо, через що вислали чимало своїх людей раніше, щоб полегшити дорогу. Вони із своїми верблюдами могли наздогнати їх без особливих зусиль.

Увечері вони пішли до Ясел щоб попрощатись. Першим зайшов Менсур сам. Марія поклала йому Дитя Ісуса на руки, він заплакав і його обличчя засяяло від радості. Після нього зайшли інші двоє та плакали прощаючись. Вони принесли ще більше подарунків, багато речей, деякі виглядали як непофарбований шовк, деякі червоні, деякі з квітковими візерунками і кілька красивих тонких тканин; також залишили свої красиві та тонкі накидки. Вони були блідо-жовтого кольору та виглядали плетеними із найкращого шовку, такі легкі, що рухались із кожним подихом вітру. Також вони принесли багато чаш, покладених одна на одну та ящиків наповнених зернами, корзину із горщиками маленьких ніжних кущиків на яких росли невеликі білі квіти. В кожній посудині було три таких, розкладених на краях іншої, посудини розклались уверх одна на одну в кошику. Це була мирра. Також дали Йосипу довгу вузьку корзину із птахами; вони чіпляли їх на своїх верблюдів для того щоб готувати з них їжу.

Залишаючи Дитя та Марію вони пролили немало сліз. Я бачила як Пречиста Діва стояла коло них під час їх прощання. Загорнута у покривало, вона тримала Дитя Ісуса на руках та ступила кілька кроків із царями. Потім зупинилась і, щоб дати їм щось на згадку, зняла із своєї

голови жовту накидку, накрила нею Дитя Ісуса і себе та віддала Менсуру. Царі прийняли цей дар із глибокими поклонами, і їх серця сповнились благоговінням та вдячністю коли бачили як Пречиста Діва стояла перед ними без накидки із Дитям Ісусом. Полишаючи печеру, вони плакали від радості. Відтепер це покривало стало їх найсвятішим скарбом.

Спосіб в який Пречиста Діва приймала подарунки, не виказуючи задоволення із самої речі, був особливо зворушливим у своїй скромності та справжній вдячності до дарувальника. Впродовж цього чудового візиту, я не бачила у ній жодних слідів корисливості, лише із любові до Ісуса та співчуття до Йосипа, вона дозволила собі, з усією простотою, зрадіти надією, що тепер вони можливо знайдуть притулок у Віфлеємі та не будуть так зневажливо сприйматись там як в час свого приїзду. Їй було, по справжньому, шкода через розпач Йосипа та його збентеження.

Після того як царі попрощались стемніло, і у печері засвітили лампади. Царі, із своїми супутниками, пішли до великого старого теребінового дерева над могилою Марі, щоб провести як і вчора вечірню службу. Під деревом горіла лампа. Коли вони побачили як сходять зорі, вони стали молитись і співати своїх мелодійних пісень. У хорі з іншими особливо мило звучали голоси хлопчиків. Після цього вони повернулись до свого намету, де Йосип знову приготував для них легку їжу, а тоді дехто повернувся до заїзду у Віфлеємі, поки інші лягли у наметі.

24. Від'їзд царів.

Враз опівночі я побачила видіння. Царі спали лежачи у своїх наметах із килимів і між ними з'явився сяючий юнак. Це був ангел. Лампи в них були запалені і я помітила як вони сідають ще напівсонні. Ангел розбудив їх та сказав негайно вирушати, не вступаючи до Єрусалиму, а через пустелю навколо Мертвого моря. Вони поспіхом встали із лежаків, дехто поспішив розбудити інших супутників, один пішов до печери розбудити святого Йосипа, який поспішив до Віфлеєму закликати тих що були у заїзді. Ті, однак, зустріли їх вже по дорозі, бо мали таке саме видіння. Навет був розібраний і спакований, а решта опорядження табору демонтовано, все було зроблено із дивовижною швидкістю. У той час, коли царі ще раз зворушливо прощались із Йосипом перед Яслами, їх супутники вже поспішали на південь через пустелю Енгадді вздовж узбережжя Мертвого моря. Вони рухались окремими групами тому просувались швидше.

Царі просили Святу Родину втікати з ними, бо небезпека найімовірніше стосується їх, або, принаймні, сховати Марію із Дитиною, щоб вони не постраждали через них. Вони плакали як діти, обіймаючи Йосипа та промовляючи дуже зворушливо. Потім сіли на верблюдів, які були навантажені невеликою кількістю багажу та поспішили у пустелю. Я

бачила з ними на полях ангела, який вказував їм дорогу; здавалось, вони зникли за одну мить. Царі поїхали різними дорогами, на відстані чверті години один від одного. Спершу годину їхали на схід, а потім на південь у пустелю. Їх зворотній шлях пролягав через район який Ісус проходив, повертаючись із Єгипту, на третьому році Свого служіння.

XIV. СВЯТА РОДИНА У ВІФЛЕЄМІ ПІСЛЯ ВІД'ІЗДУ ЦАРІВ.

Заходи проти царів у Віфлеємі. Йосипа допитують та шантажують.

[25 грудня] Ангел попередив царів дуже вчасно, бо влада Віфлеєму – можливо через таємний наказ Ірода, але я думаю, з власної ініціативи – вирішила арештувати царів під час сну та кинути до підвалу під синагогою. Потім вони збирались відіслати їх Іроду як порушників спокою. Щоправда, коли стало відомо що царі зранку від'їхали, вони вже були коло Енгадді, і в долині де вони розташувались табором було тихо та безлюдно як завжди, і нічого крім витоптаної трави та кількох наметів не свідчило про їх присутність. В той же час, поява у Віфлеємі царів та їх каравану викликала чималий ажіотаж. Хтось жалкував що відмовив Йосипу в поселенні; інші казали що царі були чудакуватими фанатичними авантюристами; ще інші пов'язували їх візит із чутками про те що бачили пастухи. Місцева влада (можливо через попередження Іродом, але я в цьому не впевнена) вирішила що у зв'язку із цією ситуацією потрібно вжити якихось кроків. В центрі міста, на оточеному деревами відкритому просторі із фонтанами, я побачила коло синагоги великий будинок із сходами які до неї вели. Всі мешканці були зібрані на площі перед будинком і їм із сходів пролунало попередження чи команда. Було сказано, що всі шкідливі розмови та забобонні чутки мають бути припинені і відтепер має припинитись рух туди і назад з міста до місця де мешкали люди, які спричинили всі ці розмови. Коли зібрані люди розійшлись, я побачила як двоє чоловік викликали святого Йосипа, якого у цьому домі стали допитувати два стареньких єврея. Я бачила як він повернувся до Ясел і тоді знову до цього будинку. Перебуваючи тут удруге, він взяв із собою трохи золота із царських подарунків та віддав його їм, після чого вони відпустили його із миром. Мені здалось, що весь допит був своєрідним шантажем. Також, я бачила що дорога, котра вела до Ясел, була заблокована представниками влади поваленим на неї деревом. Це не була дорога через міські ворота, але одна із тих що вели через пагорб чи вал до Печери Різдва із місця де Марія чекала під великим деревом в час приїзду до Віфлеєму. Вони навіть розмістили там будиночок для сторожі та розтягнули вздовж дороги мотузки із дзвіночками так що могли піймати будь-кого хто спробував би пройти. По обіді я побачила групу із шістнадцяти іродових солдат, що розмовляли із

Йосипом; вони ймовірно були прислані через царів, котрі були звинувачені у порушенні спокою. Побачивши, однак, що все тихо і спокійно, що нікого немає, за винятком бідної родини у печері, та попереджені не здіймати ніякого шуму, вони тихо повернулись назад, доповісти про те що бачили. Подарунки та інші речі залишені царями були сховані Йосипом частково у гробниці Марі, а частково у іншому таємному місці в пагорбі Печери Різдва, яке він знав ще із часу свого дитинства, коли часто ховався тут від братів. Ці окремі місця для сховку залишились ще із часів патріарха Якова, який одного разу розбив свої намети на цьому пагорбі. У ті часи на місці Віфлеєму розташовувалось всього кілька наметів.

Цього вечора я бачила Захарію із Хеврону, котрий ішов вперше побачити Святу Родину. Марія все ще перебувала у печері. Він плакав від радості, беручи Дитя Ісуса на руки та повторював (частково чи дещо змінено) гімн хвали, який він виголошував при обрізанні Івана.

1. Свята Анна повертається із Еліудом.

[26 грудня] Захарія пішов, але Святу Родину знову відвідала Анна із своєю старшою донькою, другим чоловіком та служницею. Найстарша донька Анни була крупнішою за неї, та виглядала старшою. Другий чоловік Анни був вищим та старшим за Йоакима. Його звали Еліуд, і він мав певну посаду у Храмі пов'язану за обстеженням жертовних тварин. У Анни була від нього донька теж звана Марією. В час Різдва Христового їй було від шести до восьми років. Незабаром Еліуд помер і з волі Божої Анна вийшла заміж утретє. У цьому шлюбі народився син, якого потім називали одним із братів Христа.

Служниця, котру привела Анна ще тиждень тому, далі перебувала із Пречистою Дівою. У той час як вона жила у Печері Різдва, служниця жила у невеликій печері поряд; однак зараз, коли Марія перебувала у цій бічній печері, служниця спала під навісом, який був влаштований для неї Йосипом перед печерою. Анна та її супутники спали у Печері Різдва.

Свята Родина тепер переживала глибоку радість. Анна відчувала щасливе блаженство. Марія часто клала няньчити Дитя Ісуса їй на руки. Я не бачила її із будь-ким ще. На свій превеликий подив я побачила, що волосся Дитини, яке було жовтим та кучерявим, закінчувалось маленькими тонкими променями світла, що перетинались один із одним. Думаю, саме вони робили Його волосся кучерявим, бо бачила як вони витирали його після миття, огорнувши на якийсь час невеликою накидкою. Свята Родина завжди поводитись із Дитям Ісусом із найзворушливішим та благочестивим шануванням, але, разом із цим, все було досить просто та людяно, як це завжди буває серед святих та обраних

людей. Дитя зверталось до Своєї Матері із любов'ю, якої я ніколи раніше не спостерігала серед таких немовлят.

Марія розповіла своїй матері все про візит трьох святих царів, і Анна була глибоко зворушена почувши, що Господь Бог покликав їх із таких далекий країв, щоб визнати Дитину Обітниці. Їй показали подарунки від царів, котрі були сховані у плетеному кошику в закритій ніші у стіні. Розуміючи що ці речі є знаками поклоніння, вона поставилась до них із великим смиренням, допомагаючи вийняти деякі з них та скласти інші. Всюди навколо запанувала тиша. Дороги, за винятком тої що виходила від воріт до міста були перекриті представниками влади. Йосип більше не ходив до Віфлеєму за потрібними речами, все необхідне їм приносили пастухи. Родичка, з якою Анна перебувала у Веніямина була Мара, донька Роди – сестри Єлизавети. Вона була бідною і згодом мала багатьох синів, котрі стали учнями. Один із них називався Натанаїлом та був потім нареченим у Кані. Мара була згодом присутньою при смерті Пречистої Діви у Ефесі.

Це був не той Натанаїл, котрого Ісус бачив під фіговим деревом. Хлопчиком, Натанаїл син Мари, був присутнім на дитячому святкуванні, що було влаштовано Анною на честь дванадцятирічного Ісуса, коли Він повернувся додому після першого навчання у Храмі. З цього приводу хлопчик Ісус розповів притчу про весілля де вода буде перетворена у вино, та інше весілля, де вино буде перетворене у кров. Він сказав хлопчику Натанаїлу, наче жартома, що одного дня буде присутнім на його весіллі. Наречена у Кані походила із Віфлеєму, із родини Йосипа. Після чуда у Кані наречений та наречена дали взаємну обітницю стриманості. Натанаїл відразу став учнем та у хрещенні отримав ім'я Амадор. Згодом він став єпископом і перебував у Едессі; також був на острові Крит із Карпом. Відтак, він вирушив до Вірменії, і через велику кількість навернень був схоплений та засланий на береги Чорного моря. Після звільнення він прийшов у землі Менсура, де здійснив чудо (яке саме я забула) над жінкою і охрестив так багато людей, що був страчений у місті Акаджайя на острові на річці Євфрат.

Цього дня Анна відправила свого чоловіка Еліуда назад із нав'юченими віслюками та служницею, своєю родичкою із двома пакунками. Один вона несла на спині, а інший спереду. В них знаходилась частина із дарів царів, різного роду речі та золоті посудини, які у пізніші роки використовували у перших християнських службах. Все це вони відправили таємно, бо тут вони постійно знаходились під свого роду стеженням. Здається ніби вони лише довозили ці речі до якогось місця по дорозі у Назарет, де вони мали бути взяті слугами, бо у інших видіннях я бачила Еліуда знову у Віфлеємі під час виїзду звідти Анни, який відбувся незабаром. Зараз Анна була сама із Марією у бічній печері. Вони

працювали разом, плели та в'язали грубошерсту ковдру. Печера Різдва була тепер повністю очищена. Віслюки Йосипа сховані за плетеними перегородками. Сьогодні у Віфлеємі знову були офіцери Ірода, розшукуючи у кількох будинках новонароджену дитину.

2. Свята Родина переховується у поховальній печері Марії.

Шукати новонародженого царського сина прийшли також і солдати. Вони особливо наполегливо розпитували про єврейську жінку, котра недавно народила сина. Однак до Печери Різдва більше ніхто з них не приходив, бо перед тим, побачивши лише бідну родину, вони вирішили, що тут не може бути нічого пов'язаного із метою їх пошуків. Двоє старших людей, думаю пастухів, прийшли до Йосипа та попередили його про ці пошуки. Саме через це Свята Родина з Дитям Ісусом та Анною перемістились до гробниці Марії. В самій Печері Різдва не залишили нічого, щоб свідчило, що там недавно хтось жив і вона стала виглядати цілком порожньою. Я бачила як вони ішли через долину вночі приховуючи ліхтарі. Анна несла Дитя Ісуса на руках перед собою, Марія та Йосип ішли поруч із нею. Їх супроводжували пастухи, несучи ковдри та інші речі потрібні для облаштування місця для святих жінок і Дитини Ісуса. (тим часом, у мене було видіння; не знаю чи Свята Родина також його бачила. Навколо Дитини Ісуса та грудей Анни, я бачила славу із семи ангелів, які переплітались та накладались одна на одну. У цій славі з'являлось багато інших постатей і крім Анни, Йосипа та Марії я побачила постаті сповнені світла, які здавалось вели їх за руки.) Дійшовши до входу у печеру, вони замкнули двері і тоді зайшли безпосередньо до самої печери та влаштували там місце для відпочинку.

3. Йосип, з огляду на небезпеку, бере дитину Ісуса від Марії.

[27 грудня] Пречиста Діва розповіла своїй матері все про трьох царів і вони розглядали всі речі, які вчора залишили у гробниці Марії. Двоє пастухів, відвідали та попередили Пречисту Діву про представників влади, які приходили і шукали її Сина. Марія була дуже засмученою через це, і згодом, Святий Йосип прийшов та забрав Дитя Ісуса із її рук загорнувши у покривало; зараз вже не пам'ятаю куди саме. Тепер я бачила Пречисту Діву щонайменше половину дня саму у печері без Дитини Ісуса, сповнену материнської тривоги і занепокоєння. Коли підходив час годувати Дитину, вона робила як і всі хороші матері котрі переживають тривогу або смуток: перед годуванням Дитини вона зціджувала із своїх грудей вражене тривогою молоко у невеликий жолоб білої кам'яної лавки у печері. Про це вона розповідала доброму побожному пастуху, який прийшов до неї (ймовірно щоб відвести її до Дитини). Глибоко відчуваючи святість Матері Відкупителя, він потім, за допомогою своєїрідної ложечки,

обережно вичерпав молоко Діви, що залишилось у кам'яному жолобі. У простоті своєї віри він приніс його своїй жінці, котра годувала дитину і не мала достатньо молока для годування. Добра жінка випила цю святу поживу із побожною довірою і відразу її віра була винагороджена так що вона змогла годувати свою дитину у достатку. Від того часу, ця лавка із білого каменю отримала подібну цілющу здатність, і я бачила що аж до наших днів, навіть магометани, хоч і не віруючі, використовують її як засіб у такого, та іншого роду, тілесних недугах. Землю з цього місця протягом віків складали у невеликі грудки хранителі Святої Землі та розсилали по всьому християнському світу у знак благочестивої пам'яті. На цих реліквіях розміщували напис «*de lacte sanctissimae Virginis Mariae*» («молоко Найсвятішої Діви Марії»).

4. Святкування річниці весілля Марії.

Йосип не залишався схованим у печері Мари. Він займався різного роду облаштуваннями Печери Різдва із двома старенькими пастухами. Пастухи несли вінки із листя і квітів, але спочатку я не знала для чого вони це роблять, лише потім побачила, що це була підготовка до дуже зворушливої церемонії. Еліуд, другий чоловік Анни, був знову тут, а також служниця. Вони привели із собою двох віслюків. Скоріш за все, вони зустріли слуг Анни пройшовши лише частину дороги до Назарету із тваринами, та звідти відіслали їх назад до Назарету, а самі повернулись із віслюками назад до Віфлеєму. Йосип використовував відсутність Пречистої Діви у гробниці Мари, щоб прикрасити Печеру Різдва, за допомогою пастухів, на честь річниці їх весілля. Коли все було облаштовано, він узяв Пречисту Діву із Дитям Ісусом і Анну, та привів їх до Печери Різдва. Еліуд та служниця і три стареньких пастухи вже були тут. Як же зворушливо було бачити їхню радість, коли Пречиста Діва принесла Дитину Ісуса у печеру! Дах та стіни печери були завішені гірляндами квітів, а посередині був поставлений стіл. На підлозі, стінах і столі були розстелені кілька прекрасних килимів привезених трьома святими царями. Розміщена на столі декоративна піраміда із листя та квітів здіймалась до отвору в даху; на найвищій гілочці був голуб, який, думаю, був зроблений спеціально для цієї події. Вся печера була заповнена яскравими вогнями. Вони посадили Дитя Ісуса у Його кошикуколисці на стілець. Марія та Йосип, увінчані вінками, стояли поруч Нього та пили із одного келиха. Поміж родичами присутніми були також і старенькі пастухи. Вони співали урочисті пісні та куштували легку їжу. Я бачила хор ангелів та небесних сил, які з'явились у печері. Всі присутні були сповнені пристрасних емоцій. Після цієї церемонії Пречиста Діва із Дитям Ісусом та Анною знову вирушили до печери Мари.

5. Підготовка до від'їзду Святої Родини.

[З 28 по 30 грудня:] В останні кілька днів та сьогодні знову я бачила як Святий Йосип виконує різні приготування до вже близького від'їзду Святої Родини із Віфлеєму. Щодня він позбувався якихось речей із свого домашнього майна. Віддав пастухам всі легкі плетені із верболозу перегородки та інші пристосування, що створювати у печері затишок. Сьогодні по обіді, коло печери знову було багато людей, котрі проходили до Віфлеєму на Суботу, але знайшовши тут все покинутим, незабаром пішли. Анна після Суботи повернулась назад до Назарету. Нині вони розклали та спакували все. Анна узяла із собою на двох віслиюках багато подарунків від трьох царів, особливо килими, покривала і тканини. Цього вечора вони проводили Суботу в гробниці Марі і дотримували її аж до наступного дня (суботи), коли все навколо було спокійно і тихо.

[Субота, 29 грудня:] Коли закінчилась Субота, було зроблено всі потрібні приготування для відбуття до Назарету Анни, Еліуда та їх слуг. Одного разу раніше, і сьогодні вдруге, я побачила як Пречиста Діва несла у темряві Немовля Ісуса із гробниці Марі до Печери Різдва. Вона поклала Його на килим, у місці де Він народився, та опустилась навколішки для молитви поруч Нього. Я бачила всю печеру сповнену небесного світла як у мить коли Наш Господь народився. Думаю що дорога Божа Мати, мала б бачити його також.

[Неділя, 30 грудня:] На ранньому світанку я побачила Анну із її чоловіком та слугами, що вирушали до Назарету після ніжного прощання із Святою Родиною та трьома старенькими пастухами. Служниця Анни теж пішла із ними і я була знову вражена її дивовижною кепкою, яка виглядала майже як «зозулин кошик», як називають наші селянські діти загострену шапку, яку вони сплітають із очерету для ігор. (Причиною того, що я деякий час думала наче чоловік Анни та служниця були людьми із заїзду за межами Єрусалиму, напевно було те, що вони ночували у цьому заїзді та розмовляли із його власниками.) Вони взяли все що залишилось із подарунків царів та склали його на тварин. Коли вони робили все це, я була дуже здивована побачити, як вони беруть із собою пакунок що належав мені. Я відчувала що він був там, і не могла зрозуміти, що спонукало Анну забрати з собою мою власність.

XV. ОСОБИСТЕ ЗАУВАЖЕННЯ: РЕЛІКВІЇ РОЗТАШОВАНІ ПОБЛИЗУ, ЯКІ ТРИ ЦАРІ ВІДДАЛИ СВЯТІЙ РОДИНІ.

Незабаром після цього дивного повідомлення про те що Анна могла взяти із Віфлеєму якусь річ сестри Еммеріх, між нею та автором відбувся такий діалог.

Сестра Еммеріх: «Коли Анна вирушила, вона взяла із собою багато дарунків від царів особливо тканини. Деякі із них використовувались у перших християнських церквах, а частини збереглись аж до нашого часу. Шматок тканини, котрий покривав невеликий столик на якому царі поклали свої дарунки, та частинка їх плащів були серед моїх власних реліквій. Так як деякі із них були у невеликій шафці коло ліжка, в той час як інші у будинку автора, він запитав: «чи є ці реліквії тут?»

Катерина Еммеріх: «Ні, там у будинку.»

Автор запитав: «У моєму будинку?»

Катерина Еммеріх: «Ні, у будинку паломника (так вона переважно називала автора). Вони у невеликій торбині. Частина плаща вицвіла. Люди не вірять, але це правда все одно, і я бачу це перед моїми очима». Коли автор приніс реліквії, які знаходились у його домі в тому, що безсумнівно можна було назвати «невеликими торбинами», вона відкрила одну із них та назвала одну із невеликих шматків темно червоного шовку як частину «матеріалу царів», не даючи, однак, більше ніяких точніших пояснень. Тоді вона сказала: «Я певна, що маю інший маленький шматок тканини царів. Вони мали кілька плащів: щільний міцний для поганої погоди жовтого кольору і червоний із дуже тонкої легкої вовни. Коли вони їхали ці плащі розвівались на вітрі. Під час відправлення ритуалів вони носили плащі із блискучого некрашеного шовку, шитого по краях золотом. Вони мали довгі шлейфи, які потрібно було підтримувати. Я думаю, що шматочок якраз такого плаща мав бути поруч зі мною, і тому сьогодні увечері та раніше я бачила виготовлення шовку та тканин у краях де жили царі. Пригадую, що у східній землі, між країною Теокено і країною Сеїра, розташовувались дерева сповнені шовкопрядами із невеликими, наповненими водою каналами, які повинні утримувати шовкопрядів від втечі. Іноді я бачила опале листя під деревами і невеликі коробочки, що звисали із гілок. З цих коробочок вони виймали невеликі круглі предмети довжиною більші за палець. Спочатку я думала, що це якісь такі дивні пташині яйця, але це були кокони, які намотували навколо себе хробаки, бо я бачила як люди розмотували ці волосини, що були тонкі як павутини. Вони закріплювали основну масу в себе на грудях та пряли із неї тонку нитку намотуючи її на щось, що вони тримали у своїх руках. Також я бачила, що вони тчуть посеред дерев: ткацький верстат виглядав білим та досить простим і витканий матеріал був шириною із мій аркуш».

Через кілька днів вона сказала: «Мій лікар завжди питає про шматок дуже дивного тканого шовку. Незадовго до цього я бачила подібний шматок у своїй кімнаті, але не знала що з ним відбулося. Роздумуючи про це я пережила видіння жінок котрі тчуть шовк у одній східній країні де мешкали царі. Цю країну відвідував Святий Тома. Я допустила помилку: вона не відносилась до тканини святих царів, тому паломник повинен це

викреслити. Хтось дав це мені як свого роду беззмистовний тест, без огляду на те що я внутрішньо споглядала у цей момент - що викликало прикру плутанину. Тепер, однак, я знову бачу реліквії і знаю де вони. Кілька років тому я віддала невеликий пакунок, зшитий як кутасик, своїй своячці яка жила у Фламске. Це було перед її останнім ув'язненням і вона просила мене про якусь святу реліквію для підтримки; тому я дала їй цей маленький клуночок, який я бачила сяючим та таким що колись контактував із Божою Матір'ю. Не пам'ятаю чи бачила про нього все, але добра жінка отримала від нього велике полегшення. В ньому знаходився невеликий шматочок темно-червоного килима і дві маленьких частинки тонкого тканого матеріалу, подібного до крепу, кольору шовку-сирцю; також частинку зеленого ситцю, невеликий кусочок дерева і кілька маленьких осколків білого каменю. Я послала повідомлення моїй своячці, щоб принесла мені їх назад.

Кількома днями пізніше її своячка зайшла до неї та принесла невеликий пакуночок, розміром із волоський горіх. Вдома автор розгорнув його дуже обережно та розділив залишки матеріалу, котрі там залишились і були перемішані, намочив їх і розправив розрівнюючи між книжковими листками. Це була, приблизно із два квадратних дюйми, товста вовняна тканина із дуже вицвілим квітухим візерунком, темного червоно-коричневого кольору та, в певних місцях, темно-фіолетового. Також було дві смуги, шириною і довжиною у два пальці, тканої тканини як муслі, кольору шовку-сирцю; та маленький шматок дерева і кілька осколків каменю. Увечері він тримав шматки тканини, котрі поклав у записник перед її очима. Не знаючи що там, вона спершу сказала: «Що мені робити із цими листками?» Потім, як тільки вона дійшла по черзі до закритих аркушів сказала: «Ти повинен добре це пильнувати. Товстий матеріал, що виглядав коричневим, колись був темно-червоним; він був частиною килима величною із мою кімнату; слуги царів розстелили його у Печері Різдва і Марія сиділа на ньому із Дитям Ісусом коли царі гойдали кадилами. Після цього, вона завжди тримала його у печері і поклала на віслиюка, коли їхала до Єрусалиму на жертвування Ісуса у Храмі. Це був тонкий, подібний до крепу, шматок тканини із трьох окремих смужок матеріалу, котрий царі носили прикріпленим до своїх комірців. Він нагадував церемоніальний епітрахіль, що розвівався за спиною та плечами. Мав бахрому із китицями. Осколки дерева та каменю були пізнішого часу та походили із Святої Землі».

Впродовж цих днів вона бачила, у своїх наступних видіннях служіння Ісуса, події 27 січня року Його смерті. Вона бачила Нашого Господа в дорозі у Витанію в заїзді коло Беторону із сімдесятьма учнями. «Він повчав їх про своє покликання та дотримував Суботу із ними: лампа горіла увесь день. Між цими учнями був один, що недавно пішов за Ним із

Сихару. Я бачила його дуже ясно; деякі із його костей були серед моїх реліквій, маленький тонкий білий осколок. Його ім'я звучало як Силан чи Вілан, ці букви я бачила». Нарешті вона сказала: «Силуан», додавши через якийсь час: «Я знову бачила свій невеликий шматок матерії, який належав трьом царям. Там має бути інший вузлик; серед його вмісту є шматок одягу царя Менсура, кусок покривала із червоного шовку, який колись розташовувався поряд із Гробом Господнім та шматок червоно-білого епітрахіля святого. Також я бачу в ньому маленький осколок кістки учня Силуана. Після нетривалої непритомності, вона сказала: «Я бачу тепер де ця невеличка пачечка. Вісімнадцять місяців тому я віддала її тут жінці, щоб вона повісила її собі на шию. Вона все ще носить її, і я просила віддати її мені назад. Вона була такою співчутливою коли мене прогнали із конвенту, що я віддала її їй поносити для розради. Зараз я не знаю точно її вмісту, лише бачила, що вона сяяла і була святою реліквією та контактувала із Матір'ю Божою. Тепер, я бачила все пов'язане із трьома святими царями настільки ясно, що можу впізнати будь-яку річ навколо, котра пов'язана із ними, в тому числі і ці шматки тканин. Не пригадую де вони були раніше.

Через кілька днів, коли невеликий пакуночок повернувся, вона дала його автору, щоб він його відкрив, оскільки сама була хворою. Він розв'язав невеликий старенький вузлик (міцно зав'язаний рік тому) та знайшов у ній такі предмети, щільно переплетені один із одним:

- 1) Вузьку маленьку смужку (наче скручена облямівка) природнього кольору тканого матеріалу, з дуже ніжної шерсті надто крихку та тонку щоб розгорнути.
- 2) Два шматки жовтуватого бавовняного матеріалу, нещільно зітканого, але досить міцного, довжиною з палець та вдвічі менший в ширину.
- 3) Візерунчатий шматок малинової тканини, розміром із 2,5 на 2,5 квадратних сантиметри.
- 4) Жовто-білий чверть-дюймовий квадратик шовкової парчі.
- 5) Невеличкий шматочок зеленого і коричневого шовкового матеріалу.
- 6) Всередині був паперовий згорток, в якому був білий камінець розміром із горошину.

Автор переклав усі предмети в окремі папірці, за винятком камінця, який залишився у своєму старому згортку. Коли він приніс їх до Катерини Еммеріх, вона, здавалось не перебувала у візіонерському стані. Кашляла та скаржилась на сильні болі, але потім сказала: «Що це за папірці ти маєш? Вони світяться: що за скарби у нас, цінніші за ціле царство». Тоді вона взяла загорнені папірці (вміст яких не могла знати) один за одним, зважуючи кожен у руці. Кілька хвилин мовчала, наче дивлячись всередину

себе, і віддаючи кожен назад, надавала наступну інформацію про їх вміст без жодних помилок (автор перевіряв те що вона сказала розгортаючи папірці, де було якраз те що вона назвала).

1) Це шматочок плаща Менсура, з дуже тонкої тканини. Він мав прорізи без рукавів. Частина матеріалу звисала від плеча до ліктя на половину руки. Далі вона детально описала покрій, тканину та колір реліквії.

2) Це часточка плаща залишеного царями. Вона знову описала природу цієї реліквії.

3) Це шматочок накидки із товстого червоного шовку, який був розстелений на підлозі Гробу Господнього, коли християни ще володіли Єрусалимом. Коли турки завоювали місто, цей шовк був як новий. Коли лицарі ділили все, його порізали на шматки і кожен отримав частину на згадку.

4) Це з епітрахілі дуже святого священника на ім'я Алексіус. Гадаю що він був капуцином та завжди молився у Святому Гробі. Турки повелись із ним жакливо. Вони поставили своїх коней у церкві і привели стареньку турчанку стояти перед Святим Гробом де він молився. Він не звертав уваги і продовжував молитись. Зрештою вони замурували його, а старенька жінка передавала йому їжу та воду через віконце.

5) Це не свята реліквія, але заслуговує на повагу. Це взято із крісел та лавок на яких сиділи князі та королі навколо Святого Гробу. Так само як і червоний шовк, вони були поділені між ними.

б) Це невеликий камінець із каплиці над Святим Гробом, а також невеличкий осколок кістки Силуана – учня Сихара.

Коли автор сказав що ніякого осколку кістки немає, вона сказала «Піди і подивись». Він відразу пішов у іншу кімнату до світла, відкрив обережно згорток паперу, і знайшов у складці тоненький білий осколок кістки, тонший за ніготь, неправильної форми і розміром із монету у шість пенні, саме такий як вона описала. Все це відбулось у вечері, в темряві її кімнати, коли світло горіло у передпокої.

XVI. ОЧИЩЕННЯ МАРІЇ.

Наближались дні, коли Пречиста Діва, відповідно до Закону, мала пожертвувати і викупити свого первістка у Храмі. Все було підготовлено для того, щоб Свята Родина прибула до Храму та потім до свого дому у Назареті. Увечері в неділю, 30 грудня, пастухам було роздано все залишене слугами Анни. У Печері Різдва, бічних печерах, гробниці Марі, все було повністю зібрано і розчищено. Йосип залишив все доволі чистим. У ніч з неділі 30 грудня на понеділок 31 грудня я побачила Йосипа і Марію із Дитям, котрі відвідали Печеру Різдва ще раз, прощаючись із цим

святим місцем. Вони розгорнули подарований царями килим на місці народження Ісуса та молились, і потім поклали його на місце де Він був обрізаний, опустились на коліна та помолились і тут. На світанку в понеділок 31 грудня, я бачила як Пречиста Діва сіла на віслюка, якого старенькі пастухи привели до печери повністю спорядженого до подорожі. Тим часом Йосип тримав Дитину, а потім поклав Його їй на коліна. Вона сиділа боком на сідлі опершись ногами на досить високу підпірку, повернувшись спиною до напрямку руху. Дитину вона тримала на колінах, загорнута невеликою накидкою, дивлячись вниз на Нього із виразом величезного щастя. На віслюку було лише кілька килимів та невеликих в'язок. Марія сиділа між ними. Пастухи супроводжували її частину шляху, перш ніж із зворушенням попрощатись. Вони не подалісь тим самим шляхом яким прийшли, але пройшли між Печерою Різдва і могилою Мари, навколо східної частини Віфлеєму. Ніхто не помітив їх.

[30 січня] Вони повільно рухались недовгою дорогою між Віфлеємом та Єрусалимом і були змушені робити багато зупинок. Опівдні відпочивали на лавках навколо покритої навісом водойми. Деякі жінки підходили до Пречистої Діви для того щоб подати їй глечики із бальзамом та невеликі буханці хліба. Жертви, які Пречиста Діва мала принести у Храмі звисали у корзині на одному із боків віслюка. Ця корзина мала три відділення, два з яких були із чимось пов'язані. У них були фрукти. Третій був плетений і в ньому можна було побачити пару голубів. Ближче до вечора я побачила як вони в'їжджають до невеликого будинку поруч із малим заїздом на відстані близько чверті години дороги від Єрусалиму. Власниками заїзду була бездітна пара похилого віку, котра зустріла їх із особливою прихильністю. Тепер я знаю чому вчора переплутала супутників Анни із заїзду у Єрусалимі: я бачила як вони зупинились тут у цих добрих людей по дорозі до Віфлеєму, без сумніву домовляючись про поселення для Пречистої Діви. Старенька пара була із есеїв та була спорідненою із Іоанном Хузою. Чоловік за професією був садівником, виготовляв огорожі і був задіяний у роботах на дорозі.

[1 лютого] Я бачила Святе Сімейство із цими стареньким власниками заїзду коло Єрусалиму увесь день. Пресвята Діва була переважно одна у своїй кімнаті із Дитям, котре лежало на килимі у низькому виступі стіни. Вона весь час молилась і, здавалось, готувалась до майбутньої церемонії. Мені було відкрито в цей час, як слід готуватись до прийняття Пресвятої Євхаристії.

Я бачила появу кількох святих ангелів у її кімнаті, що вклонялись Дитині Ісусу. Не знаю чи Пречиста Діва також бачила цих ангелів, але думаю так, бо вона знаходилась у цілковитому молитовному захваті. Добрі люди із заїзду робили все можливе, щоб догодити Пречистій Діві, очевидно знаючи про святість Дитини Ісуса.

Близько сьомої години вечора у мене було видіння старця Симеона. Він був худим, дуже стареньким із короткою бородою. Симеон був звичайним священиком, одруженим і мав трьох дорослих синів, наймолодшому із яких було приблизно дванадцять років. Симеон жив неподалік Храму, проходив крізь вузький темний перехід у храмових стінах до невеликої склепінчастої келії, влаштованої у товщі стіни. Я нічого не бачила у цій стіні за винятком отвору, через який можна було дивитись вниз на Храм. Старенький Симеон, стояв тут навколішках захоплений у молитві. Тоді перед ним з'явився ангел і попередив його щоб він звернув увагу на немовля, що буде рано-вранці наступного дня принесене до Храму, бо це Месія за яким він так довго тужив. Після того як він побачить Його, він невдовзі помре. Я бачила це дуже ясно: кімната була освітлена, і святий старець сяяв від радості. Тоді він пішов до свого дому та розповів жінці із великим піднесенням про те, що йому було повідомлено. Після того як його жінка пішла спати Симеон віддався молитвам.

Ніколи ще я не помічала, щоб побожні ізраїльтяни та їх священики молились із таким інтенсивними жестами як сьогодні. Я, однак, бачила як вони бичують себе, бачила пророчицю Анну, яка молилась у своїх келії та мала видіння про жертвування Ісуса у Храмі.

[2 лютого:] Цього ранку, коли було ще темно, я побачила Святу Родину у супроводі людей із заїзду, вона покидала його та вирушала до Єрусалиму у Храм із корзинами жертвоприношень та з віслюком завантаженим у дорогу. Вони увійшли до огороженого стіною храмового двору. Поки Йосип та господар заїзду прив'язували віслюка у стайні, Пречиста Діва та її Дитя були дуже приязно прийняті старенькою жінкою та проведені до Храму через критий перехід. З собою несли світло, бо все ще було темно. Не встигли вони увійти до переходу, коли до Пречистої Діви підійшов сповнений очікування священик Симеон. Сказавши їй кілька привітних слів, він узяв Дитя Ісуса не руки, притиснув Його до свого серця, а тоді поспішив назад до Храму іншою дорогою. Вчорашня вістка від ангела наповнила його таким прагненням побачити Дитя Обітниць, за яким він так довго зітхав, що прийшов сюди - до місця звідки приходили жінки. Одягненим він був у довгі шати, такі які носили священики не у час служби. Я часто бачила його у Храмі, та завжди як старенького священика не високого рангу. Його виділяла серед інших лише велика побожність, простота і просвітленість.

Пречисту Діву провели до зовнішнього двору Храму де здійснювався обряд і тут її зустріла Ноемі – її колишня вчителька та Анна, які обидві жили на цій стороні Храму. Симеон, котрий знову вийшов із Храму щоб зустріти Пречисту Діву, провів її з Дитям на руках, на місце де

звичайно відбувався обряд викуплення первістка. Анна, якій Йосип передав дві корзини із жертвами, ішов слідом разом із Ноемі. У нижній частині корзини були голуби; над ними відділення із фруктами. Йосип пройшов через інші двері, у місце відділене для чоловіків.

Напевно у Храмі було вже відомо що кілька жінок прийдуть на обряд жертвування первістка, бо все вже було влаштовано. Приміщення в якому відбувався обряд було такого розміру як парафіяльна церква тут у Дюмлені. На стінах горіло багато ламп, утворюючи масиви світла у формі пірамід. Маленькі полум'я розташовувались у кінці вигнутої труби, що виступала із золотого диска, що сяяв майже так само яскраво як і саме полум'я. Із диска, на плетеному шнурі, звисала загашувачка, що використовувалась для того аби гасити вогонь так, щоб не було чути ніякого запаху.

Кілька священиків принесли продовгасту скриню та поставили її перед своєрідним віттарем на кожному куті якого кріпились об'єкти подібні на роги. Дверцята скрині були відкриті у формі полиці на якій було покладено великий піднос. Він був покритий червоною тканиною, поверх якої була розстелена прозора біла, що звисала до землі з кожного боку. Запалені лампи із кількома галузками були покладені на чотири кінці цього столу, посередині якого розміщувалась продовгаста колиска обмежена з боків двома овальними чашами в яких було дві корзини. Всі ці речі були вийняті із шухляди скрині, разом із облаченнями священиків, які були розкладені на іншому стаціонарному віттарі. Стіл, що призначався для жертвоприношення, був оточений огорожею. З кожного боку цього приміщення розташовувались ступінчаті сидіння де молились священики.

Симеон тепер наблизився до Пречистої Діви, на руках якої Немовля Ісус лежав загорнений у покривало небесно-блакитного кольору, і повів її за огорожу до стола, де вона поклала Дитину у колыску. З цього моменту я бачила невимовне світло, що заповнювало Храм. Я бачила що Сам Бог був у ньому, а над Дитям я побачила відкриті небеса та Престол Пресвятої Трійці. Тоді Симеон провів Пречисту Діву назад до місця призначеного для жінок. Марія була одягнена у бліде небесно-блакитне плаття із білим покривалом на голові та була повністю загорнена у довгий жовтий плащ. Відтак Симеон підійшов до стаціонарного віттаря на якому було розкладено облачення, які він та інші троє священиків одягнули для проведення обряду. В руках вони мали своєрідні маленькі щитки, а на головах убори розділені наче митри. Один із них зайшов по той бік столу, а інший по цей; двоє інших стали коло вузьких кінців, молячись над Дитям. Тепер Анна підійшла до Марії та передала їй корзину із жертвоприношеннями, в якій, у двох окремих відділах розташованих один над одним, були фрукти і голуби. Вона підвела її до огорожі перед столом та обидві зупинились. Симеон, який стояв перед столом, відкрив

загорожу, провів Марію до столу та поклав на нього її жертвоприношення. Фрукти були розміщені у одне із овальних блюд, а монети у інше: голуби залишались у кошику. Симеон продовжував стояти із Марією перед столом жертвоприношення і священник, котрий стояв перед ним, розпеленав Дитя Ісуса та промовив довгу молитву повертаючи Його до різних кінців Храму. Після цього він передав Дитя Симеону, котрий поклав Його знову на руки Марії і помолився над нею та Дитям із сувою, що був розгорнений на підставці збоку. Тоді Симеон провів Пречисту Діву назад до місця де на неї чекала Анна, з зовнішнього боку огорожі, після чого Анна провела її знову до відділення для жінок. Тут чекало близько двадцяти жінок, щоб також пройти обряд жертвування первістка. Йосип та інші чоловіки стояли на віддалі позаду у відділенні для чоловіків.

Коло стаціонарного вітваря священники почали службу із кадилом та молитвами. Священники у кріслах також брали участь у службі, здійснюючи рухи, але не такі інтенсивні як юдеї цього дня. Наприкінці церемонії Симеон підійшов до місця де стояла Марія, взяв Дитя Ісуса з її рук на свої, промовив голосно і довго над Ним у радісному захваті та подякував Богу що Він сповнив Свою Обіцянку. Завершив він словами «Нині відпускаєш» (Лука 2. 29-32). Після жертвування Йосип підійшов та разом із Марією вислухав із великою пошаною надихаючі слова Симеона Пречистій Діві (Лука 2.34). Коли Симеон закінчив говорити, пророчиця Анна також знаходячись під натхненням говорила довго і голосно про Дитя Ісуса, вітаючи Його матір як благословенну. Я бачила, як присутні були глибоко зворушені всім, і священники також, здається, чули що щось відбувається, але жодного хвилювання це не викликало. Здавалось що ці натхненні молитви не були чимось незвичним, часто траплялось та сприймалися як належне. У той же час я бачила, що серця усіх випадкових перехожих були дуже зворушені та виявляли велику увагу до Дитини та Його Матері. Марія була наче райська троянда серед саява.

Свята Родина, на сторонній погляд, принесла найбільш скромну жертву; але Йосип потайки дав Анні та старенькому Симеону багато маленьких жовтих трикутних шматочків спеціально для потреб бідних дівчат, яких приводили до Храму та які не мали змоги дозволити собі витрати.

Анна та Ноемі провели Пречисту Діву та Дитя назад до зовнішнього двору, звідки вони її забрали та попрощалися одна з одною. Йосип вже був там із двома особами із заїзду; він привів віслюка, котрий відвіз Марію та Дитя, і вони відразу вирушили у дорогу від Храму через Єрусалим до Назарету. Я не бачила жертвування інших первенців цього дня, але відчувала, що всім їм була дана особлива ласка, і багато з них були серед убитих немовлят.

Обряд жертвування у Храмі завершився коло дев'ятої години зранку, бо саме в цей час я бачила відбуття Святої Родини. В цей день вони доїхали до Беторону, де заночували у будинку в якому Пречиста Діва зробила останню зупинку по дорозі до Храму тринадцять років тому. Власником цього будинку, здається, був шкільний учитель. Слуги, послані Анною вже чекали на них. У Назарет вони вирушили значно коротшою дорогою ніж тоді коли ішли у Віфлеєм оминаючи всі містечка і зупиняючись лише у самотніх будинках. Йосип залишив у заставу своїм родичам молоду ослицю, котра показувала їм дорогу до Віфлеєму, бо він все ще мав намір повернутись до Віфлеєму та побудувати будинок у Долині Пастухів. Він говорив пастухам про це та сказав їм, що завезе Марію до її матері лише до того часу коли вона відпочине. Маючи на думці цей намір він залишив пастухам багато добра. У Йосипа був незвичний тип грошей. Думаю він отримав їх від трьох царів. Під одягом у нього був свого роду мішечок, в якому перевозив певну кількість невеликих тонких сяючих жовтих листочків згорнених один в одний. Їх краї були закруглені але в них було щось дряпуче. Юдине срібло було товстіше та у формі язиків; всі кусочки були заокруглені з усіх кінців а половинки лише з одного боку.

1. Погляд на зворотній шлях додому трьох святих царів.

В цей час я побачила трьох царів знову разом коло річки. У них був день відпочинку та посту. У цьому місці розташовувався один великий будинок та кілька менших. Дорога яку царі обрали для повернення додому лежала між тією якою вони прибули до Віфлеєму та тією якою Ісус ішов до Єгипту на третій рік Свого служіння. Спершу вони рухались дуже швидко, але після цього відпочинку їх темп став значно повільнішим. Я завжди бачила попереду них сяючого юнака та деколи говорила із ним. З правого боку вони минули Ур.

2. Смерть Симеона.

[3 грудня:] У Симеона була дружина та троє синів, старший з яких мав близько сорока років, а молодший двадцять. Всі троє служили у Храмі і згодом стали таємними друзями Ісуса та Його послідовниками і учнями, але в різний час: перед Його смертю чи після Вознесіння. На Таємній Вечері один із них готував пасхальне ягня для Ісуса та апостолів, але це стосувалось ймовірно вже внуків Симеона, а не його синів; я не певна. Сини Симеона багато зробили, щоб допомогти друзям нашого Господа в час перших переслідувань після Вознесіння. Симеон був пов'язаний родинними зв'язками із Серафією, якій згодом дали ім'я Вероніка, також через її батька і з Захарією.

Вчора, відразу після повернення додому по закінченні жертвування Ісуса у Храмі, Симеон захворів, але розмовляв із жінкою та синами дуже радісно. Сьогодні вже був день його смерті. З багатьох речей котрі я бачила, пам'ятаю таке. Симеон, із ліжка на якому лежав, переконано промовляв до дружини та дітей, розповідаючи про спасіння, що приходить до Ізраїля і про все, що йому звістив ангел. Зворушливо було дивитись на його радість. Потім він мирно помер і я чула як його родичі тихо заплакали. Багато інших стареньких священиків та юдеїв молились коло його ліжка. Потім вони перенесли його тіло до іншої кімнати. Поклали його на дошку із отворами та промоли губками, тримаючи над ним тканину так щоб не було видно наготи. Вода стікала у мідний таз що стояв внизу. Далі вони посипали тіло великими зеленими листками, обклали китицями запашних трав і загорнули його у велику тканину зв'язану довгими бинтами подібними до тих які використовуються у дитячих пелюшках. Тіло лежало так рівно і струнко, що здається мусило бути прив'язано безпосередньо до дошки.

Увечері Симеона поховали. Його тіло несло шестеро чоловік, що тримали смолоскипи. Він лежав на дошці, контури якої приблизно відповідали контурам тіла, але вища в напрямку до середини кожної із чотирьох сторін і нижча по краях. Загорнене у покривало тіло лежало на цій дошці без ніякого іншого накриття. Носії та ті що слідували за ними, рухались швидше ніж це відбувається на похоронах у нас. Могила знаходилась на пагорбі, не далеко від Храму. Двері гробниці були встановлені під кутом до напрямку невеликого пагорба. В середині вона була обнесена кам'яними стінами незвичної кладки, що нагадувала таку в якій працював святий Бенедикт у своєму першому монастирі. Як і у келії Пречистої Діви в Храмі, стіни були прикрашені зорями та візерунками із кольорових камінців. Невелика печера посередині якої вони поклали тіло була якраз такого розміру, що дозволяла обійти його навколо. Існували і інші поховальні звичаї, такі як покладання різних речей поруч із тілом – монет, невеликих камінчиків і, думаю, також їжі, але я не впевнена.

3. Прибуття Святої Родини до будинку святої Анни.

Увечері я бачила як Свята Родина прибуває до будинку Анни, який розташовувався на відстані пів години дороги від Назарету, у напрямку долини Завулона. Удома було влаштовано невелике святкування, як те що було присвячене від'їзду Марії до Храму. Над столом горіла лампа. Йоаким помер і господарем дому був другий чоловік Анни. Марія Хелі - найстарша донька Анни теж прийшла у гості. Віслюка розвантажили, бо Марія на певний час мала залишитись тут. Всі раділи над Дитям Ісусом, але це була внутрішня радість; я ніколи не бачила, щоб у когось із цих людей емоції були дуже експресивні. Тут знаходились деякі старші

священики, і всі присутні спожили легкої їжі. Жінки їли окремо від чоловіків, як це було прийнято.

Свята Родина перебувала у домі святої Анни кілька днів. Тут було декілька жінок, Марія Хелі – найстарша донька Анни із своєю дитиною Марією Клеоповою, жінка із дому Єлизавети та служниця, котра була із Марією у Віфлеємі. Ця служниця не хотіла більше виходити заміж після смерті чоловіка, який не був хорошою людиною, і прийшла до Єлизавети у Ютту, де Пречиста Діва познайомилась із нею під час відвідин Єлизавети перед народженням Івана. Звідси ця вдова прийшла до Анни. Сьогодні Йосип у домі Анни спакував багато речей на віслюків та пішов попереду них (їх було двоє чи троє) у напрямку Назарету, в супроводі служниці.

Не можу пригадати всього що бачила сьогодні у домі Анни, але в мене склались досить живі спогади, бо коли я була там то сильно молилась, що зараз зі мною майже не відбувається. Перед тим як прийти у дім Анни, я була духом із молодого одруженою парою, котра допомагала старенькій матері. Вони обоє були смертельно хворі, і без одужання їх мати теж померла б. Я знала цю бідну родину, але не отримували про них ніяких новин вже тривалий час. У таких відчайдушних ситуаціях як ця я завжди звертаюсь до святої Анни, і коли я була у її домі сьогодні у своїх видіннях, то бачила, що не дивлячись на пору року і опале листя, багато груш, слив та інших фруктів висіли на деревах у саду. Коли я відходила то отримала можливість зірвати їх і я взяла грушок цій хворій молодій парі і вони одужали. Після цього, мені було дозволено віддати ще трохи фруктів іншим бідним людям, яких я знала і яких не знала, котрі також одужали завдяки їм. Без сумніву, ці фрукти означали ласку, отриману за посередництвом святої Анни. Я ж, однак, боялась, що мені ці фрукти принесуть ще більше страждань, бо вони завжди приходили після тих видінь в яких я зривала фрукти у садах святих – це була своєрідна платня. Ймовірно, ці душі були під опікою святої Анни і таким чином отримали фрукти із саду; або, ймовірно, це сталось через те, що як я завжди вважала, вона є покровителькою людей у відчайдушній ситуації.

4. Погода у Палестині

[Коли її запитали якою була погода цієї пори року в Палестині, вона відповіла:] Я завжди забуваю про це сказати, бо мені це здається таким природнім, що я завжди думаю наче про це всім відомо. Часто я бачу дощ і туман, а іноді невеликий сніг, але він одразу тане. Часто бачу безлисті дерева із фруктами, котрі все ще висять на них. Кілька раз на рік сходили зернові, які починали збирати під час нашої весни. Тепер узимку я бачила людей, котрі ішли дорогами, загорнені у плащі з головою.

[6 лютого:] У другій половині дня я побачила Пречисту Діву, котра ішла від дому Анни до будинку Йосипа у Назареті. Її супроводжувала мати, яка несла Дитя Ісуса. Це була дуже приємна півгодинна прогулянка серед пагорбів та садів. Анна відправила із свого дому продуктів у дім Йосипа і Марії в Назареті. Яким чудовим було життя Святої Родини! Марія була водночас матір'ю та найвідданішою служницею Святої Дитини і служницею Йосипа. Йосип був її вірним другом та найвідданішим слугою. Коли Пречиста Діва колисала Дитя Ісуса вперед і назад на руках, як чудово було бачити Милосердного Бога, який створив світ і котрий, із Своєї великої любові, зволив бути трактованим як безпомічне маленьке дитя! Як страшно, у порівнянні із цим, виглядає холодність та свавілля жорстокосердних чоловіків.

5. Стрітєння

Свято Стрітєння було представлено мені у великих образах, які, однак, дуже важко описати, хоча я багато чого з них пам'ятаю.

Я бачила свято що відзначається Церквою, котра здійснювалась над землею та була прозорою, так як я і завжди бачила Католицьку Церкву у своїх видіннях, не як якусь окрему місцеву церкву, але як Всесвітню. Я бачила цю Церкву із хором ангелів, що оточували Пресвяту Трійцю. Тоді, щоправда, я побачила Другу Особу Пресвятої Трійці пожертвувану та відкуплену у Храмі, втілену у вигляді Дитини Ісуса і пожертвувану Пресвятій Трійці, це мені здалось відбулось недавно від часу коли Дитя Ісус втішаючи мене сидів поряд. Я бачила появу Слова, що стало Тілом, Дитя Ісуса, поряд зі мною, пов'язаного із видінням Трійці променем світла. Я не можу сказати «Його немає там, оскільки Він зі мною», так само не можу сказати «Він не зі мною, бо він там». І все ж, коли у мене було живе видіння Дитини Ісуса поруч, мені було показано образ Пресвятої Трійці, але у формі відмінній від тієї у якій було видно одне лише Божество.

Я бачила, як посеред Церкви з'явився вівтар – не такий як у наших церквах зараз, але просто вівтар. На цьому вівтарі стояло невелике дерево чи, свого роду, Дерево Пізнання з Едемського Саду, із широким звисаючим листям. Тоді я побачила Пречисту Діву, що підіймалась перед вівтарем із Дитям Ісусом на руках, наче виходячи із землі, а дерево на вівтарі вклонилося їй та потім зів'яло. І я побачила великого ангела у священницькому облаченні, із одним кільцем на голові, що наближався до Марії. Вона віддала йому Дитя, котре він помістив на вівтарі, і в цю мить я побачила що Дитя простягнуло шлях до образу Святої Трійці, котра тепер знову була у звичному вигляді. Також, ангел віддав Матері Божій невелику світлу кулю увінчану фігурою сповитої дитини, а Марія почала рухатись в бік вівтаря. З усіх сторін до неї приходили натовпи бідних

несучи лампади: вона звішувала всі ці лампади коло Дитини на кулі в яку вони входили. Світло та сяйво розходилося від цих лампад на Марію та Дитя, освітлюючи все. Марія мала плинний покров, що обіймав усю землю. Далі образ перетворився на святкову церемонію.

Думаю, в'янення Дерева Пізнання при появі Марії та поєднанні Дитини на вівтарі із Святої Трійцею символізували возз'єднання людства із Богом. Тому, я бачила всі розсіяні особисті лампади врученими нею Дитині Ісусу: бо Він був світлом, що просвічує все людство, в Якому тільки одному всі розсіяні лампади поєднуються в одне світло просвітлення всього людства, яке символізувала куля, держава царя. Лампади подаровані Пречистій Діві означають Благословення свічок яке здійснюється під час сьогоднішнього свята.

XVI. ВТЕЧА ДО ЄГИПТУ ТА ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ У ПУСТЕЛІ.

[У суботу, 10 лютого, 1821 року, Катерина Еммеріх, що в той час була хворою, переймалась побутовими проблемами пов'язаними із житлом. Вона заснула сповнена цих турбот, але невдовзі прокинулася досить задоволеною, розповіла, що її добрий друг, який нещодавно помер (скромний старенький священик) був із нею, та втішив її. «Яким мудрим цей мудрий чоловік зараз є, і як добре він зараз говорить! Він сказав мені: «Не турбуйся про житло для себе, переймайся лише тим щоб бути замешаною та прибраною усередині для прийняття Нашого Господа, коли Він прийде до тебе. Коли Йосип прийшов до Віфлеєму, він шукав житло для Ісуса, а не для себе, і замітав Печеру Різдва доти поки вона не стала досконало чистою». Вона переповіла кілька інших глибоких висловлювань цього друга, котрі свідчили про його добру обізнаність із її темпераментом. Також додала такі його слова: «Коли Йосип отримав вказівку від ангела втікати до Єгипту з Ісусом та Марією, то він не переймався тим де в якому місці вони будуть мешкати, але вирушили відразу ж». Оскільки вона мала відіння втечі до Єгипту рік назад, автор подумав що це сталось знову, тому запитав: «Чи це сьогодні Йосип вирушив до Єгипту?» Вона відповіла чітко та впевнено: «Ні, вони вирушили по-нинішньому 29 лютого».]

1. Вік Дитини Ісуса під час втечі до Єгипту.

[Нажаль не було ніякої можливості отримати точну інформацію, бо вона була дуже хворою коли говорила. Якось вона сказала: «Дитині цілком могло бути більше року, коли я бачила як Вона бавилась коло куща бальзаму на одній із зупинок по-дорозі, і часом Його батьки вели Його за руку невеличкий шматок дороги». Іншим разом їй здавалось, що

Ісусу було дев'ять місяців. Читач сам може зорієнтуватись у віку Ісуса із різних обставин переказаних Катериною Еммеріх, особливо у порівнянні із віком маленького Івана Хрестителя, що, здається, підтверджує думку про дев'ятимісячний вік Ісуса.]

2. Назарет. Дім Святої Родини.

[Неділя 25 лютого:] Пречиста Діва була зайнята в'язанням чи то простим чи то за допомогою гачка. Вона мала рулон вовни, закріплений з правого боку, а в руках тримала дві спиці (я гадаю кістяних) із маленькими гачками. Одна мала довжину приблизно пів метра, а інша була менша. Спиця продовжувалась далі за гачком і навколо цього продовження закручувалась нитка, щоб зробити один стіжок. Частина вже зв'язаної тканини звисала між двома спицями. Вона виконувала цю роботу стоячи або сидячи коло Ісуса що лежав у плетених яслах. Святий Йосип в'язав довгі жовті, коричневі та зелені смуги кори, щоб зробити панелі для перегородок для стін чи стель. В нього був запас таких панелей, котрі лежали одна на одній у сараї коло хати. Він виплітав панелі різним візерунком, це могли бути зірки, серця, або ще щось. Мені було шкода його; він не мав і гадки про те, що дуже скоро доведеться втікати до Єгипту. Матір Пречистої Діви приходила щодня навідати її. Це займало, від її дому, коло години дороги.

У мене було видіння Єрусалиму, куди Ірод викликав багато чоловіків та солдат. Їх відвели до великого двору та роздали одяг і зброю. На одній руці вони носили щось що нагадувало півмісяць. Мали списи та короткі широкі мечі наче ножі для рубки. На них були шоломи, а у багатьох також і пов'язки навколо ніг. Все це мало бути пов'язаним із убивством немовлят у Віфлеємі. Ірод перебував у дуже нелегких роздумах.

3. Єрусалим. Приготування Ірода до вбивства дітей.

[26 лютого:] Ірод все ще заклопотаний, так само як тоді коли троє царів запитали його про новонародженого Царя Юдейського. Він радився із кількома старшими книжниками, котрі зачитували текст із дуже давніх сувоїв, скріплений на жезлах, які вони принесли з собою. Також я бачила, що двоє солдат, яким видали новий одяг два дні тому були відіслані до Віфлеєму та різних місць навколо Єрусалиму. Гадаю вони повинні були зайняти місця звідки жінки принесли до Єрусалиму дітей. Солдати мали запобігти неспокою, коли вістки про різанину дітей досягнуть їх дому.

4. Ірод розміщує солдат у різних місцях навколо Єрусалиму.

[27 лютого:] Сьогодні бачила солдат Ірода, які вчора вирушили із Єрусалиму у трьох напрямках – до Хеврону, Віфлеєму та іншого місця,

що лежало між ними у напрямку Мертвого Моря, назву якого я забула. Жителі не розуміли для чого ці солдати з'явилися у них і були дещо стурбовані. Ірод був підступним; провівши таємну нараду та переконавшись що не може знайти потрібну дитину народжену у Віфлеєму, він наказав знищити всіх дітей віком до двох років.

5. Особисті зауваження: Молитви під час знищення Святих Немовлят.

[Цього вечора, коли настали сутінки, Катерина Еммеріх заснула та після кількох хвилин промовила без будь-якої видимої причини: «Дяка тисячу разів Богові, що я прийшла у потрібний момент! Яке щастя що я була там! Бідна дитина врятована; я молилась, щоб вона благословила і поцілувала її, і після цього її вже на могли кинути у ставок». Автор, чуючи цей раптовий вигук, запитав: «Кого ви маєте на увазі?» Вона відповіла: «Це нещасна дівчина, які піддалась спокусі. Вона хотіла втопити свою новонароджену дитину недалеко звідси. Впродовж кількох днів я молила Бога дуже щиро, щоб бідна невинна дитина не померла, не будучи хрещеною та благословенною. Я молилась так бо наближався час мучеництва Святих Немовлят. Я благала Бога кров'ю Його перших мучеників. Люди отримують урожай у відповідні пори року. Коли пагони розпускаються у саду Тріумфуючої Церкви, потрібно зривати їх на землі. Бог почув мою молитву і дозволив мені допомогти матері та її дитині. Ймовірно одного дня я побачу цю дитину». Це те що вона сказала відразу після видіння, чи точніше після дій, котрі виконувала у дусі. Наступного ранку вона сказала: «Мій провідник забрав мене швидко до М. Неподалік звідти я бачила дівчину яка щойно народила за кущем та піддалась спокусі. Вона несла її у фартусі в напрямку глибокого ставка, по якому плавала зелень, бажаючи викинути туди дитину. Я побачила темну постать поруч із нею, котра відкидала жахливого роду світіння; я думаю це був злий. Я підійшла до неї, молячись із усього серця та побачила що темна постать пішла. Потім вона взяла дитину, поцілувала її, після чого вона вже не могла змусити себе її втопити. Вона знову сіла, сильно плачучи і не знаючи куди звернутись. Я заспокоїла її та подала ідею піти до свого сповідника і просити допомогти їй. Вона не бачила мене, але її провідник дав їй цю пораду. Батьки її, здається були далеко. Здається вона належала до родини середнього класу.]

6. Назарет. Свята Анна і її служниця приносять їжу Святій Родині.

[27 лютого:] Цього вечора я побачила святу Анну із служницею в її будинку у Назареті. Це була та сама служниця, її родичка, котру вона залишила із Пречистою Дівою у Віфлеємі після Христового Різдва. В

служниці була пов'язка, що звисала збоку; на голові вона несла один кошик, а інший в руці. Це були круглі кошики рідкого плетення через яке можна було дивитись. В середині них були птахи. Вони несли продукти для Марії, котрі Анна доставляла з огляду на те що Марія не вела хатнього господарства.

7. Назарет. Погляд на спосіб життя святих жінок.

[28 лютого:] Цього вечора я побачила Анну та її старшу доньку разом із Пречистою Дівою. З Марією Хелі знаходився маленький хлопчик чотирьох чи п'яти років, її внук, найстарший син її старшої доньки Марії Клеопової. Йосип пішов до будинку Анни. Я спостерігала за жінками, котрі сиділи тут, розмовляючи одна з одною, бавлячи Дитя Ісуса та притискаючи Його до грудей чи даючи Його потримати маленькому хлопчику. Жінки завжди однакові, я думаю, що все відбувалось так само сьогодні як і тепер.

Марія Хелі жила у невеликому селі на відстані трьох годин ходу від Назарету. Її будинок був майже таким самим добротним як і у її матері з обмурованим двором із водоймою та витягом води. Він працював таким чином, що ви наступали ногою на щось знизу і вода лилась у кам'яний басейн. Її чоловіка звали Клеопа, а доньку Марією Клеоповою, котра із чоловіком Алфеусом жила на іншому кінці села.

Увечері жінки молились. Вони стояли перед маленьким столиком покритим червоно-білою скатертиною, який стояв коло стіни. На ньому лежав сувій, котрий Пречиста Діва розгорнула і повісила на стіні. На сувої була вишита фігура у світлих тонах; вона виглядала як мертва людина у довгому плащі, загорненому так як сповивають дитину. Голова теж була загорнена у покривало, що розширювалось коло рук. Фігура мала щось у руках. Я вже бачила її на церемонії у домі Анни, коли Марію відправили до Храму. Це нагадало мені Мелхіседека, бо він здається мав у руках чашу, але іншим разом, я думаю так був представлений Мойсей. Впродовж молитви горіла лампада. Марія із сестрою поруч стояли навпроти Анни. Вони схрестили на грудях руки, склали їх, а тоді простягали. Марія читала із сувою, що лежав перед нею, згорнувши після прочитання. Вони молились особливим тоном і ритмом, які нагадали мені спів монастирського хору.

8. Назарет. Ангел будить Йосипа та закликає тікати.

[В ніч з четверга 1 березня на п'ятницю 2 березня:] Вони пішли. Я бачила як вони вирушають. Йосип повернувся вчора рано вранці із дому Анни. Анна та її найстарша донька були все ще тут у Назареті. Ангел з'явився Йосипу щойно вони всі лягли спати. Марія та Дитя Ісус мали свою спальню справа від вогнища; Кімната Анни розташовувалась зліва, а

кімната старшої доньки між її кімнатою та кімнатою Йосипа. Ці кімнати були відділеннями, розмежованими і, деколи, накритими плетеними перегородками. Кімната Марії мала ще одну завісу чи перегородку, котра її ділила. Дитя Ісус лежало на килимі коло її ніг і вона могла підняти Його не встаючи.

Йосип спав у своїй кімнаті лежачи на боці та поклавши голову на руки. Я побачила сяючого юнака котрий підійшов до його ліжка і говорив із ним. Йосип підвівся та сів, але був дуже сонним і ліг знову. Юнак взяв простягнув руку та допоміг йому підвестись, коли Йосип прийшов до тям та прокинувся, в цю саму хвилину ангел зник. Тоді Йосип підійшов до лампади, яка горіла проти вогнища посеред кімнати та запалив там свою власну лампу. Він постукав до кімнати Пречистої Діви і запитав чи можна увійти. Я бачила, як він підійшов та говорив із Марією, котра не відгорнула перегородки що стояла перед її ліжком; тоді підійшов до свого віслика у стайні, і потім у кімнату де зберігались усякого роду речі. Він підготував усе для від'їзду. Як тільки Йосип залишив кімнату Пречистої Діви, вона підвелась і одягнулась для поїздки. Все це вона зробила ще до того як піти до своєї матері і розповісти їй про Божу вказівку. Анна підвелась, як і Марія Хелі та її маленький хлопчик, однак вони дали можливість Немовляті Ісусу продовжувати спати. Для цих добрих людей Воля Божа була перш за все. Із сумом у серці, вони поспішали, щоб все приготувати для подорожі, перш ніж дати волю печалі розставання. Анна та Марія Хелі допомогли все підготувати до поїздки. Марія не взяла із собою стільки як привезла із Віфлеєму. Вони нічого не взяли крім згортку середнього розміру, пакунку і кількох ковдр, які Йосип прилаштував на віслику. Все було зроблено тихо і дуже швидко, як і належить у випадку таємної подорожі після попередження посеред ночі. Принісши Дитину, Марія так поспішала, що я навіть не помітила, що вона загорнула Його у

нові пелюшки. Тоді стали прощатись і я не можу описати як зворушливо було бачити смуток Анни та її старшої доньки. Вони обняли Дитя Ісуса із сльозами на очах, так само як і маленький хлопчик, якому також дозволили взяти Його на руки. Анна обнімала Пречисту Діву знову і знову, гірко плачучи, так наче ніколи не побачить її більше. Марія Хелі у сльозах упала на землю.

*Рисунок 21. Свята Родина
втікає із Назарету.*

Не було ще і опівночі, коли вони вже покинули будинок. Анна та Марія Хелі супроводжували Пречисту Діву пішки невелику частину дороги від Назарету, Йосип ішов із віслюком. Дорога проходила у напрямку дому Анни, але трохи лівіше. Марія несла Дитя Ісуса, загорненого у пелюшки поперед себе у, свого роду, перев'язці, котра проходила навколо її плечей та кріпилась за шиєю. [Будь ласка дивіться рисунок 21.] Вона була одягнена у довгий плащ, котрий огортав як її так і Дитину, а також великий квадратний вельон, закріплений навколо потилиці, який звисав довгими складками перед її лицем. Вони ще недалеко відійшли, як Йосип підійшов із віслюком, який ніс бурдюк води та корзину із кількома відділеннями, в яких лежали маленькі буханки хліба, невеликі глечики та живі птахи. Вантаж та ковдри були спаковані навколо сідла для бокового сидіння на якому була влаштована звисаюча підніжка. Обійнявшись, із сльозами на очах, Анна благословила Пречисту Діву, яка потім сіла на веденого Йосипом віслюка і вони вирушили в дорогу.

[Коли Катерина Еммеріх описувала смуток Анни та Марії Хелі то сама плакала, розповідаючи про те як і вночі, коли бачила це видіння пролила багато сліз.]

9. Назарет. Святі жінки збирають речі, щоб покинути дім Йосипа.

[2 березня:] Рано вранці Марія Хелі із її маленьким хлопчиком ішли по-дорозі до дому Анни. Вона відіслала господаря будинку та слугу до Назарету, після чого пішла до свого дому. Анна наводила лад у домі Йосипа та пакувала для вивозу багато речей. Вранці з дому Анни прийшло двоє чоловіків; один був одягнений в одну лиш овечу шкуру та на ногах мав товсті сандалі прив'язані навколо гомілок. Інший мав довгий халат; здається це був теперішній чоловік Анни. Вони допомогли впорядкувати все у домі Йосипа та упакувати те що можна було перенести у дім Анни.

Впродовж тої ночі коли Свята Родина покинула Назарет, я бачила як вона проходила повз різні місця, зупинившись під навісом перед світанком. Ближче до вечора, коли неможливо вже було іти далі, вони зупинились у селі під назвою Назара, у домі людей, що жили окремо та виглядали якимось чином зневаженими. Вони не були справжніми євреями і у їхній релігії було щось язичницьке, поклонялись на горі Геразім, коло Самарії, куди здійсчалась важка гірська дорога завдовжки в кілька кілометрів. Вони були обтяжені великою кількістю важких обов'язків та змушені працювати як раби на примусових роботах у Єрусалимському Храмі та інших громадських будівлях. Ці люди дуже тепло прийняли Святу Родину, яка залишилась у них на весь наступний день. Після повернення із Єгипту Свята Родина ще раз відвідала цих

добрих людей і знову, коли Ісус прийшов до Храму на Своє дванадцятиліття і звідти повернувся до Назарету.

Вся ця сім'я згодом прийняла хрещення від Івана і стала послідовниками Ісуса. Це місце знаходилось неподалік одного дивного містечка, трохи вище, назву котрого я не можу вже пригадати. Я бачила та чула назви стількох містечок у цьому районі, між ними Легію і Массалот, між якими, я гадаю, лежала Назара. Думаю, містечко яке так дивно виглядало називалось Легію, але у нього було також і інша назва.

10. Морейський гай. Авраамове теребінове дерево.

[Неділя 4 березня:] Вчора, у суботу ввечері, в кінці суботи, Свята Родина пройшла вночі від Назари і впродовж всієї неділі та наступної ночі вона зупинилась у схованому місці під великим старим теребіновим деревом, де вони вже зупинялись перед Різдом під час мандрівки до Віфлеєму, коли Пречистій Діві було дуже холодно. Це було теребінове дерево Авраама, недалеко від гаю Море, поблизу Сихему, Танату, Шіло та Арума. Звістки про переслідування початі Іродом поширились і тут, тому ці місця були для них небезпечними. Коло цього дерева Яків поховав ідолів Лавана. Ісус Навин зібрав тут, коло цього дерева, людей та влаштував скинію, в якій знаходився Ковчег Завіту, і тут він змусив їх відмовитись від їхніх ідолів. Авімелех, син Гедеона, був оголошений тут царем людьми із Сихему.

11. Свята Родина відпочиває коло джерела.

[5 березня:] Цього ранку Свята Родина, відпочивала у родючій місцевості коло невеликого джерела де ріс бальзамовий кущ. Дитятко Ісус лежало на колінах у Пречистої Діві із голими ніжками. На бальзамовому кущі із червоними ягодами в різних місцях були зроблені надрізи з яких стікав сік у невеликі горщики, що висіли не гілках. Я дивувалась що їх не крали. Йосип наповнив невеликі глечики, котрі він віз із собою, бальзамовим соком. Вони з'їли маленькі буханки хліба та ягоди, котрі зірвали із кущів, що росли поряд. Віслюк пив із джерела та пасся поблизу. Зліва від них я побачила Єрусалим, що здіймався на віддалі. Це була прекрасна картина.

12. Юта. Єлизавета забирає Івана до пустелі.

[6 березня:] Захарія та Єлизавета також отримали попередження про близьку небезпеку. Думаю, Свята Родина відправила до них довіреного посланця. Єлизавета взяла маленького Івана до дуже надійного сховку в пустелі, на відстані кількох годин від Хеврону. Захарія супроводжував їх лише частину дороги, до місця де вони перетнули невеликий струмок через дерев'яну перекладину. Тоді він залишив їх та пішов у напрямку

Назарету, дорогою якою ішла Марія коли відвідувала Єлизавету. Я бачила як він ішов у Назарет, де, ймовірно, хотів більше дізнатись від Анни. Багато друзів Святої Родини були дуже засмучені її від'їздом. Маленький Іван був одягнений лише в одну овечу шкуру; хоча у віці вісімнадцяти місяців впевнено стояв на ногах, бігав та стрибав. Навіть у цьому віці у його руках була невелика біла палиця, якою він бавився. Це не була пустеля із великою кількістю піску, радше віддалене місце із скелями, печерами і ярами, де на кущах росли дикі фрукти та ягоди. Єлизавета забрала маленького Івана до печери у якій потім після смерті Ісуса деякий час жила Марія Магдалина. Не можу пригадати як довго Єлизавета із своїм маленьким сином переховувались, але це, ймовірно, тривало лише до тих пір, поки переслідування влаштовані Іродом не вляглися. Тоді вони повернулись до Юти, на відстані двох годин ходьби, бо я бачила як вона втікає знову із Іваном у пустелю, коли через рік Ірод вирішив зібрати всіх жінок із дітьми до двох років.

[Далі Катерину Еммеріх, яка досі розповідала видіння втечі до Єгипту день за днем, перебила хвороба та інші турботи. Поновлюючи свою розповідь, за кілька днів по тому, вона сказала:] Зараз не можу вже добре розділити все на дні, але опишу в окремих видіннях втечу до Єгипту настільки близько до того порядку подій який запам'ятала.

13. Ефраїм коло Мамрійського дерева.

Я бачила Святу Родину, як вона перетнула кілька кряжів Оливної Гори, ідучи у напрямку Хеврону за Віфлеємом. Вони зайшли до великої печери, приблизно за милю до Мамрійського дерева, у пустельній гірській ущелині. У цих горах було містечко із назвою, яка звучала як Ефраїм. Я думаю це було вже шосте місце зупинки на їх шляху. Свята Родина прибула сюди дуже виснаженою та засмученою. Марія була дуже сумною і плакала. Їм бракувало всього необхідного і вони ішли бічними дорогами минаючи міста і заїзди. Тут вони провели цілий день відпочиваючи і їм було даровано кілька полегшень. До них з'явився ангел та підтримував їх і за молитвами Пречистої Діви у печері забило джерело води; тоді ж до печери зайшла дика коза, що дозволила їм надіти трохи свого молока. У цій печері часто молився пророк, я гадаю що сюди кілька разів заходив Самуїл. Давид тримав поблизу овець свого батька; він молився тут і саме тут отримав від ангела наказ стати на бій із Голіафом.

14. На південь від Хеврону. Іван посилає спраглому Ісусу джерело води.

Від цієї печери вони протягом семи годин ішли на південь завжди маючи Мертве море зліва від себе. За дві години після виїзду із Хеврону вони увійшли в пустелю де переховували маленького Івана Хрестителя.

Їхня дорога проходила лише на відстані двох пострілів із лука від його печери. Свята Родина ходила по піщаній пустелі стомлена і зморена турботами. Шкіряні бурдюки із водою та глечики з бальзамом були порожніми. Пречиста Діва була вкрай виснаженою і, так само як Дитя Ісус, спраглою. Вони пройшли невеликою дорогою з боку від шляху, де просіла земля і росли кущі та було трохи всохлого дерну. Пречиста Діва зійшла із віслюка і посиділа трохи із Дитям на колінах, молячись у своєму смутку. Поки Пречиста Діва молилась про воду, як колись Агар у пустелі, мені було показано чудовий випадок. Печера де Єлизавета переховувала свого маленького сина була неподалік, у відлюдному скелястому узвишші, і я побачила маленького хлопчика неподалік печери, що ходив поміж каміння та кущів, так наче із нетерпінням і тривогою чогось чекав. У цьому видінні я не бачила Єлизавету. Вид цього хлопчика, що блукав і бігав у пустелі з такою впевненістю справив не мене велике враження. Так як колись під серцем своєї матері він ворушився при наближенні свого Господа, так само тепер був зворушений близькістю Відкупителя, спраглою та втомленою. Дитина була вдягнена у овечу шкуру на плечах та підперезана навколо поясом із невеликою палицею із фрагментами кори в руці. Відчувши що Ісус проходив поруч та був спраглий; він кинувся на коліна та просив Бога із простягненими руками, тоді схопився, побіг, ведений Духом, до високого краю скелі встроїв палицею у землю, з якої забило забуте джерело. Іван побіг перед потоком води до краю скелі, з якої він почав спадати вниз по камінню. Він стояв тут і дивився як Свята Родина проходила на відстані повз це місце.

Пречиста Діва підняла Дитя Ісуса високо на руках, кажучи: «Дивись! Іван у пустелі!». І я побачила Івана, який радісно підстрибував коло потоку води, махаючи їм маленьким прапорцем із кори на своїй палиці. Потім він поспішив назад у пустелю. Через деякий час струмок досягнув шляху яким ішли мандрівники і вони, перетинаючи його зупинились щоб відпочити у затишному місці де було трохи кущів та тонкий дерен. Пречиста Діва спішилась разом із Дитиною. Вони раділи. Марія сіла на траву і Йосип викопав заглиблення яке могла заповнити вода. Коли вона стала досить чистою, вони пили, і Марія омила Дитину. Вони полили свої руки, ноги і обличчя. Йосип підвів до води віслюка, який пив дуже великими ковтками, і наповнив водою свої шкіряні бурдюки. Всі були дуже щасливі та вдячні; висохла трава тепер наситилась водою, маючи знову силу для росту, виглянуло сонце та освітило їх. Вони сиділи там відпочили та сповнені тихого щастя дві чи три години у мирі.

15. Коло Аніму. Останній заїзд на території правління Ірода.

Останнім місцем де Свята Родина зупинилась на території підконтрольній Іроду було місце недалеко одного містечка, що

розташовувалось на межі пустелі, за кілька годин подорожі від Мертвого моря. Його назва звучала як Анем чи Анім. Вони зупинились в одинокому будинку, який служив заїздом для тих мандрівників, котрі подорожували через пустелю. Там було декілька хатин і навісів на пагорбі і навколо росла невелика кількість диких фруктів. Мешканцями тут, мені здається, були погоничі верблюдів, бо тримали багато верблюдів у загороджених левадах. Вони були скоріше дикими людьми і жили із награбованого, однак прийняли Святу Родину добре і виявили їй гостинність. У місті, що знаходилось по-сусідству також було багато невгамованих людей, які осіли тут після участі в різних війнах. Серед людей у заїзді був чоловік років двадцяти який називався Рувим.

16. Нічна мандрівка. Свята Родина налякана зміями та кажанами.

[8 березня:] Свята Родина вирушила у яскраво-зоряну ніч через піщану пустелю, покриту низькими кущами. Я відчувала, наче мандрую з ними. Це було небезпечно, з огляду на численних змій, котрі лежали, згорнувшись між кущами, у невеликих заглибленнях під листям. Вони голосно сичали, повзли в напрямку дороги та витягуючи свої шиї в бік Святої Родини, яка, однак, проходила мимо, оточена світлом. Я бачила там інших злих тварин із довгими чорними тілами, короткими ногами та крилами наче великі поплавки. Вони кидались до землі у польоті, а їхні голови мали рибоподібну форму. Свята Родина підійшла до обриву ґрунту, подібного до краю просілої дороги; вони хотіли відпочити тут позаду кількох чагарників.

Мені було тривожно за Святу Родину. Місце було зловісне і хотілось зробити відгородження для захисту з того боку який залишався відкритим, але жахливе створіння подібне до медведя з'явилося в цьому місці і я відчувала неймовірний страх. Тоді раптом мені з'явився друг, старенький священик, який помер недавно. Він був молодим і красивим на вид. Схопивши це створіння за шкіру він відкинув його геть. Я спитала, як він сюди прийшов, бо очевидно, що він був із іншої місцевості, на що він відповів: «Я лише хотів допомогти тобі та не залишатимусь тут довго». Він говорив зі мною ще сказавши, що я побачу його знову.

17. Мара (?). Негостинна пустеля.

Свята Родина завжди подорожувала на мильо східніше від головної дороги. Назва останнього місця, яке вони пройшли між Юдеєю та пустелею звучало дуже подібно до Марі. Це нагадало мені про дім Анни, але це було не те саме місце. Тутешні мешканці були грубими та дикими, і Свята Родина не могла отримати від них жодної допомоги. Після цього вони прийшли до великої піщаної пустелі. Тут не було дороги, нічого не

вказувало на напрямок яким треба іти і вони не знали що робити. Через якийсь час побачили темний, похмурий гірський хребет попереду. Свята Родина була дуже засмучена та впала на коліна, молячи Бога про допомогу. Багато диких звірів зібрались навколо них, і спочатку це виглядало дуже небезпечно. Однак ці звірі зовсім не були злими, а дивились на них досить привітно, так як колись дивився на мене собака мого сповідника. Я зрозуміла що ці тварини були послані їм щоб вказати дорогу. Вони дивились у напрямку гір та бігли у цьому напрямку і назад, так само як робить собака, яка хоче щоб ви ішли за нею. Нарешті я побачила Святу Родину, котра ішла за цими тваринами та пройшовши через гірський кряж увійшла до дикої та пустельної місцевості.

18. Хатина грабіжників. Грабіжники ведуть себе приязно.

Було темно і дорога вела повз ліс. Попереду цього лісу, на деякій відстані від дороги, я побачила бідну хатину, а неподалік від неї повішену на дереві лампаду, яку було видно здалеку, для привернення уваги подорожніх. Ця частина дороги була звивистою: навколо неї, там і тут були викопані рови, а також такі рови викопані навколо хат. Через зручні частини дороги були протягнені розтяжки, і коли подорожні торкалися їх у хатині дзвонив дзвінок і давав знак грабіжникам які там мешкали. Ця хатина в якій жили грабіжники не завжди стояла на одному місці, її можна було переносити з місця на місце за бажанням мешканців.

Коли Свята Родина підійшла до лампади вивішеній на дереві, я побачила як ватажок грабіжників із п'ятьма своїми супутниками обступили її. Спочатку вони були налаштовані вороже, але при погляді на Немовля Ісуса промінь, подібний до стріли, вразив серце ватажка, який наказав своїм товаришам не завдавати шкоди цим людям. Пречиста Діва також бачила як цей промінь вражає грабіжникове серце, як вона потім, після повернення, розповідала пророчиці Анні.

Грабіжник провів Святу Родину через небезпечне місце на дорозі у його хатину. Була ніч. У хаті знаходилась його жінка та кілька дітей. Він розповів своїй жінці про дивне відчуття, яке пережив при погляді на Дитину. Вона подивилась на Святу Родину сором'язливо, але не вороже. Мандрівники сіли на землю в кутку і почали їсти трохи з їжі, котру мали із собою. Люди у хаті спочатку відчували себе незручно і сором'язливо (що не було подібно на їх звичну поведінку), але поступово підходили ближче та ближче до Святої Родини. Тим часом зайшло кілька людей, що заводили у стійло Йосипового віслюка, та ставши поступово більш привітними, почали розмовляти із подорожніми. Жінка принесла Марії маленькі буханки хліба із медом та фруктами, а також кубки із напоєм. У кутку хати був запалений вогонь. Жінка влаштувала окреме місце для Пречистої Діви і на її прохання принесла діжку із водою щоб умити Дитя

Ісуса. Вона помила для неї білизну та посушила коло вогню. Марія покупала Дитину Ісуса під покривалом. Чоловік був дуже схвильований та сказав жінці: «Ця єврейська дитина не звичайна. Це свята дитина. Попроси її матір дозволити нам умити нашого прокаженого хлопчика у цій воді, можливо йому стане краще». Коли жінка підійшла до Марії попросити її про це, Пречиста Діва сказала їй, перед тим як вона почала говорити, щоб вона омила свого прокаженого хлопчика у цій воді. Жінка принесла на руках свого трирічного хлопчика. У нього була така сильна проказа, що через велику кількість струпів не можливо було розрізнити риси обличчя. Вода в якій купали Ісуса виглядала чистішою ніж до того, і як тільки прокаженого хлопчика опустили у неї, луска прокази спала на землю і дитина очистилась. Жінка була у нестямі від радості і спробувала обійняти Марію, але Марія опустила руки і не дозволила їй торкатись ні її, ні Ісуса. Марія сказала жінці викопати криницю глибоко у скелі та вилити цю воду у неї; це дасть криниці такої самої цілющої сили. Вона довго говорила із нею і, я гадаю, жінка пообіцяла покинути це місце при першій же можливості. Люди були надзвичайно щасливі через оздоровлення їх дитини, і показували її своїм товаришам, які приходили протягом ночі, розповідаючи про благословення яке зійшло на них. Ті що приходили, деякі з них хлопці, ставали навколо Святої Родини та дивились на них із здивуванням. Це було ще дивовижніше, що ці грабіжники були такими шанобливими до Святої Родини, бо тієї ж ночі, я бачила як вони схопили інших мандрівників, яких заманили у свою пастку із лампадою та затягли їх до великої печери у лісі. Ця печера, вхід до якої був прихований зарослями диких рослин, здається була їх справжнім житлом. Я бачила кілька хлопчиків у цій печері, від семи до дев'яти років, яких викрали у батьків; також там була старша жінка, що наглядала за домом. Я бачила всі види здобичі принесеної туди – одяг, килими, м'ясо, маленьких діток, овець і також більших тварин. Печера була великою і вмщала велику кількість речей.

Марія недовго спала цієї ночі; більшу частину часу вона просиділа на своєму ліжку. Вони вийшли рано вранці, добре споряджені харчами. Місцеві провели їх короткий відрізок дороги і провели повз багато ровів правильною дорогою. Коли грабіжники прощались із Святою Родиною, чоловік сказав глибоко схвильовано: «Пам'ятайте нас куди б ви не йшли». При цих словах я раптом побачила видіння Розп'яття, і як добрий розбійник сказав Ісусу: «Пам'ятай про мене коли прийдеш у Царство Своє» та впізнала у ньому хлопчика, який був зцілений. Жінка грабіжника, через якийсь час, відмовилась від цього способу життя і оселилась із іншою чесною родиною у місці в якому Свята Родина відпочивала останнього разу, де виникло джерело води та садок бальзамових чагарників.

19. Пустеля. Змії та кажани.

Після цього я знову побачила як Свята Родина, ідучи пустелею загубила дорогу, і як знову різного роду плазуни наблизились до них, ящірки із крилами кажанів та змії, але вони не були ворожими та, здається, показували їм дорогу. Пізніше, коли вони втратили будь-які сліди дороги та потрібного напрямку руху, я побачила як вони отримали чудесну допомогу. З кожного боку шляху з'явилися рослини, що називались ерихонськими трояндами, із звивистим листям навколо квітки по середині та вертикальним стеблом. Коли вони радісно підходили до однієї із них, на відстані бачили іншу і так через усю пустелю. Пречистій Діві було відкрито, що у пізніші часи, місцеві люди збиратимуть ці квіти та продаватимуть подорожнім, щоб купити хліба. (Я бачила як це потім сталося.) Назва цього місця звучала як Гасе чи Госе [? Госен]. Потім вони підходили до місця, що звалось Лепе чи Лапе [? Пелузіум]. Там було озеро із канавами, каналами і високими насипами. Вони перетнули водойму на плоті із своєрідною великою балією на ній в яку був поставлений віслук. Марія сиділа із своєю Дитиною на бруску дерева. Переправляли їх двоє негарних, напівоголених чоловіків із сплющеними носами та виступаючими губами. Вони пройшли тільки околицями розташованих тут будинків, а місцеві люди були такі грубі та неприємні що подорожуючі проходили навіть ні з ким не розмовляючи. Гадаю, це було перше язичницьке місто. Вони були десять днів у Юдейській країні та десять днів у пустелі.

Тепер Свята Родина перебувала на Єгипетській землі. Вони були не рівнинній місцевості, із зеленими пасовищами тут і там на яких паслась худоба. Я побачила дерева на яких були закріплені ідоли у формі дітей сповитих у широкі пелени, обписані зображеннями і буквами. Тут і там було видно кремезних та товстих людей, одягнених як шовкопряди, котрих я, одного разу, бачила поблизу кордону країн трьох царів. Ці люди якраз поспішали на поклоніння своїм ідолам. Свята Родина зайшла під навіс; тут вже знаходилися тварини, але вони вийшли, щоб звільнити для них місце. Харчі закінчилися і вони не мали більше ні хліба ні води. Ніхто не дав їм нічого і Марія ледь могла годувати своє Дитя. Вони посправжньому терпіли усі людські страждання. Нарешті кілька пастухів прийшли щоб напоїти тварин до закритого джерела і, на наполегливе прохання Йосипа, дали їм трохи води. Потім я бачила як Свята Родина проходила через ліс, змучена та безпомічна. На виході із лісу вони побачили високу, струнку фінікову пальму із її плодами, що росли разом наче китиці винограду на самому верху. Марія підійшла до дерева із Дитям Ісусом на руках і молячись піднесла Дитину вгору до нього. Дерево нахилилось у їх напрямку, наче намагалось вклонитись, так що вони змогли зірвати всі плоди. Дерево так і залишилось у такому положенні.

Натовп людей із останнього міста ішов за Святою Родиною і я бачила Марію, як вона роздавала плоди із дерева серед численних голих діток, що бігли за нею. Десь через чверть години від першого дерева, вони підійшли до незвично великого сикомору із порожнистим стовбуром, вийшовши із зору людей, що слідували за ними і сховавшись у дереві таким чином, щоб дозволити їм пройти повз. Там вони заночували.

20. Пустеля. Джерело починає бити після молитви Марії.

Наступного дня вони продовжували іти через порожню та піщану пустелю, і я бачила як вони сіли на піщаному пагорбі зовсім знесилені, бо не мали із собою води. Пречиста Діва молилась до Бога і покинуте джерело води почало пробиватись коло неї та бігти потічком по землі. Йосип трохи вирівняв невеликий піщаний пагорб і влаштував резервуар для води, зробивши маленький канал, для витікання надлишку. Освіживши себе водою Марія омила Дитя Ісуса. Йосип помив віслюка та наповнив бурдюки. Я бачила як черепахи та потворні істоти подібні до ящірок приповзли щоб попитути води. Вони не завдали Святій Родині жодної шкоди і дивились на них привітно. Струмок води протікав широким колом, зникаючи у землі недалеко від місця витоку. Це місце згодом стало благословенним: незабаром тут з'явилась зелень і найсмачніші кущі бальзаму, котрі вже вирости досить великими, коли Свята Родина тут відпочивала на зворотному шляху з Єгипту. Потім це місце стало відоме як бальзамовий сад. Багато людей прийшли щоб оселитись тут, між ними, я думаю, і мати прокаженої дитини, яка була зцілена у лігві грабіжників. Пізніше я мала видіння про це місце. Чудовий живопліт із бальзамових кущів оточував сад, по середині якого росли великі фруктові дерева. Згодом тут викопали глибокий колодязь, із якого великий запас води витягали за допомогою колеса котре обертав віл. Цю воду змішували із водою з колодязя Марії, щоб поливати увесь сад. Вода із нового колодязя була шкідливою, коли її використовували не змішаною. Мені було показано, що віл який обертав колесо не працював від середини суботи до ранку понеділка.

21. Геліополь або Он.

Після відпочинку тут, вони вирушили до великого міста під назвою Геліополь або Он. У ньому знаходились чудові будівлі, але більша його частина була безлюдною. Коли діти Ізраїлю перебували у Єгипті, тут проживав єгипетський священик Потифар і мала свій булинок Асенат (донька Діни із Сихему) з якою одружився Йосип. Тут також на час смерті Христа жив Діонісій Ареопагіт. Місто було спустошене війною, але багато людей влаштували собі житло у руїнах будинків.

Свята Родина перейшла через дуже високий міст над широкою рікою, котра, як мені здалось, мала кілька рукавів. Вони вийшли на відкриту місцевість перед міськими воротами, які були оточені чимось на зразок променад. Тут розміщувався п'єдестал, товстіший внизу ніж зверху, увінчаний великим ідолом із волячою головою, який тримав у руках щось подібне до запеленаної дитини.

Ідол був оточений колом із каменів подібних до лавок чи столів і люди з міста приходили натовпами щоб покласти на них свої пожертви. Недалеко від цього ідола росло велике дерево, під яким Свята Родина зупинилась щоб відпочити. Тут вони відпочивали протягом лише короткого проміжку часу, коли почався землетрус і ідол похитнувся та впав на землю. Між людьми почалось хвилювання і натовп робітників, які працювали на каналі почав збігатись на місце події. Один добрий чоловік, що супроводжував Святу Родину у дорозі (я гадаю це був копач дренажів), провів її швидко у місто і вони покинули місце де стояв ідол, коли наляканий натовп оглядав його та став погрожувати їм через те що вони спричинили падіння ідола. Вони, однак, не мали часу здійснити свої погрози, бо пережили інше потрясіння від падіння великого дерева, яке цілковито впало, так що на поверхні з'явилося його коріння. Порожнє місце де стояв ідол наповнилось темною та брудною водою, у якій він весь зник так що залишились видимі тільки роги. Декотрі найбільш злі з натовпу були засмоктані цією темною багнюкою. Тим часом Свята Родина тихцем пройшла до міста та оселилась коло великого язичницького храму у товщині стіни, де було багато порожніх кімнат.

[Катерина Еммеріх також повідомила наступний уривок із видінь про життя Святої Родини у Геліополі чи Оні:]

Якось згодом, я побувала коло моря у Єгипті та знайшла Святу Родину, яка далі жила у великому зруйнованому місті. Воно було дуже розлоге та збудоване поруч великої ріки із багатьма рукавами. Стоячи на узвишші місто можна було побачити здалеку. У багатьох місцях річка протікала під будівлями. Люди перетинали рукави річок на плотах, які лежали тут у воді готові до використання. Я бачила досить вражаючі за величиною будівлі у руїнах, великі масиви кам'яної кладки, збережені до половини вежі та повсюди чи майже повсюди храми. Я бачила колони, розміром як вежі, із звивистими сходами зовні. Високі колони, котрі звужувались доверху, були повністю вкриті дивними знаками, а також численними фігурами як лежачі собаки із людськими головами.

Свята Родина жила у галереї великої кам'яної будівлі підтримуваної з одного боку короткими широкими колонами, деякі з яких були квадратні, а деякі круглі. Люди влаштували собі житло навпроти та під цими колонами. Поза будівлею проходила дорога із напруженим рухом. Вона минала великий язичницький храм із двома дворами. У цій будівлі

був простір із стіною з одного боку, а з іншого ряд коротких широких колон. Спереду Йосип спорудив легкий дерев'яний будинок, розподілений дерев'яними переділками, де вони могли жити. Я бачила їх тут усіх. Тут також були віслюки, але відокремлені перегородками, такими які завжди виготовляв Йосип. Вперше я помітила, що у них був маленький вівтар коло стіни, захований за однією із перегородок – невеликий столик накритий червоним покривалом і прозорим білим поверх нього. Зверху була лампада, і вони молились тут. Згодом я побачила Йосипа, що організував майстерню у домі і часто працював. Він виготовляв довгі палиці із потовщенням на кінці та невеликі низькі стільці із трьома ніжками з ручкою на спинці для носіння. Він також виготовляв кошики та легкі плетені перегородки. Згодом їх змащували якоюсь речовиною, яка робила їх твердими так що потім їх використовували для будівництва хатин та кімнат розташованих навпроти та в середині масивної кам'яної кладки стін. Також він виготовляв легкі шестикутні та восьмикутні вежі із довгих тонких дошок, що закінчувались у одній точці завершеної набалдашником. Вони мали проріз і могли бути використані для сидіння всередині як у вартівниці. Основа мала вигляд сходок. Я бачила такі маленькі вежечки тут і там перед язичницькими храмами, а також на плоских дахах. Люди сиділи у них всередині. Ймовірно це були вартівниці чи маленькі літні будиночки які давали затінок.

Пречиста Діва ткала килими, а також виконувала іншу роботу. Вона мала палицю із закріпленою на вершині лампадою, але я не знаю її призначення, чи вона служила для прядіння чи для чогось іще. Також я бачила людей, які відвідували її та Дитя Ісуса, що лежало у свого роду колисці на підлозі поруч із нею. Інколи ця колиска стояла на підставці як пеленальний столик. Дитина лежала дуже задоволеною у колисці, інколи із звисаючими з кожного боку руками. Якось він сидів у колисці, а Марія сиділа поруч в'яжучи із кошиком збоку. З нею були три жінки.

Люди у цьому напівзруйнованому місті були вбрані так само як прядильники бавовни, яких я бачила коли ішла зустріти трьох царів, за винятком того, що вони носили фартухи подібні до коротких спідниць. Євреїв серед них було небагато, і вони здається жили тут завдяки поблажливості інших. Північніше Геліополя, між ним та Нілом, який тут розділявся на багато рукавів, знаходилась земля під назвою Гессен. Поміж її каналами розташовувалось місце де жило багато євреїв. Їх релігія дуже занепала. Дехто із цих євреїв познайомились із Святою Родиною і Марія виготовила для них багато речей за що вони дали їй хліба та їжі. Євреї у землі Гессен мали храм, який пов'язували із Храмом Соломона, але він був зовсім іншим.

22. Геліополь, Он. Йосип споруджує місце для єврейської молитви.

Я знову бачила Святу Родину у Геліополі. Вони продовжували жити коло язичницького храму під склепіннями масивних стін. Недалеко звідси Йосип спорудив місце молитви у якому юдеї, котрі жили у місті збирались разом із Святою Родиною. Перед цим в них не було місця для спільних молитов. Зверху кімнати розташовувався легкий купол, який вони могли відкрити, щоб перебувати під відкритим небом. Посередині кімнати стояв жертвний стіл та вівтар із біло-червоним покривалом, на якому лежали сувої. Священик або вчитель був дуже старенький. Чоловіки та жінки не були так суворо розділені під час молитов як у Землі Обітованній: чоловіки стояли з одного боку, а жінки з іншого. В мене було відіння про те як Пречиста Діва відвідала це місце молитви із Дитям Ісусом вперше. Спираючись на руку вона сіла на землю; Дитина сиділа перед нею у маленькій небесно-блакитній одежі, і вона склала Його руки Йому на груди. Йосип стояв позаду неї, як він завжди тут робив, хоча інші чоловіки та жінки стояли та сиділи окремими групами по кожній із сторін кімнати. Мені часто було явлено картину як маленький Ісус, але вже трохи вирослий, часто відвідував інших дітей. Тоді він вже вмів досить добре говорити і бігати. Він часто перебував із Йосипом і, думаю, виходив із ним з дому на роботу. Він носив невеликий одяг подібний до сорочки, в'язаний або тканий суцільно. Деякі ідоли, що стояли коло місця їх проживання упали, так само як впала статуя коло воріт у час їх входу до міста. Багато людей казали, що це був знак гніву богів на Святу Родину, в результаті чого вони зазнали різних переслідувань.

23. Вбивство немовлят.

Ближче до середини другого року життя Ісуса, Пречистій Діві було повідомлено ангелом, що явився в Геліополь, про вбивство немовлят вчинене Іродом. Вона і Йосип були дуже засмучені, а Дитя Ісус плакало цілий день. Я бачила наступне.

Коли три царі не повернулись до Єрусалиму, тривога Ірода трохи зменшилась. В цей час він був надто зайнятий сімейними справами. Його тривога, однак, знову зросла коли до нього стали доходити різні дані про пророцтва Симеона та Анни у Храмі на Жертвуванні Дитини Ісуса. У цей час Свята Родина перебувала у Назареті.

Під різними приводами він відправив солдат до різних місць навколо Єрусалиму, таких як Гілгал, Віфлеєм і Хеврон та наказав провести перепис дітей. Солдати залишались у цих містах, я гадаю, дев'ять місяців. Ірод тим часом був у Римі і до його повернення вбивств дітей не було. Коли це сталось Івану Хрестителю було два роки і він знову перебував із батьками у схованці. Перед тим як Ірод видав наказ про те щоб всі матері

з'явилися до представників влади із своїми дітьми чоловічої статі віком до двох років, Єлизавета була попереджена через ангельське об'явлення, та ще раз втекла до пустелі із своїм маленьким сином. Ісусові було коло вісімнадцяти місяців і він уже міг бігати. Вбивство дітей відбулось у сімох різних місцях. Матерям пообіцяли нагороду за народження дитини. Вони прийшли із своїх домів з навколишньої території до урядових установ в різних містах, несучи із собою їхніх маленьких хлопчиків у святкових одягах. Чоловіків завернули назад, а матері були відділені від їхніх дітей. Вони були заколені солдатами за стінами відлюдних дворів, їх тіла були звалені до купи і потім поховані у канавах.

[Катерина Еммеріх розповіла своє видіння вбивства немовлят 8 березня 1821 року, через рік після розповіді про втечу до Єгипту, тому можна припустити, що вбивство відбулось через рік після втечі.]

Цього ранку, матері, із своїми маленькими дітьми до двох років, ішли до Єрусалиму із Хеврону, Віфлеєму та інших місць. Ірод послав туди солдат, а згодом віддав наказ владі цих міст. Жінки прийшли до міста окремими групами. З кимось на віслюках їхало і по двоє дітей. Вони прибули до міста в радісному очікуванні, бо думали що отримають нагороду за народження синів. Їх усіх забрали у велику будівлю, а людей котрі супроводжували їх відправили додому. Будівля була ізольованою. Це було місце недалеко від того де потім жив Пилат. Вона була так розташована, що було важко побачити із-зовні, що в ній відбувається. Це мабуть було приміщення для страт, бо у дворі були кам'яні колони та блоки із ланцюгами закріпленими до них, так само як і дерева зв'язані разом для того щоб розривати тіла людей прив'язаних до них при випрямленні. Було темно, міцний будинок та його дворик були досить великими наче цвинтар коло парафіяльної церкви Дюльмена. Ворота вели крізь дві стіни до дворику, котрий був оточений будинками із трьох сторін. Праворуч та ліворуч вони були одноповерхової висоти. Той що знаходився по центру мав два поверхи і виглядав як давня зруйнована синагога. Від усіх трьох будинків у дворик виходили ворота.

Матерів провели через дворик до двох бічних будинків де вони були ув'язнені. Спочатку в мене було враження, що вони перебували у свого роду заїзді чи притулку. Вони почали бентежитись коли побачили що їх позбавили волі та стали плакати і лементати. Так тривало усю ніч.

[Наступного дня 9 березня вона сказала:] У другій половині дня я побачила страшну картину того як відбувалось убивство немовлят у будинку страт. Великий будинок в задній частині двору мав два поверхи: нижній поверх складався із великої безлюдної зали, що нагадувала в'язницю або гауптвахту. Над нею розміщувалась велика кімната із вікнами котрі виходили у двір. Багато чиновників зібрались тут, наче у суді. Перед ними був стіл на якому лежали сувої. Гадаю, Ірод був тут

також, бо я бачила чоловіка у червоній одежі облямованій білим хутром із маленькими чорними хвостиками на ньому. У короні та оточений іншими він дивився з вікна кімнати.

Матерів із дітьми викликали по-черзі із бічних будівель до великого залу будинку у задній частині двору. Коли вони заходили, їх дітей забирали від них солдати та передавали у двір де близько дванадцяти солдат проколювали їм горло та серце мечами і списами. Деякі діти були ще грудними немовлятами загорнутими у пелюшки, інші були крихітними хлопчиками, одягненими у довгі вишиті сорочки. Вони не знімали з них одягу, розітнувши мечем горла і серця, вони брали тіла за руки чи ноги та жбурляли на купу. Це було страхотливе видовище. Матерів виганяли назад одну за одною за допомогою солдат до великого залу. Коли вони побачили що було зроблено з їхніми дітьми то підняли страшний крик, тримаючись одна за одну і рвучи на собі волосся. Вони були так щільно збиті в купу, що заледве могли рухатись. Гадаю різанина тривала аж до вечора.

Тіла дітей потім були спалені в ямі у одному із дворів. Мені було явлено їх кількість, але я не можу чітко її згадати. Думаю число вбитих було 700 із ще одною цифрою 7 чи 17 у ньому. Число було мені розтлумачено виразом із якого я пам'ятаю слово «Дюцен»: думаю що чула кілька разів слова із подвоєним «ц».

Я була цілковито вражена побаченням, і не знала де це сталося: гадаю тут. Лише коли прокинулась, то стала спроможною прийти до тями. Наступної ночі я побачила, що солдати відвели матерів до їх домівок, зв'язаних та окремими групами. Місце де відбувалось вбивство немовлят у Єрусалимі потім використовувалось для проведення судів. Недалеко звідси стояло суддівське крісло Пилата, але у його час багато чого тут вже змінилось. У час смерті Христа я бачила, що поховання вбитих дітей запалися і бачила які їх душі з'явилися та відійшли звідти.

24. Хлопчик Іван знову втікає до пустелі.

Тепер мені була показана Єлизавета, яка попереджена ангелом ще раз втекла у пустелю із маленьким Іваном, щоб уникнути вбивства немовлят.

Єлизавета досить довго шукала місце яке б їй задалось достатньо безпечним поки на знайшла печеру в якій вони із хлопчиком залишились близько сорока днів. Коли вона повернулась додому, есей із спільноти на горі Хорив прийшов до хлопчика у пустелю, приніс йому їжу та все необхідне. Цей есей (ім'я якого я забула) був родичем Анни із Храму. Спочатку він приходив раз у вісім днів, потім у кожен чотирнадцятий день, але незабаром Іван уже не потребував допомоги бо незабаром став відчувати себе більше вдома у пустелі, ніж серед людей. Він був

визначений Богом для того щоб зростати у пустелі без контактів із людьми та не бути непричетним до їх гріхів. Як і Ісус, він ніколи не ходив до школи. Святий Дух навчав його у пустелі. Я часто бачила поруч із ним світло чи сяйво, як у ангела. Пустеля тут не була безплідною. Тут росло багато рослин та чагарників, які давали різноманітні ягоди, серед яких суниці, котрі Іван збирав і їв коли проходив поруч. Він добре знайомий із тваринами, особливо із птахами: вони прилітали до нього та сідали на плечі, він говорив до них і вони здавалось розуміли його та відповідали на його команди. Він бродив берегами струмків та був так само знайомий із рибами. На його поклик вони підпливали ближче та слідували за ним у воді коли він ішов берегом.

Я бачила що Іван зайшов досить далеко від дому, можливо через небезпеку що загрожувала йому. Він був настільки близьким із тваринами, що вони допомагали йому і попереджували. Вони проводили його до своїх гнізд та лігв і він втікав із ними до їхніх схованок, коли люди підходили ближче. Він жив серед фруктів, ягід, коріння та трави, не маючи потреби довго їх шукати бо або сам добре знав потрібні місця, або визнавав про це від тварин. Завжди носив козушок із овечої шкіри та маленьку палицю і час від часу заходив ще далі у пустелю, а інколи підходив ближче до дому. Кілька разів він приєднався до своїх батьків, котрі завжди сумували за ним. Гадаю вони знали один про одного за допомогою одкровенень, бо завжди коли Єлисавета і Захарія хотіли побачити його, він долав довгу відстань щоб навідати їх.

25. Караван до Матарей. Ідол падає під час проходження Родини.

Після того як вони прожили у Геліополі півтора року, поки Ісусу не виповнилось приблизно два роки, Свята Родина покинула місто через брак роботи і різноманітні переслідування. Вони переїхали південніше у напрямку Мемфісу. Коли проходили коло невеликого містечка поблизу Геліополя та сіли відпочити у відкритому портику язичницького храму, ідол упав та розбився на шматки. (Він мав голову вола із трьома рогами і три отвори на тілі у яких клали та спалювали жертви.) Це викликало сильне обурення серед язичницьких священиків, які схопили Святу Родину та стали їй погрожувати. Коли священики радились, один із них сказав, що на його думку потрібно довіритись Богові цих людей, пам'ятаючи про нещастя, котрі спали на їх предків, коли ті переслідували ізраїльтян і як за одну ніч перед їх виходом всі первородні померли у кожному єгипетському домі. Дослухавшись його поради ті відпустили Святу Родину неушкодженою.

Вони вирушили до Трої, місця на східному березі Нілу, навпроти Мемфісу. Це було велике місто, але брудне. Вони думали залишитись тут,

однак тут їх не прийняли не давши змоги навіть попити води або кілька фініків, яких просили. Мемфіс розташовувався на західному березі Нілу, який тут був дуже широким і з островами. Частина міста була на східному березі, і тут у часи фараонів знаходився великий палац із садами та високою вежею, на яку часто піднімалась фараонова донька щоб оглянути навколишню землю. Я бачила місце де маленький Мойсей був знайдений між високим очеретом. Мемфіс був розбудований так що складався із трьох різних міст, по одній на кожному боці Нілу, а також інша, під назвою Вавилон, здається теж належала до нього. Вона знаходилась далі вниз за течією на східному березі. У часи фараонів увесь район коло Нілу між Геліополем, Вавилоном та Мемфісом був покритий каналами, будинками і кам'яними насипами, що все разом складало враження безперервного міста. Тепер, у часи приїзду Святої Родина, всі вони стали відокремленими із великими незаселеними просторами між ними. Від Трої вони вирушили на північ у бік Вавилону, який був погано забудований, брудний та занедбаний. Вони минули це місто між ним та Нілом і пройшли ще якусь відстань. Пройшовши вниз за течією слідуючи за насипом повз який Ісус проходив пізніше, коли Він подорожував через Аравію до Єгипту, після воскресіння Лазаря, перед зустрічю із учнями коло колодязя Якова у Сихарі. Далі вони пройшовши вниз за течією близько двох годин, через місцевість із руїнами старих будівель по всьому шляху, перетнули невеликий рукав ріки чи канал та прийшли до місця тогочасну назву якого я на пам'ятаю, потім її називали Матарея, котре знаходилась коло Геліополя. Це місце, яке розташовувалось на мисі, оточене водою із двох боків, було дуже занедбане. Розкидані будівлі були дуже погано влаштовані із пальмового дерева та густого мулу і криті очеретом. Йосип знайшов тут багато роботи у зміцненні будинків плетивом і влаштуванні галерей.

У цьому місті Свята Родина жила у темній склепінчатій кімнаті у глухому кварталі в прибережній частині міста, недалеко від воріт через які вони увійшли. Як і раніше, Йосип влаштував кімнату перед склепінням. Тут так само, після їх прибуття, у невеликому храмі упав ідол, а потім і інші ідоли упали. Так само священики втихомирили народ нагадуванням про єгипетські кари. Згодом, коли невелика община євреїв та навернених язичників зібралась навколо Святої Родина, священики передали їм невеликий храм у якому упав ідол, і Йосип переобладнав її під синагогу. Він став батьком общини та запровадив правильне виконання псалмів, бо їх попередні служби були дуже безладними. Тут було всього кілька євреїв, які мешкали у жалюгідних ямах і канавах, хоча у єврейських містечках між Оном і Нілом було багато євреїв і вони мали постійний храм. Разом із тим вони впали у жахливе ідолопоклонство, зробили золотого тільця, фігуру із головою вола оточеного невеликими постатями тварин подібних

до котів чи тхорів із маленькими навісами над ними. Це були тварини, що захищали людей від крокодилів. Також у них була імітація Ковчегу Завіту, із жахливими речами у ньому, проводили огидні ідолопоклонні служби, котрі включали у себе аморальні обряди у підземних ходах, які мали привести до приходу Месії. Вони були дуже впертими і відмовлялись змінити своє життя. Згодом, багато із них покинули це місце та прийшли до місця де жила Свята Родина, на відстані не більше двох годин дороги звідси. Через числення дамби і канали, вони не могли подорожувати прямою дорогою, але змушені були робити обхід навколо Ону.

Євреї із землі Гессен вже були знайомі із Святою Родиною у місті Оні і Марія виготовляла для них багато тканих, в'язаних та шитих виробів. Вона ніколи не виготовляла речей які були занадто пишними чи відверто розкішними, лише те, що було необхідним і знаходилось на одязі для молитов. Я бачила як одна жінка хотіла щоб вона виконала роботу позначену марнославством у модному стилі, і Марія відмовилась він неї, хоча потребувала грошей. Також я бачила що ця жінка підло образила її.

26. Матарея та її бідність.

У Матареї вони пережили дуже важкі часи. Там було обмаль хорошої води і деревини. Жителі готували на сухій траві або очереті. Свята Родина переважно споживала холодну їжу. Йосип отримав багато роботи із лагодження будинків, але тутешні мешканці ставились до нього як до раба, даючи йому лише те що хотіли. Інколи він приносив додому трохи грошей за свою роботу, а інколи ні. Мешканці будували свої хати дуже незграбно. Дёрева бракувало і хоча я бачила стовбури дерев, що лежали то тут то там, не помітила жодних інструментів для їх обробки. Більшість людей не мали нічого крім кам'яних та кістяних ножів подібних до дернорізок. Йосип мав із собою потрібні інструменти. Згодом Свята Родина облаштувала трохи своє житло. Йосип дуже зручно розділив приміщення легкими плетеними перегородками. Влаштував вогнище та зробив стільці і невеликий низький стіл. Всі люди тут їли із землі.

Вони жили тут кілька років і я бачила багато картин із дитинства Ісуса. Бачила де Ісус спав. У товщі стіни спальної кімнати Марії була ніша, видовбана Йосипом у якій знаходилось ліжко Ісуса. Марія спала поруч нього і часто уночі ставала перед ліжком Ісуса навколішки і молилась до Бога. Йосип спав у іншій кімнаті.

Йосип влаштував у окремому проході їхньої оселі місце для молитви. Він та Пречиста Діва мали свої місця і маленький Ісус також мав свій куточок, тут Він молився сидячи, стоячи або навколішках. У Пречистой Діви був, свого роду, маленький вівтар перед яким вона молилась. Невеликий столик із біло-червоним покривалом, відкидався вниз перед килимом на стіні, на якій він утворював двері. У товщі стіни

зберігались святі реліквії. Невеликі кущики в горщиках у формі чаш і палицю Святого Йосипа, яка розквітла коли йому випав жереб стати чоловіком Марії, розміщену в коробці трохи менше чотирьох сантиметрів завтовшки. Була ще одна реліквія, але не можу вже пояснити яка саме. У прозорій коробочці знаходилось п'ять маленьких білих паличок товщиною із велику соломину. Вони розміщувались навхрест і наче були зв'язані із середини. На верху, були кручені і широкі як невеликий пучок. [Вона схрестила пальці щоб пояснити.]

27. Єлизавета забирає хлопчика Івана знову у пустелю.

Під час перебування Святої Родини у Єгипті малий Іван змушений був знову переховуватись із своєю родиною у Юті, бо я бачила що у віці чотирьох чи п'яти років Єлизавета знову взяла його у пустелю. Коли він покинув дім, Захарії не було. Гадаю він пішов задалегідь, щоб не бачити їх від'їзду, бо любив Івана безмірно, однак дав їм своє благословення, бо щоразу як той відходив він благословляв Єлисавету та Івана.

Маленький Іван носив овечу шкуру, котра звисала через ліве плече навколо грудей і спини, скріплену під правою рукою. Після цього у пустелі я бачила його у цій овечій шкурі інколи на обидвох плечах, інколи навколо грудей, інколи навколо талії – як йому більше підходило. Ця овеча шкура була єдиним одягом який хлопець носив. У нього було коричневе волосся, темніше ніж у Ісуса, і він продовжував носити у своїх руках невелику палицю, яку раніше приніс із дому. Я завжди бачила його із нею у пустелі.

Тепер він ішов за руку із своєю матір'ю Єлисаветою, високою жінкою із невеликим обличчям і витонченою статуєю. Вона була дуже сильно закутана і швидко ішла. Дитина часто вибігала вперед, вона була досить природньою і дитячою, але не легковажною. Спочатку дорога привела їх на північ, праворуч він води. Потім перейшли потічок. Тут не було моста і вони перейшли по колодах покладених у потік, через який Єлисавета, що була дуже рішучою жінкою, переправилась із тростиною. Після переправи вони повернули на схід і увійшли в скелясту ущелину, верхня частина якої була порожньою та кам'янистою, хоча нижні схили були заповнені кущами та фруктами, між якими багато суниць, котрі хлопець їв то тут то там.

Пройшовши трохи цією ущелиною, Єлисавета попрощалась із хлопчиком, благословила його, притиснула до серця, поцілувала у чоло та щоки і повернула назад. Дорогою вона кілька разів оберталась та плакала коли дивилась на Івана. Сам хлопчик був доволі безтурботним і помандрував далі в ущелину впевненими кроками.

Через те що під час цього видіння я була дуже хворою, Бог дарував мені ласку відчутти наче я сама була дитиною, присутньою при всьому що

відбувалось. Мені здалось, що я була дитиною того самого віку що і Іван, супроводжувала його у дорозі і боялась що він зайде надто далеко від своєї матері та ніколи не згадає звідки він. Згодом, голос запевнив мене сказавши: «Не турбуйся. Хлопець добре знає хто він». Потім я відчула, що іду із ним у пустелю зовсім одна, так ніби він був моїм близьким приятелем дитинства і побачила багато із того що відбувалось із ним. Так, коли ми були разом, Іван сам розповів мені багато про своє життя у пустелі. Наприклад, як він здійснював самовідречення всіма способами та умертвляв свої чуття, як його зір ставав все яснішим та чіткішим і як він був навчений, невимовним чином, про все навколо.

Все це не вразило мене, бо давно в дитинстві, коли я вже сама наглядала за нашими коровами, зазвичай перебувала у близькому спілкуванні із Іваном у пустелі. Я часто хотіла побачити його і кликала посеред кущів на говірці мого краю: «Малий Іване із малою палицею та овечою шкурою на плечах прийди до мене». І маленький Іван із своєю палицею та овечою шкурою на плечах приходив до мене і ми - двоє дітей, бавились разом. Він розповідав та навчав всякого роду добрих речей і це ніколи не здавалось мені дивним, що у пустелі він навчився так багато від рослин і тварин. Бо коли я була дитиною, чи то в лісі, на торфовищах, на полях, із коровами, вибираючи зернини у колосках чи збираючи трави, я дивилась на кожну маленьку рослину і кожну квітку як у книгу. Кожна пташка, кожна тварина, що пробігала повз мене, все навколо, навчали мене чомусь. Кожна форма і колір, які я бачила, кожен маленький листок із прожилками, наповнював мій розум багатьма глибокими думками. Але коли я говорю про це, люди дивляться на мене із подивом, або ще частіше, сміються наді мною, так що я, врешті, привчила себе мовчати про такі речі. Раніше я думала (і інколи думаю і зараз), що так мало бути з усіма і що ніде не можна навчитись краще, бо тут Сам Бог пише для вас абетку.

Так що тепер, коли у своїх видіннях я ішла за хлопчиком Іваном у пустелю, бачила його таким яким він був раніше. Як він бавиться із квітами та тваринами. Птахи особливо були як вдома із ним. Залітали йому на голову коли він ішов, або молився навколішках. Часто він клав палицю на гілки і на його заклик зграї яскравих птахів прилітали щоб розсістися рядком. Він дивився на них і говорив із ними запанібрата, так наче вони були його шкільними учнями. Він також ішов слідом за дикими тваринами у їх лігва, годуючи їх та спостерігаючи за ними.

28. Ірод ув'язнює Захарію, допитує та вбиває. Єлизавета помирає.

Коли Івану було шість років, Єлизавета скористалась відсутністю Захарії який пішов до Храму із стадами для жертвоприношення, щоб провідати свого сина у пустелі. Захарія, я гадаю, ніколи не ходив щоб

побачити його там, тому він міг цілком чесно заявити будучи запитаний Іродом, що не знає де син. Проте, щоб задовільними сильне бажання побачити Івана, останній, кілька разів дуже таємно приходив із пустелі до батьків у ночі та залишався там на короткий час. Ймовірно, його ангел-охоронець вів його у відповідний момент коли не було небезпеки. Я завжди бачила що ним керувала та захищала вища Сила і деколи його супроводжувала сяюча постать подібна до ангела.

Івану судилось жити у пустелі, відокремленим від світу і звичайної людської їжі та були навченим та наставленим Духом Божим. Промислом було все влаштоване так щоб зовнішні обставини змусили його ховатись у пустелі, до якої у нього були природні нахили та куди його тягнуло із непереборною силою. Від найбільш ранніх дитячих років я завжди бачила його вдумливим та самотнім, так само як Дитина Ісус у Єгипті, внаслідок божественного попередження, так само і Його предтеча, відправився у приховане місце у пустелі. Підозра впала також і на Івана, бо про нього вже багато говорили у цих краях від самого початку. Було добре відомо що його народження пов'язувалось із чудом та що його часто бачили оточеного світлом, через що Ірод мав особливі підозри до нього. Він викликав Захарію для допитів кілька разів розпитуючи про місцезнаходження Івана, але ніколи ще не простягав руки на старого. Цього разу, однак, як той був у дорозі до Храму, його атакували солдати Ірода у просілій дорозі за Віфліємськими воротами Єрусалиму, із якої міста ще не було видно. Ці солдати, які лежали чекаючи на нього, зтягли його жорстоко у в'язницю на схилі Сіонського Пагорбу, де згодом проходили до Храму учні Ісуса. Тут старенький був підданий жорстокому поводженню та навіть тортурам з метою отримати зізнання про місцезнаходження його сина. Коли це не подіяло, солдати Ірода забили його до смерті. Друзі поховали його тіло недалеко від Храму. Це не був Захарія, котрого вбили між Храмом та вівтарем. Коли мертві вийшли із своїх могил у час смерті Христа, я бачила могилу того Захарії, що випала із стіни Храму, коло молитовної кімнати старця Симеона, і він сам вийшов із неї. У цей час кілька інших таємних поховань у Храмі відкрились. Приводом убивства того Захарії між Храмом і вівтарем були численні суперечки про походження Месії і про певні права та привілеї у Храмі для різних родів. Наприклад, не всім родам було дозволено виховувати своїх дітей у Храмі. (Це нагадує мені як я одного разу бачила під наглядом Анни в Храмі хлопчика ім'я котрого я забула, гадаю це був царський син.) Захарія був єдиним серед сперечальників, які були убиті. Його батька звали Барахом. Думаю згодом, кості цього Захарії були знайдені знову, але не пригадую вже деталей.

Єлизавета прийшла додому із пустелі чекаючи повернення Захарії із Єрусалиму. Іван провів її частину дороги. Коли вони молились вона

благословила його та поцілувала у чоло. Тоді він повернув назад, безтурботний, у пустелю. Прийшовши додому Єлизавета почула страшну новину про вбивство Захарії. Вона тужила і лементувала так жалісно що не могла знайти собі місця чи спокою у дома і покинула Юту назавжди та поспішила приєднатись до Івана у пустелі. Вона померла незабаром, перед поверненням Святої Родина із Єгипту. Її поховав у пустелі есей із гори Хорив який завжди допомагав малому Івану.

Після цього Іван перемістився далі у пустелю. Він полишив скелясту ущелину і оселився у більш відкритій місцевості і я бачила як він наближається до невеликого озера у пустелі. Берег був рівний та вкритий білим піском. Він заходив далеко у воду і всі риби безбоязно плавали коло нього. Для них він був як свій. Тут він прожив деякий час, і я бачила що він зробив собі у кущах хатину для ночівлі із гілок. Вона була доволі низька і лише настільки велика, щоб він міг лягти у ній. Тут і пізніше, його супроводили сяючі постаті чи ангели, з якими він спілкувався із скромністю та благоговінням, але не боязко та із дитячим довір'ям. Здається вони навчали його розбиратись у різних речах. Його палиця мала невелике схрещення, так що утворювався хрест. До неї була прикріплена широка смуга кори, якою він розмахував бавлячись як маленьким прапорцем.

У домі батьків Івана у Юті, коло Хеврону, тепер жила донька сестри Єлизавети. Він був добре забезпечений усім. Коли Іван подорослішав він прийшов сюди одного разу, а тоді подався ще далі у пустелю, залишаючись там аж до часу свого об'явлення людям. Про це я розповім згодом.

29. Матарей. Свята Діва виявляє джерело коло їхнього дому.

У Матарей, де жителі повинні були гамувати спрагу брудною водою Нілу, за молитвами Марії забило джерело води. Спочатку вони жили у великій нужді та були змушені жити лише фруктами і поганою водою. Пройшло чимало часу відтоді як вони вживали хорошу воду і Йосип вже готувався завантажити бурдюки на віслюка і везти воду із бальзамового джерела у пустелі, коли у відповідь на її молитви Пречистій Діві з'явився ангел і сказав їй пошукати джерело за їх будинком. Я бачила як вона вийшла за огорожу коло їхнього дому на відкритий простір вниз до розбитих дамб. Тут стояло дуже велике старе дерево. Пречиста Діва мала у руці палицю із невеликою лопаткою на кінці, яку часто носять люди у цій країні часто брали з собою у дорогу. Вона увіткнула її у землю коло дерева і після цього чудовий чистий потік води ринув на поверхню.

Вона радісно побігла покликати Йосипа, який розкопуючи джерело виявив, що внизу воно було вистелене камінням, яке, однак, було висохлим та засміченим. Йосип відремонтував та розчистив його та

обклав новим чудовим камінням. Коло джерела, з того боку звідки Марія підійшла до нього, був великий камінь, розміром як вівтар, і насправді я думала, що колись він був вівтарем, але забула деталі. Тут Пречиста Діва сушила одяг та пелени Ісуса на сонці після прання. Це джерело залишалось нікому не відомим та використовувалось лише Святою Родиною аж поки Ісус був достатньо великим щоб виконувати маленькі доручення, наприклад принести воду для Своєї Матері. Одного разу він привів інших дітей до джерела і зробив для них чашку з якої можна було пити. Діти розповіли про це своїм батькам так що інші теж стали приходити до джерела, але, як правило, його використовували лише євреї. Я побачила як Ісус несе воду для Своєї Матері вперше. Марія була у своїй кімнаті та молилась навколішках. Ісус пробрався до джерела із бурдюком та приніс воду; це було вперше. Марія була невимовно зворушена коли побачила як Він повертається, та просила Його не робити цього знову, побоюючись щоб Він не впав у воду. Ісус сказав що буде дуже обережним, і що Він хоче приносити їй воду завжди коли вона цього потребуватиме.

Малий Ісус виконував для Своїх батьків усякі види послуг із увагою та турботою. Він приносив Йосипу різноманітні інструменти, коли той працював біля свого дому. Він звертав увагу на все. Я певна того що радість яку він приносив своїм рідним перевершувала всі їх страждання. Ісус також інколи заходив до єврейського поселення, за милію від Матарей, щоб принести хліба за виробу Його Матері. В цих краях можна було знайти багато огидних звірів, але вони не робили Йому ніякої шкоди, навпаки, були дуже привітні із Ним. Я бачила як він бавиться із зміями.

Коли Він вперше пішов до єврейського поселення (не пригадую чи це було на п'ятому чи на сьомому році Його життя) Він був одягнений у новий коричневий одяг із жовтими квітами по краях, які вишила Пречиста Діва. Він опустився на коліна щоб помолитись по дорозі і два ангели явилися Йому та повідомили про смерть Ірода Великого. Ісус нічого не сказав про це Своїм батькам, я не знаю чому, можливо через скромність, а можливо ангели заборонили Йому, або, можливо, знав що ще не прийшов їм час покидати Єгипет. Якось Він пішов до поселення із іншими єврейськими дітьми і коли повернувся додому я бачила як Він гірко плаче над злиднями в яких євреї жили тут.

29.1 Джерело у Матарей віднайдене Іовом.

Джерело яке з'явилося коло Матарей у відповідь на молитви Пречистої Діви не було новим, але дуже давнім, яке просто знову відновилося. Воно було висохлим, але все ще викладене камінням. Я бачила що Іов перебував у Єгипті задовго до Авраама і жив у цьому місці. Саме він знайшов джерело та приносив жертви на великому камені, що лежав тут. Іов був наймолодшим із тринадцяти братів. Його батько був

вождем одного племені у часи будівництва Вавилонської Вежі. У його батька був один брат, що був предком Авраама. Представники цих племен одружувались одні із одними. Перша жінка Іова була із племені Пелега: після багатьох пригод, коли він жив у своєму третьому домі, він одружився із ще трьома жінками із того самого племені. Одна із них народила йому сина, чия донька вийшла заміж у племені Пелега та народила матір Авраама. Таким чином Іов був пра-прадідом матері Авраама. Батька Іова звали Іоктан, син Евера. Він жив на північ від Каспійського моря, коло гірського хребта один із схилів якого був теплий, а інший холодний та вкритий льодом. У цих краях жили слони. Не думаю, що слони жили у тій місцевості де спочатку оселився Іов із своїм племенем, бо вона була дуже заболочена. Це місце було північніше від гірського хребта, що лежить між двома морями, на крайньому заході якого розташовувались перед Потопом високі гори населені злими ангелами, якими були одержимі люди. Країна була порожньою та болотистою. Гадаю зараз вона населена народом із маленькими очима, плоскими носами і високими вилицями. Саме тут Іова настигло перше нещастя і тоді він перейшов на південь до Кавказу та почав своє життя заново. Звідси він вирушив у велику мандрівку до Єгипту, землі котра тоді перебувала під управлінням іноземного царя, що належав до пастушого народу із батьківщини Іова. Одні із них прийшли із краю Іова, а інші із далекої країни трьох святих царів. Вони керували лише частиною Єгипту і були згодом вигнані єгипетським царем. Був час коли велика кількість людей із цього пастушого народу зібралась в одному місті; вони прийшли до Єгипту із своєї власної країни.

Цар цього пастушого племені захотів взяти жінку із країни Іова для свого сина, із його сімейного племені на Кавказі і Іов привіз цю принцесу наречену (яка була його родичкою) до Єгипту із великим почтом. Вони мали із собою тридцять верблюдов і багато слуг та коштовних дарунків. Він все ще був молодим – високим чоловіком жовто-коричневого кольору шкіри та рудуватим волоссям. Люди у Єгипті були брудно-коричневого кольору. У цей час Єгипет був густонаселеним. Лише, то там то тут, перебували великі маси людей. Також тут не було великих будівель, вони з'явилися аж у час появи тут синів Ізраїлю.

Цар виявив Іову велику шану та не бажав відпускати його додому. Йому дуже хотілось щоб він залишився у Єгипті із усім своїм племенем та призначив йому для проживання місце де потім жила Свята Родина, котре на той час вже виглядало зовсім інакше. Іов жив у Єгипті п'ять років і я бачила що він жив у тому ж місці що і Свята Родина та що Бог показав йому це джерело. Тоді виконавши свої релігійні обряди, він приніс жертву на великому камені.

Іов був язичником, але чесною людиною, яка пізнала правдивого Бога. Він поклонявся Йому як Творцеві всього що бачив у природі, зірок та постійно-мінливого світла. Він не втомлювався говорити із Богом про Його чудові творіння. Не поклонявся жодному із страшних бовванів, яких вшановували інші народи у цей час, але мав у своїх думках уявлення про істинного Бога. Це була невелика фігурка чоловіка з промінням навколо голови, що, гадаю, мав крила. Його руки були складені під грудьми і тримали кулю на якій розташовувався корабель на хвилях. Ймовірно так був представлений Потоп. Виконуючи релігійні церемонії він спалював зерна перед цією маленькою фігуркою. Такого роду фігурки, згодом були поширені у Єгипті, але сидячі на своєрідному амвоні та із навісом нагорі.

Іов зустрів тут жахливий різновид ідолопоклонства, що походив із язичницьких магічних ритуалів, практикованих на будівництві Вавилонської Вежі. У них був ідол із головою великого бика, що знаходився на вершині. Його рот був відкритий, а над головою здіймались кручені роги. Тіло було порожнім і всередині нього горів вогонь, живих дітей клали йому на розпечені руки. Я бачила як, час від часу, щось виймали із його тіла. Люди тут були жахливими і країна населена страшними тваринами. Великі чорні тварини із полум'яними гривами носились роями, розсіюючи при польоті щось на зразок вогню. Вони отруювали все на своєму шляху і дерева зсихали за ними. Я бачила інших тварин із довгими задніми ногами та короткими передніми; вони могли стрибати із даху на дах. Ще були страхітливі істоти, що ховались у дуплах та між камінням, які обмотували людей та душили їх. У Нілі я бачила важкого, незграбного звіра із огидними зубами та товстими чорними ногами. Він був розміром із коня і чимось нагадував свиню. Крім того, бачила багато інших потворних тварин, але люди тут були набагато страшнішими ніж будь-яка з них. Іов, який очищав місцевість коло свого дому від цих лютих звірів молитвами, так боявся цих безбожних людей, що часто вигукував уголос докори кажучи, що волів би краще жити серед усіх цих тварин ніж із ганебними мешканцями цього краю. На світанку він часто вдивлявся із тугою у напрямку своєї країни, що лежала трохи південніше він найдальшої землі трьох царів. Іов бачив пророчу картину про прихід у Єгипет синів Ізраїлевих. Також він мав видіння про спасіння людства та випробовування які випадуть йому самому. Не погоджуючись назавжди осісти у Єгипті, наприкінці п'ятого року свого перебування тут, він та його супутники залишили його.

Між великими нещастями, які пережив Іов були спокійні проміжки: перший проміжок тривав дев'ять років, другий сім, а третій дванадцять. Слова у книзі Іова: «У той час як він (вісник зла) ще промовляв» означають «Про це нещастя ще говорили люди, коли на нього спало наступне». Нещастя ставались із ним у трьох різних місцях. Останнє лихо,

а також відновлення всього його майна відбулось, коли він жив у країні відразу на схід від Єрихону. Тут були знайдені ладан і миро, а також тут були золоті копальні із кузнями. Іншим разом я бачила набагато більше про Іова, але про це розповім згодом. Зараз лише скажу, що власна історія Іова та його розмов із Богом була із його слів записана двома його випробуваними слугами, як велика цінність. Їх імена були Хаї та Уїс чи Оїс. Ця історія зберігалась його нащадками як священний скарб та передавалась із покоління в покоління, аж поки не потрапила до Авраама та його синів. Вона використовувалась як настанова та потрапила до Єгипту із синами Ізраїлю. Мойсей використовував її для того щоб заспокоїти та втішити євреїв під час гніту єгиптян та їх мандрівки через пустелю, але у скороченому варіанті, бо в оригіналі вона була значно довшою і більша її частина була б незрозумілою для них. Соломон знову переробив її, так що вона стала релігійним твором сповненим мудрості Іова, Мойсея та Соломона. Із неї важко розпізнати справжню історію Іова, бо імена осіб та місць були змінені на інші ближчі до Ханаану, і було сказано що Іов був едомлянином, бо останнє місце де він жив було через довгий час після Іова населене едомлянами, нащадками Ісава. Іов мав бути ще живим коли народився Авраам.

29.2 Джерело у Матерії. Авраам довший час жив коло неї.

Коли Авраам перебував у Єгипті його намети також стояли коло цього джерела і я бачила як він навчає тут людей. Він жив у цьому краї кілька років із Сарою і кількома своїми синами та доньками чиї матері залишались у Халдеї. Його брат Лот також був тут із його родиною, але я не пам'ятаю місця де він проживав. Авраам вирушив до Єгипту за наказом Божим, в першу чергу через голод у Ханаанській землі, а в другу чергу, щоб принести родинну коштовність котра потрапила до Єгипту через племінницю матері Сари. Ця племінниця була із пастушого народу, що належав до племені Іова, котре правило частиною Єгипту. Вона вирушила сюди для того щоб стати служницею у царській сім'ї та, згодом, вийшла заміж за єгиптянина. Також вона була засновницею племені, але я забула його назву. Агар, мати Ізмаїла, була із її роду і, відтак, із сім'ї Сари.

Жінка забрала цю сімейну коштовність, так само як Рахіль забрала статуетки богів із дому Лавана, і продала їх у Єгипті за значну суму. Таким чином вона стала власністю царя та священників. Цим скарбом була генеалогія дітей Ноя (особливо дітей Сима) аж до часів Авраама. Вона мала вигляд тягарців підвішених на кількох ланцюгах із кришкою посередині. [Будь-ласка дивіться рисунок 22.] Ця кришка була зроблена так щоб закриватись у, свого роду, коробку в якій укладено ланцюги. Ланцюг був зроблений із трикутних частинок золота з'єднаних разом. Назва кожного покоління була вигравірована на цих частинках, які були товстими жовтими монетами, а в'язі, що поєднували їх були бліді як

срібло та тонкі. Деякі із золотих монет мали номер інших, що звисали з них. Вся коштовність була яскравою та сяючою. Я чула, але забула, скільки вона коштувала у шекелях. Єгипетські священики здійснили незліченну кількість розрахунків цих генеалогій, але так і не дійшли до правильних висновків.

Рисунок 22. Родинна коштовність Авраама – генеалогія дітей Ноя до часів Авраама.

Перед тим як Авраам прийшов до їх країни, єгиптяни повинні були знати від своїх астрологів і з пророцтв своїх чаклунок, що він та його жінка прийшли від найблагороднішого роду і що він має стати батьком вибраного народу. Вони завжди шукали у своїх пророчих книгах благородні роди і намагались поріднитись із ними. Це дало Сатані нагоду спробувати зіпсувати чисті роди вводячи єгиптян все далі у аморальність і насильство.

Авраам, побоюючись що може бути убитий єгиптянами, вдав що вона була його сестрою. Це не було неправдою, бо вона була його зведеною сестрою, донькою його батька Тераха від іншої жінки (дивіться Буття 20.12). Цар Єгипту наказав викликати Сару до свого палацу та захотів узяти її за жінку. Авраам та Сара тоді дуже зажурились та молили Бога про допомогу, після чого Бог покарав царя хворобою і всіх його жінок та більшість жінок у його місті захворіли. Стривожений цар розпорядився провести слідство і коли почув що Сара була Авраамові жінкою відіслав її назад йому, прохаючи якомога швидше залишити Єгипет. Було зрозуміло, він сказав, що Авраам та його жінка були під захистом богів.

Єгиптяни були дивними людьми. З одного боку надзвичайно зарозумілими, вважаючи себе найбільш великими та мудрими людьми серед інших. З іншого боку вони були надзвичайно боягузливими та раболіпними і поступалися коли стикались із потужнішою сильнішою, як вони гадали, ніж їхня. Все це було через те, що вони на були впевнені у своїх знаннях, більшість із яких прийшли до них із темних суперечливих віщувань, котрі легко провокували конфлікти і протиріччя. Так як вони дуже довіряли чудесам, будь-яке із цих протиріч відразу викликало у них велику тривогу.

Авраам підійшов до царя дуже скромно із проханням про зерно. Він отримав добре ставлення через трактування його як правителя над народами і отримав багато коштовних подарунків. Коли цар віддав Сару назад її чоловіку та попросив його покинути Єгипет, Авраам відповів що він не може цього зробити, поки не забере свою генеалогію, описавши в деталях спосіб яким вона потрапила до Єгипту. Тоді цар закликав священників і вони охоче віддали Аврааму назад те що йому належало, попросивши щоб вся справа була спочатку записана, що і було зроблено. Тоді Авраам повернувся із своїми супутниками до землі Ханаану.

Я бачила ще багато про джерело у Матарей відтоді і аж до нашого часу, але запам'ятала таке. Вже у часи Святої Родини воно використовувалось прокаженими для зцілення. Набагато пізніше тут, на місці проживання Марії, була збудована невелика християнська церква. Коло високого вітваря цієї церкви можна було спуститись до печери в якій Свята Родина жила аж поки Йосип не облаштував їм житло. Навколо джерела розташовувались людські оселі, мешканці жителі яких мали різні шкірні нариви. Також я бачила що люди миються тут із метою зцілитись від смердючого поту. Все це так виглядало, коли там вже були магометани. Також турки завжди підтримували запалене світло у церкві збудованій над житлом Марії. Вони це робили боячись що на них спаде якесь нещастя. У пізніші часи будинки були віддалені від джерела на певну відстань. Тут більше вже не було міста і навколо росли дикі фруктові дерева.

XVII. ПОВЕРНЕННЯ СВЯТОЇ РОДИНИ ІЗ ЄГИПТУ.

Нарешті я побачила, що Свята Родина покидає Єгипет. Хоча Ірод вже був мертвий протягом певного часу, вони ще не мали змоги повернутись, бо небезпека не минула. Перебування у Єгипті ставало для Йосипа все важчим і важчим. Люди там практикували огидне ідолопоклонство, жертвуючи дітей із вадами і навіть здорових дітей, думаючи, що це особливо благочестивий учинок. Крім того, вони здійснювали непристойні обряди та таїнства. Навіть євреї у їх поселеннях були заражені цими страхіттями. У них був храм, який, як вони казали, був схожий на Храм Соломона, хоча це були лише хвастощі, бо він виглядав цілковито по-іншому. У них був Ковчег Завіту, що імітував справжній, але у ньому містились непристойні статуетки, а їх церемонії були огидними. Вони більше не співали псалмів. З іншого боку, Йосип все чудово облаштував у школі в Матарей. До нього приєднався язичницький священник, що прийняв сторону Святої Родини після падіння ідола у маленькому містечку коло Геліополя. Ряд інших теж послідували за ним та приєднались до єврейської громади.

Я бачила Святого Йосипа зайнятого теслярством напередодні Суботи. Він був дуже зажуреним, бо не отримав належної йому оплати і нічого не міг принести додому, де дуже потрібно було грошей. У такому стані він опустився на коліна під відкритим небом у кутку та молив Бога про допомогу. Наступної ночі до нього уві сні прийшов ангел, повідомляючи про те, що той хто чатував на життя Дитини мертвий і він повинен підвестись та готуватись до мандрівки з Єгипту додому головною дорогою. Він не повинен нічого боятись бо ангел супроводжуватиме його. Святий Йосип повідомив про це Пречистій Діві та Дитині Ісусу і вони почали готувались так швидко і злагоджено, як це було, коли вони втікали до Єгипту.

Коли їх рішення стало відомим наступного ранку, багато людей прийшли попроситись сумуючи, несучи із собою різні дарунки у маленьких дерев'яних посудинах. Переважно це були євреї, але і дехто із навернених язичників і всі були по-справжньому зажурені. (Євреї у цих краях були настільки занурені у ідолопоклонство, що їх було важко впізнати. Були і деякі люди, що раділи від'їзду Святої Родина, бо бачили у них чаклунів, які володіють владою над найсильнішими із злих духів.) Серед добрих людей, котрі принесли подарунки, я побачила матерів із маленькими хлопчиками, які бавились разом із Ісусом. Серед них особливо була помітною видна жінка з цього міста із своїм маленьким сином, якого вона називала «сином Марії», бо ця жінка на ім'я Міра, довго сподівалась дітей і за молитвами Пречистої Діви, Бог дарував їй сина. Вона назвали його Деодатом. [Коли Катерина Еммеріх бачила як Ісус проходить Єгиптом дорогою до джерела Якова після воскресіння Лазаря, вона сказала, що Він узяв цього ж Доната із Собою як учня.] Я бачила як ця жінка давала гроші Ісусу – жовті, білі та коричневі шматочки, трикутної форми. Ісус подивившись на Свою Матір прийняв подарунок.

Тільки-но Йосип прилаштував всі потрібні речі на віслюка, вони вирушили у свою мандрівку у супроводі всіх своїх друзів. Віслюк був той самий з яким вони подорожували до Віфлеєму. (Дорогою до Єгипту з ними ішла і ослиця, але Йосип змушений був продати її, коли вони були у потребі.) Вони пройшли між Оном та єврейським поселенням і тоді повернули на південь до джерела, котре у свій час забило у відповідь на молитви Марії перед тим як вони увійшли в Он або Геліополь. Тепер тут все було зелене і струмок із джерела протікав навколо саду, оточеного із усіх чотирьох сторін (за винятком входу) огорожею із бальзамових кущів. Цей сад був такого розміру як школа верхової їзди герцога Кроя в Дюлемі і у ньому були молоді фруктові дерева, фінікові пальми та сикомори. Бальзамові кущі були вже настільки великі як хорошого розміру виноград. Йосип зробив невеликі посудини із кори, дуже гладкі і ніжні за винятком тих місць які були обмазані смолою. Поки вони відпочивали, він часто

виготовляв такі посудини для різних потреб. Він обривав трипелюсткове листя із червонуватих китиць бальзаму і вішав ці маленькі пляшечки із кори на кущі, щоб зловити падаючі краплі бальзаму у них і взяти їх у дорогу. Їх супутники ніжно попрощались із Святою Родиною, після чого вона ще залишилась тут кілька годин. Пречиста Діва помила і висушила деякі речі і освіживши себе водою та наповнивши бурдюки, вони вирушили у мандрівку по головній дорозі. Я бачила багато картин із їхньої подорожі, повсюди позбавленої небезпек. Дитя Ісус, Марія та Йосип мали на головах, для захисту від сонця, круглі головні убори із тонкої кори обшитої тонкою тканиною і прив'язані до підборіддя. Ісус був у своєму коричневому одязі та взутті із кори, яке Йому зробив Йосип. Воно було виконано так, щоб покрити половину ноги. У Марії була лише підощва. Вона постійно тривожилась бо Дитині Ісусу було важко іти по гарячому піску. Часто вона зупинялась щоб струсити пісок із Його взуття. Він багато часу їздив на віслюку, щоб відпочити. Вони пройшли через кілька міст та минули повз інші. Їх назви висковзнули від мене, пригадую лише назву Рамсес. Перетнули водний потік, той самий що і на дорозі до Єгипту.

Йосип насправді не дуже хотів повертатись до Назарету, а оселитись у батьківському домі у Віфлеємі. Однак, він далі перебував у невизначеності, бо після прибуття до Обітованної Землі почув, що Юдеєю править Архелай, котрий був такий же жорстокий як і Ірод. Я бачила, що Свята Родина три місяці залишалась у Газі, де було багато язичників. Тут Йосипу знову з'явився ангел уві сні та наказав йому іти до Назарету, що він відразу і зробив. Анна була ще жива. Вони та кілька родичів знали де Свята Родина жила. Повернення із Єгипту відбулося у вересні. Ісусу було майже вісім років.

XVIII. СМЕРТЬ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ У ЕФЕСІ.

Наступні повідомлення зроблені у різні роки, як правило усередині серпня перед святом Успіння, розміщені тут у хронологічному порядку.

1. Щодо віку Марії.

[Вранці 13 серпня 1822 року, Катерина Еммеріх сказала: «Минулої ночі, я мала велике видіння смерті Пречистої Діви, але цілковито забула все». На запитання, посеред розмови із побутових питань, якого віку була Пречиста Діва коли померла, Катерина Еммеріх несподівано подивилась вдалечінь та сказала: «Вона досягнула віку шестидесяти чотирьох років без трьох і двадцяти днів: щойно я побачила цифру X шість разів, потім I, потім V; чи це не шістдесят чотири?» (Варто зауважити, що Катерині

Еммеріх, у її видіннях, не показувались числа нашими арабськими цифрами, які вона добре знала, а лише римськими).]

Після Вознесіння Христового Марія жила три роки на Горі Сіон, три роки у Витанії і дев'ять років у Ефесі, куди Святий Іван узяв її після того як юдеї вкинули Лазаря та його сестер у море.

Марія не жила у самому Ефесі, але у місцевості коло нього, де оселились кілька жінок, що були її близькими подругами. Дім Марії знаходився на пагорбі зліва від дороги до Єрусалиму, коло трьох з половиною годин від Ефесу. Цей пагорб стрімко нахилений у бік Ефесу. Місто, для того хто наближався до нього з південного-сходу, виглядало розташованим на узвишші безпосередньо перед ним, або здавалось змінювало своє розташування при подальшому наближенні. До міста вели великі алеї, а земля під деревами була вкрита жовтими плодами. Вузька дорога вела на південь до пагорба, коло вершини якого розташовувалось нерівномірне плато, обійти яке можна було десь за пів години, як і пагорб, із дикими деревами і кущами, загалом. Саме на цьому плато єврейські поселенці влаштували собі оселі. Це дуже відокремлене місце, але із багатьма родючими та приємними схилами, а також кам'яними печерами, чисте і сухе та оточене ділянками піску. Це була місцевість дика, але не порожня, усіяна численними деревами, пірамідальної форми, із великим тінистим гіллям над гладкими стовбурами.

У Івана був дім споруджений для Пречистої Діви перед тим як він забрав її сюди. Кілька християнських родин та святих жінок вже оселитись тут, дехто у печерах у землі чи у скелях, заповнених легкими дерев'яними виробами для створення житлових умов, а дехто у тендітних хатках чи навісах. Вони прийшли сюди, щоб уникнути жорстоких переслідувань. Їх житла нагадували келії пустельників, бо вони використовували для свого сховища те що дала їм природа. Все поселення було схоже на розсіяне село. Дім Марії був єдиний побудований із каменю. На невеликій відстані від нього була вершина скелястої гори з якої крізь дерева та чагарники можна було дивитись на Ефес та море з багатьма островами. Це місце розташовувалось ближче до моря ніж Ефес, який лежав на відстані кількох годин від узбережжя. Місцевість була самотня та малолюдна. Поруч знаходився замок в якому жив цар, котрий, здається був позбавлений влади. Іван навідувався до нього і врешті навернув його. Пізніше тут розташовуватиметься резиденція єпископа. Між оселею Пречистої Діви та Ефесом протікав невеликий струмок, який звивався дуже красиво.

2. Дім Марії у Ефесі

Дім Марії був збудований із прямокутного каміння, закругленого чи загостреного ззаду. Вікна розташовувались високо, коло плоского даху.

Дім був розділений на два відділи із вогнищем посередині. Вогнище розташовувалось навпроти дверей, воно було заглиблене у землю біля стіни, котра здіймалась сходами з кожного боку над ним аж до стелі. Посередині цієї стіни глибокий канал, як половина комину, відводив дим наверх у проріз в стелі. Я бачила похилий мідний розтруб, що виступав над дахом та захищав зверху цей проріз.

Передня частина дому була відділена від кімнати за вогнищем легкою пересувною плетеною перегородкою з кожного його боку. У цій передній частині, стіна якої була скоріша грубою і також почорнілою від диму, я побачила з обидвох сторін невеликі келії, закриті плетеними перегородками скріпленими докупи. Якщо цю частину будинку треба було перетворити на одну велику кімнату, ці перегородки, що ледь не сягали стелі, розбирали на частини та клали збоку. Ці келії використовували як спальні для служниці Марії та інших жінок, що відвідували її.

Праворуч та ліворуч від вогнища, двері вели до задньої частини дому, яка була темнішою ніж передня та закінчувалась півколом чи кутом. Вона була охайно та приємно облаштована. Стіни були вкриті плетивом, а стеля була склепінчатою. Балки декоровані обшивкою та плетивом і прикрашені листяними візерунками. Все виглядало просто і благородно.

Найдальший кут чи апсида цієї кімнати була відділена завісою та утворювала молитовню Марії. У центрі стіни була ніша в якій стояла посудина у вигляді скинії, яку можна було відкривати і закривати потягнувши за нитку що відкривала її двері. У ній стояв хрест довжиною із людську руку, у який було вставлено двоє рук, що здіймались та розходились у формі букви «Y», саме так я завжди бачила Христовий Хрест. Він не мав ніяких спеціальних прикрас і був виконаний скоріше грубо порівняно із тими хрестами які ми отримуємо із Святої Землі сьогодні. Думаю що Іван та Марія виготовили його самі. Він був зроблений із різних порід дерева. Мені було повідомлено, що блідуватий рукав хреста був із кипарису, коричневий із кедру, інший із жовтого пальмового дерева, а частина додана зверху із написом, була із гладкого жовтого оливкового дерева. Цей хрест був встановлений на невеликому насипі землі чи каміння, як Христовий Хрест на Голгофі. Коло його підніжжя лежав шматок пергаменту із певним написом на ньому; гадаю словами Христа. На самому хресті була грубо накреслена постать Господа Нашого, лінії різьблення були затерті темним кольором так щоб ясно виділити малюнок. Мені було відкрито значення різних видів деревини, але я втратила ці прекрасні знання. Я не можу бути на даний момент упевненою чи Христовий Хрест безпосередньо був зроблений із цих різних видів деревини, чи Марія зробила його так лише із побожних

міркувань. Він стояв між двома невеликими вазами, наповненими свіжими квітами.

Також я бачила тканину, що лежала поруч із хрестом, і складалось враження, що це була та сама тканина, якою Пречиста Діва витирала кров із усіх ран святого тіла Нашого Господа після того як Він був знятий із Хреста. Таке враження в мене склалось тому, що при погляді на полотно я бачила материнську любов Пречистої Діви. У той же час у мене було відчуття, що це була тканина, котру священники використовують під час Служби, після споживання Пречистої Крові, щоб витерти чашу; Марія витираючи Христові рани, здавалось мені, діяла таким самим чином, і роблячи це вона тримала тканину так само як це роблять священники. Таке у мене було враження від тканини поруч із хрестом.

Праворуч від цієї молитовні, навпроти ніші у стіні було спальне місце, або келія для Пречистої Діви. Навпроти нього, зліва від молитовні, розміщувалась келія зберігався її одяг та інші речі. Між цими двома келіями була протягнена завіса, що розділяла молитовню. Зазвичай Марія сиділа перед цією завісою коли вона працювала або читала. Місце для сну Пречистої Діви було підперто стіною із розвішеним тканим килимом. Бічними стінками були легкі перегородки із тонкої деревини з кори на який були з різнокольорові дерев'яні візерунки. Передня стіна була завішана килимом, та мала двері із двох частин, що відкривались всередину. Стеля теж була із плетева, що піднімалось до склепіння, із центру якого звисала лампа з кількома відгалуженнями. Ліжко Марії, що було розміщене навпроти стіни, було коробчастим із тонкою дерев'яною дошкою що покривала ширину та висоту. На ньому було розкладене покривало і прикріплене до кульок на кожному із чотирьох кінців. Сторони цього прямокутника були покриті килимами, що спадали донизу на підлогу і були декоровані китицями і бахромою. Круглий валик служив подушкою та був покритий коричневим матеріалом із квітковим візерунком. Маленький будинок стояв серед наметоподібних дерев із гладкими стовбурами. Тут було дуже тихо та усамітнено. Житла інших сімей були розкидані на певній відстані. Усе поселення нагадувало землеробське село.

3. Служниця Марії та апостол Іван.

Пречиста Діва жила тут одна, із молодою жінкою, служницею котра приносила ту невелику кількість їжі котру вони потребували. Вони жили дуже тихо і у глибокому мирі. В їхньому домі не було чоловіків, але деколи їх міг відвідати апостол чи учень в часі мандрівки. Був один чоловік, що частіше за інших приходив у дім; я завжди приймала його за Івана, але ні тут ні у Єрусалимі він не перебував постійно коло Пречистої Діви. Він приходив у залежності від своїх подорожей і не носив такого

самого вбрання як у часи Ісуса. Його одяг із тонкого сірувато-білого матеріалу був дуже довгий і звисав складками. Він був дуже струнким та активним, обличчя довге, вузьке та витончене, волосся на його непокритій голові було довгим та розділеним і зачесаним назад за вуха. На відміну від інших апостолів, це надавало йому жіночого, майже дівочого вигляду. Коли він був тут востаннє я бачила що Марія стає ще більш тихою та вдумливою: будь-яку їжу вона споживала насилу. Виглядало так що вона перебувала тут лише зовнішнім виглядом, в той час як її дух вже пішов далі і вся її істота була далеко. В останній тиждень перед смертю я деколи бачила її слабкою та постарілою, пересуватись домом їй допомагала служниця.

Тоді я побачила як до дому прийшов Іван. Він також виглядав значно старшим і дуже худим та виснаженим. Увійшовши, він зняв із поясу свою довгу білу одягу, тоді зняв пояс, одягнув інший із вигравіюваними буквами, вийнявши його з-під одягу. Він одягнув свого роду орар на руку і епітрахіль навколо шиї. Пречиста Діва прийшла із своєї спальні, цілковито загорнута у біле облачення, спираючись на руку служниці. Її обличчя було біле як сніг та здавалось прозорим. Виглядало наче вона хитається із сильною тугою. Від часу Вознесіння Ісуса вся її істота, здавалась переповненою все зростаючою тугою, яка поступово поглинула її. Іван та вона пішли до молитовні. Пречиста Діва потягнула за стрічку чи ремінець, котрий відкривав ковчег у стіні, щоб з'явився хрест. Після того як вони довго молились навколішках перед ним, Іван підвівся та дістав із грудей металічну коробку. Відкривши її із одного боку, він взяв із неї згорток із тонкої вовни, а звідти невелику троху складчату білу тканину. Звідси він вийняв Пресвяту Євхаристію у формі невеликої квадратної білої частинки. Після виголошення кількох урочистих слів, він подав її Пречистій Діві. Він не дав їй чашу.

За домом, на невеликій відстані уверх схилом, Пречиста Діва влаштувала свого роду Хресну Дорогу. Коли вона жила у Єрусалимі, завжди, від часу смерті Нашого Господа, проходила Його дорогою до Голгофи із сльозами співчуття. Вона визначила та виміряла всі відстані між зупинками Хресної Дороги і через любов до Сина вона вже не могла жити без цього постійного споглядання Його страждань. Незабаром, після прибуття до нового дому, вона щодня ходила на пагорб за своїм будинком щоб здійснити цю побожну присвяту. Спочатку пройшла сама, відраховуючи кількість кроків між місцями різних страждань Нашого Господа, стільки разів перерахованих нею. На кожному із цих місць клала камінь, або, якщо тут вже було дерево, робила на ньому позначку. Дорога вела у ліс і на пагорбі, у цьому лісі, вона відзначила місце Голгофи та могили Христа у невеликій печерці на іншому пагорбі. Після цього відзначила Хресну Дорогу дванадцятьма зупинками. Вона пішла туди із

служницею у спокійній роздумі: на кожній зупинці сідала і відновлювала таємницю її значення у своєму серці, вихваляючи Господа за Його любов із сльозами співпереживання. Потім влаштувала зупинки краще, вписувала у каміння значення кожної, кількість кроків, тощо. Також вона розчистила печеру Гробу Господнього та зробила її місцем для молитви. У цей час я не бачила зображень чи прикріплених хрестів для позначання станцій, нічого крім простих пам'ятник каменів із написами, але потім, внаслідок постійних відвідин та уваги, місце ставало все більш красивим та легкодоступним. Після смерті Пречистої Діви, я бачила, що цю Хресну Дорогу відвідують християни, що палали ниць щоб поцілувати землю.

4. Мандрівка Марії із Ефесу до Єрусалиму.

Після трьох років перебування тут Марія мала величезна бажання побачити Єрусалимом знову та була взята туди Іваном та Петром. Деякі з апостолів були, я гадаю, зібрані там: я бачила між ними Тому і, гадаю, там відбувався Собор на якому Марія допомагала своїми порадами. Після прибуття до Єрусалиму у вечірніх сутінках, перед тим як вони увійшли до міста, вони відвідали Оливну Гору, Голгофу та Гріб Господній і всі святі місця за межами Єрусалиму. Богородиця була настільки сумна та зворушена співпереживанням, що ледве могла триматись рівно і Петро та Іван підтримували її допомагаючи їти.

Вона прийшла до Єрусалиму із Ефесу ще раз, за вісімнадцять місяців перед своєю смертю і я бачила як вона знову відвідувала Святі Місця із апостолами уночі, закрита покривалом. Вона була невимовно засмучена, постійно зітхаючи, «О мій Сину, мій Сину». Коли вона підійшла до тих дверей за палацом де вона зустріла Ісуса, осілого під вагою Хреста, вона теж опустилась до землі у неприємності, переповнена болісних спогадів і її супутники думали що вона помирає. Вони привели її до Сіонської Світлиці, де вона жила у одній із зовнішніх будівель. Тут протягом декількох днів вона була така слабка та хвора і так часто страждала від приступів неприємності, що її супутники знову і знову думали що її кінець близько і почали готуватись до її похорону. Вона сама обрала печеру на Оливній Горі і апостоли з допомогою християнського каменяра влаштували тут чудову гробницю. [В інший час Катерина Еммеріх сказала що Святий Андрій також допомагав у цій роботі.] Протягом цього часу було більше одного разу оголошено, що вона померла і новина про її смерть та похорон розійшлась Єрусалимом та іншими місцями. Однак, на той час коли гробниця була готова, вона поправилася і була достатньо сильною для повернення у Ефес, де померла вісімнадцять місяців згодом. Гробниця приготована для неї на Оливній Горі завжди була у пошані і згодом над нею була споруджена церква. Іван Дамаскин (так я чула у Дусі, але хто і ким він був?) написав із чуток, що вона померла та була похована

у Єрусалимі. Я вважаю, що відомості про її смерть, місце поховання та взяття на небо було Богом дозволено знати лише у вигляді традиції для того, щоб перші християни не наражались на небезпеку опинитись під впливом язичництва тоді такого сильного. Пречисту Діву могли легко почати вшановувати як богиню.

5. Рідні та друзі Святої Родини котрі також жили у Ефесі.

Серед святих жінок котрі жили у християнському поселенні коло Ефесу і відвідували Пречисту Діву у її домі була Анна - донька сестри Анни пророчиці у Храмі. Одного разу я бачила, як вона подорожувала до Назарету із Серафії (Вероніки) перед Богоявленням. Ця жінка була родичкою Святої Родини через Анну і навіть ближчою Єлизавети, племінниці Святої Анни. Іншою з жінок, що жили по-сусідству із Марією, яку я теж бачила у дорозі в Назарет перед Богоявленням, була племінниця Єлизавети на ім'я Мара. Вона була пов'язана із Святою Родиною наступним чином: мати Святої Анни Ісмерія мала сестру на ім'я Емерентія, обидві жили у районі пасовиськ Мари між Горою Хорив та Червоним морем. Очільник есеїв із Гори Хорив розповів їй що серед її нащадків будуть друзі Месії. Вона вийшла заміж за Афраса, із родини священників, які несли Ковчег Завіту. Емерентія мала три доньки: Єлизавету, матір Хрестителя, Еную (котра була присутня як вдова при народженні Пречистої Диви у домі Святої Анни), і Рода, чия донька Мара була, як я вже казала, зараз у Ефесі. Рода вийшла заміж далеко від родинного дому: вона жила спершу у районі Сихему, тоді у Назареті та у Казалоті на горі Фавор. Крім Мари вона мали ще двоє доньок та синів один із яких став учнем. Один із двох синів Роди був першим чоловіком Мароні, котра, після його смерті, як бездітна вдова вийшла заміж за Еліуда, племінника Святої Анни і поїхала жити до Наїму. Мароні мала від Еліуда сина, котрого Господь воскресив у Наїмі після того як його мати стала вдовою вдруге. Він був молодиком із Наїму, який став учнем та отримав у хрещенні ім'я Мартіал. Донька Роди Мара, що була присутня у час смерті Марії в Ефесі, була одружена та жила у Віфлеємі. У час народження Христа, коли Свята Анна одного разу відлучилась із Віфлеєму вона ходила до Мари. Мара не була заможною, бо Рода (як і решта її родини) залишила своїм дітям лише третину своєї власності, а решта дві третини були передані до Храму та роздані бідним. Гадаю що Натанаїл, наречений у Кані, був сином цієї Мари і отримав у хрещенні ім'я Амадор. Вона також мала інших синів, котрі всі стали учнями.

6. Пресвята Діва проходить Хресну Дорогою останній раз.

[7 серпня 1821:] Минулої ночі та вчорашнього вечора я багато бачила про Богородицю в Ефесі. Я пройшла із нею та кількома іншими

святими жінками її Хресну Дорогу. Там була племінниця пророчиці Анни, а також племінниця Єлизавети - вдова Мара. Пречиста Діва ішла попереду всіх. Вона була слабкою; зовсім біле лице здавалось прозорим. Її вигляд був невимовно зворушливим. Мені здавалось що бачу її тут востаннє. Коли вона проходила зупинки Іван, Петро і Тадей, гадаю, були вже у домі. Я бачила Пречисту Діву як сповнену багатьма літами, але ніяких ознак старості на ній не було видно, за винятком поглиненості тугою, через яку вона вся перемінилась. У ній була якась невимовна урочистість. Ніколи не бачила, щоб вона сміялась, хоча у неї була чудова посмішка. З віком її обличчя ставало блідішим та прозорішим. Вона була дуже худою, але я не бачила зморшок; ніяких ознак в'янення чи руйнування. Як це і було, вона жила духом.

Рисунок 23. Марія в урочистому вбранні

Причиною, чому я так чітко бачила Пречисту Діву у цьому видінні, могло стати те, що я володіла реліквією одягу, який вона носила у цей момент. Я старатимусь описати одяг настільки чітко як зможу. [Будь-ласка дивіться рисунок 23.] Це був верхній одяг. Він повністю закривав лише задню частину, спадаючи до ніг кількома довгими складками. Від шиї він перехрещувався на грудях та плечах і був закріплений на одному плечі гудзиком, отримуючи вигляд шарфу. Він був закріплений навколо талії поясом та спадав від рук до стіп з кожного боку коричневого нижнього одягу. Нижче поясу він складався назад щоб відкрити підкладку, котра мала червоні та жовті смуги, які спускались вниз перетинаючи його. Маленький шматочок який у мене

був, походив із частини цієї складки від правої руки, але з підкладки. Це був урочистий одяг, котрий одягали таким чином згідно давнього єврейського звичаю. Мати Пречистої Диви також носила такий. Цей одяг покривав лише задню частину коричневого нижнього одягу, залишаючи всю його грудну та передню частину видимою. Рукави які були широкими, були видимі лише нижче ліктів. Волосся Пречистої Диви було схованим у жовтувату шапку яку вона носила; вона досить щільно

облягала її лоб та стягувалась у складки із заду голови. Поверх неї вона носила легку чорну накидку, що спадала вниз до талії. Я бачила, що вона була в такому одязі на весіллі у Кані. На третьому році Ісусового служіння, коли Господь зціляв хворих та навчав за Йорданом у Бетабарі (що також звалась Витанією), я бачила Пречисту Діву в такому вбранні у Єрусалимі, де вона жила у чудовому домі коло дому Никодима, який, я думаю, володів ним також. Знову в час Розп'яття Господа, я бачила, її вбрану в цей одяг, цілковито схований під її молитовним та траурним плащем. Нема сумніву, що вона одягнула це урочисте вбрання тут на Хресній Дорозі в Ефесі згадуючи про те, що так само вона була одягнена в час Ісусових страждань на Його дорозі до Голгофи.

[9 серпня 1821 року:] Я прийшла у дім Марії, за три години дороги від Ефесу. Вона лежала на низькому, дуже вузькому дивані у своїй маленькій спальній ніші, усій завішеній білим, у кімнаті позаду і справа від вогнища. Її голова лежала на круглomu валику. Вона була дуже слабкою та блідою і, здавалась, цілковито поглинутою тугою. Голова і все тіло було огорнуте у довгий одяг; вона була вкрита коричневою вовняною ковдрою. Я бачила кількох жінок (гадаю п'ятьох), котрі входили до кімнати одна з одною і виходили знову, наче прощаючись із нею. Їх жести після виходу вказували на молитву чи скорботу. Знову я побачила серед них Анну племінницю пророчиці і Мару, племінницю Єлизавети, які були на зупинках Хресної Дороги. Тепер я бачила шестеро апостолів котрі вже зібрались тут – Петра, Андрія, Івана, Тадея, Варфоломія та Маттія – а також одного із семи дияконів, Никанора, який завжди був дуже корисним та прагнув послужити. Апостоли котрі стояли молячись разом з правого боку передньої частини дому, де вони влаштували молитовню.

7. Два апостоли ще не прибули

[10 серпня 1821:] Час року, коли Церква святкує смерть Пречистої Диви, без сумніву правильний, лише не кожного року він припадає на той самий день.

Нині я бачила ще двох апостолів, що прибули в підперезаному мандрівничому одязі. Це були Яків Малий та Матвій, який є його зведеним братом, оскільки Алфей коли одружився із овдовою Марією, донькою Клеопи, вона вже мала Матвія від колишнього чоловіка.

Учора ввечері та сьогодні зранку я побачила як зібрані разом апостоли відправляють службу у передній частині будинку. Для цього забрали, чи по-іншому розклали, плетені перегородки котрі ділили її на спальні частини. Вівтарем служив стіл накритий із червоним покривалом поверх якого було застелено біле. Його принесли з попереднього місця справа від вогнища (яким користувались щодня), щоб поставити коло стіни та використовувати для служби, після якої його переставили знову

назад. Перед вівтарем стояв тетрапод покритий тканиною на якому знаходився сувій. Над вівтарем горіли лампади. На вівтарі була розміщена посудина у формі хреста зроблена із глянцевого перламутрового матеріалу. Він був заледве 25 сантиметрів завдовжки і завширшки та містив п'ять коробочок закритих срібними кришками. У центральній була Пресвята Євхаристія, а у інших миро, масло, сіль, інші святі речі та деякі шматки, можливо бавовняні. Все було щільно закрито та запаковано разом щоб унеможливити будь-яке витікання. Це був звичай апостолів носити цей хрест із собою у подорожах. Він висів у них на грудях під одягом. Вони, отже, були більші за пророків коли ті носили на грудях скарби Старого Заповіту. Не можу згадати чи були там святі кістки у одній з коробочок чи деінде. Однак, я знаю, що у жертвоприношенні Нового Заповіту вони завжди тримали поруч вівтаря кості пророків, а згодом мучеників, так само як Патріархи під час своїх жертвоприношень завжди клали на вівтар кості Адама чи когось із інших прабатьків, на якому спочивала Обітниця. На Тайній Вечері Христос навчав апостолів робити те саме.

Петро стояв у священницькому одязі перед вівтарем, разом із іншими за спиною. Жінки стояли ззаду.

8. Прибуття апостола Симона.

[11 серпня 1821:] Сьогодні прибув дев'ятий апостол Симон. Лише Яків Старший та Тома були відсутніми. Прибули також деякі учні, серед них я пам'ятаю Івана Марка та старенького сина чи внука Симеона, що забив пасхальне ягня на Тайну Вечерю і наглядав за жертвними тваринами у Храмі. Тепер тут зібралось коло десяти чоловік. Знову була відправлена служба коло вівтаря і я побачила деяких новоприбулих у високо підперезаному одязі, так що я думала що вони мають намір відразу поїхати. Перед ліжком Пречистої Діви стояв маленький, низький, трикутний стілець, подібних до того на яких три святі царі поклали свої дари у Печері Різдва. На ньому був маленький кубок із прозорою ложкою. Сьогодні я не бачила у кімнати Пречистої Діви нікого окрім однієї жінки.

Після служби Петро знову приніс Пречистій Діві Пресвяту Євхаристію у хрестоподібній посудині. Апостоли стояли двома рядами від вівтаря до її ліжка та низько вклонялись коли Петро проходив між ними несучи Святі Тайни. Перегородки навколо ліжка Пречистої Діви були відсунені назад з усіх боків.

Після того, як я стала свідком всіх цих подій у Ефесі, у мене з'явилося бажання побачити, що відбувається у цей час в Єрусалимі, але знітилась через довгу відстань туди від Ефесу. Після чого до мене прийшла свята діва і мучениця Сусанна та заохочувала мене, сказавши, що буде моєю супутницею у подорожі. (Сьогодні святкується її день, і у

мене є її реліквії; вона пробула зі мною всю ніч.) Відтак я подалась із нею над море та землю, і ми незабаром досягнули Єрусалиму. Вона, однак, була досить відмінною від неї, легка як повітря і коли я намагалась на відставати від неї я не могла цього зробити. Коли я приходила до певного місця, наприклад вчора до Єрусалиму, вона вже зникла; але на моєму шляху від одного видіння до іншого, вона була там і супроводжувала та заохочувала мене.

9. Єрусалим у час смерті Святої Діви.

Я прийшла до Оливної Гори і побачили її зовсім зміненою та спустошеною у порівнянні із тим як вона виглядала раніше, хоча я могла впізнати кожне знайоме місце. Дім коло Гетсиманського саду, де зупинялись учні, був знесений і для того щоб запобігли доступу стороннім, було влаштовано багато канав та стін. Після цього я пішла до місця Гробу Господнього. Він був огорожений і завалений сміттям, а зверху, на вершині гори, була збудована споруда, що нагадувала невеликий храм. На цей час лише голі стіни були зведені. Коли я розглядала все навколо засмучена великими руйнуваннями, з'явився мій Небесний Наречений у тому ж вигляді у якому він колись з'явився на цьому місці Марії Магдалині та втішив мене.

Голгофа була забудована і спустошена. Невеликий пагорб на якому стояв Хрест був вирівняний та оточений загатами та канавами, щоб запобігти доступу. Я, однак, пройшла туди, щоб помолитись і знову Наш Господь прийшов, щоб укріпити та втішити мене. У цей час я вже не бачила поруч із собою Сусанну.

Згодом у мене почались видіння Христових чудес та зцілень коло Єрусалиму, і я побачила багато із цих зцілень знову. Це змусило мене думати про силу зцілення в ім'я Ісуса, яка особливо надана священикам і, як у наші дні, ця ласка особливо проявляється у князі Гогенло. Я бачила як він зцілював багато різних недугів своїми молитвами; інколи він зцілював людей, які довго страждали від виразок, що ховались під їх лахміттям. Я не певна, чи це були справжні виразки чи лише символи старих тягарів сумління. Саме у цей час я відчула що знаходжусь у присутності інших священиків, котрі володіють силою зцілювати у такій самій мірі, але не можуть задіяти її через збентеження, стурбованість іншими речами, страхом людей, або брак наполегливості. Одних із них, я бачила особливо ясно, дійсно допомагали багатьом людям чиї серця глодали потворні створіння (котрі, без сумніву, означали гріхи), але іншим, котрі лежали страждаючи від тілесної хвороби, вони знехтували допомогти, хоча могли. Це сталось через їх збентеження, спричинене їх внутрішнім замішанням та запинанням.

10. Апостоли проводять службу.

[12 серпня 1821:] Тепер із Марією у домі зібралось не більше дванадцяти чоловік. Сьогодні я бачила службу, відправлену у її спальній ніші. Її невеличка кімната була відкрита з усіх сторін. Жінки стояли коло ліжка Марії та допомагали їй триматись у вертикальному положенні. Так робили протягом усього дня і жінки подавали Пречистій Діві ложечку рідини із чаші. Марія мала на ліжку хрест, довжиною в половину руки і формою наче літера «У», як я завжди бачила Святий Хрест. Вертикальна частина трохи більша ніж руки. Здається він був зроблений із різних порід дерева, а постать Христа була білою. Пречиста Діва отримала Святе Причастя. Після Вознесіння Ісуса вона жила чотирнадцять років та два місяці.

[Заснувши цього вечора Катерина Еммеріх співала пісні Богородиці, дуже тихо та умиростворено найзворушливішим чином. Коли вона знову прокинулась, автор спитав її що вона співала і вона відповіла, все ще спросоння: «Я слідувала за процесією із тією жінкою: зараз вона пішла!» Наступного дня, вона знову заговорила про ці пісні. «Увечері я слідувала за двома подругами Марії Хресною Дорогою за її будинком. Щодня вони ходили туди по черзі, зранку та ввечері, і я тихо підкралась, щоб іти позаду них. Вчора я не могла не почати співати і тоді все зникло.»]

Хресна Дорога Марії мала дванадцять зупинок. Вона виміряла кроками всі відстані, а Іван встановив відмітки із каменів. Спочатку це були просто грубі камені, лише для того щоб відзначити місця, але згодом все було облаштовано більш ретельніше. Там були розміщені низькі білі камені із багатьма гранями, я думаю вісьмома, із невеликою впалістю посередині поверхні. Кожен із цих каменів лежав на базі іншого, товща якого була прихована дерном та чудовими квітами довкола. Камені та їх основи були всі списані єврейськими буквами. Всі зупинки були у невеликих круглих пониженнях, що нагадували басейни. Вони були огорожені і стежка яка оточувала каміння мала достатню ширину, щоб одна, або дві людини могли підійти та прочитати написи. Простір навколо каменів, покритий травою і красивими квітами, різнився за розміром. Ці камені не завжди були відкриті; з одного боку, до них був прикріплений настил, або покривало. У той час коли тут ніхто не молився ним покривали камінь, закріплюючи його із іншого боку двома кілками. Ці дванадцять каменів були схожі один на одного, всі вигравіровані єврейськими написами, але по різному розташовані. Зупинка на Оливній Горі була у невеликій долині коло печери, у якій кілька людей могли стати навколішки та молитись. Зупинка Гори Голгофи була єдина розташована не у пониженні, а на пагорбі. Щоб досягти зупинки Гробу Господнього, потрібно було піти за цей пагорб та підійти до каменя у пониженні. Ще далі вниз до підніжжя пагорбу у печері була гробниця, у якій Пречисту

Діву поховали. Я гадаю, ця гробниця мусить існувати досі під землею і, одного дня, вона знову побачить світло.

Апостоли, святі жінки та інші християни, наближаючись до цих зупинок молились перед ними, ставали навколішки чи лягали обличчями до землі, виймали із-під одежі Y-подібний хрест футової довжини, котрий вони розміщали у заглиблення в різних каменях за допомогою опори із його заднього боку.

11. Приїжджають Яків Старший та Филип.

[13 серпня 1821:] Сьогодні як і перед тим була відправлена служба. Пречисту Діву підняли кілька разів на день, щоб дати їжу із ложки. Увечері, близько сьомої години, вона сказала у сні: «Тепер Яків Старший прибуває з Іспанії через Рим із трьома супутниками, Тимоном, Еремензеєм та іншим». Згодом прибув Филип із супутником з Єгипту. Апостоли та учні прибували в основному дуже втомленими. У них в руках були довгі палиці із вигинами та потовщеннями різних форм, які показували їх ранг. Вони були одягнені у довгі білі вовняні плащі, котрі могли накидати собі на голову як капюшони. Під ним вони носили довгий священницький одяг із вовни, який відкривався зверху до низу, заціпався за допомогою маленьких кнопко-подібних гудзиків і прорізаних шкіряних ремінців. Я завжди бачила їх саме так, але забула про це розказати. Під час подорожей вони носили високо підперезані коло талії одежі. У декого із поясу звисав мішечок.

Щойно прибулі ніжно обійняли тих котрі вже були там, і я бачила багатьох із них плакали від радості, а також і печалі. Від радості зустрічі, і печалі, бо причина цієї зустрічі була сумною. Вони відклали вбік свої речі, накидки, пояси і мішечки, дозволяючи довгому білому священницькому одягу спадати до стіп. Вони одягли широкі пояси із вирізьбленими літерами, котрі носили із собою. Після омовіння ніг, підійшли до ліжка Марії та благоговійно привітали її. Вона промовила до них лише кілька слів. Я бачила, що вони нічого не поїли за винятком маленьких хлібів; пили із невеликих фляг, котрі висіли у них на поясах.

12. Як апостоли були покликані до Марії у час її смерті.

Незадовго до смерті Марії, коли вона відчула час свого возз'єднання із Богом, її Сином і її Відкупителем, вона молилась про те, що сповниться те, що Ісус обіцяв їй у домі Лазаря в Витанії, за день до Свого Вознесіння. Мені було показано у дусі, як у цей час, коли вона просила Його, щоб їй не залишатись довго у цій долині сліз після Його Вознесіння, Ісус розповів їй про духову працю, яку вона має завершити перед її земним кінцем. Він сказав їй, також, що у відповідь на її молитви апостоли та кілька учнів будуть присутніми при її смерті і що вона повинна сказати їм

і як благословити їх. Я також бачила як Він сказав невітій Марії Магдалині сховатись у пустелі, а її сестрі Марті знайти спільноту жінок; Він Сам завжди буде із ними.

Після того як Пречиста Діва молилась, щоб апостоли прийшли до неї, я бачила як заклик вийшов до них у різні частини світу. Зараз я пам'ятаю про це наступне.

У багатьох місцях, в яких вони навчали, апостоли вже побудували невеликі церкви. Деякі з них ще не були збудовані із каменю, а з переплетеного очерету оштукатуреного глиною, але всі мали напівкруглу чи тристоронню апсиду як у домі Марії в Ефесі. У них знаходились вівтарі та приносилась жертва під час Богослужіння.

Я бачила що всі, і ті що знаходились далеко і ті що близько, були покликані за допомогою видінь прийти до Пречистої Діви. Неймовірно довгі подорожі, які здійснили апостоли не відбувались без чудесної Господньої допомоги. Гадаю, вони часто мандрували надприроднім чином, не знаючи цього, бо я часто бачила, як вони проходили крізь натовп людей, не будучи, як здається, нікому із них видимими.

Чудеса які чинили апостоли між різними язичницькими та дикими народами були трохи інші від тих їх чудес які описані у Святому Письмі. Скрізь вони творили чудеса відповідно до потреб людей. Всюди у свої подорожі вони брали кості пророків, або мучеників, які загинули під час перших переслідувань і тримали їх в руках під час молитов та Пресвятої Євхаристії.

Коли до апостолів прийшов Господній заклик прибути до Ефесу, Петро і, я гадаю, Матій, були у районі Антиохії. Андрій, який ішов із Єрусалиму, де він зазнав переслідувань, перебував недалеко від нього. Вночі я бачила як Петро та Андрій сплять під час своїх подорожей у різних місцях, але не далеко один від одного. Жоден із них не був у місті; вони відпочивали у громадських притулках, які розміщувались поряд із дорогами у цих спекотних краях. Петро лежав на сіні коло стіни. Я бачила як наблизився сяючий юнак і розбудив його взявши за руку та повідомивши, що той має поспішити до Марії і що він зустріне дорогою Андрія. Петро, що був уже втомлений від старості і напруженого життя, сів і поклавши руки на коліна слухав ангела. Тільки-но видіння зникло, як він підвівся, загорнувся у плащ, застебнув пояс, взяв посох і вирушив. Незабаром він зустрів Андрія, який був покликаний таким самим видінням; пізніше вони зустріли Тадея, в якого було таке ж видіння. Таким чином всі троє прийшли до дому Марії, де вони зустріли Івана.

Яків Старший, який мав вузьке бліде обличчя та чорна волосся, прийшов з Іспанії до Єрусалиму із кількома учнями і залишався деякий час у Санорі, коло Йопії. Саме звідси він був покликаний до Ефесу. Після смерті Марії, він пішов із шістьма іншими до Єрусалиму і прийняв

мученицьку смерть. Чоловік, котрий доніс на нього, був ним навернений, охрещений ним та разом із ним обезголовлений.

Юда Тадей та Симон коли отримали звістку були у Персії.

Тома був невисокого росту і мав червонувато-коричневе волосся. Він був найдалі і не зміг прибути ще до смерті Марії. Я бачила як ангел явився йому. Він був дуже далеко. Не у місті, але у червоній хатині, де він молився, коли ангел сказав йому іти у Ефес. Я бачила його одного у маленькому човні із дуже простодушним слугою - вони перетинали широку ріку, після чого Тома проходив через цей край. Його супроводжував учень. Він був у Індії, коли отримав повідомлення, але перед тим він вирішив піти далі на Північ до Татарії, і не хотів полишити свій намір. (Він завжди прагнув зробити якомога більше і прибував надто пізно.) Тому, рухався на північ, через Китай, туди де зараз Росія, коли отримав друге повідомлення про те, що потрібно поспішити у Ефес. Слуга, який був із ним був татариним, якого він охрестив. Цей чоловік брав участь у майбутніх подіях, але я забула у яких. Тома не повернувся до Татарії після смерті Марії. Він був убитий в Індії, де його прокололи списом. Я бачила що він влаштував у цій країні камінь на який опускався на коліна та молився і що сліди його колін відбилися на цьому камені. Він передбачив, що коли море досягне цього каменя, інший проповідник Христа прибуде у ці краї.

Іван був у Єрихоні незадовго перед тим. Він часто подорожував до Обітованної Землі. Зазвичай, він залишався у Ефесі та його околицях і саме тут він отримав звістку.

Варфоломій був у Азії, на схід він Червоного Моря. Був гарний та дуже обдарований. У нього було бліде обличчя, високе чоло та великі очі і кучеряве волосся. Він мав коротку чорну кучеряву бороду, розділену посередині. Щойно він навернув царя із його родиною. Все це я бачила і розповім у відповідному місці. Коли він повернувся то був убитий братом царя.

Не пригадую де перебував Яків Молодший коли отримав звістку. Він був дуже вродливий і дуже схожим на Нашого Господа, через що його усі брати називали братом Господнім.

Про Матвія, я знову бачила, що був сином Алфея від колишнього шлюбу і, відтак, був пасинком другої жінки Алфея Марії, доньки Клеопи.

Не можу пригадати про Андрія.

Павло не був покликаний. Лише ті були покликані, що були родичами або знайомими Святої Родини.

13. Вплив реліквій апостолів на видіння.

Протягом цих видінь я мала коло себе, серед інших, також реліквії Андрія, Варфоломія, Якова Старшого, Якова Молодшого, Тадея, Симона

Зилота, Томи і кількох учнів та святих жінок. Всі вони з'являлись мені більш ясно та виразно ніж інші, і були у видіннях які я бачила. Тома з'явився мені як і інші, але не у видінні про смерть Марії; він був далеко і прийшов надто пізно. Він був єдиним із дванадцяти кого не було. Я бачила як він йшов дуже далеко.

Також, я бачила п'ятеро учнів і можу згадати із особливою ясністю Симеона Юста і Варнаву (чи Варсаву), чії кості були коло мене. Між іншими трьома був один пастуший син (Еремензер), який супроводжував Ісуса у Його довгій подорожі після воскресіння Лазаря. Інші два прийшли із Єрусалиму. Також, до дому Марії прийшла Марія Хелі, старша сестра Пречистої Діви і її молода зведена сестра, донька Анни від її другого чоловіка. Марія Хелі (що була жінкою Клеопи, матері Марії Клеопової, та бабцею Якова Молодшого, Тадея і Симона) тоді вже була старенькою. (Вона була на дванадцять років старша за Пречисту Діву.) Всі ці святі жінки жили поруч; вони прийшли сюди деякий час перед цим, щоб уникнути переслідувань у Єрусалимі. Хтось із них жив у печерах у скелях, які були облаштовані як житлові приміщення за допомогою плетених перегородок.

14. Смерть Пресвятої Діви.

[О другій половині дня 14 серпня Катерина Еммеріх сказала автору: «Тепер я розповім про смерть Пречистої Діви, якщо тільки мене не будуть турбувати відвідувачі. Скажіть моїй маленькій племінниці, щоб не перебивала мене, а терпляче чекала.» Автор, зробивши це, повернувся та сказав їй, «Тепер говори», після чого вона відповіла, дивлячись перед собою незворушним поглядом: «Де я тепер? Це ранок чи вечір?». Автор відповів: «Ви хотіли розповісти про смерть Пречистої Діви». «Добре, вони там, апостоли, спитайте їх самі, ви набагато більш освічені ніж я, ви можете спитати їх значно краще ніж я. Вони проходять Хресну Дорогу і готуються до похорону Богородиці». Коли вона сказала це, вона вже бачила те, що відбувалось після смерті Марії. Після паузи, вона продовжила, показуючи на пальцях число яке називала: «Бачите цю цифру, смуга «I», а тоді «V», чи це не утворює чотири? Тоді знову «V» і три смуги, чи це не утворює вісім? Це неправильно написано; але я бачу їх як окремі цифри, бо я не розумію великих чисел римськими цифрами. Це означає що 48 рік після Христового Різдва є роком смерті Пречистої Діви. Далі я бачу «X» та «III» і тоді два повних місяці, як вони показані у календарі, що значить, що Пречиста Діва померла через тринадцять років та два місяці після Вознесіння Христа на Небо. Це не місяць її смерті. Гадаю я бачила це видіння кілька місяців тому. О, її смерть була сповнена смутку і сповнена радості». У цьому стані запалу, вона розповіла наступне:]

Вчора опівдні, я побачила, що у домі Пречистої Діви вже була велика жалоба та смуток. Її служниця виглядала вкрай згорьованою, падала на землю і молилась із розпростертими руками, інколи у кутку дому, а інколи перед ним ззовні. Пречиста Діва лежала нерухомо і здавалась близькою до смерті у своїй невеликій келії. Вона була повністю огорнена у біле спальне покривало, навіть руки знаходились під ним. Воно мало такий самий вигляд як і те яким вона була накрита у ліжку в домі Єлисавети коли вона відвідувала її. Накидка на голові збиралась у складки на чолі; розмовляючи із чоловіками вона опускала її перед обличчям. Навіть її руки були покриті, за винятком тих випадків коли вона була одна. В останні дні її життя я не бачила, щоб вона споживала будь-яку їжу, за винятком того що спожила зараз, а згодом ложку соку, яку її служниця збила із грона жовтих ягід, подібних до винограду, у мисці коло ліжка. Близьче до вечора Пречиста Діва зрозуміла, що її кінець наближається і тому висловила побажання, відповідно до волі Ісуса, благословити і попроситись із апостолами, учнями та присутніми жінками. Її спальня була відкрита із усіх боків і вона сіла на ліжку, сліпуче біла, наче наповнена світлом. Після молитви Пречиста Діва, благословила кожного покладаючи свої схрещені руки на їх чола. Тоді вона, знову, говорила із ними, роблячи все що Ісус казав їй у Витанії. Коли підійшов Петро, я бачила, що у руці був сувій. Вона сказала Івану про те що має бути зроблено із її тілом і заповіла розділити її одяг між служницею та іншою бідною дівчиною, що жила по-сусідству, яка інколи приходила допомогти. Пречиста Діва промовляючи це показала на шафку, що стояла навпроти її спальної келії і я побачила, як служниця пішла і відкрила шафку, а потім закрила знову. Я бачила весь одяг Пречистої Діви і опишу його згодом. Після апостолів, до ліжка Пречистої Діви підійшли учні та отримали таке саме благословення. Потім чоловіки повернулись у передню частину дому і почали готуватись до проведення служби, у той час як жінки підійшли до ліжка Пречистої Діви, опустили на коліна та прийняли благословення. Одна із них нахилилась вниз над Марією і та обняла її.

В цей час було облаштовано віттар і апостоли одягнули на себе довгі богослужбові шати із широкими поясами і літерами на них. П'ятеро із них, ті котрі допомагали у принесенні Жертви (так само, як це було, коли Петро вперше виконував службу у новій церкві коло купелі Витсаїда після Вознесіння) одягнули багате священицьке облачення. Петро, котрий проводив службу, був одягнений у дуже довге вбрання, яке однак не дотикалось до землі. [Будь-ласка дивіться рисунок 24.] Там мав би бути якийсь каркас, навколо його поли, бо я бачила як він розходився по всьому діаметру.

Вони якраз переодягались у богослужбовий одяг, як із трьома супутниками прибув Яків Старший. Він прийшов з Іспанії із дияконом Тимоном і пройшовши Рим зустрівся із Еремензером та ще кимось. Присутні апостоли, що вже підходили до вівтаря, урочисто привітали його, у кількох словах сказавши піти до Пречистої Діви. Він та його супутники, після омовіння ніг та приведення у порядок одягу, зайшли у своїй подорожній одежі до кімнати Пречистої Діви. Вона спочатку благословила одного Якова, а потім його трьох супутників разом, після чого Яків пішов, щоб приєднатись до служби. Вона вже ішла певний час, коли із Єгипту прибув Филип із супутниками. Він відразу пішов до Матері Нашого Господа, і гірко заплакав отримавши її благословення.

Рисунок 24. Петро у багатому священицькому одязі.

У цей час Петро завершив Пресвяту Євхаристію. Він здійснив посвячення, спожив сам та подав іншим апостолам та учням Причастя. Пречиста Діва не могла бачити вівтар із свого ліжка, але під час служби сиділа на ліжку із глибокою побожністю. Петро, після того як сам та інші апостоли прийняли Причастя, принесли Пречистій Діві Євхаристію та здійснили Єлеопомазання. Апостоли супроводжували його в урочистій процесії. Тадей ішов перший кадячи кадилом. Петро носив Найсвятіші Тайни у хрестоподібній посудині, про яку я говорила, а Іван ішов за ним, несучи блюдо на якому лежали Чаша із Пречистою Кров'ю та кілька коробочок. Чаша була невелика, біла, наче із литого металу; ніжка була настільки короткою, що її можна було тримати лише двома чи трьома пальцями. Вона мала кришку та була такої ж форми як і Чаша на Тайній Вечері. У невеликій ніші коло ліжка Пресвятої Діви апостоли влаштували невеликий вівтар. Служниця принесла стіл, застелений червоним і білим. На ньому горіло світло (я думаю як лампади так і свічки). Пречиста Діва поклала спину на подушки і сиділа мовчки бліда. Її погляд був пильно спрямований у гору. Вона не сказала нікому ні слова і здавалось перебувала у стані постійного захоплення. Вона випромінювала тугу котра підносила її вгору – о, моє серце так бажало здійснитись разом із її серцем до Бога!

Петро підійшов до неї та надав їй Єлеопомазання, майже таким чином, як воно надається зараз. Із коробочок, котрі тримав Іван, він помазав святим єлеєм її лице, руки і стопи та бік, де був проріз у вбранні.

Коли це відбувалось апостоли наче у хорі проказували молитви. Петро тоді, подав їй Причастя. Вона підвелася, щоб отримати його, без підтримки і тоді опустилась знову. Апостоли молились і тоді, підвівшись трохи менше, вона прийняла Чашу від Івана. Я бачила, що отримавши Пресвяті Тайни, сяйво увійшло у Марію, яка відкинулась назад наче у захваті і більше не говорила. Тим часом, апостоли повернулись до вівтаря у передній частині дому урочистою процесією із священними посудинами та продовжили службу. Святий Филип тепер також отримав Причастя. Лише кілька жінок залишилось із Пречистою Дівою.

Згодом, я побачила, як апостоли і учні знову стоять коло ліжка Пречистої Діви та моляться. Обличчя Марії світилось посмішкою, як в часи її юності. Очі були підняті до неба у святій радості. Потім мені з'явилось чудове видіння. Келія у кімнаті Пречистої Діви зникла і лампа звисала у відкритому повітрі і я побачила, крізь небо, Новий Єрусалим. Дві сяючі хмарини світла опустились, і з них з'явилися обличчя багатьох ангелів. Поміж цими хмарами стежка світла зійшла до Марії, і було видно сяючу гору, що вела від неї до Небесного Єрусалиму. Вона простягнула руки до нього у безмежному прагненні, і було помітно як її тіло, все загорнене у одяг, піднялось так високо над ліжком, що можна було побачити її спину. Я бачила, як її душа покидає тіло, як маленька постать із безмежно чистого світла, злітаючи із протягненими догори руками над сяючою горою до неба. Два ангельські хори у хмарах зустрілись під її душею та відділили її від її тіла, котре у момент відділення відкинулось назад у ліжко з руками, схрещеними на грудях. Мій погляд пішов за її душею і я побачила як вона входить до Небесного Єрусалиму цією сяючою стежкою та здіймається до престолу Найсвятішої Трійці. Багато душ приходило, щоб зустріти її у радості та благоговінні; між ними я впізнала патріархів, а також Йоакима, Анну, Йосипа, Єлизавету, Захарію та Івана Хрестителя. Пречиста Діва полинула крізь них до Престолу Божого та її Сина, чиї рани сяяли світлом, що перевершувало навіть світло, що осяювало Його Самого. Він зустрів її із Своєю Божественною Любов'ю і помістив у її руках скіпетр показуючи на землю, наче визначаючи владу котру Він дає їй. Бачивши, таким чином, як вона входить у небесну славу, я забула про все, що відбувалось навколо її тіла на землі. Деякі з апостолів, Петро та Іван наприклад, мали бачити це також, бо їх обличчя були звернені до неба, в той час як інші низько схилились до землі. Повсюди було світло і сяйво, як під час Вознесіння Христового. На мою велику радість, я побачила, що душа Марії, входячи до неба, супроводжувалась великою кількістю душ звільнених із чистилища; і знову сьогодні, на річницю, багато бідних душ входять до неба, між ними деякі мені знайомі. Я отримала втішне запевнення у тому,

що кожного року, у день смерті Пречистої Діви, багато душ тих, які шанували її, отримували нагороду.

Коли я знову подивилась вниз на землю, побачила тіло Пречистої Діви, що лежало на ліжку. Воно сяяло. Її обличчя випромінювало світло; очі були закриті, а руки, схрещені на грудях. Апостоли, учні та жінки молились коло нього навколішках. Коли я бачила все це, у повітрі звучав прекрасний передзвін і зрушення у всій природі, як те, що я помітила у ніч Різдва. Пречиста Діва померла після дев'ятої години, у той самий час, що і Господь.

Тепер жінки накрили покривалом святе тіло, а апостоли і учні зайшли до передньої частини дому. Полум'я у вогнищі було закрите, а всі предмети домашнього побуду відклали і накрили. Жінки із покритими головами сиділи на підлозі у кімнаті, вони почали оплакувати померлу, сидячи і стаючи на коліна. Чоловіки накинули на голови тканини, які носили на шиях і почали заупокійну службу. Молились коло голови і коло стіп святого тіла. Матвій та Андрій пройшли Хресну Дорогу, якою ходила Пречиста Діва, аж до останньої зупинки – печери, що представляла Гріб Господній. Із собою вони мали інструменти, якими збільшили гробницю, бо саме тут тіло Марії мало спочити. Печера не була така простора як печера у якій поклали Христа, і заледве такої висоти, щоб людина могла зайти стоячи у повний зріст. Підлога при вході опускалась, і далі можна було побачити місце поховання над яким знаходився вузький вівтар із кам'яною стіною. Два апостоли зробили тут чималу роботу, влаштувавши також двері, щоб закрити вхід до печери. У місці поховання було зроблено заглиблення у формі загорненого тіла, трохи підняте у місці голови. В передній частині печери був маленький садок, із дерев'яним парканом навколо, так само як і перед Гробом Господнім. Недалеко розташовувалась зупинка Голгофи на пагорбі. Там не стояв хрест, він був лише вирізаний на камені. Від дому Марії до гробниці було із пів години ходу.

Чотири рази я бачила як апостоли змінюють один одного коло святого тіла молячись та чуваючи. Сьогодні багато жінок, між якими пригадую доньку Вероніки та матір Івана Марка, які прийшли, щоб приготувати тіло до поховання. Вони принесли із собою одяг, а також спеції, щоб забальзамувати тіло за єврейським звичаєм. Всі принесли невеликі горщики із свіжими травами. Дім був закритий і вони робили все при світлі лампад. Апостоли молились у передній частині дому, являючи собою своєрідний хор. Жінки взяли загорнене тіло Пречистої Діви з ліжка та поклали на велику кількість товстих, грубо плетених килимів, що лежали у довгому прямокутному кошику, так що тіло лежало високо над ним. Дві жінки взяли широку тканину та розгорнули над тілом, поки двоє інших під цією тканиною зняли покривала із голови і тіла, залишаючи тіло

лише у довгому вовняному вбранні. Вони відрізали чудові пасма волосся Пречистої Діви, на згадку про неї. Тоді я побачила як ці дві жінки омили святе тіло; вони мали у руках щось складчате, ймовірно губки. Довгі шати, що покривали тіло були розірвані. Вони виконували все із великою повагою та пошаною, омиваючи тіло руками, не дивлячись на нього, бо покривало, що було розстелено над ним, закривало тіло від їх очей. Кожне місце, до якого вже доторкнулась губка покривали відразу ж знову; середня частина тіла залишалась загорненою і її так ніколи і не було відкрито. П'ята жінка відтиснула губки у миску, а тоді занурила їх у свіжу воду; три рази я бачила як воду виливали у заглиблення за домом і набирали знову свіжої води. Святе тіло було вбране у нову одягу, яка відкривалась спереду, та побожно підняте (для того щоб тканина одягу огорнула і спину), на стіл, де був розкладений поховальний одяг та повивальні пов'язки. Вони намотали їх щільно довкола тіла від щиколоток до рівня нижче грудей, залишивши голову, груди, руки та стопи відкритими.

В цей час апостоли допомагали Петру приносили Святу Жертву та прийняли Євхаристію із ним, після чого Петро та Іван, все ще у великих єпископських одягах, прийшли із передньої частини кімнати до келії померлої. Іван ніс посудину із олією, а Петро, вмочивши палець своєї правої руки у неї, помазав груди, руки та стопи Пречистої Діви, молячись при цьому. (Це не було елеопомазання; вона отримала його, коли ще була живою.) Він торкнувся її рук та стіп помазанням, помазуючи чоло та груди знаком хреста. Гадаю, це було зроблено на знак поваги до святого тіла, так само як і при похованні Господа. Після того як апостоли пішли, жінки продовжили приготування тіла до поховання. Вони поклали жмути мирри на пахи рук та груди і наповнили ним простір між плечами і навколо шії та підборіддя. Ноги теж були повністю занурені у жмути трав. Тоді вони схрестили руки на грудях, обернули святе тіло у велику поховальну тканину і обмотали її навколо пов'язками закріпленими під руками так, що це нагадувало дитину у пелюшках. Прозора хустинка була загорнута назад із обличчя, яке сяяло білим між жмутами трави. Тоді поклали святе тіло у труну, що стояла поруч; вона виглядала наче ліжко чи довгий короб із низькими краями та дещо опуклою кришкою. На грудях був покладений вінок із білих, червоних і небесно-блакитних квітів як символ невинності. Апостоли, учні та інші присутні прийшли побачити улюблене обличчя ще раз, перед тим як його покриють. Плачучи вони тихо опустили навколійки навколо тіла Пречистої Діви, торкаючись її рук, загорнених на грудях, на прощання, накрили її святе обличчя та поклали кришку на труну, закріпивши навколо сірими пасками з кожного краю та посередині. Тоді труну поклали на ноші та винесли із дому на плечах Петра та Івана. Вони, очевидно змінювали один одного, бо

пізніше, я бачила, як шестеро апостолів несли труну – з боку голови Яків Старший та Яків Молодший, по-середині Варфоломій та Андрій, і далі Тадей та Матвій. Ймовірно там був килимок, або шмат шкіри, прикріплені до нош, бо я бачила як труна звисала між ними гойдаючись. Дехто з апостолів ішли попереду, інші ішли із жінками. Були вже сутінки і коло труни несли чотири світильники.

ХІХ. ПОХОРОН ТА НЕБОВЗЯТТЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ.

Похоронна процесія пройшла Хресною Дорогою, створеною Пречистою Дівою, аж до останньої зупинки. Пройшовши через пагорб вона наблизилась до неї та зупинилась справа перед входом у гробницю. Тут вони поклали святе тіло і далі четверо з них занесли його до поховальної кімнати у скелі та поклали у спеціально влаштовану для нього виїмку. Всі присутні підходили один за одним та клали спеції та квіти коло тіла, клякаючи та молячись із сльозами на очах.

Багато затримувались там з любов'ю та смутком і ніч опустилась коли апостоли закрили вхід до гробниці. Вони викопали рів перед вузьким входом до кам'яної гробниці і посадили огорожу із чагарників та різних видів кущів, коріння яких вони принесли звідусіль. В когось були листки, у когось квіти, в когось ягоди. Вони провели воду із прилеглого струмка перед огорожею, так що ніяких слідів входу до гробниці не було видно і ніхто не міг увійти до неї не обходячи огорожі. Вони розійшлись розрізненими групами, хтось залишався молитись та дивитись на гробницю, інші зупинились помолитись на тих чи інших зупинках Хресної Дороги. Ті що ішли додому з подивом помітили здалеку дивне сяйво над гробницею Марії, хоча не знали що це насправді було. Я також бачила його, але з усього пам'ятаю лише наступне. Це виглядало так наче промінь світла зійшов із неба до гробниці і у цьому промені була чудова постать, наче душа Пречистої Диви, у супроводі постаті Господа. Тоді тіло Пречистої Диви, об'єднане із сяючою душею, здійнялось, сяючи, із гробниці та злетіло на небо із постаттю Господа. Все це лежить у моїй пам'яті як щось наполовину зрозуміле, але все таки виразне.

Вночі кілька апостолів та святи жінок молились та співали у невеликому садку перед кам'яною гробницею. Широкий промінь світла зійшов донизу із неба до скелі, і я бачила як у ньому сходила потрійна слава ангелів та духів, що оточували появу Господа та сяючої душі Марії. Образ Ісуса Христа, чиї рани випромінювали світло, спускався вниз перед її душею. Навколо душі Марії, у найбільш центральному колі слави, я побачила лише маленькі постаті дітей; у середньому колі вони мали вигляд шестирічних дітей; а у зовнішньому колі як дорослі молоді люди. Я могла бачити ясно лише обличчя, все решта я бачила як мерехтливі

світлові обриси. Мірою того як це видіння ставало все яснішим, спускаючись униз на скелю, я побачила сяючу стежку що вела до Небесного Єрусалиму. Тоді душа Пречистої Діви, яка слідувала за образом Ісуса, пройшла перед Ним та поринула у гробницю. Незабаром після цього я побачила її душу, об'єднану із її переміненим тілом, що вийшла із гробниці ще яскравішою та чистішою і здійнялась до Небесного Єрусалиму із Господом та усією славою. Слідом за цим усе сяйво зникло знову і тихе зоряне небо покрило землю.

Не знаю чи апостоли та святі жінки, молячись перед гробницею бачили все це так само, але вони дивились уверх із захопленням та подивом, або припадаючи із благоговінням до землі. Так само деякі із тих, котрі молились та співали ідучи Хресною Дорогою та несучи назад пусті ноші, повернулись, із великим благоговінням та відданістю, у бік світла над гробницею в скелі.

Таким чином, я не бачила що Пречиста Діва померла звичайним способом, так як я не бачила як вона здіймається на небо, але побачила що спочатку її душа, а потім її тіло були взяті із землі.

Повернувшись до дому апостоли і учні спожили трохи їжі та пішли відпочивати. Вони спали за домом під накриттями спорудженими коло нього. Служниця Марії, котра залишалась у домі для того щоб привести все до ладу та інша жінка, яка залишилась тут допомогти їй, спали у кімнаті позаду вогнища. Під час похорону, служниця все прибрала так що тепер тут все було схоже на маленьку капличку і з цього часу апостоли тут молились і здійснювали Святу Жертву. Цього вечора вони це перебували у своїй кімнаті, молячись та сумуючи. Жінки вже пішли відпочивати. Тоді я побачила апостола Тому та двох супутників, всіх високо підперезаних, які прибули до входу у двір та почали стукати, щоб їх впустили всередину. З ним був учень на ім'я Йонатан, який був у родинних зв'язках із Святою Родиною. Його другий супутник був дуже простодушною людиною із найвіддаленішої землі трьох царів, котру я завжди називаю Партермською. Його ім'я я не можу пригадати точно. Він носив плащ та був слухняним, подібним на дитину, слугою. Учні відкрили ворота і Тома зайшов із Йонатаном до кімнати апостолів, сказавши своєму слугі сидіти коло дверей і чекати. Добрий коричнево-шкірий чоловік, який робив усе що йому скажуть, відразу ж тихо сів. О, якими вони були засмученими дізнавшись що прийшли надто пізно! Тома плакав як дитина воли почув про смерть Марії. Учні омили його та Йонатанові ноги і дали їм трохи поживи. У цей час жінки прокинулись та встали і коли вони вийшли із кімнати Пречистої Діви, Тому і Йонатана взяли до кімнати де Пречиста Діва померла. Вони кинулись на землю та омили її своїми сльозами. Тома довго навколішках молився коло маленького вітваря Марії. Його горе було невимовно зворушливим; я навіть зараз плачу, думаючи про це. Коли

апостоли завершили молитву (яку вони не переривали), вони всі пішли вітати новоприбулих. Вони взяли Тому і Йонатана під руки, підняли їх з колін, обійняли та провели до передньої частини дому, де дали поїсти меду і кілька хлібин. Вони попили із маленьких глечиків і кубків. Молились знову і всі обіймали один одного.

Але тепер Тома і Йонатан просили показати їм могилу Пречистої Діви, так що апостоли запалили вогні прикріплені до деревок і вони всі пішли вздовж Хресної Дороги влаштованої Марією до її гробниці. Вони мало говорили, зупиняючись на короткий час коло каменів, які позначали зупинки і роздумуючи над стражданнями Господа і співстраждальною любов'ю Його Матері, що розмістила ці камені тут на згадку і так часто омивала їх своїми сльозами. Коли прийшли до кам'яної гробниці - всі впали навколішки. Тома і Йонатан поспішили до гробниці у супроводі Івана. Двоє учнів відгорнули кущі від входу і вони увійшли та опустились навколішки у побожному благоговінні перед місцем спочинку Пречистої Діви. Тоді Іван наблизив світло до плетеної труни, що виступала трохи за площину скелі, розв'язав три сірі паски, якими вона була обмотана і поклав їх збоку. Коли світло смолоскипів освітило труну, вони побачили із благоговінням і подивом, що поховальні одежі лежали перед ними далі огорнені навколо як і раніше, але були порожніми. На обличчі та грудях вони були розмотані; на руках лежали злегка послабленими, але не розмотаними. Перемінене тіло Марії не перебувало більше на землі. Вони дивились із здивуванням, здіймаючи руки, наче святе тіло лише тепер зникло від них і Іван покликав тих що були зовні печери: «Ідіть, подивіться, і дивуйтеся, вона більше не тут». Всі, по-двоє, заходили у вузьку печеру і з подивом побачили порожню поховальну одіж, котра лежала перед ними. Вони подивились на небо із піднятими руками, плачучи і молячись, прославляючи Господа та Його улюблену перемінену Матір (і їхню справжню дорогу Матір також) як віддані діти, виявляючи всякого роду люблячу прихильність якою дух надихнув їх. Вони мусили згадати подумки, що хмара світла, яку вони бачили здалеку по-дорозі назад відразу після похорону, спустилась над гробницею і тоді здійнялась вверх знову. Іван взяв поховальні одежі Пречистої Діви із великою любов'ю із труни, ретельно склав їх і згорнув разом та забрав перед тим як кришка труни була закрита і прикріплена знову пасками. Тоді вони покинули гробницю, закривши вхід кущами. Повернулись до дому по Хресній Дорозі, молячись та співаючи урочистих пісень. Після повернення всі зайшли до кімнати Пречистої Діви. Іван шанобливо поклав поховальні одежі на невеликий столик перед тим місцем де Пречиста Діва молилась. Тома та інші молились знову коло місця де вона померла. Петро віддалився окремо, перебуваючи, здається, у духовних роздумах. Ймовірно він готувався, бо згодом я побачила як перед місцем молитви

Пречистої Діви де стояв її хрест був поставлений вівтар, і як Петро проводить там урочисту службу. Інші стояли позаду нього рядами і молились та співали поперемінно. Святі жінки стояли ззаду далі, коло дверей за вогнищем.

Простодушний слуга Томи пішов за ним із дальнього краю, який він відвідував останнім. Його вигляд був дуже дивним. Він мав маленькі очі, плоске чоло і ніс та високі вилиці. Його шкіра була смуглявішою ніж у тутешніх мешканців. Він був охрещений; поза тим був як неосвічена, слухняна дитина. Робив все що йому казали – стояв на місці коли йому казали, дивився у напрямку який йому показали і посміхався усім. Залишався сидіти у тому місці де йому сказав чекати Тома і коли побачив Тому заплаканим, гірко заплакав також. Він завжди перебував із Томою. Міг носити важкі вантажі і я бачила його за перетягуванням величезних каменів, коли Тома будував каплицю.

Після смерті Пречистої Діви апостоли та учні часто стояли разом групою та розповідали один одному де вони побували і що з ними сталось. Я чула все це і, якщо буде Божа воля, згадаю.

[20 серпня 1820 і 1821:] Після звершення різних релігійних обрядів більшість з учнів поїхали, повернувшись до своїх обов'язків. Апостоли залишались у домі із Йонатаном, який прибув з Томою і також слугою Томи, але всі були налаштовані вирушати відразу по завершенні своєї роботи. Вони працювали над розчисткою Хресної Дороги, яку влаштувала Марія від бур'янів і каменів та прикрашали її красивими кущами, травами і квітами. Працюючи молились і співали, я на могу виразити як зворушливо було їх бачити. Це було наче у своїй любові та смутку, вони здійснювали урочисту релігійну службу, сумну, але прекрасну. Як віддані діти вони прикрашали кроки Матері Божої та Матері їхньої – тих кроків, які слідували, у співтерпеливій посвяті, дорогою страждань її Божественного Сина до Його відкупительної смерті на Хресті.

Вони повністю закрили вхід до гробниці Марії нагортаючи землю і кущі перед нею більш щільно та зміцнюючи рів. Облаштували і прикрасили маленький сад перед гробницею та проклали стежину із зворотного боку пагорба, що вела до тильної частини гробниці, вирубавши у скелі проріз через який можна було бачити місце де спочивало тіло Пресвятої Матері – тієї Матері, яку Відкупитель, помираючи на Хресті передав Іванові і, відтак, їм усім та Своїй Церкві. О, вони були справжніми і вірними синами, що дотримували четверту заповідь і довго будуть вони і їх любов жити на землі! Над гробницею влаштували своєрідну наметову каплицю з килимами. Вона мала плетені стіни та дах. Спорудили у ній вівтар із кам'яною сходиною і великим білим каменем підтриманим іншим каменем. Коло стіни за вівтарем повісили невеликий килим на якому було виткане чи вишите зображення

Пречистої Діви, дуже ясне і просте. Воно було яскравих кольорів, показуючи її у святковому вбранні, коричневому із синіми і червоними смугами. Коли все було завершено відправили тут службу, молячись на колінах із піднятими руками. Вони перетворили кімнату Марії у домі в церкву. Служниця Марії та кілька жінок продовжували жити у домі; і двоє із учнів, один із яких прийшов від пастухів з-за Йордану, були залишені тут, забезпечувати духовні потреби віруючим, котрі жили по-сусідству.

Незабаром апостоли розділились, щоб іти своїми різними шляхами. Варфоломій, Симон, Юда, Филип та Матвій пішли першими у краї своєї проповіді, після зворушливого прощання з іншими. Решта, за винятком Івана, який на деякий час залишився, перед тим як розділитись, пішли усі до Палестини. Багато учнів та кілька жінок пішли із ними з Ефесу до Єрусалиму. Марія Марка багато зробила для християн там. Вона заснувала спільноту із дванадцяти жінок які з часом почали вести монаше життя. П'ятеро із них жили у її власному домі, котрий був постійним місцем зустрічі учениць. Християни все ще володіли церквою над купальнею Ветсаїда.

[22 серпня:] Іван був єдиним, який залишився у домі. Всі інші вже пішли. Я бачила як Іван виконує бажання Пречистої Діви та розділяє її одяг між служницею та іншою дівчиною, котра часом приходила допомагати їй. Серед нього був деякий матеріал подарований трьома святими царями. Я бачила дві довгі білі одежі і кілька довгих плащів та накидок, як і покривал та килимів. Також я бачила досить ясно смугасту верхню одягу, у якій вона була вбрана у Кані та яку вдягала на Хресну Дорогу – з якої у мене є невеличка смужка. Деякі із цих речей стали власністю Церкви; наприклад прекрасна небесно-блакитна весільна сукня, прикрашена золотими нитками і обсипана вишитими трояндами, була перероблена у облачення для Жертвоприношення у церкві в Витсаїді у Єрусалимі. Реліквії із неї все ще є у Римі. Я бачила їх, але не знаю чи вони є визнаними. Марія носила її лише на своєму весіллі і більше ніколи.

Все що я описала, відбувалось у тиші та спокої. Тоді була таємність, але (на відміну від сьогодення) не було страху. Переслідування не досягнули ще стадії використання шпигунів та інформаторів, і нічого не порушувало безтурботність та мир.